

Ludmila Plett

Soļojot gaismā

Ludmila Plett

Soļojot gaismā

*„Dvēseļu aprūpes” sērija
Trešā grāmata*

Izdevniecība:
„Wasser des Lebens e. V.”
Kolomanstrasse 32
73527 Schwäbisch Gmünd
Germany

Ludmila Plett

„Soļojot gaismā”

Izdevniecība
Misija „Dzīvie ūdeņi”

Adrese pasūtījumu veikšanai Vācijā:
„Wasser des Lebens e. V.”
Kolomanstrasse 32
73527 Schwäbisch Gmünd
Germany

Telef: +49(0)7171-39734
E-Mail: info@wasserdeslebens.org
Internet: www.wasserdeslebens.org

Copyright by Ludmila Plett
Autortiesības ir aizsargātas un pieder autoram

Tulkotājs: Dace Balode
Korektors: Ilze Marija Vesterlunda

Bībeles citāti ņemti no 1961.gada revidētā tulkojuma

ISBN 978-3-935308-46-5

Pirmais izdevums, 2020. gads

Saturs

Lpp.

Autora priekšvārds.....	4
1. Miesīgaiss un garīgais kristietis	7
2. Kārdinājumi un pārbaudījumi.....	30
3. Sējas un pļaujas likums	52
4. Svētošanās nozīmīgums.....	69
5. Dvēseļu aprūpe. Tās metodes un principi.....	94
6. Dvēseļu aprūpētājs, viņa aicinājums un atbildība Dieva priekšā	118
7. Dvēseļu aprūpes īpatnības darbā ar okultā atkarībā nonākušiem cilvēkiem	141
8. Svētošanās un dvēseļu aprūpes kalpošanas „zemūdens akmeņi”	164
9. Garīgā autoritāte	182
10. Staigājot ar Dievu	207
11. Dzīves jēga un dzīves mērķis	229
12. Gatavojoties pāriet mūžībā	253

Autora priekšvārds

Nosaukums „Soļojot gaismā” un no tā izrietošais raksturojums „tie, kas soļo gaismā”, no pirmā acu uzmetiena var likties kā kaut kas neaizsniedzams un pāri mēram cēls. Neviļus tas vedina domāt par tiem svētajiem, kuri jau ir pārkāpuši ciešanu sliekšni un pastāvīgi atrodas gaismā. Taču, dodot šai grāmatai šo nosaukumu, vēlējos aicināt lasītāju pacelt savas acis augstāk par šo mirstīgā cilvēka līmeni, ieskatīties tur, kur jau šeit, uz zemes ir iespējams iegūt šo stāvokli. Nav izslēgts, ka tad, kad savās svētrunās un liecībās, citējam vārdus no Svētajiem Rakstiem, kas atrodami 1.Jāņa vēstulē 1:7: „Bet ja mēs dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā...”, mēs pilnībā nesaprotam, kas gan tur īsti ir teikts. Jo, ja tie patiesi īstenojas mūsu dzīvē, tad kļūst par nozīmīgu un absolūti nepieciešamu garīgās dzīves izaugsmes, pieaugšanas ticībā un virzīšanās uz priekšu atslēgu.

Diemžēl, cilvēcīgā daba ir tāda, ka tai ir tieksme vairāk atrasties tumsībā, nevis Dievišķajā gaismā. Tieši tamdēļ, vēl esot uz zemes, Jēzus teica: „Bet šī ir tā tiesa, ka gaisma ir nākusi pasaulē, bet cilvēkiem tumsība ir bijusi mīļāka par gaismu, tāpēc, ka viņu darbi bija ļauni. Jo ikviens, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu atklāti. Bet, kas dara patiesību, nāk pie gaismas, lai būtu redzami viņa darbi, ka tie Dievā darīti.” (Jņ. 3:19-21).

Cik daudz šajos vārdos ir izteikts, un cik skaidri tie atspoguļo to, kas praktiski ir katra zemes iedzīvotāja būtība! Ak, cik daudz mēs darām tādas lietas, kuras mūs apsūdz un ar kurām vēlamies paslēpties tumsībā, lai par tām neviens neuzzinātu. Mēs patiesi baidāmies gaismas, kura varētu atmaskot to, no kā mēs parasti kaunamies.

Atrodoties tumsībā, nepaļaujoties uz Dievu, mēs cenšamies saviem spēkiem no tās izkļūt, bez Viņa līdzdalības, atbalsta. Veidu, ar kuru palīdzību cilvēki nopūlas ar to tikt galā, ir tik pat daudz kā pašu cilvēku. Cilvēciskās gaismas

meklējumos viņi tveras pie savu draugu padomiem, pielieto savas prāta spējas. Pat krīt kārdinājumā meklēt atpestīšanu no savām problēmām ar tādiem līdzekļiem, kas Dievam ir pretīgi, jo nāk no sātana.

Visas šīs mūsu aizdedzinātās liesmas ir vien vāja skalu gaisma, kura kuru katru brīdi var nodzist, bet dvēsele var atkal nogrimt necaurredzamā tumsībā. Dievs mums neliedz staigāt mūsu gaismā, bet šis ceļš nenoliedzami būs saistīts ar neizbēgamām grūtībām, vilšanos un ciešanām. Mūsu Radītājs, kas Pats ir **Gaisma**, mums piedāvā citu ceļu, kas sevī ietver staigāšanu ar Viņu saskaņā ar Viņa padomiem, nolikumiem un likumiem, kas ir izklāstīti Svētajos Rakstos.

Soļošana gaismā jau šeit, uz zemes, nozīmē dzīvot ar Dievu Viņa gaismā. Apzīmējums „gaismā dzīvojošie” ietver sevī cilvēkus, kuri pastāvīgi dzīvo dievišķā, garīgā apgaismībā. Bet šis, nereti, ir cieši saistīts ar dvēseļu aprūpi, caur kuru Tas Kungs mūsu prātā un sirdī bieži vien ielej Savu gaismu. Bībeles vārdi, kurus varam lasīt Efeziešu vēstulē 5:13 „Bet visu, kas tiek gaismā celts, apspīd gaisma, un viss, ko apspīd gaisma, **ir gaisma**”, tik labi, kā nekas cits atspoguļo dvēseļu aprūpes kalpošanas mērķi, jēgu un galveno uzdevumu.

Katram kristietim, kurā ir dabiska vēlēšanās atvest dvēseles pie Kristus, būtu jāzina daži no šiem principiem. Liecinot cilvēkam par Jēzu un izsaucot viņā dzīvu interesi par ticību, mēs, to apzinoties vai nē, uz kādu lielāku vai mazāku laiku, izrādot rūpes par viņa dvēseli, kļūstam par šī cilvēka dvēseles aprūpētāju. Un šajā brīdī ir ļoti svarīgi nepieļaut kļūdas, kuru dēļ, mūsu „kūlītis” var ne tikai nepietuvoties Dievam, bet pat pilnībā no Viņa novērsties.

Daudz no tā, ar ko es padalīšos ar jums šīs grāmatas lappusēs, ir auglis ne tikai tam, kas apgūts mācoties un esot mokošās pārdomās par to, ar ko nācies saskarties divdesmit gadu laikā rūpējoties par dvēselēm, bet arī rūgtas, bet ļoti vērtīgas garīgās pieredzes auglis, kas iegūts manu personīgo kļūdu skolā. Pagāja daudzi gadi, līdz es beidzot sapratu, ka Dievs mūs ir radījis ne augstiem brīžiem, bet

pastāvīgai soļošanai gaismā, kas izpaužas ik brīdī un visparastākajās dzīves situācijās. Tieši tajās top redzama mūsu patiesā, nevis ārīšķīgā, uzspēlētā kristietība.

Dārgais draugs! Dzīve uz zemes ir tik īsa, bet mūžība ir tik neaptverami gara, ka ir vērts, uzticoties Debesu Tēvam, jau šeit, uz zemes, staigāt kopā ar Viņu gaismā, lai pēc tam sekotu tur, kur tumsības vairs nekad nebūs, tieši tā kā ir teikts: „Tava saule vairs nenoies, un tavs mēness nezaudēs savu spožumu, jo Tas Kungs būs tava mūžīgā gaisma, un tavām skumju dienām būs gals” (Jes. 60:20).

Ludmila Plett

Ievadlūgšana

Dārgais Debess Tēvs! Tu, labāk par visiem, zini, cik dažreiz mums ir grūti pazemībā ieiet Tavā gaismā un tajā staigāt. Jo Tava gaisma atklāj un izgaismo to, par ko mums pašiem ir kauns. Piedod, ka ar savām domām, rīcību, vārdiem un darbiem mēs atkal un atkal Tevi sāpinām! Un tomēr, kurp lai mēs ejam? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi, un tikai pie Tavām kājām mēs varam nolikt savas nastas, lai saņemtu piedošanu un žēlastību. Palīdzi bez kautrēšanās aptvert un atklāt savus grēkus, toties kaunēties tos atkārtot atkal un atkal. Parādi ceļu, pa kuru mums jāiet, lai savu dzīvi šeit virs zemes nenodzīvojam veltīgi, un lai varam reiz satikties ar Tevi mūžībā.

Āmen.

„Bet ja mēs dzīvojam
gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad
mums ir sadraudzība savā starpā,
un Viņa Dēla Jēzus Asinis šķīsta
mūs no visiem grēkiem.”

1.Jņ. 1:7

1. nodaļa

Miesīgais un garīgais kristietis

Dārgais draugs! Mēs ar tevi dzīvojam pēdējos laikos, kas šokē ar savu atkāpšanos no Dieva. Arī cilvēku personīgajās attiecībās un sabiedriskajā dzīvē viss ir apgriezts kājām gaisā. Melns tiek uzskatīts par baltu, bet balts – par melnu; kaislības un iekāre tiek uzskatīta par mīlestību, bet uzticība un šķīstība – par pagātnes paliekām. Nekaunība un izveicība – par māku dzīvot, bet pieticība un cildenums – nespēja par sevi pastāvēt. Meli un apmāns – par dzīves nepieciešamību, bet godīgums un taisnīgums – par savu laiku nodzīvojušām cilvēciskām īpašībām.

Diemžēl, kaut ko līdzīgu var novērot arī Dieva tautas vidū. Tas, kas bija normāli kristiešiem, dzīvojošiem pirm-apustuļu baznīcas laikā, tagad tiek uztverts kā reliģiozs fanātisms un garīga galējība. Klausoties un lasot, kā pirmie Kristus mācekļi Viņa dēļ atstāja ģimenes, mājas, augstus stāvokļus, atzinību, pagodinājumus, popularitāti, miesīgas baudas, bija gatavi atrasties ieslodzījumā, būt izkropļotiem, dedzinātiem uz sārta, krustā sistiem, tapt izbadējušos zvēru saplosītiem un apēstiem, mūsdienu ticīgie to pieņem kā kaut ko **normālu** un pašu par sevi saprotamu. Bet pamēģini kādam to pašu piedāvāt šodien, izdzirdēsi atbildi: „Tu, ko?! Vai tad es esmu nenormāls!”

Tā nu tagad normāls kristietis ir nevis tas, kurš pilnībā sevi atdod kalpošanai Tam Kungam, būdams Viņa dēļ gatavs uz visu, bet tas, kurš vienkārši regulāri apmeklē dievkalpojumus, lūdz, dzied korī, sludina, vai vēl kādā veidā kalpo

baznīcā, piedalās semināros, konferencēs, evaņģelizācijās, un tādā veidā ir cilvēks ar labu reputāciju. Kas attiecas uz to, kā izskatās viņa iekšējā garīgā dzīve un personīgās attiecības ar To Kungu un tuvākajiem, tad tas nu vairs nevienu īpaši neinteresē. Un nav svarīgi, ka domās tu esi netiklis un laulības pārkāpējs, ka nepaiet ne diena, kad tu nesaniknotos, neapvainotos un nesašustu, nedusmotos, nepazemotu to, kurš atrodas tev blakus, nepaaugstinātos, neleptos, nekritizētu, nenosodītu, neaprunātu, neliekuļotu un nedarītu citas lietas, kuras Dievs neieredz. Mēs sakām: „Ai, kas tad tur sevišķs?! Mēs visi taču esam cilvēki, tādēļ daudz grēkojam. Kristus taču tādēļ nāca uz zemes, lai mūs, tādus kādi esam, apžēlotu. Citādi, kādēļ gan Viņam būtu bijis jānāk?”

Spriežot šādā veidā, tādi „normālie” kristieši vēl arī cenšas „vest pie prāta” citus. „Nu ko tu ņemies? – viņi cenšas pārliecināt to, kurš, centienos pēc svētas dzīves un personīgiem kontaktiem ar Dievu, cieš un mokās – tak dzīvo tu arī kā visi! Citi taču arī seko Tam Kungam un savā ticības izpratnē ir apmierināti un laimīgi. Viņu kristietība netraucē viņiem dzīvot interesantu un pilnvērtīgu dzīvi, praktiski sev neko neliedzot. Bet tev viss ne tā, visu laiku kaut kas pietrūkst! Kas, tu esi labāks un gudrāks par viņiem?!.. Neesi, taču, fanātiķis! Skaties uz lietām vienkāršāk un pieņem dzīvi tādu, kāda tā ir. Paliec taču vienreiz normāls!...”

Vai jums, draugi, šādas runas ir pazīstamas? No ticīgu cilvēku mutes tās ir dzirdamas arvien biežāk un biežāk, tā apstiprinot Jēzus vārdus: „Un, tāpēc ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzos izdzisīs” (Mat. 24:12). Bet tur, kur vairs nav pirmās mīlestības uz To Kungu, tur nav arī vēlēšanās atteikties no kaut kā Viņa dēļ. Tāpat nav arī tieksme pēc kaut kā, kas citu acīs ir ekstrēmisms, bet, tātad, nenormāls. Šāda novienkāršota, atvieglota pieeja kalpošanai un sekošanai Tam Kungam, liecina par miesīgu kristietību. Tiesa gan, raksturojums „miesīgi kristieši” mūsu ikdienas dzīvē skan gandrīz vai aizvainojoši, tādēļ to nereti nomaina pret maigāku un pieklājīgāku apzīmējumu – „nominālie kristieši” vai vienkārši „baznīcā gājēji”.

Neskatoties uz to, ka mūsdienu civilizētā sabiedrība ir iemācījusies viltot gan produktus, gan naudu, gan dārgakmeņus, gan citas vērtīgas lietas, patiesu garīgu kristietību diez vai kādam izdosies imitēt. Ja kādam tas reizēm arī izdodas, tad parasti tas ir uz visai neilgu laiku, tādēļ, ka Tas Kungs, Kurš necieš liekulību un izlikšanos, agrāk vai vēlāk, norauj visas dievbijīgās maskas.

Vēstulē Romiešiem 8:1-8 ir teikts: „Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas. Jo Dzīvības Gara likums Kristū Jēzū tevi atsvabinājis no grēka un nāves likuma. Jo, ko bauslība nespēja, nevarīga būdama mūsu miesas dēļ, to ir darījis Dievs: sūtīdams Savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā un grēka dēļ, Viņš grēku, kas bija miesā, pazudinājis uz nāvi, lai bauslības taisnības prasība tiktu piepildīta mūsos, kas nedzīvojam vairs miesai, bet Garam. Jo miesas cilvēki tiecas pēc miesas lietām, bet Gara cilvēki pēc Gara lietām. Miesas tieksme ved nāvē, bet Gara tieksme – uz dzīvību un mieru. Jo miesas tieksme ir naidā ar Dievu: tā neklausa Dieva bauslībai, jo tā to nespēj. **Miesas cilvēki nevar patikt Dievam**” (Rom. 8:1-8).

Šī fragmenta pēdējie vārdi – „miesas cilvēki **nevar patikt** Dievam” – ir pārāk svarīgi, lai pret tiem neattiektos ar pilnu nopietnību. Tie atklāj ne vien mūsu kristietības vērtību un nozīmību, bet arī tās lietderību. Jo, ja ar savu dzīvi un staigāšanu Dieva priekšā mēs nevaram Viņam izpatikt, vai vispār mūsu ticībai un kristietībai ir kāda jēga?!

Tātad, ko gan tas nozīmē – būt miesīgam kristietim, un, kā viņš atšķiras no garīgā? Kādēļ ar kalpošanu miesā nevar izpatikt Tam Kungam? Cik liela ir atšķirība starp ticīgu cilvēku, kurš dzīvo miesā, un viņa brāli, kurš dzīvo garā? Kas ir tas, kas nosaka kristieša garīgumu, vai citiem vārdiem sakot, kas viņu dara par patiesi garīgu? Vai tas laiks, kuru viņš ir pavadījis šajā ceļā, vai reiz piedzīvotais mirklis īpašā tuvībā ar To Kungu, vai kāda saņemtā Svētā Gara dāvana, vai pārmaiņas, kas notikušas viņā pašā, kuras ir skaidri redzamas gan viņa dzīvē, gan attiecībās ar Dievu un līdzciltvēkiem? Ja vispareizākais ir pēdējais, tad vai tādas

pārmaiņas notiek pēkšņi, vai tas ir kāds noteikts process? Lai varam rast atbildes uz visiem šiem jautājumiem, un uzziņāt, kas par to ir teikts, vislabāk ir atkal vērsties pie Svētajiem Rakstiem.

Savā vēstījumā Korintas kristiešiem apustulis Pāvils raksta: „Ar jums, brāļi, es nevarēju runāt kā ar garīgiem, bet kā ar miesīgiem cilvēkiem, kā ar bērniem Kristū. Es jums devu pienu un ne smagu barību. To jūs nevarējāt panest, arī vēl tagad nevarat. Jo jūs vēl esat miesīgi. Kamēr jūsu starpā naidis un ķildas, vai tad neesat miesīgi, un vai nedzīvojat kā šīs pasaules cilvēki?” (1.Kor. 3:1-3). Pirmais, kas šeit krīt acīs, ir tas, ka viņš viņus nesauc par garīgiem (par kādiem viņi paši sevi uzskata), bet par miesīgiem, kaut vēstījuma sākumā vēršas pie viņiem ar uzslavu vārdiem: „...jo ar Viņu jūs esat kļuvuši bagāti visās lietās viscaur vārdos un atziņā, tāpēc ka Kristus liecībai ir likti stipri pamati jūsu vidū, tādēļ jums netrūkst nevienas dāvanas, un jūs sagaidāt mūsu Kunga Kristus Jēzus parādīšanos.” (1.Kor. 1:5-7).

Izskatās visai dīvaini, vai ne? Ticīgi cilvēki, bagāti vārdos un atziņā, mācīti patiesībā, svētīti ar Svētā Gara dāvanām, sagaida Viņa parādīšanos, un, tomēr, – miesīgi! Tātad, ne iedziļināšanās Svētajos Rakstos, ne Dieva patiesību izziņāšana, ne pati vēršanās pie Tā Kunga, ne Svētā Gara dāvanas, ne Jēzus Kristus parādīšanās gaidīšana nepadara cilvēku garīgu. Tādejādi, var regulāri apmeklēt dievkalpojumus, aktīvi piedalīties savas draudzes dzīvē, tādā vai citādā veidā tur kalpot, būt ar labu reputāciju, izskatīties kā dievbijības paraugam draudzes locekļu acīs, un tik un tā palikt miesīgam kristietim.

Otrs, kas izsauc nesapratni, ir tas, ka apustulis Pāvils ir spiests ar korintiešiem runāt ne tā kā ar Kristū nostiprinātiem kristiešiem, bet kā ar zīdaiņiem iekš Kristus, viņus barojot ar pienu, bet ne cietu garīgo barību. Nākas izdarīt secinājumu, ka ne jau ilgums laika ziņā, ne svētības, ko esam piedzīvojuši, ne dāvanas, ko esam saņēmuši no Tā Kunga, ir tas, kas nosaka mūsu garīgo briedumu. Tu vari daudzus gadus būt kristietis, pat kļūt garīgi bagāts, bet tik un tā Dieva

acīs būt zīdainis. Vēl jo vairāk, daudzus gadus atrasties uz tā pakāpiena, kur tu nokļuvi atgriešanās brīdī, nepieaugot garā un nespējot pieņemt tās pamācības, kuras ir šī cietā garīgā barība (tas, kas ir ārpus taviem pirmajiem priekšstatiem Dieva iepazīšanā), arī ir miesīgās kristietības pazīme.

Balstoties šajos kritērijos, varam tikai stādīties priekšā, cik garīgu zīdaiņu atrodas mūsu kristīgajās draudzēs. Iemesls tam var būt, vai nu cilvēka personīgā nevēlēšanās pielikt jēl kādas pūles savai garīgai izaugsmei (kas visbiežāk ir saistīts ar apmierinātību par savu virspusējo kristietību), vai arī tas, kas, diemžēl ir visbiežāk, – to ganu, kuriem ir uzticēts ganīt Dieva ganāmpulku, neuzmanības un tuvredzības dēļ. Tādi pamācītāji savus draudzes locekļus pastāvīgi baro tikai ar garīgo pienu, sludinot par Dieva mīlestību, žēlastību un apžēlošanu, nemudinot uz personīgu komunikēšanu ar Dievu un savas garīgās pieredzes iegūšanu. Diemžēl, viņu vidū ir arī tādi, kuriem, līdzīgi kā viņu aprūpējamiem, nav nekāda priekšstata un saprašanas par dzīvi garā. Tādēļ viņi gadu desmitiem, ne vien paši nevirzās uz priekšu, bet liek šķēršļus tiem, kuri uz to tiecas. Baidoties novirzīties no „patiesības” un krist maldos, viņi ir iekrampējušies savās mācībās un postulātos, paniski baidoties no visa, kas rosina uz dziļāku Dieva meklēšanu un savu priekšstatu, prioritāšu un garīgo vērtību izvērtēšanu.

Korintas kristiešus nosaucot par miesīgiem, apustulis Pāvils uzreiz arī paskaidro kāpēc viņš tos redz tādus: „Kamēr jūsu starpā naidis un ķildas, vai tad neesat miesīgi un vai nedzīvojat kā šīs pasaules cilvēki?” (1.Kor. 3:3). Lūk, tā! Tas, kas mums, kristiešiem, baznīcās ir kļuvis gandrīz par normu, patiesībā ir tipiska liecība par mūsu praktizētās kristietības miesīgumu! Kurš gan noliegs, ka ir ļoti reti tādas draudzes, kurās nav greizsirdība, skaudība, strīdi, plēšanās, nesaprašanās un šķelšanās? Vien, vai kāds atļausies tās nosaukt par miesīgām, lai neizsauktu aizvainojumu un sašutuma vētru?

Šos raksturojumus sīkāk nepaskaidrojot, apustulis Pāvils turpina: „Jo, kad viens saka: Es tuos pie Pāvila, bet otrs: Es pie Apolla, vai tad neesat miesīgi? (1.Kor. 3:4).

Kā jums liekas, vai tas neskan unisonā ar to, ko mēs visapkārt šodien dzirdam? „Es – baptists! Bet es – vasarsvētknieks! Es ievēroju sabatu! Bet es sekoju Luterā mācībai! Mēs turamies pie tā, ko sludināja Mūs! Bet pie mums ir redzamas visas Svētā Gara harizmas (dāvanas), tādēļ mēs saucamies harizmāti! Pie mums ir **pilnā** Evaņģēlija baznīca! Bet mums ir atklāts tas, kas citiem ir apslēpts!” un tā tālāk, un tā joprojām. Ak, mēs nabagi, nabagi!.. Jo, pašiem to neapverot, mēs paaugstināmies un sevi afišējam, kas saskaņā ar Dieva Vārdu, ir miesīgas kristietības pazīme. Skaudībai un strīdiem būtu jāraksturo pasaules cilvēkus, bet ne tos, kurus vada Svētais Gars. Grupējumu izveidošana ap cilvēkiem – autoritātēm, tādiem vai citiem kalpotājiem, ne tikai neaplicina mūsu piederību garīgajai kristietībai, bet pat izslēdz to. Jo, ja ņemam vērā Labās Vēsts īsteno būtību, tad ir vienkārši mulķīgi paaugstināt cilvēkus.

Reliģiskajiem līderiem ir jābūt līdzstrādniekiem, kuri darbojas Dieva kopīgajā druvā, nevis savā starpā konkurējošu skolu vadoņiem. Vai gan var iedomāties tādu namu, kurš, tur strādājošo kalpu dēļ, sadalītos partijās? Tieši tā ir jābūt arī ar kalpotājiem draudzē, tie ir nevis kungi, bet tieši kalpi. Pie tam, katrs kalps ir ne tikai ierobežots savās darbībās, bet arī pilnībā atkarīgs no sava Saimnieka, Kurš Dieva namā var būt tikai Tas Kungs. Un, tā kā jaunu dvēseļu piedzimšana un glābšana ir atkarīga tikai no Viņa, tad skaudībai, greizsirdībai un sāncensībai baznīcā nav vietas. Vai gan tas tā ir pie mums, kaut mēs uzskatām sevi par garīgiem kristiešiem?

Bet arī tas vēl nav viss. Atspēkojot kritiku, kas teikta viņa virzienā, apustulis Pāvils visam iepriekš teiktajam pievieno vēl kaut ko: „Mēs dzīvojam gan pasaulē, bet necīnāmies pasaulīgi. Jo **mūsu cīņas ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi Dieva priekšā cietokšņu noārdīšanai**. Mēs apgāžam prātojumus un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un uzvaram visus prātus, lai tie ir Kristum paklausīgi, un esam gatavi nosodīt visu nepaklausību, kad jūsu paklausība būs tapusi pilnīga” (2.Kor. 10:3-6).

Kad lasi šīs rindas, tad neviļus rodas jautājums: „Vai mūsu baznīcās šodien ir tāpat? Kādi ir mūsu **cīņas ieroči**, kad draudzē cilvēku starpā ir kādas nesaprašanās? Vai mēs tad izmantojam miesīgās metodes spiedienu, pazemojumus, aprunāšanu un to, kuri mums ir nevēlami, izraidīšanu, vai tveramies pie Dieva taisnās tiesas palīdzības, gaidām, kad Viņš Pats teiks Savu pēdējo vārdu?”

Lai paliek šie salīdzinājumi, un, nu, pāriesim pie paša jautājuma par miesīgā un garīgā kristieša raksturojumu. Tad apskatīsim dažus gadījumus iz dzīves, lai to, par ko runāja apustulis Pāvils, varam ilustrēt ar konkrētiem piemēriem.

Nemot vērā to, ka visi esam ļoti dažādi, un arī mūsu dvēseles ir atšķirīgas, parasti, mūsu miesīgā daba arī izpaužas dažādi. Tādēļ, raksturojot miesīgu un garīgu ticīgo, mēs varam nosaukt tikai vispārējās, visbiežāk sastopamas pazīmes. Ērtuma labad, un, lai skaidrāk varētu nodalīt, sāksim ar miesīgo kristieti.

1. Tāds cilvēks, parasti, ir emocionāls, labils un ir ārēju apstākļu stipri ietekmējams. Ja dzīvē viņam viss ir kārtībā, viņš ir priecīgs un jūtās garīgos augstumos. Bet, kad viņu piemeklē bēdas, pārbaudījumi un grūtības, šis prieks ātri izeis un nomainās pret nospiestību, vilšanos un bezcerību.

2. Viņam ir tieksme meklēt spilgtus, jutekliskus pārdzīvojumus, sevišķi tikšanos ar To Kungu kādā neparastu sajūtu, sapņu, redzējumu vai zīmju formā, kuru laikā izjūt galējas svētlaimības stāvokli. Viņam liekas, ka tādos brīžos Dievs ir tik tuvu, ka Viņam var pieskarties. Nesaprotot Tā Kunga metodes, viņš iztēlojas, ka viņa garīgais stāvoklis ir augstāks, ja viņš šādā veidā sajūt Dievu un zemāks, ja šo sajūtu nav. Pārdzīvotais viņam kļūst tik svarīgs un nozīmīgs, ka, ja šis stāvoklis vairāk neatkārtojas, viņš it kā pazaudē To Kungu. Tā rīkojoties viņš nedomā, ka sātans, kura mīļākā taktika ir apmeklēt ticīgus cilvēkus „gaismas eņģeļa” izskatā, viņam var pietuvoties, jo tieši šādā veidā viņam ir visvieglāk dvēseles ievilināt pievilšanas bezdibenī. Vēlāk šis cilvēks ļoti mīl to visu stāstīt citiem cilvēkiem, tā vilinot arī viņus ceļā uz jutekliskumu, emocijām un sajūtām, kuras,

drīzāk ir miesīguma un dvēseliskuma pazīmes, nekā īstens garīgums. Savā miesīgajā kristietībā viņš izmanto pareizus, dievbijīgus vārdus, daiļrunīgi runā par Dieva patiesību, no rīta, vakarā un pirms ēšanas lūdz, katru svētdienu apmeklē dievkalpojumu, bet ikdienas dzīvē nedzīvo pēc tā ko tur dzird un, faktiski, jau ļoti labi zina.

3. Miesīgo dabu viņa uzrāda viņa domas, vēlēšanās, tieksmes un aizraušanās. Jo ne velti Bībele saka: „Jo miesas cilvēki tiecas pēc miesas lietām, bet Gara cilvēki pēc Gara lietām” (Rom. 8:5). Pēc kā tad? Visu pirms pēc savas dzīves materiālās labklājības, tas ir – kur nopelnīt vairāk naudu, kā izveidot biznesu, kādu profesiju izvēlēties, lai nodrošinātu sev bezrūpīgu dzīvi, ko darīt, lai iegūtu labu māju, labiekārtotu dzīvokli, lielisku mašīnu, iespēju interesanti pavadīt brīvo laiku, tātad, kā citu acīs neizskatīties pēc neveiksmnieka. Ļoti liela nozīme viņa acīs ir ārējam izskatam, skaistām drēbēm, garšīgam ēdienam, priekšmetiem, kas padara viņa dzīvi interesantu un pievilcīgu. Pēc tā visa dzenoties, viņš aizmirst par saprātīgām robežām un pārvēršas par savu iegribu un kaislību vergu. Par visu šo Dieva Vārds saka īsi un konkrēti: „**Jo miesas tieksme ir naidā ar Dievu:** tā neklausa Dieva bauslībai, jo tā to nespēj” (Rom. 8:7). Naidis ar Dievu ir tajā, ka tas viss cilvēkam kļūst par viņa dieviniem, kuriem viņš, pats to nemaz nepamanīdams, sāk cītīgi kalpot un zemoties, tādā veidā pārkāpjot pirmo bausli. Un problēma nav pat tajā, ka viss uzskaitītais noteikti ir grēks, bet tajā, ka apmierinot savas vajadzības, kristietis zaudē kontroli pār savām vēlmēm, kā arī zaudē skaidro prātu, mērenību, spriestspēju un vajadzības gadījumā spēju pateikt „diezgan” un „nē” visam tam, ko no viņa pieprasa nepiesātināmā miesa. Pie tam, viņš parasti, nepamana, ka viss, kas ir pār mēru, drīz sāk pār viņu valdīt un attālina un atsvešina no Dieva, novedot pie bezspēka un garīgas iztukšošanās.

4. Visai bieži miesīgo kristietī interesē politika un sabiedrības jaunākās ziņas. Viņš daudzas stundas pavada pie radiouztvērēja, televizora vai datora, rokoties internetā, lai būtu lietas kursā par visu pasaulē notiekošo. Tā rezultātā

viņam vairs neatliek laika, lai lasītu Bībeli un lūgtu, un tādēļ, tas viņam kļūst vienkārši par ārēju formu, kas ir jāizpilda, jo viņš taču uzskata sevi par kristieti, vai arī tamdēļ, lai nomierinātu savu sirdsapziņu.

5. Kaut viņā nav patiesu vērtību, viņš cenšas uzsvērt savu piederību pie garīgās kristietības, vai nu ar ārējo izskatu vai īpašu kristīgu apģērbu, vai ar to, ka neizlaiž nevienu baznīcas dievkalpojumu, vai ar savu daudzkārt atkārtoto liecību par savām attiecībām ar Dievu (pie tam gan vietā, gan nevietā), vai arī apkārtējiem demonstrē tādu supersvētumu, ka cilvēkiem kļūst šķērma dūša.

6. Tādam cilvēkam, parasti, nav raksturīgi acīmredzami un pamatīgi grēki, kādus dara šīs pasaules cilvēki. Toties, ļoti raksturīgi ir slēpti un pirmajā acu uzmetienā nepamanāmi grēki, tādi kā: lepnība, paštaisnums, liekulība, izlikšanās, kritizēšana, nosodīšana un citu pazemošana, aprunāšana, ļaunprātība, apmelošana, nežēlība un daudz kas cits. Ar visu šo viņš tik labi sadzīvo, ka tie viņam liekas kā kaut kas neizbēgams un gandrīz kā kristīgās dzīves norma.

7. Pakļaušanās instinktiem un kaislībām ir vēl viena pazīme, kas liecina par miesīgo, dvēselisko ticīgo, kurš nav Svētā Gara atdzīvināts. Viņu bieži nomoka seksuālas pieejas un acu kārība. Brīžiem viņš cenšas ar to cīnīties, bet, diezgan ātri padodas, atmet visam ar roku un apmierina savas vajadzības, attaisnojot sevi ar to, ka tas ir nekas cits kā organisma fizioloģiska vajadzība, tātad, kaut kas dabīgs. Viņš cenšas vienkārši nedomāt par to, kā uz šīm lietām skatās Dievs. Tā kā šādiem apmierinājumiem pasaule piedāvā daudzas iespējas un stimulus, tad viņš nenoguris meklē to, kas viņu piesātina. Šiem mērķiem tiek izmantoti mīlas romāni, erotiski žurnāli un filmas, līdz pat visšokējošākai pornogrāfijai, kura mūsdienās ir kļuvusi īpaši pieejama. Pārpārēm piepildījis sevi ar šo negantību, miesīgais kristietis iekšēji mokās, ne reizi vien dodot sev solījumu vairāk tā nedarīt, taču kļūstot par šī grēka vergu, vairs nav spējīgs ilgi tam pretoties, tādēļ atkal atgriežas pie tā, ko nesen bija

atstājis. Protams, tas neliicina par to, ka viņam nav prāta, gribas un gara spēka, bet tāds cilvēks darbojas bez īstenās gaismas, bez Dieva sirdī un bez dziļas Svētā Gara apgaismības sevī.

8. Miesīgais ticīgais bieži ir daudzvārdīgs un ļoti runātīgs. Savu uzbudināto emociju vadīts, viņš mīl pavadīt ilgu laiku sarunās. Tiklīdz viņam atveras mute, viņš tūdaļ zaudē pār sevi kontroli. Viņa vārdu straume atgādina ūdens kritumu, bet tēmas nomainās zibenīgi. Kaut viņš lieliski zina Svēto Rakstu brīdinājumu, ka „daudzvārdībā nevar izvairīties no grēka”, tik un tā, nevar sevi apstādināt, un rezultāts tam ir kritika, nosodījums, apvainojumi, aizvainojumi, strīdi, ķildas, viss, kas izjauc dvēseles mieru. Nosliece uz pļāpīgumu noved pie ziņkārības un jautru kompāniju meklēšanas, kurās viņš var kontaktēties un no sirds izrunāties, kas ar laiku kļūst par viņa mīļāko laika pavadīšanas veidu. Tiesa gan, miesīgo kristiešu vidū var būt arī noslēgti, klusējoši cilvēki, kuri stundām var neizteikt ne vārda, pat tad, kad tas ir ļoti nepieciešams. Viņi pat lepojas ar savu klusēšanu.

9. Miesīgajam kristietim raksturīga bezgalīga prātošana. Viņš cenšas iepazīt un saprast Dievu ar sava saprāta palīdzību, tādēļ viņš mīl spriest un strīdēties, turoties pie savas izpratnes un aizstāvēt savu viedokli, uzskatot to par nevainojamu. Protams, viņš pat nepamana to, ka „izkāšot odu, apēd kamieli”. Viņam liekas, ka prātošana ir līdzvērtīga garīgai pieredzei. Tādēļ, neizprazdams, viņš lasa visu pēc kārtas, lai varētu palielīties ar savu erudīciju un nodemonstrēt zinātkāri, izlasītās informācijas daudzumu un plašo garīgo redzesloku. Diemžēl, visbiežāk iegūtās zināšanas viņam nekalpo tam, lai spētu redzēt sevi, bet, lai varētu nosodīt citus. Tādu cilvēku uztrauc ne tas, ka viņa dzīve ir tāla no tiem ideāliem, par kuriem viņš tik daiļrunīgi izsakās, bet tas, kādēļ, neskatoties uz visu viņa informētību, viņš joprojām nevar sasniegt garīgos augstumus.

10. Miesīgajam kristietim ir raksturīga iedomība un lepība, tādēļ, ka viņa augstprātīgais „ES” ir visas viņa dzīves centrs un izejas punkts. Tādēļ viņš velta ļoti daudz laika un

spēku, lai varētu pašapliecināties. Kritizējot un nosodot savus tuvākos, viņš nepamana, ka neiecietību viņā izraisa tieši tās īpašības citos cilvēkos, kuras pilnā mērā piemīt viņam pašam. Savos kontaktos ar citiem cilvēkiem viņš bieži izrāda prasīgumu, vēsumu un pat nežēlību, mēdz būt ātri aizkaitināms, ātri apvainojas, necieš kritiku un nepieņemšanu, katra sūkuma dēļ ir spējīgs iekaist, cenšas par katru cenu attaisnoties, bet pats galvenais – nemāk piedot. Dažreiz, kad Tam Kungam tomēr izdodas atvērt viņa acis uz viņa nepareizo garīgo stāvokli, un viņš sāk kaut drusku pierauties, viņa sirds tūdaļ paaugstinās tādēļ, ka viņš ir kļuvis pazemīgāks par citiem. Kad viņš cenšas kādu apsūdzēt vai izlabot, tad dara to ar pārākuma apziņu.

11. Savā draudzē un baznīcā miesīgais kristietis var būt ļoti aktīvs un darbīgs, bet darot kaut ko priekš Dieva, dara to parasti bez Dieva, tādēļ, ka ķeras pie kaut kā, ne tādēļ, ka uz to ir aicināts, bet tādēļ, ka pats to tā ir izlēmis. Tāds cilvēks, kaut alkst darboties, diemžēl, nav spējīgs būt garā mierīgs, pacietīgs, pastāvīgs un neatlaidīgs. Viņa kalpošana bieži ir atkarīga no viņa garastāvokļa, apstākļiem un sajūtām. Ja viss ir labi, viņš jūtas augstums un slīgst savā pašapmierinātībā. Ja kaut kas nav īsti kārtībā, – viņš nervozē, nīknojas, kļūst neiecietīgs, panīkst garā un vienkārši visu pamet, neizdarot iesākto darbu līdz galam. Tas viss tādēļ, ka darbojas pēc sava plāna un priekšstata, lai varētu pašapliecināties, jo tikai tā saņem apmierinājumu. Bez tam, viņš ir citu cilvēku viegli ietekmējams un ļoti bieži „iekrāsojas” kā kāds vai kādi, ar kuriem ir tuvās attiecībās.

12. Miesīgais kristietis nav spējīgs skatīties nākotnē ar ticības acīm, paļaujoties uz To Kungu. Savā garīgajā dzīvē viņš ir nepacietīgs, vēlās, lai pārmaiņas viņā notiktu ātri, lai būtu panākumi tajā, ko viņš ir sācis darīt. Viņam viss notiek impulsīvi, steidzīgi un saraustīti. Viņu tik ļoti virza cilvēciska iniciatīva, karstgalvība un nemiers, ka vienkārši nav spējīgs apstāties un sagaidīt, kad Dievs norādīs viņam Savu gribu un ejamo ceļu. Tādēļ viņš nereti iepinas maldos, un visādās maldu mācībās, kaut ir pārliecināts, ka tas jau nu gan

viņu nevar skart. Nereti savas domas, plānus un nodomus viņš pieņem kā Dieva gribu, bet pēc tam brīnās, kādēļ nav svētības to īstenošanā. Tikko kaut ko sasniedzis garīgajā dzīvē, viņš jau sapņo kļūt par varenu kalpotāju, kuru Dievs varēs pilnā mērā lietot. Tā visa iemesls ir personīgās slavas un vispārējas atzinības meklēšana.

13. Miesīgajam kristietim nav īpašas vēlmes ieiet sevis šķīstīšanas un svētošanās procesā, tādēļ, ka viņš uzskata, ka visi pagātnes grēki viņam sen jau piedoti, bet uz tagadējiem grēkiem Dievs skatās caur Savas žēlastības prizmu, tādējādi, nekādā gadījumā nevar viņam atņemt glābšanu. Tādas Rakstu vietas, kā Ezech. 18:24, Ap.d. 5:1-10, Ebr. 6:4-8, kuras liek mums būt uzmanīgākiem esot tādā apmierinātībā un pārlicībā, viņš neattiecina uz sevi, vai cenšas izskaidrot tā kā tas viņu vairāk apmierina.

14. Miesīgais kristietis nav spējīgs kalpot Tam Kungam pašam paliekot ēnā. Viņam gribās, lai visi noteikti redzētu, ka viņš kaut ko dara un sajūsmināti teiktu: „Nu, paskat tik, kāds malacis!” Viņš reti kad samierinās ar kādu neievērojamu vietu kalpošanā, jo cenšas vienmēr būt priekšplānā. Viņa karstākā vēlēšanās – nopelnīt atzinību, būt nozīmīgam un labi redzamam. Kalpošana Dievam viņam ir pirmajā vietā, bet Pats Dievs, kurš dod šo kalpošanu, ir aizmirsts. Nepieciešamība pēc tuva, personīga kontakta ar Viņu rodas tikai tad, kad ir galēja nepieciešamība.

15. Tāds cilvēks, parasti, necieš sāncensību. Tādēļ, saņiedzot baznīcā kādu stāvokli, cenšas izstumt katru, kurš varētu būt spējīgs viņam traucēt turpmākajā virzībā. Garīgās pieredzes iegūšana, panākumi Bībeles studēšanā un kalpošanā, padara viņu savās acīs par ko īpašu un Dievam patīkamu. No katedras sludinot, viņš pielieto visu sava prāta asumu un daiļrunību, lai iespaidotu un piespiestu klausītājus saskatīt viņā svētītu evaņģēlistu, Dieva vīru, padomdevēju un skolotāju, kurš zina patiesību. Viņš labprāt stāsta par sevi, ņemot savu dzīvi kā piemēru staigāšanā Tā Kunga priekšā, kā apstiprinājumu svētībai un īpašai žēlastībai. Kļūstot par mācītāju vai kādu citu kalpotāju, viņš to uztver kā pašu par

sevi saprotamu, domājot, ka, lai nu kurš, bet viņš jau nu to noteikti bija pelnījis.

Tā nu sanāk, ka miesīgais kristietis – ir tāds cilvēks, kurš neskatoties uz to, ka ir ticīgs, tiek vadīts ar savas būtnes juteklisko daļu un miesas iegribām. Tā rezultātā viņa uzvedībā, raksturā un visā viņa dzīvē ir redzams pasaules zīmogs. Pat uzskatot sevi par Dieva bērnu un regulāri apmeklējot baznīcu, viņš tik un tā nedzīvo Dievam, bet savai miesai, pievēršot pārmērīgu uzmanību veselībai, izskatam, labklājībai, izklaidēm un daudz kam citam, tātad, vārda pilnā nozīmē, ņem no dzīves visu, ko tā var piedāvāt.

Protams, lai sauktos par miesīgu, kristietim nav jābūt vainīgam visā iepriekš minētajā sarakstā. Dažu šo iezīmju esamība jau runā pati par sevi. Kā šādi miesīgi kristieši izskatās dzīvē, var saprast no dažiem sekojošiem piemēriem.

Kāda sieviete, stāstot par sevi, ļoti mīlēja uzsvērt, ka jau agrā bērnībā piedzīvojusi Svētā Gara kristību, un tādēļ jau daudzus gadus ir garīga kristiete. Ar savu ārējo izskatu viņa varētu būt visiem baznīcā par paraugu, kuram līdzināties. Galva viņai vienmēr bija aplāta, apģērbs izcēlās ar pasvītrotu šķīstību, sarunājoties ar brāļiem viņa parasti sarka un nolaida acis. Tādēļ jaunībā viņu dēvēja par kautrīgo. Sanāksmēs viņa tā mācēja lūgt, skaitīt dzejoļus un dziedāt, ka cilvēki ar grūtībām valdīja asaras.

Divdesmit gadu vecumā viņa apprecējās ar puisi, kurš dažus mēnešus apmeklēja baznīcu un bija jaunpiedzimušais. Taču jau pēc viņu kopdzīves pirmā gada, viņa ar savām pamācībām un moralizēšanu, piespieda viņu pārstāt apmeklēt dievkalpojumus. Viņš nevarēja izturēt, ka neskatoties uz savu ārējo dievbijību, viņa bija skarba, auksta, īdzīga un prasīga. Atgriezies pasaulē, viņš vairs neko nevēlējās dzirdēt par Dievu, sāka dzert, smēķēt, bet, kad sieva centās viņu vest pie prāta, parasti teica: „Ko tu centies mani mācīt, ja es tavā dzīvē redzu nevis Kristu, bet pašu sātanu! Par tādu kristietību, kādu dzīvo tu, es nevēlos pat dzirdēt! Labāk būt vispār neticīgam, nekā tādām ticīgam, kāda esi tu! Viens no diviem: vai nu Dievs tevi nepazīst, vai tu kalpo kaut kādam

izdomātam dievam, kuram nav nekā kopēja ar Jēzu Kristu! Labāk nedari Viņam kaunu, liecinot par Viņu cilvēkiem!”

Liekas ka tādām raksturojumam no cilvēka, kurš dzīvojis ar viņu kopā vairāk kā divdesmit gadu, vajadzētu viņu vest pie prāta un nokaunināt, liekot pārlūkot savu uzvedību mājās, bet, kur nu!.. Tā vietā viņa sāka turēt sevī ļaunu aizvainojumu, un katrā izdevīgā brīdī izlēja pār vīru visu savu rūgtumu. Beigu beigās viņš pameta viņu un aizgāja pie citas sievietes. Tad šī kristiete sāka noskaņot pret viņu savu meitu un divus pieaugušos dēlus, stāstot visu slikto, ko vien par viņu zināja. Tas viss beidzās tā, ka viņi aizgāja no mātes, atstājot to pavisam vienu. Taču arī tas nelika viņai nākt pie prāta. Katrā izdevīgā brīdī, baznīcā un visiem kaimiņiem, viņa stāstīja, ka ir atstāta viena dēļ savas dziļās ticības uz Dievu, Kurš uzlicis viņai šo smago krustu un ved cauri mokoši grūtiem pārbaudījumiem. Par atbildi cilvēki tikai paraustīja plecus, jo zināja viņas nesaticīgo raksturu un tieksmi, apvainojot citus, sevi vienmēr attaisnot.

Te, lūk, vēl viens piemērs. Jauns kristietis, kurš uzskatīja sevi par meklējošu un patiesu ticīgo, nomainot vairākas konfesijas, beidzot apstājās pie baptistu draudzes. Visādi cenšoties pasvītrot savus garīgos meklējumus, viņš internetā atrada Dieva vārdu skaidrojošus materiālus, lai varētu tos izmantot savās diskusijās. Mīlēja piedalīties brāļu sarunās, kur apsprieda dažādas tēmas, aktīvi polemizēja kristīgajos forumos, lasīja pazīstamu reliģiozu darboņu darbus, izdevīgā brīdī izmantojot viņu gudros izteikumus. To visu viņš darīja ne jau tādēļ, lai sevi iekšēji izmainītu, bet lai spīdētu ar savām (tā viņš uzskatīja) padziļinātajām garīgajām zināšanām.

Kaut šim jaunajam ticīgajam cilvēkam milzu problēma bija netīrā domu pasaule, acu kārība un nepārtrauktas miesas iegribas, kas dzina viņu aizrauties ar pornogrāfiju un savas miesas apgānīšanu, tas viņam netraucēja piedalīties sarunās par kristīgās jaunatnes šķīstumu un nevainību. Savā ikdienas dzīvē viņš bija lepns, augstprātīgs, ātri apvainojās, uzbudinājās, bija nepacietīgs pret saviem vecākiem un draugiem,

kuri, viņa nespējas sadzīvot, tieksmes kritizēt un nepārtrauktas citu cilvēku nosodīšanas dēļ, visai ātri viņu pameta.

Izmantojot pasaules cilvēku devīzi „labākā aizsardzība – uzbrukums”, viņš vienmēr metās uzbrukumā, tiklīdz kāds aizķēra viņa augstprātīgo „ES”. Tūdaļ tika aizmirsti visi izlasītie postulāti un patiesības. Viņš momentā „metās virsū” saviem garīgajiem pretiniekiem, tos nomelnoja un aplēja ar netīrumiem, nerēķinoties ne ar vecumu, ne stāvokli baznīcā, nedz ar viņu dzīves pieredzi. Viņam neeksistēja garīgas autoritātes. Izrunājoties par vienlīdzību un patiesu brālīgumu Kristus Baznīcā, viņam nebija ne mazākā priekšstata par pazemību un lēnprātību, tāpat, tieši par tām Jēzus rakstura iezīmēm, Kuram (kā viņam likās), viņš dedzīgi kalpoja. Ja kāds no ticīgajiem cilvēkiem nesamierinājās ar viņa kliegdoši nekristīgo morāli, centās viņu atmaskot vai kaut apturēt un vest pie prāta, viņš ar sašutumu teica, ka viņu pazemo, neuzskata par līdzīgu, tā kā to māca Dieva Vārds. Tas viss beidzās ar to, ka viņš kārtējo reizi pameta savu baznīcu un draugu loku, nosauca visus par neatdzimušiem kristiešiem un postā ejošiem grēciniekiem, aizgāja meklēt sev jaunus domu biedrus, ar kuriem varētu dalīties savā „nesaprastajā un meklējumos izmocītajā”, vīlusies dvēselē.

Vēl kāda kristiete gados, kura ļoti lepojās ar savu piederību luteriskajai baznīcai, par kristīgās ticības galveno rādītāju uzskatīja regulāru dievkalpojumu apmeklēšanu. Ja kāds no viņas bērniem vai mazbērniem tādu vai citādu iemeslu dēļ izlaida kārtējo sapulci, viņa mājās sarīkoja īstu skandālu, apgalvojot, ka, ja viņi tā darīs, noteikti ies pazušānā. Taču, šāda dedzība viņai netraucēja katru dienu stundām sēdēt pie telefona un ar saviem radiem un paziņām apspriest visu, ko ir dzirdējusi un redzējusi. Ja kāds no mājiniekiem norādīja uz viņas pļāpīgumu, viņa nāvīgi apvainojās un nedēļām ilgi, demonstratīvi klusēja. Pie tam, neskatoties uz cienījamo vecumu, viņa nepārtraukti kaut ko iegādājās, tā ka, viņas skapji vai lūza no iegādāto labumu daudzuma, bet ziedot Dieva darbam, viņai bija žēl, kaut kontā gulēja krietna summa.

Daži kristieši uzskata, ka, lai nu kurš, bet mācītājs jau nu gan nevar būt miesīgs kristietis, jo vada Dieva ganāmpulku, tātad, viņam ir jābūt garīgos augstumos. Diemžēl dzīve rāda, ka tas nepavisam tā nav. Piemēram, kādas draudzes mācītājs, kurš mīlēja stāstīt, ka jau no agras bērnības ir vēlējis un tiecies kļūt par Dieva kalpu, nepieļāva pat domu, ka īstenojot šo nodomu, Tas Kungs viņu nepasargās no visām iespējamām kļūdām. Tādēļ viņš bija ļoti pārliecināts, ka visu redz patiesajā gaismā, un nevēlējās pat klausīties, kad kāds no brāļiem, apspriežot baznīcas jautājumus, izteica savu nepiekrišanu vai šaubas. Nevēlēdamies, lai viņam kalpošanā būtu sāncenši, viņš visādi centās nostumt malā jebkuru sludinātāju, ja sāka manīt, ka zālē sēdošie viņu uzmanīgi klausās. Šī mērķa vadīts, viņš atrada visvisādus iegānšus, lai nedotu iespēju tādām cilvēkiem nostāties aiz katedras, un ļoti dusmojās, ja kāds uzdrīkstējās viņam pateikt, ka šādu uzvedību var vērtēt kā lepnību, greizsirdību un skaudību. „Kas tu esi, – viņš sašutis teica, – ka uzdrīksties man ko tādu teikt?! Pats Dievs mani šajā kalpošanā ir ielicis, tādēļ, ne tu būsi tas, kurš kaut ko man norādīs!” Viss beidzās ar to, ka cilvēki sāka aiziet no draudzes, jo nespēja vairāk izturēt viņa varas kāri un valdīšanu pār viņiem. To redzēja visi, izņemot viņu pašu.

Šos piemērus lasot varētu domāt, ka kaut kas tāds notiek ļoti reti. Jā, gribētos gan, lai būtu tieši tā. Iespējams, ka viņos kā koncentrātā, ir sakrājis daudz kas no tā, kas saucas miesas darbi. Vai gan maz ir šiem cilvēkiem līdzīgu, kuri šodien piepilda mūsu lūgšanu namus, kur viņi dzied himnas un lūgšanā pateicas Dievam par viņiem dāvāto glābšanu, un pat neiedziļinās tajā, par ko tik godbijīgi runā. Jo, ja Debesu Tēvs, patiesi mūs ir izglābis, tad tam, neapšaubāmi ir jābūt redzamam jau šeit, uz zemes, pie tam, ne tikai vārdos, bet arī darbos. Taču, ja cilvēks ir garīgi akls, viņš nespēj ar skaidru prātu domāt un redzēt sevi tā, kā viņu redz Dievs. Miesīgā kristietība ir piedodama sākuma posmā, kad cilvēks nesen atgriezies pie Tā Kunga, bet nedara mums godu, ja paliekam tajā daudzus gadus, vēl jo vairāk, ja visu savu dzīvi.

Ar to mēs beigsim miesīgā kristieša raksturošanu un pāriesim pie pazīmēm, kas piemīt garīgam kristietim.

1. Vispirms, studējot Dieva vārdu vai lasot pamācošas garīgas grāmatas, tāds cilvēks meklē ne tik daudz izskaidrojumus viņam nesaprotamiem jautājumiem, cik ceļu, uz īstu un reālu vienotību ar Dievu, tuvu, personīgu kontaktu, kas ir viņa kristīgās dzīves pats galvenais mērķis un jēga. Kas attiecas uz Bībeles skaidrošanu, viņš ir ar vēsu galvu un spriest spējīgs, novēršas no visādām galējām izpaušmēm, kas neatbilst Svētajiem Rakstiem un neaizraujas ar visādām mūsdienu teoloģiskajām teorijām un kalpošanas formām, kuras nav apstiprinātas Bībelē.

2. Garīgais kristietis dzīvo nevis ar sajūtām, emocijām, izjūtām un īpašiem pārdzīvojumiem, bet ticībā uz To, Kurš ir viņa mērķis, centrs un dzīves jēga. Viņš ir gatavs un bez kavēšanās ieiet attīrīšanās procesā, izsūdz visus savus grēkus un sakārto savu dzīvi, nošķeļot no tās to, kas atšķir viņu no Tā Kunga un dod sātanam iespēju pār viņu valdīt. Svēto Rakstu vārdi „Jo tāda ir Dieva griba – lai jūsu dzīve būtu svēta...”, priekš viņa ir Dieva pavēle, kurai viņš seko neatkāpjoties.

3. Saprotot, ka miesīgā un garīgā cilvēka cīņa viņā turpināsies visu viņa zemes dzīves laiku, tāds cilvēks pastāvīgi ir nomodā, esot gatavs atvairīt jebkurus sātana uzbrukumus. Ar visām netikumīgām miesas vēlmēm un grēcīgām nosliecēm, kas izpaužas, viņš nepārstāj cīnīties, līdzīgi kā to darīja apustulis Pāvils, kurš teica: „Bet es norūdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādams, pats nekļūstu atmetams” (1.Kor. 9:27), „Es mirstu ikdienas...” (1.Kor. 15:31).

4. Garīgais kristietis nav ne noslēdzies, ne klusējošs, bet arī ne daudzvārdīgs. Ir gatavs kontaktēties ar visiem, kas mīl To Kungu, neskatoties uz to, pie kādas konfesijas viņi pieder. Viņam ir svarīgi ne tas, kā saucas ticīgais, bet tas, kas viņš patiesībā ir. Kontaktējoties ar citiem kristiešiem viņš ir vienkāršs un dabīgs, nedemonstrē sevi kā īpaši garīgu. Cenšas neuzsākt polemiku ar viņiem par kādiem jautājumiem un punktiem, kas sadala cilvēkus konfesionālās

dogmatikas dēļ, bet pieņem viņus tādus kādi viņi ir, pašam paliekot tādām, kāds viņš ir. Tādēļ viņš kļūst viņiem par lielu svētību. Jo katra dvēsele ir spējīga redzēt, kas ir patiesība un kas izlikšanās un dievbijīgi nospēlēta izrāde.

5. Garīgā kristieša ārējo izskatu, viņa apģērbu un frizūru, sarunas toni, vārdus un kontaktēšanās manieri nosaka nevis baznīcas noteikumi un aizliegumi, bet Tas Kungs, kurš dzīvo viņa sirdī un vada viņu. Tāds cilvēks cenšas izpildīt to, ko viņam māca Bībele – no sākuma, pieliekot pūles, bet pēc tam, darot to jau automātiski, tādēļ, ka Dieva likums un Debesu Tēva griba neredzami ir rakstīti viņa sirdī un tādēļ nav nepieciešami atgādinājumi un kontrole.

6. Viens no galvenajiem uzdevumiem viņa staigāšanā Tā Kunga priekšā, ir – krustā sist savu „ES”, nomirt sev. Viņš piesaka tam nesamierināmu karu, un nenorimst, līdz tam vairs nav spēka un varas pār viņu. Rezultāts šādām darbībām ir tāds, ka Dievs iemājojot viņa sirdī, pamazām izraida visu, kas piemita vecajam cilvēkam, un tik redzamā veidā pārveido viņu „jaunā radījumā iekš Kristus”, ka apkārtesošie cilvēki to pamana, tiecas pie viņa, cenšoties saprast viņa uzvarošās dzīves noslēpumu. Viņus pievelk ne erudīcija, ne teoloģiskās zināšanas, ne brīnumi, un ne dāvanas, bet kaut kas pavisam cits. Viņi redz viņā to, kas nav viņos pašos, – vienkāršu, ikdienas **dzīvi Kristū**, kas viņam ir kļuvusi tik pat dabīga kā elpošana, kuru mēs pat nepamanām, ja nav kādu patoloģisku izmaiņu. Kad ir šāda dzīve Dievā un vienkāršas, uzticības pilnas attiecības ar Viņu, kādas ir bērnam ar tēvu, tad pastāvīgs kontakts un personīgs tuvums ar To Kungu nekļūst par kaut ko neparastu un pār-dabisku, bet ir pats par sevi saprotams. Tad izzūd nepieciešamība ilgstošām lūgšanām ar biežiem gavēņiem, un atkārtotiem lūgumiem un prasījumiem, tādēļ, ka Dievs vienkārši un dabīgi atbild Savam bērnam. Atbild tad, kad uzskata par nepieciešamu, citreiz uzreiz, citreiz pēc kāda laika.

7. Tāda ticīgā kristietības patiesums apstiprinās dzīves praksē un izpaužas, pirmkārt, draudzīgā attieksmē un bez liekulības ar tuvāko, vai tie ir ticīgi cilvēki, vai tādi, kuri

vispār nepazīst Dievu. Bībeles vārdi „jūs – pasaules gaisma, jūs – zemes sāls” īstenojas viņa apdomātajos vārdos, mierīgajās reakcijās, nemākslotā laipnībā, gatavībā palīdzēt tam, kurš palīdzību lūdz, vienalga, vai tas attiecas uz miesīgām vai garīgām lietām. Saskaroties ar rupjību, netaisnību, nepateicību, prasīgumu un citām nominālo kristiešu un apkārt esošās grēcīgās pasaules nepatīkamajām pusēm, viņš reaģē bez sašutuma un nocietināšanās, cenšoties uz ļauno atbildēt ar labu, tā kā to māca Svētie Raksti.

8. Bet pati galvenā un neapstrīdamākā patiesa garīguma pazīme ir tā nenovērtējamā īpašība, kura pilnā mērā ir redzama vien Jēzū Kristū, – spēja mīlēt savus ienaidniekus, tas ir tieši tas, kas vispār nav raksturīgs cilvēciskajai miesīgajai dabai. Kāds gudrs cilvēks ir teicis: „Mīlēt draugus – tas ir dabīgi, bet mīlēt ienaidniekus – pārdabiski”. Un tas, patiesi, tā ir. Mums, cilvēkiem, kuri pat draugus tā pa īstam nespējam mīlēt, mīlēt to, kurš niknumā, atriebībā un naidā tev ir iecirtis pamatīgu rētu dvēselē, – tas, patiesi, ir kaut kas neaptverams un ārpus parastā. Bet tikai tas, kurš var tā mīlēt, spēj arī piedot, pie tam, nevis vārdos, bet dziļi sirdī, tāpat, tā, ka to arī aizmirst.

9. Attīrīšanās un svētošanās procesā, apzinoties savu grēcīgumu, garīgais kristietis nesteidzas kritizēt, nosodīt, pazemot un nicināt tos, kuri vēl nav sasnieguši vajadzīgo garīgo līmeni. Viņš ir pacietīgs un iecietīgs pret citiem tieši tāpat, kā Dievs bija iecietīgs pret viņu. Viņam nav raksturīgi cilvēku norakstīt pirms laika, pat tad, ja viņš redz viņā apkauņojošus grēkus un netikumus, jo ir pārliecināts, ka Dievam nav nekas, kas būtu neiespējams. Svēto Rakstu vārdi par to, ka Tas Kungs ir Tas, Kurš „mīl apžēlot” kr.val. (Mih. 7:18), Kurš „...negrib dzīvību atņemt, un pārliet pārdomādams, lai atmestais netiktu arī Viņa atmests” (2.Sam. 14:14), un Kurš „...žēlastību ceļ pāri tiesai” kr.val. (Jēk. 2:13), ir viņa galvenā mēraukla, pat attiecībā pret pašiem lielākajiem grēciniekiem. Tāda pieeja dvēselēm attur viņu no nežēlīgu spriedumu un neapdomātu lēmumu izvirzīšanas. Šajā pasaulē, kur valda egoisms, cietsirdība, ļaunums, valdīšana pār citiem un

manipulācijas ar cilvēkiem, viņš parasti ieņem nogaidošu pozīciju, atstājot pēdējo vārdu Tam, Kuram Vienīgajam ir uz to tiesības.

10. Pret savu kalpošanu un darbošanos Dieva druvā, garīgais kristietis attiecas ar pilnu atbildību un nopietnību. Viņš zina, ka bez Dieva neko nevar darīt, un tādēļ neskrien Viņam pa priekšu, bet pacietīgi gaida vadību no Augšienes. Šā iemesla dēļ viņš neko pats neizlemj līdz tam brīdim, kamēr nav saņēmis skaidrību no Tā Kunga, vai, izdarot pirmo soli noteiktajā virzienā, gaida, kamēr Dievs kādā veidā apstiprinās, ka pār šo ir Viņa labvēlība. Zinot, ka jebkurš no mums ir spējīgs kļūdīties, viņš nepretendē uz savu spēju nekļūdīties, ir gatavs vienmēr pazemoties un lūgt piedošanu, ja attiecībā pret kādu ir rīkojies netaisni. Vienmēr atceroties To, Kurš par Sevi ir teicis: „Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs”, pat esot atzītam kalpotājam, garīgais kristietis neceļ sevi augstumos, un vēl jo vairāk, negaida pielūgšanu un īpašu atzinību. Viņš visu sevi atdod Tam Kungam un, redzot savā kalpošanā redzamu svētību, viņš tik un tā turas ļoti pazemīgi un jūtas kā vergs, jo „Mācekļi nav augstāks par savu mācītāju nedz kalps par savu kungu” (Mat. 10:24).

11. Piedzīvojot, ar kalpošanu neatraujami saistītu aprunāšanu, netaisnus apvainojumus un negodu, viņš to uzņem mierīgi, bez sašutuma, pat ja tas dziļi sirdī ievaino viņu, jo zina, ka mācekļi nav augstāks par savu Skolotāju, Kurš bija nesalīdzināmi vairāk pazemots un apspļaudīts (Mat. 10:24). Tādās situācijās viņš cenšas atcerēties Bībeles vārdus, kuri teic: „Ja kāda ceļi Tam Kungam labi patīk, tad Viņš liek izlīdzināties viņam arī ar viņa ienaidniekiem” (Sal.pam. 16:7).

Nu tā, no visa teiktā var izdarīt secinājumu, ka garīgais kristietis – tas ir tāds ticīgais cilvēks, kurš, kaut arī dzīvo, tāpat kā citi cilvēki, tomēr ievērojami atšķiras no viņiem ar to, ka daudz ko saprot un rīkojas savādāk kā viņi. Tas viss tādēļ, ka vadās ne pēc tiem principiem, kas valda šajā pasaulē, bet pēc tiem, kas mums ir atstāti Svēto Rakstu lappusēs, jo tie ir kļuvuši par viņa ceļvedi. Apzināti atteicies no

daudzām lietām, viņš ir atradis prieku un apmierinājumu tajā, kas virza pie iekšējās garīgās pasaules bagātināšanās. Tādēļ ir izveidojies tikai viņam vien raksturīgs skatījums uz vērtībām un prioritātēm. Tāda cilvēka dzīves mērķis ir izziņāt un piepildīt Dieva gribu savā dzīvē. Tas parasti izpaužas tāda vai cita veida kalpošanā Dievam un cilvēkiem. Viņš, pats to nemaz neapzinoties, pagodina Debesu Tēvu, līdzīgi kā to dara visa Dieva radība: putni, puķes, koki, ezeri, jūras, kalni – vien tikai ar savu eksistenci godinot savu Radītāju.

Dzīve rāda, ka patiesi garīgi visbiežāk ir ne tie, kas izceļas ar spilgtu individualitāti un aiz sevis, šajā pasaulē, atstāj daudz atmiņu, bet tie, kuru dzīves ir tīras un svētas. Tādas personības ir līdzīgas kautrām lilijām, kas zied apslēptos upju ielokos. Kā apliecinājums tam varētu kalpot sekojošs stāsts.

Kāda ticīga sieviete, kura savā ciematā bija vienīgā kristiete, nodzīvoja garu un grūtu mūžu. Karā zaudējot vīru un agri kļūstot atraitne, viņai bija daudz jāstrādā, lai varētu pabarot savus četrus bērnus. Taču, visi zaudējumi, ciešanas un pārbaudījumi, kas viņai bija, ne tikai nenocietināja viņas sirdi, bet vēl vairāk pietuvināja Tam Kungam. Viņa nekad nesūdzējās un nekurnēja, pazemībā nesa savu krustu un pieņēma to, kā Dieva gribu. Vēlu vakaros, kad visi darbi bija apdarīti, viņa ņēma rokās Bībeli un ilgi lasīja, gūstot no tās Dieva gudrības dārgās pērles, kuras pēc tam nodeva saviem bērniem. Stundas un minūtes, kas tika vadītas lūgšanu vientulībā ar To Kungu, kad viņas dvēsele uzņēma tai velītītos klusos vārdus, deva viņai tik daudz prieka un spirtuma, ka apkārt esošie cilvēki mocījās minējumos, nesaprotot, no kurienes šī neparastā sieviete smēļ savus, liekas, neizsīkstošos spēkus.

Pazemīga, mierīga un līdzsvarota viņa uz pazemojumiem, apvainojumiem un aizvainojumiem nereaģēja, cenšoties ļaunu atdarīt ar labu, caur ko citus vilka pie sevis ar nepārvaramu spēku. Kad viņai jautāja, kādēļ viņa tā rīkojas, viņai radās lieliska iespēja pastāstīt par Dievu. Taču, nebūdami daudzvārdīga, viņa nevarēja izdarīt to tā kā gribēja.

Un tajā nebija arī nekādas vajadzības, jo skaļāk par visiem vārdiem liecināja viņas dzīve, atspoguļojot Jēzus Kristus svētās iezīmes. Ciemā viņu tā cienīja, ka pat iekarsuši piedzērušies vīri apklusa un, pa gabalu viņu ieraugot, devās katrs uz savu pusi. Kad kāds nāca pie viņas pēc palīdzības vai padoma, viņa nekad neatteica, darot visu, kas bija viņas spēkos.

Mīlestība uz To Kungu un jaukais raksturs tika viņas bērniem, kuri, pieaugot, kļuva ne tikai par paraugkristiešiem, bet arī par kalpotājiem Dieva druvā. Kad pienāca viņas pēdējā stunda, un viņa aizgāja pie Tā Kunga mūžībā, aiz viņas zārka gāja milzīgs, nez no kurienes radies, ļaužu pūlis, kuriem viņa, savas dzīves laikā, bija kļuvusi par patiesu gaismu un sāli. Ir pagājuši daudzi gadi, bet šīs lielās draudzes, kas radās šajā ciemā pēc viņas nāves, locekļi stāsta atbraucējiem par viņas kalpošanu Dievam un cilvēkiem, minot šo dzīvi kā piemēru, atdarināšanas cienīgu.

Dārgais draugs! Varu iedomāties, ka izlasot šo nodaļu tu, tēlaini runājot, „saķersi galvu”, saprotot, ka daudzas vai pat visas īpašības, kas raksturo miesīgo kristieti, lielākā vai mazākā mērā, piemīt tev un daudziem apkārt esošiem ticīgiem. Tā rezultātā var rasties pārlicība, ka pēdējos laikos, kuros mēs dzīvojam, būt par garīgo kristieti, praktiski, nav iespējams. Vēl jo vairāk tādēļ, ka daudzās baznīcās un draudzēs izplatās formālisms, paviršība un vispārējs garīgs atsakums. Bet nesteidzies izdarīt secinājumus. Jo Dievs nekad no mums neprasa neko neiespējamu. Viņš zina, ka mēs esam miesa, un tādēļ veic savu darbu, kas pārveido mūs no miesīgiem par garīgiem, soli pa solim. Tas, protams, notiek tikai tad, ja mēs vispār atļaujam Viņam to darīt. Jo ir taču tādi ticīgie, kuriem, sekošanā Tam Kungam, miesīgā kristietība ir kļuvusi par normu.

Atceries, ka apzīmējums „miesīgais kristietis”, kādu laiku pēc tavas atgriešanās, nav tev par nosodījumu un apsūkāšanās vārdu. Pirmajos tavas kristietības gados tas atspoguļo tavu reālo garīgo stāvokli. Nevar gaidīt, ka jaunuzdzimušie kristieši, uzreiz pēc savas grēknožēlas, kļūs par

2. nodaļa

Kārdinājumi un pārbaudījumi

Katra dzīvē mēdz būt noteikti brīži, kad top redzama mūsu patiesā būtība. Pēc tā, kā mēs tos pieņemam, kā uz tiem reaģējam un kā uzvedamies, ir redzamas mūsu cilvēcīgās un garīgās īpašības, mūsu pozitīvās un negatīvās puses, mūsu spēks un mūsu vājums. No šiem brīžiem neviens nevar izvairīties. Tie atnāk tad, kad tu tos negaidi un nosver mūs Dieva svaru kausā, nosakot, kāda ir mūsu vērtība un uz ko esam spējīgi. Tie, kā katalizators, parāda mūsu patieso garīgo stāvokli, un tie ir nekas cits, kā kārdinājumi un pārbaudījumi.

Kārdinājums – tas ir jeb kāda ierosa padomāt, pateikt vai izdarīt kaut ko pret Dieva gribu, vai, citādi sakot, alkas pēc aizliegta, tieksme pēc kaut kā, kas vilina, aicina un sauc uz grēku. Kārdinājums atbilst kārdināmā dabai, un tas atrod viņā šo dabu. Katram cilvēkam ir savi kārdinājumi, kas ir saskaņā ar viņa rakstura dominējošām nosliecēm.

Kārdinājums ir kāds vai kaut kas, kas provocē un mudina mūs uz to, lai mēs iekārotu vai izdarītu kaut ko, kas parasti nenes labus augļus. Kārdinājums var būt mūsu doma, kāds cilvēks, situācija, apstākļi, vēlēšanās, kāda lieta, kuru mēs noteikti gribam iegūt. Cilvēks kā kārdinājums ir tad, ja viņa tuvums mūsos modina netīras domas un vēlēšanās, bet kontakts ar viņu izsauc nesvētas jūtas un tieksmi uz ļaunu rīcību. Bez tam, mēs varam pavedināt un piedauzīties, viens otram kļūstot par kārdinājumu.

Situācija par kārdinājumu var kļūt tad, ja iekļūstot tajā, mēs saņemam iespēju izdarīt kaut ko, kas mūs nomelno. Piemēram, intīma atmosfēra, kurā nokļūstot, puisis un meitene izdara netiklības grēku. Pēc tam viņi atjēdzās un nonāk šausmās, nesaprotot, kā viņi kaut ko tādu varēja izdarīt. Līdzīgi kā šeit, darbojas arī apstākļi, vadinot uz kaut kādu grēcīgu rīcību un pārkāpumu, piemēram, zādzība, krāpšana, dokumentu viltošana, melīgas liecības sniegšana, utt.

Bet vizizplatītākais un biežāk sastopamais kārdinājuma iemesls ir vēlēšanās ieraudzīt, sadzirdēt, iegūt vai pārdzīvot kaut ko tādu, pēc kā alkst mūsu prāts un miesa. Šādu kārdinošu vēlēšanos spektrs ir ļoti plašs – no vēlmes iegūt kādu nenozīmīgu lietu, kuru iegādājoties, vēlāk mierīgi izmetam atkritumos, līdz vēlmei iegūt kādu cilvēku. Tā dēļ, cilvēki ir gatavi izdarīt pašus šausmīgākos un negantākos pārkāpumus, gan apgānot bērnus, gan izmantojot sievietes kā seksa verdzenes. Katra kārdinājuma un vilinājuma mērķis ir vēlēšanos padarīt tik milzīgu un visaptverošu, lai tā pārņemtu visu mūsu būtni, rosinot vēlmi to apmierināt, lai ko tas maksātu.

Pats spēcīgākais un gandrīz nepārvaramākais cilvēcis-kais kārdinājums ir savu dzimuminstinktu apmierināšana grēcīgā veidā. Tas izpaužas pašapmierināšanās formā, lau-lības pārkāpšanā un netiklībā. Miesas iegribām un ar to saistītajam uzbudinājumam ir tik milzīgs spēks, ka cilvēki pilnībā zaudē kontroli pār sevi un apjēdz tikai tad, kad tas jau ir padarīts. Kāds jauns cilvēks, apzinoties sevi kā pašapmierināšanās vergu, to apraksta tā: „Lai paskaidrotu, kā es jūtos brīžos, kad esmu savas miesas iegribu kārdināts, izstāstīšu piemēru. Narkomāns ir tādā mērā atkarīgs no savas „dozas”, ka vienkārši nevar bez tās iztikt. Kad viņš pretojas šai vēlmei pēc sava „nomierinošā līdzekļa”, viņam sākas, tā sauktās „lomkas”. Šī piesaiste ir tik daudz reižu spēcīgāka par viņa lēmumu izbeigt šo lietu, ka viņš atkal un atkal tai pakļaujas. Kaut kas līdzīgs notiek arī ar mani. Man ir kauns atzīties, bet jau daudzus gadus es nevaru iztikt bez pašapmierināšanās. Tā man ir kļuvusi par sava veida narkotiku. Tās vara ir tik liela, ka man šī negantība ar sevi ir jāizdara divas, trīs reizes dienā. Ir grūti vārdos aprakstīt, cik smagi ir apzināties savu bezspēcību cīņā ar šo grēku un cik pretīgi es jūtos pēc katras reizes, kad esmu spiests to izdarīt – pats savām rokām apgānīt savu miesu! Ak, kaut jūs zinātu, kā es sevi neieredzu šī grēka dēļ, uz ko mani pavedina domas par meitenēm vai nepiedienīgi uzņēmumi, uz kuriem es, tos nemeklēdams, laiku pa laikam uzduros internetā. Tieši domas

ir tās, kas manā miesā iekvēlina kaislīgu vēlēšanos, un piespiež mani izdarīt šo grēku”.

Ir jāteic, ka gandrīz visi kārdinājumi sākas ar domām, kas iedzimst mūsu prātā un netīrajā sirdī, tieši tā kā ir rakstīts: „Jo no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet ļaunas domas, nešķīstība, zādzība, slepkavība, laulības pārkāpšana, mantkārība, blēdība, viltība, ienaidība, skaudība, Dieva zaimošana, lepnība, vieglprātība” (Mk. 7:21-22). Mūsu sirdī radusies, doma rosina iegribu, bet iegriba mudina mūs to izdarīt. Tādā veidā tiek padarīts grēks. Interessants ir tas fakts, ka visa veida pretestība kārdinošajām vēlmēm, izsauc veselu neapmierinātības, naida, protesta vētru un vēl spēcīgāku tieksmi par katru cenu dabūt to, ko tik ļoti kārojam. Tad cilvēks kļūst nepacietīgs, uzbudināts, ļauns, sašutis un prasīgs, lai dabūtu to, kas ir iekārdinājis viņa skatienu un sirdi, viņš nevēlas rēķināties ne ar vienu un ne ar ko.

Kārdinājuma spēks ir tajā, ka mēs negribam tam stāties pretī, tādēļ, ka mēs to ļoti vēlamies. Tiek pieliktas maksimums pūļu, lai varētu atrast attaisnojumu vai piemērotu izskaidrojumu mūsu rīcībai. Piemēram, var teikt, ka tu esi piekusis no smaga darba un ikdienas monotonās vienveidības, tādēļ nepieciešams atpūsties un novērst savu uzmanību. Bet šī aizbildinājuma dēļ tu daudzās stundas nosēdi pie televizora vai datora, skatoties seriālus vai klīstot internetā un meklējot kaut ko aizraujošu. Tā rīkojoties, mēs, protams, nevēlamies atzīt, ka šādas rīcības patiesais iemesls ir savu iegribu apmierināšana, kas ved kārdinājumā, un beidzas ar grēku, kas, automātiski šķir mūs no Dieva. Sasniedzot vēlamu un iekožot aizliegtajā auglī, mēs, beidzot aptveram, kāda ir tā cena, kas mums jāmaksā, un tikai tad sākam sevi nosodīt. Sirdsapziņas pārmetumi nedod mums mieru, un tā rezultātā mēs kļūstam izmisumā un bezcerībā.

Apustuļa Jēkaba vēstulē 1:13-17 ir fantastiska atklāsmē, kas izlej gaismu pār lietām, kas mums, attiecībā uz kārdinājuma dabu, ir grūti saprotamas: „Neviens, kas tiek kārdināts, lai nesaka: Dievs mani kārdina, – jo ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams, un Pats Viņš nevienu

nekārdina. Bet katru kārdina viņa paša kārība, to vilinādama un valdzinādama. Pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks padarīts, dzemdē nāvi. Nemaldaities, mani mīlie brāļi! Katrs labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no augšienes, no Gaismas Tēva, pie Kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas”.

Mums visiem ir zināms, ka cilvēkam ir raksturīgi sevi attaisnot un notikušajā meklēt vainīgo. Un par tādiem „vainīgajiem”, visbiežāk kļūst vai nu apstākļi, vai kāds cilvēks, vai pat Dievs. Lai atceramies Ādamu, kurš grēkojot nekautrējās pateikt Radītājam: „...sieva, ko **Tu man devi**, lai viņa būtu ar mani, tā man deva no tā koka, un es ēdu” (1.Moz. 3:12). Pasakot to pašu citiem vārdiem: „Dievs, tas esi Tu, kas, dodot man Ievu, sūtīji man kārdinājumu. Ja Tu to nebūtu izdarījis, es nebūtu sagrēkojis. Tātad, vainīgs neesmu viss es, bet Tu”. Patiesi, var tikai brīnīties, cik tālu Ādams bija spējīgs aiziet. Bet mēs!? Vai mēs nerīkojamies tieši tā pat, kad savās domās sirdī sakām: „Kādēļ Tas Kungs mani neapstādināja?” vai „Es taču tik daudz lūdzu, lai Dievs mani atbrīvo no šī kārdinājuma, bet tas nelīdzēja, jo es tik un tā sagrēkoju”, vai „Tas Kungs taču zināja, ka tā ir mana vājā vieta, bet tik un tā pieļāva to” un tā tālāk. Vai nav pazīstami šie attaisnojumi? Tie visi noved pie viena: „Kāds man ar to sakars, ja Dievs...”. Bet Bībele, atmetot šo, skaidri saka: „jo ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams, un Pats Viņš nevienu nekārdina”. Dieva vīrs Tomass Sekers šajā sakarā teica: „Lūgt par atsvabināšanu no grēka un vienlaicīgi tam atdoties – tas ir tas pats, kas bāzt pirkstus ugunī un lūgt Dievu, lai tie neapdegtu”.

Apustuļa Jēkaba vārdi atkailina katra kārdināšanas procesa būtību: „Bet katru kārdina viņa **paša kārība**, to vilinādama un valdzinādama, pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks, padarīts, dzemdē nāvi”. Tādā veidā, pirms kārdinājuma ir aizraušanās ar kaut ko, uz ko mēs **brīvprātīgi** saasinām savu uzmanību, lai kas tas nebūtu: doma, kas novērš, tenkas, kas pievelk, bez uzraudzības atstāts maciņš, skaista meitene, interesants vīrietis, vai atklāti

neķītra bildīte. Ja mūsu uzmanība, kas ir „ieejas durvis” kārdinājumam, to nepiesaistītu, kārdinājums ietu secen. Taču, tā vietā, lai sevi uz vietas apstādinātu un mierīgi aizietu garām, mēs apzināti tās atveram un ejam iekšā. Pēc tam vaidam un mokāmies, nesaprotot, kā mēs ko tādu varējām pieļaut.

Apustuļa pieminētais vārds „kārbā” nozīmē kaislīga vēlēšanās vai nepārvarama tieksme. Visāda vēlēšanās mums ir Dieva dota, radīšanas brīdī Viņš to ielika cilvēkā. Bez tam, Radītājs, deva savam radījumam tiesības izmantot attiecīgus līdzekļus, lai varētu to apmierināt, nekrītot ne galējībās, ne grēkā. Piemēram, ja mēs gribam ēst, tas ir normāli, bet ja atļaujam šai vēlmei iziet ārpus saprātīgām robežām, tad kļūstam par rīmām. Tieši tā pat notiek ar visiem citiem instinktiem un vēlmēm.

Kārdinājums pievienojas visām Dieva dotajām vēlmēm un cenšas tās pārvērst grēkā, vai nu uzpūšot līdz neaptveramiem apmēriem, vai veicinot to, lai tā tiktu apmierināta kādā nepieņemamā, neestētiskā veidā. To nepieļaut – ir mūsu **personīga** atbildība, un mūsu sirdij, ko ir atjaunojis Dievs, ir jāseko katrai mūsu vēlmei. Ja esi padevis kārdinājumam, nevajag tajā vainot kādu vai kaut ko, jo tev pašam bija ar to jācīnās. Jo ātrāk sāc cīņu, jo vieglāk ir uzvarēt.

Tā kā kārdinājuma galvenais mērķis ir – cilvēka pievēršana grēkam, visbiežāk tā īstenošanā tiek izmantota krāpšana un manipulācija. Jo sātans, kura rokās kārdinājums ir kā spēcīgs ierocis, nekad pirms tam nepaziņo, kādas sekas mūs sagaida, ja mēs sekosim tam, kas mūs pavedina un noved pie grēka. Būdami kārdināti, mēs, parasti nedomājam, ka nozogot varam zaudēt darbu, ejot uz kompromisu ar savu sirdsapziņu, varam pazaudēt reputāciju, un izdarot laulības pārkāpšanu vai netiklību, izdarīt milzu zaudējumu savai ģimenei un paši sev. Tas ir kā likums, ka kārdinājums vienmēr samazina reālās, negatīvās sekas, kas būs, ja to izdarīs, un pārspīlē tā izdomātās pozitīvās puses.

Pirmā kārdināšana notika Ēdenes dārzā, kad sātans nodevīgi pagrūda Ievu uz nepaklausības ceļa Radītājam, sakot: „Bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tā ēdīsiet, jūsu acis

atvērsies un jūs būsīt kā Dievs, zinādami, labu un ļaunu” (1.Moz. 3:5). Izsakot šo, sātans centās pārliecināt mūsu pirmsenci, ka Dievs, iedodot viņai un viņas vīram, daudz laba, tomēr pašu labāko ir no viņiem paslēpis. Tādā veidā, jau no paša sākuma, vecā čūska izmantoja tieši apmānu, lai kārdinātu cilvēkus. Vedinot uz grēka ceļa, viņš solīja to, kas patiesībā ir īsti meli, kuru tēvs viņš ir. Tieši tāpat arī tagad, šis melis un viltīgais kārdinātājs, pievil mūs ar to, kas Dievam ir pretīgs, apsolot apmierinājumu, baudu, prieku, laimi, bagātību, slavu un tam līdzīgi. Bet patiesībā, tas kļūst par vilšanās iemeslu, izmisumu, kaunu, pilnīgu bankrotu, ieslodzījumu cietumā un pat nāvi.

Kārdināšanas mehānisms ir ļoti sarežģīts un mums grūti saprotams, tādēļ sātans to meistarīgi izmanto. Labi pārdomāta kārdināšanas metodika vai vesela to sērija, ir spējīga salauzt jeb kuru cilvēku, tai skaitā arī to, kurš ir uzsācis attīrīšanās un svētošanās ceļu. Mūs kārdinot, sātans visu laiku izmanto vienu un to pašu taktiku. Sākumā viņš iededzina mūsos vēlēšanās uguni un tādā veidā grūž mūs grēkot, bet, kad mēs to esam izdarījuši, tūdaļ apgriežas uz otru pusi un sāk mūs apsūdzēt un dzīt depresijā un panīkumā. Ja sākumā viņš cenšas grēku aizplīvurot un mūsu acīs padarīt par nevainīgu un sīku, tad pēc tā īstenošanas, norauj visas maskas un cenšas pastiprināti izrādīt visas notikušās krišanas šausmas un bezizeju, jo apvainojumi un apmelojumi ir viņa mīļākais ierocis. Tādā veidā viņš uzvar divreiz – mudinot uz grēku un nošķirot no Dieva, bet pēc tam, apsūdzot mūs Dieva priekšā. Tādēļ, mūsu mērķis ir nesniegt viņam šo prieku, bet rīkoties tā, kā to māca Dieva Vārds; „Tad nu padodieties Dievam, stājieties pretī velnam, un viņš bēgs no jums” (Jēk. 4:7). Stāties pretī – nozīmē nepiekrīst, neiet pavadiņā. Uz musināšanu un mudināšanu uz ļaunu, atbildēt ar atteikumu.

Ikdienas dzīvē kārdinājumi mūs gaida ik uz soļa, jo vairāk, šajos, pēdējos, izvirtušajos laikos, kad grēkam ir dotas visas iespējas plaukt un zelt, un izplatīties. Mūsu stāvoklis ir īpaši bīstams, ja esam pārliecināti, ka mēs jau nu gan līdz grēkam nenoslīdēsim, un bieži aizmirstam Svēto Rakstu

skaidro brīdinājumu: „Tādēļ, kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt” (1.Kor. 10:12).

Mums, cilvēkiem, ir raksturīgi pārvērtēt savas spējas stāties pretī. Parasti mēs sakām: „Nē, es nekad tā nerīkošos!” vai „Kaut kas tāds ar mani vienkārši nevar notikt!”, vai „Es neesmu tik dumjš, lai darītu ko tādu, kas man varētu kaitēt!”, vai „Es stipri ticu, ka mana saikne ar Dievu pasargās mani no līdzīgas křišanas”. Tā runājot, mēs neaizdomājamies, ka tāda pārliecība par saviem spēkiem ir kā luksofora sarkanās gaismas signāls, kurš brīdina par lepnību, kas ir mūsos, un kura, agrāk vai vēlāk, novedīs pie křišanas. Paļaujoties uz saviem, cilvēciskajiem spēkiem, mēs nevaram būt gatavi jebkurā brīdī atraidīt kārdinājumu, jo visbiežāk, tas pārsteidz mūs nesagatavotus. Viens vienīgs Kungs ir spējīgs mūs pasargāt no křišanas kārdinājumā, un par to Bībelē ir daudz runāts. Tādēļ, iedziļinoties Svētajos Rakstos, un sekojot tur dotajiem padomiem un pamācībām, var daudz ko iemācīties un no daudz kā izvairīties.

Kaut sātana arsenālā ir milzum daudz kārdinājumu, tomēr, viņam nav nekā jauna, kas vēlreiz apstiprina gudrā Mācītāja vārdus: „Kas ir jau bijis, tas atkal būs, un, kas jau ir noticis, tas atkal notiks, jo nekā jauna nav zem saules” (Sal.māc. 1:9). Un, patiesi, kopš pirmās Ievas kārdināšanas, ienaidnieka viltības atkal un atkal atkārtojas. Viltība, meli un pievilšana, glaimi, cilvēka tieksmes kādu izmantot, ļaunprātība, kāre iedzīvoties, zemisku kaislību uzkurināšana un garīgs aklums – lūk, nepilnīgs sakaitēto bultu uzskaitījums, ar kurām viņš, zemes eksistences visos laikos, prasmīgi un ar lieliem panākumiem darbojas.

Kārdinājums var būt arī garīgs. Parasti tas notiek visādu nesaprotamu un neatrisinātu jautājumu dēļ, kuri mūs uzvarējuši, vai arī tad, kad mēs, izrādot cilvēcisku pārdrošību, atļaujamies runāt Dieva vārdā, pēc tam ciešot apkaunojumu un sakāvi. Sātans mīl izmantot tādus kārdinājumus, jo labi zina, ka, panākumu gadījumā, uz ilgu laiku „izsitīs” mūs no rises, sašķobot ticību un iegrūžot panīkuma un izmisuma bezdibenī. Diemžēl, kļūstot par kristiešiem un atrodoties

Dieva bērnu vidū, mēs nereti domājam, ka vairs nav jābaidās no vilinājuma, bet tas nebūt tā nav. Dzīve rāda, ka garīgie kārdinājumi cilvēkus sastop nevis pasaulē, bet, visbiežāk, savā draudzē, un atnāk nevis caur kādu citu, bet no ticības brāļiem un māsām.

Svarīgi ir piemetināt, ka garīgie kārdinājumi var mūs piemeklēt uzreiz pēc īpašiem tuvības brīžiem ar To Kungu, vai redzami piedzīvotām Tā Kunga svētībām, kļūstot par to neatņemamu turpinājumu, kas, īstenībā, nav nekas jauns. Marka evaņģēlijā ir stāstīts par Kristus pirmo iziešanu tautā, kad ūdens kristību laikā no debesīm atskanēja balss: „Tu esi Mans mīlais Dēls, uz Tevi Man ir labs prāts” (Mk. 1:11). Liekas, lielāks apliecinājums Dieva atzinībai nevar būt! Taču, jau nākamajā pantā lasām: „Un Gars Viņu **tūdaļ** aizveda tuksnesī” (Mk. 1:12). Pie tam, tas bija tieši tādēļ, lai sātans Viņu kārdinātu. Tas ilga četrdesmit dienas un nakts.

Līdzīgi kā šeit, mēdz būt arī kristīgajā dzīvē. Pēc liela garīga pacēluma vai īpašas Dieva labvēlības apliecinājuma, negaidīti iestājas mokoši grūtas dienas. Dvēsele, kura vēl tikai vakar līksmoja, pateicoties Tam Kungam par gūto uzvaru vai par piedzīvoto garīgo Taboru, šodien vaid un ir krēslas un panīkuma apņemta. Vēl dažas dienas atpakaļ Dieva tuvums jūs sildīja, bet tagad liekas, ka aukstums un necaurredzama tumsa apņem mūs, un nekur nav redzama izeja. Nebrīnieties par to, jo ja Glābējam bija kas tāds jāpiedzīvo, tātad, arī priekš mums tam nevajadzētu būt nekam dīvainam. Iespējams, ka tādēļ Tas Kungs mums deva iespēju piedzīvot garīgo Tabora kalnu, lai sagatavotu mūs garīgajam tuksnesim, mūsu „Ģetzemani” vai „Golgātai”.

Ir jāsaka, ka sātana ieroču trieciena spēks īpaši efektīvi sevi parāda noteiktos cilvēka miesīgās un garīgās dzīves periodos. Kā pie Kristus sātans atnāca Viņa fiziskā nespēka brīdī, tā arī pie mums viņš atnāk mūsu emocionālā, miesīgā vai dvēseliskā atslābumu brīžos. Tā mēdz notikt, kad esam savā miesā slimi, fiziski pārguruši, emocionāli nospiesti, garīgi neapmierināti, dvēselē iztukšoti, ciešam no vientulības vai bezcerības, sadzīves vētru tricināti, šaubāmies par Dieva

uzticamību, nēsājam sirdī rūgtumu, izjūtam pret kādu nepatiku, naidu vai vienkārši aizvainojumu. Visas šīs lietas novājina mūsu garīgo imunitāti, darot vēl paklausīgākus kārdinājumiem. Tādēļ kristietim ir ļoti svarīgi nepieļaut, lai šādi stāvokļi ievilkto pārāk ilgi.

Lai iemācītos pareizi garīgi cīnīties ar kārdinājumiem un veiksmīgi stātos tiem pretī, ir jāsaprot, jāatceras, un katru dienu savā kristieša praksē jāpielieto dažas rekomendācijas un padomi, un tie ir:

1. Mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka kārdinājumi, visāda veida saskaršanās ar grēku un ar to saistītā garīgā cīņa, mūs pavadīs visu zemes dzīves laiku. Tādēļ, tos ir jāuztver nevis kā mokošas nepatīkšanas vai nelaimi, bet kā mūsu garīgās audzināšanas nepieciešamību. Jo šajā skolā mēs mācamies vīrišķību, stingrību un pašaušanos uz To Kungu. Lai cik grūts būtu pārbaudījums un lai cik mokoši ir apzināties padarītā grēka sekas, vienmēr ir jāatceras, ka Tas Kungs vienmēr parāda Savu apžēlošanu tiem, kuri pazemībā lūdz Viņam piedošanu, jo Viņš ir žēlojošs Dievs.

2. Ir pastāvīgi jāatceras, ka pat visparastākā rīcība, vai nu veido vai grauj mūsu raksturu. Ja mēs ļausim kādam kārdinājumam mūs uzvarēt un iegūt varu pār mums, tad agri vai vēlu, tas beigsies ar kaunu. Salamana pamācībās 25:28 ir teikts: „Vīrs, kas savu garu nevar savaldīt, ir kā atklāta pilsēta, kuras mūri ir sagrauti”. Valdēt pār savas ikdienas dzīves iegribām, mēs gatavojam sevi nākamajiem, vēl grūtākiem laikiem.

3. Ir vienmēr jāatceras, ka cīņā ar kārdinājumiem, Dievs mūs nekad neatstāj vienus un pamestus likteņa varā. Neticiet sātanam, kurš cenšas jūs pārliecināt par to, ka, tiklīdz jūs esat nonākuši kārdinājuma varā, Dievs tūdaļ dusmojas un pamet jūs. Tieši pretēji, šajos brīžos Viņš jums aktīvi palīdz, ierobežojot kārdinājuma spēku tik tālu, lai jūs būtu spējīgs pateikt „nē”. Jo ne velti ir rakstīts: „Jūs piemeklējīs vēl tikai cilvēcīgs pārbaudījums; Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest” (1.Kor. 10:13). Taču, neskatoties

uz to, ka Tas Kungs ievērojami samazina jebkura kārdinājuma iedarbības spēju uz mums, palīdzot to pārdzīvot, mums tomēr ir jāuzņem kārdinājuma trieciens uz sevi, kļūstot par aktīvu iesākušās cīņas dalībnieku, ne tikai pastāvot tajā, bet gūstot pilnīgu uzvaru. Patiesais svētums, kuru no mums gaida Dievs, – tā nav brīvība no kārdinājumiem, bet spēks, lai tos uzvarētu. Tādu cīņu ir jāsāk no domām, kurās iedzimst netīri tēli, kas pāraug saldkaislās iegribās, pieprasot to realizāciju dzīvē.

4. Nekādā gadījumā nevar sevi attaisnot, ka mūs piemeklējušais kārdinājums ir izrādījies tik spēcīgs, ka mēs vienkārši nespējam tam pretoties. Tas ir ne kas cits kā pašapmāns. 1.Kor. 10:13 ir teikts: „Jūs piemeklējīs **vēl tikai cilvēcis pārbaudījums**”. Šeit izmantotā frāze „tikai cilvēcis” nozīmē „parasts”, tātad, tāds, kas „raksturīgs visiem”. Tādēļ, pieļautais kārdinājums neiet ārpus Dieva pieļautajiem ierobežojumiem, un tas nozīmē, ka to pilnīgi iespējams uzvarēt. Šādas parādības ir, praktiski, visu cilvēku dzīvēs. Starpība ir tikai tā, ka vieni tam pasaka „nē”, bet otri „jā”.

Bībeles skaidrotājs, teoloģijas doktors Brūss Vilkersons ir ļoti labi izteicies par šo jautājumu: „Pārstāji nodarboties ar pašapmānīšanos! Noraujiet sava kārdinājuma pārsegu. Atcerieties par divām patiesībām: pirmkārt – jūsu kārdinājums ir pats parastākais, bet caur cilvēcisko priekšstatu prizmu pārvēršas par kaut ko mežonīgu; un otrkārt – jūsu kārdinājums ir nekas cits, kā sātāniska acu aizmālēšana: tā pazūd bez pēdām, tiklīdz jūs sakāt tai „nē”. It kā atkārtojot šo, cits Dieva vīrs Edvīns Lucers ir teicis: „Kārdinājums – tas vēl nav grēks, bet aicinājums uz cīņu”.

5. Ja, esot kārdinātam, mēs ciešam sakāvi, tā ir tikai mūsu vaina, jo tāds bija mūsu lēmums. Dievs nekad nepieļieto spēku, bet, dodot mums brīvo gribu, ļauj katram cilvēkam pašam izvēlēties vai viņš grēkos, vai viņš negrēkos. Nav jēgas arī visā vainot sātānu, uzskatot viņu par jūsu krišanas vaininieku. Ja viņam izdevās panākt savu, tad tikai tādēļ, ka mēs atļāvām sevi uzvarēt. Jo problēma jau nav mūsu pretošanās spējā, bet tajā, ka mēs bieži neko nedarām,

lai iegūtu spēku no augšienes, kas nepieciešams cīņai ar mūsu vājībām, kuras top redzamas tieši kārdinājuma brīžos. Mums ir jāizvairās ne tikai no situācijām, kurās varam tikt kārdināti, bet konkrēti jārīkojas attiecībā uz tām lietām, kas mūs ierosina uz grēku, piemēram, iznīcināt pornogrāfiskus žurnālus un filmas, nobloķēt savu pieeju internetam, atteikties no kabeļtelevīzijas, pateikt apņēmīgu „nē” kaislībām un aizrautībām, kuras mūs ir paverdzinājušas, ļauniem ieradumiem un neprātīgām galējībām. To neizdarot, mēs dodam sātanam iespēju arī turpmāk mūs kārdināt.

6. Kārdināšanas procesā mēs jebkurā brīdī varam pateikt „nē”, bet labāk to izdarīt pašā sākumā, jo, ja vēlēšanās pārāugs iekāres ugunī, to būs grūti nodzēst. Tajā brīdī, kad sātans jūs kārdina, vilinot vai pavedinot, ir vērtīgi uz minūti apstāties un domās uzdot sev jautājumu: „Bet ko man maksās šī piedāvātā bauda? Kā es jutīšos pēc tam, un kā tas atsauksies uz manām attiecībām ar Dievu un tuvākajiem? Vai to izdarot man nenāksies mocīties savā dvēselē? Ja tas būs tā, vai nebūtu labāk atmet šo kārdinošo domu un pārstāt kaut ko darīt šajā virzienā?”

Kārdinājuma pirmajā un nozīmīgākajā fāzē, pati svarīgākā panākumu ķīla ir sekojošais: tiklīdz mēs jūtam, ka sākam ar kaut ko vai kādu aizrauties, nekavējoties ir jāizdara viss iespējamais, lai izbeigtu šo aizraušanos, tātad, aiziet, aizgriezties prom, pārslēgt domas uz kaut ko citu, pateikt, ka nevēlamies klausīties ko sliktu par cilvēku utt. Šādi reaģējot, mēs būsime izmantojuši pašu piemērotāko brīdi, lai pārtrauktu kārdinājuma tālāko attīstību. Ja mēs to neizdarīsim, sāksies neizbēgama notikumu attīstība, līdz pat grēka izdarīšanai un visām no tā izrietošajām sekām.

7. Nevajag dzīvot pastāvīgās bailēs kārdinājumu priekšā, kuri atkal un atkal atkārtojas. Dieva Vārds saka: „Bezdievīgie bēg, kaut gan neviens viņiem pakaļ nedzenas, bet taisnie ir pašapzinīgi, droši kā jauns lauvas” (Sal.pam. 28:1). Kaut savā būtībā diez vai mēs varam sevi nosaukt par taisniem, tomēr Dieva spēkam, kuru mums dod **Taisnais Dievs** Savā Dēlā, būtu jāsej mūsos vīrišķību

un paļaušanos uz palīdzību no Augšienes. Nav iespējams iepriekš paredzēt visus kārdinājumus, jo to arsenāls sētanam ir milzīgs. Taču, Debesu Tēvs, to zinot, vienmēr dod mums spēju stāties tiem pretī, ja mēs staigājam bijībā Dieva priekšā un esam pareizās attiecībās ar Viņu. Sātans ar piesardzību tuvojas tiem, kas pastāvīgi ir nomodā, stāvot savu domu, vēlēšanos un jūtu sardzē, jo lieliski zina, ka tāds kristietis ir līdzīgs kareivim, kurš stāv sardzē, kurš ir gatavs ātri noreāģēt uz vismazāko bīstamību, kas tuvojas.

8. Ja kārdinājumos mēs atkal un atkal piedzīvojam sakāves rūgtumu, ka sāk likties, ka pilnīgu uzvaru pār šo grēku mums neredzēt, vienalga nedrīkst nolaist rokas, bet turpināt cīnīties tālāk. Jo mums ir darīšana ar tādu Tēvu, par Kuru ir teikts: „Kur ir tāds Dievs, kā Tu esi, kas piedod grēkus un neatmaksā Savas tautas atlikušajiem viņu noziegumus, kas mūžīgi netur dusmas? Jo Tev patīk žēlastība. Viņš atnāks pie mums atkal atpakaļ, Viņš apžēlosies par mums; mūsu vainas Viņš griezīs atkal par labu. Visus mūsu grēku darbus Tu liec iemest jūras dziļumos.” (Mih. 7:18-19). Pat ja mēs esam pelnījuši tikai nosodījumu un sodu, mums tik un tā ir jācer uz Tā žēlsirdību, Kuram „žēlastība ir pārāka par sodu”.

9. Labākais veids kā izvairīties no kārdinājuma, – būt paklausīgam Dieva baušļiem un pavēlēm, kuras mums ir dotas Svētajos Rakstos. Ja tie saka „neiekāro”, „neskaties”, „neskaud”, „nezodz”, „nepieskaries”, tad tā arī ir jārikojas. Dievs labi zināja, ka vecā čūska, visā zemes eksistences laikā, kārdinās Viņa mīļotos radījumus. Tādēļ arī atstāja Bībeles lappusēs dažādus brīdinājumus, kas ir kā luksofora sarkanā gaisma, kas palīdzēs izvairīties no sātana tīkliem. Ne velti, taču, ir rakstīts: „Tas Kungs ir laipnīgs un taisns, tāpēc Viņš atgriež grēciniekus uz pareiza ceļa” (Ps. 25:8). Diemžēl, baušļu ievērošana ir tieši tas, ko cilvēkam ir visgrūtāk izdarīt, tādēļ pastāvīgi tajā ir jātrenējas, mācoties sev atteikt tajā, ko īpaši gribās un pie kā sāk parādīties slimīga atkarība.

10. Tas, ka mēs tagad dzīvojam ļaunā un briesmīgi izvirtušā pasaulē, nevar kalpot kā padarīto grēku attaisnojums. Protams, nav mūsu spēkos izmainīt apkārtējo pasauli, kā,

nevaram saviem spēkiem arī izraut no tās tur esošās negantības, bet varam tās nenogaršot, kontrolējot to, ar ko barojam savu dvēseli, domas un sirdi. Mērķtiecīga pašdisciplīna ir liela palīdzība un drošs aizsardzības līdzeklis pret jeb kuru kārdinājumu un visiem ļaunā spēkiem. Ja mēs iemācīsimies kontrolēt savas vēlmes un aizraušanās, tad iegūsim cieņu, tā īstenojot savā dzīvē apustuļa Pāvila vārdus: „Un no grēka atsvabināti, kalpojat taisnībai” (Rom. 6:18). Tātad, noraidot pārmērības, slinkumu un tiekšanos pēc greznības, katru dienu, pēc šī Dieva vīra svētīgā piemēra, sāksim pakļaut sev savas netīrās vēlmes, nomierināt un paverdzināt savu miesu, dzīvojot Dievam paklausīgu dzīvi, sekojot Kristum, sitot sevi krustā.

Atšķirībā no kārdinājumiem, kuru pamatā sātans izmanto mūsu miesīgās cilvēcīgās dabas grēcīgumu, pārbaudījumi visbiežāk ir Dieva ierocis, pie kuriem Tas Kungs ņemas ar noteiktiem mērķiem.

Pārbaudījumi – tas ir īpaši smags pārdzīvojums, kura laikā cilvēks jūtās uz savu fizisko iespēju un dvēseles spēku robežas. Tā var būt smaga, nogurdinoša slimība, cerība, kas ilgu laiku nepiepildās, tuva un dārga cilvēka zaudējums, nospiedoša vientulība, pēkšņi notikusi nelaime, rūgta vilšanās sev tuvos un dārgos cilvēkos un daudz, daudz kas cits. Kādi no tiem pār mums sabrūk pēkšņi, kad tos nemaz negaidām, citi tuvojas lēnām, līdzīgi mazam mākonītim pie horizonta. Nepatīkšanas, kas sākumā likās tik nenožīmīgas, vēlāk pārklāj visu debess jumu un kļūst, vienkārši, nepanesamas.

Ir jāteic, ka sātans ļoti labi zina par pārbaudījumu lielisko spēku, tādēļ tūdaļ gatavs pievienoties un tos pielietot, lai noskaņotu mūs pret Dievu, vai iemest sirdī šaubas par Viņa uzticamību. To zinot, ir jābūt īpaši modram, lai nedotu viņam iespēju sasniegt savu mērķi. Katrā, pat vissmagākajā pārbaudījumā, ir vieta cerības stariņam.

Dievs nekad nepamet savus bērnus. Vārds, kas ievainojis tieši sirdī, vēstule, kas darījusi dvēselei sāpes, smags ievainojums no tuva drauga puses, apmelojumi, ko izplata cilvēks, no kura tu to negaidīji, darba kolēģu nicināšana,

finanšu zaudējumi un pastāvīgas materiālās grūtības, kas visu laiku nomāc prātu – Debesu Tēvs visu zina. Viņš pārdzīvo kopā ar mums, gaidot, ka šajā grūtajā laikā, nezaudējot palaušanos, mēs pilnīgi uzticētos Viņam. Vai Ījaba piemērs mums to nemāca? Neskatoties uz nelaimi un spitālību, kas viņu piemeklēja, ejot caur dvēseles mokām, viņš tomēr tajā visā saskatīja Dieva roku. Viņa ticība sasniedza augstāko punktu tad, kad sēdot pelnos, viņš varēja pateikt: „Viņš jau mani tā kā tā nokaus, man nav uz Viņu nekas vairs ko cerēt, tikai savus ceļus es gribu Viņa vaiga priekšā aizstāvēt” (Īj. 13:15).

Ilga, nogurdinoša slimība un sakropļojums, kas pie-saista pie gultas vai invalīdu ratiņiem, ir šodien visbiežāk sastopamie grūtākie pārbaudījumi, un nav daudz to, kas tos uzvar. Taču, cik tā ir liela svētība – satikt cilvēku, kurš slimības izmocīts nenocietina savu sirdi, izrādot milzu pacietību un varonīgu izturību! Labāku, Tā Kunga mums dāvātu, žēlastības liecību, diez vai var atrast!

Cilvēkiem ir grūti izturēt arī laika pārbaudījumus, par ko Bībelē ir teikts tā: „Cerība, kas mazinās, grauž sirdi, bet ja piepildās, ko sirds kāro, tad tas tiešām ir dzīvības koks” (Sal.pam. 13:12). Cilvēks, kurš piedzīvoja šādu pārbaudījumu Vecās Derības laikā, bija Ābrahams, kuram nācās gaidīt Dieva apsolījumu divdesmit piecus gadus (*dēlu no Sāras*). Tik ilgstošu laika pārbaudījumu viņš izturēja godam, kā par to ir teikts: „Viņš arī nezaudēja ticību, vērodams, ka viņa miesa jau pamirusi – viņam varēja būt jau simts gadu – un ka pamiris arī Sāras mātes klēpis. Dieva apsolījumu viņš neuzņēma ar šaubām un neuzticību, bet, Dievam godu dodams, kļuva stiprs ticībā, pilnīgi pārliecināts, ka Dievs to, ko Viņš apsolījis, spēj arī darīt.” (Rom. 4:19-21).

Kaut kopš tā laika ir pagājuši gadu simti, līdzīgi pārbaudījumi turpinās vēl tagad, atkal un atkal nosverot mūs uz Dieva svaru kausiem. Nekas kristieti tā nepārbauda viņa ticībā, kā par viņu pateikti ļauni vārdi. Reakcijā uz tādām lietām atklājas viss viņa raksturs. Tad kļūst skaidrs, vai viņa sirds ir no tīra zelta vai tikai pārklāta ar plānu zelta kārtiņu. Jo visiem ir skaidrs, ka spēks jau nav vajadzīgs

tam, lai aizstāvētu sevi, bet tam, lai atturētu sevi no attaisnošanās un paskaidrošanas. Tas ir kas nenovērtējams – tevī ir miers, kas klusē, saglabājot sirdsmieru, un spēja dot iespēju Dievam, atrisināt problēmas un atbildēt uz smagajiem triecieniem. Tajā sevi parāda visu uzvarošais gars, kas ir liela, iekšēja spēka sekas. Uz savu apvainotāju nīknajiem uzbrukumiem Jēzus atbildēja ar klusēšanu, tā izsaucot izbrīnu tiesnešos un visos klātesošajos. Ar Savu nesatricināmo mieru Viņš uz tiem runāja bez vārdiem. Diemžēl, mēs šodien, ļoti reti to cenšamies atdarināt.

Cik gan kristiešu vidū var satikt tādus cilvēkus, kuri gadiem ilgi domās vajā savus „ienaidniekus”, atkal un atkal atceroties reiz izdarītās pārestības! Atsakoties no galvenā, viņi savu dzīvi pārvērš sīku cīņīņu atvarā, lai atjaunotu savu apsmieto godu. Viņiem pat prātā neienāk atcerēties Dieva Dēlu, Kurš ir visvairāk cietis un ticis pazemots. Ak, ja mēs zinātu, kādas svētības slēpjas šāda veida pārbaudījumos, tad, iespējams, kā ķēniņš Dāvids, kuru grūtā brīdī lādēja Šimejs, mēs izsauktos: „...Ļaujiet tam, lai viņš lādas... Varbūt Tas Kungs mani uzlūkos manā postā un jau šodien pārvērtīs viņa lāstu man par svētību” (2.Sam. 16:11-12).

Protams, nav šaubu, ka ir jābūt lielai visa piedošanas dāvanai, lai pazemībā pieņemtu spriedumu vai cienīgi izturētu nesapratni, apvainojumus un apmelojumus. Taču, ja mēs iemācīsimies rīkoties līdzīgi kā Viņš, Kurš „...grēku nedarīja, nedz arī atrada viltu Viņa mutē; Viņš zaimots neatbildēja ar zaimiem, ciezdams nedraudēja, bet atstāja visu Tam, kas spriež taisnu tiesu”, tad, nepārprotami, saņemsim no Viņa labu algu. (1.Pēt. 2:22-23).

Lai cik smagi būtu pārbaudījumi un lai kā tie izpaustos mūsu dzīvēs, katram no mums ir jāiziet šī Dieva skola. Apģūstot visas tās mācības, mēs nekad vairs tās neaizmirsīsim. Iegūtās garīgās zināšanas kļūs par to mūžīgo kapitālu, kas uz visiem laikiem paliks ar mums, nekad nezaudējot savu vērtību un aktualitāti. Pārbaudījumi noved mūs pie labākas izpratnes par savu pilnīgo atkarību no Dieva, ko Viņš pastāvīgi cenšas panākt. Jo Dievs vēlas, lai mēs būtu Viņa

īpašums un cerētu tikai uz Viņu. Būdam uz zemes, Jēzus bija tādās attiecībās ar Savu Debesu Tēvu, tādēļ Viņš vēlas, lai mēs rīkotos tieši tā pat, nerēķinoties ar saviem spēkiem, bet balstoties tikai uz Viņu. Tāda atkarība un tāda veida cerība, vairs neuzdrīkstas darboties patstāvīgi, tādā veidā paglābjot no daudzām kļūdām, no kurām mums, praktiski nav iespējams izvairīties.

Pārciestie pārbaudījumi atver neizdibinātus mūsu dvēseles dziļumus un agrāk apslēptās spējas, nostiprina ticību un dara to spēcīgāku, piešķirot pastāvību kā miesīgajā, tā arī garīgajā dzīvē. Bēdas un nedienas māca sekot Tam Kungam ar lielāku apdomību, apzinoties savus soļus un motīvus, un ir tas Dieva arklis, kas uzirdina sirds zemi, darot to auglīgu. Kā uguns padara mālus izturīgus, pārvēršot tos par keramiku, tā arī pārbaudījumi, mūs trenē un norūda, dodot spēju tos pārvarēt. Tādā veidā, no pātagas tie pārvēršas par svētībām un līdzekli, lai sagatavotos uzvarām gaidāmajās cīņās. Tas, kas ārēji negatīvi uz mums iedarbojas, ir svētība mūsu iekšējam cilvēkam. Norobežotie un no nebūšanām sargājošie siltumnīcas apstākļi un pilnīga apmierinātība neveido ticības varoņus, kuri visu pārvarot, uzvar. Tieši grūtību pārvarēšana veido cilvēka raksturu, kurš spēj nevis vienkārši eksistēt un veģetēt, bet dzīvot pilnvērtīgu un garīgi bagātu dzīvi.

Kā apkārtējā daba ir īpaši skaista pēc negaisa un stipra vēja, tā pat spēcīgas personības un ticības varoņi piedzimst „vētrās”. Viņiem ir garīgās cīņās iegūtas rētas. Secinājums: sadzīves vētras mums tiek no Dieva dotas nevis lai mūs salauztu vai nopiestu, bet tam, lai nostiprinātu, iemācītu virišķību, izturību un spēju just līdzī mūsu līdzcilvēkiem. Caur sāpēm Dievs iegūst to, ko vēlāk izlieto citu cilvēku svētībai un Savam godam. Tie, kuri var mierināt bēdīgos, atbalstīt vājos un piecelt pakritušos, visbiežāk paši ir daudz cietuši. Nelaimes, bēdas, slimības un daudzkārtējos pārbaudījumos viņiem ir izstrādājusies disciplīna un attīstījusies spēja palīdzēt citiem, padarot viņus derīgus būt par priesteriem, dvēseles ārstiem un garīgajām žēlsirdības māsām.

Atceroties Jāzepu, psalmotājs reiz teica: „Viņa kājas lika siekstā, un viņu pašu iekala dzelzīs” („Viņa dvēsele iegāja dzelzī” kr.val.) (Ps. 105:18). Un tas patiesi tā ir. Šī Dieva vīra dzīves ceļš, nebūt nebija viegls, bet tieši tur viņš apguva sev nepieciešamās, lieliskās mācību stundas. Jaunībā pārciestās bēdas, zaudējumi un nelaimes, pastāvīga dzīvošana spaidos un neskaitāmos pārbaudījumos – tas viss veicināja stipras gribas attīstību, dzelžainu neatlaidību, apņēmību, izturību un vīrišķību, tātad, visu to, uz kā veidojas patiesi cēls raksturs.

Kāds ir teicis, ka Tas Kungs savus labākos kareivjus saņēmu no lielo bēdu kalnu galotnēm. Tam nevar nepiekrīst. Varenākās uzvaras Viņš bieži sniedz tur, kur cilvēkiem liekas esam sakāve. Reizēm mēs domājam, ka sātans gaviļē, un Dievs to, patiesi, pieļauj. Taču, paiet laiks, un Viņš izjauc ienaidnieka ieceri, iznīcinot viņa šķietamo uzvaru. Vai tieši tā nebija ar trim ebreju jaunekļiem Sadrahu, Mesahu un Abed – Nego, kuri, neskatoties uz viņu uzticamību Israēla Dievam, tika dzīvi iemesti sakaitētā krāsnī? Viņu ienaidnieki gaviļēja. Taču, šī šķietamā sakāve izvērtās par vienreizēju uzvaru, jo „...nav cita Dieva, kas varētu izglābt!” (Dan. 3:29).

Caur pārbaudījumiem Dievs maina mūs un pārveido mūsu dzīvi, tātad, dara to, ko mēs no Viņam lūdzam, – dara mūs par „jaunu radījumu Jēzū Kristū”. Tādēļ, to vēloties, ir jādod iespēja Viņam rīkoties ar mums tā, kā podnieks rīkojas ar māliem, veidojot no tiem nepieciešamo trauku, pat ja Viņa rīcība mums ne vienmēr ir saprotama. Ticot Dieva varenajai gudrībai un atceroties, ka Viņš nekad neklūdās, pilnībā uzticēsimies Viņa providencei, pie tam, ne tikai pazemīgi pieņemot visu, kas ar mums notiek, kā gribu no augšienes, bet arī priecājoties par to. Protams, tāda attieksme ir pretrunā ar mūsu cilvēcisko loģiku, kura nevēlas piekrist, jo nespēj savienot prieku ar skumjām. To labi saprotot, apustulis Jēkabs reiz rakstīja: „Turiet, mani brāļi, to par lielu prieku, ka jūs krītat dažādās kārdināšanās, zinādami, ka jūsu ticības pārbaudīšana rada izturību” (Jēk. 1:2-3). Tātad, Dieva pieļauto kārdinājumu un pārbaudījumu galamērķis ir veidot mūsos

pilnību, uz ko aicina Dieva Vārds, sakot: „Lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam” (2.Tim. 3:17).

Izdzīvojot grūtus laikus, mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka katram pārbaudījumam ir savas robežas. Dievs to sūta un arī noņem. Tādēļ vajag nevis nepacietībā pūst un sacīt: „Kad tam beidzot pienāks gals?”, bet labāk pazemībā gaidīt Dieva nolikto laiku, kad Viņš ieradīsies ar Savu palīdzību. Tikai Tas Kungs zina brīdi, kad pārbaudījuma mērķis ir sasniegts, tādēļ ieradīsies ne agrāk un ne vēlāk, kā Sevis noliktajā laikā, lai pavēlētu vētrai norimt, un pārvērstu bangojošos viļņus par klusu mirdzošu virsmu. Tad nu būsīm pacietīgi, atceroties, ka ar mums notiekošais mums atnesīs ne vien labumu, bet arī balvu, kas būs daudzkārt pārāka par piedzīvotajām ciešanām.

Nobeidzot šo tēmu, nevar nepiezīmēt, ka pārbaudījumi var būt arī garīgi. Tie var skart mūsu gara pašas apslēptākās sfēras un skart dažādus mūsu ticības aspektus. Parasti tie atnāk tādā brīdī, kad noteiktu apstākļu ietekmē, mēs uzdrīkstamies pāriet no vienas reliģiskās sistēmas citā, pārskatot savas garīgās prioritātes un iepriekšējos priekšstatus par kristietības būtību. Tad mūsos sākās mokoša garīga cīņa starp pierasto, veco priekšstatu par staigāšanu Tā Kunga priekšā un jaunajiem centieniem, kas radušies neapmierinātībā par to, kas mums bija un ko uzskatījām par pilnīgi pareizu. Vecais mūsos vēl ir visai dzīvs, un nav tik viegli to izraut no mūsu sirds un prāta, bet jaunais biedē ar savu neziņu un iespēju pieļaut kādu nelabojamu kļūdu. Tas ir saistīts ar veco saišu saraušanas sāpēm, stresu, un atsvešināšanās spriedzi, kuru mēs sajūtam no tiem cilvēkiem, kuri bija mūsu draugi, kā arī no milzīga psiholoģiska spiediena, kas tiek uz mums izdarīts, uzskatot mūs par atkritējiem no ticības un vēloties piespiest mūs atgriezties tajā, ko vēlamies pamest.

Šāda garīga pārbaudījuma spilgtu piemēru varam redzēt autora rakstītajās rindās Vēstulē ebrejiem. Tie bija jūdu izcelsmes cilvēki, kuri ieticēja uz Kungu Jēzu Kristu un patiesi vērsās pie Viņa. Viņu galvenā problēma nebija pāreja no

vecās reliģiozās sistēmas jaunā, tai līdzīgā, bet par pāreju no jūdaisma kristietībā, tātad, par rituālu un tradīciju nomaiņu uz patieso būtību, no pagaidu uz pastāvīgo, no labā uz labāku. Bet arī tas vēl nav viss, jo viņi aizgāja no vairākuma pie mazākuma, no populārā un visu atzītā pie nepopulāra un neatzītā, no tiem, kuriem bija vara un spēks, pie tiem, kuri beztiesīgi un kuras vajā un neieredz. Bet tas, neapšaubāmi, ir ļoti nopietni, jo saistīts ar cilvēku nosodījumu un nesapratni, ar vajāšanu no sabiedrības puses un citām neizbēgamām sekām.

Kaut kas līdzīgs notiek arī mūsdienās, kad kāds uzdrīkstas izmainīt savus uzskatus vai atstāt tēvu ticību un pāriet citā kristīgajā konfesijā, bet, tātad, kaut kādā mērā mainīt iepriekšējo ticību. Uz tādu cilvēku, viņa bijušās draudzes locekļi skatās kā uz nodevēju un tādu, kas atkāpies no ticības. Viņš kļūst par runu, kritikas, nosodījuma, baumu un apsmiekla objektu. Sākumā cenšas ar viņu parunāt, lai vestu pie prāta, pārliecinātu un „izlabotu”, ja nav panākumu, tad cenšas „izglābt”, liekot par viņu lūgt un gavēt. Ja arī tas nedod gaidītos rezultātus, no viņa sāk vairīties, saraujot visa veida kontaktus, izrādot redzamu pretdarbību, bet ja arī tas nepalīdz, – ņem novērošanā vai vispār izslēdz.

Šāda veida garīgos pārbaudījumus cilvēks pārcieš ļoti smagi, jo galvenais pārbaudošais spēks viņā šeit nav ne sāntans, ne pasaules cilvēki, bet ticības brāļi un māsas, kuri seko tam pašam Debesu Tēvam. Tādā brīdī viņš stāv grūtas izvēles priekšā: vai nu atzīt savus uzskatus un darbības par nepareiziem un, „grēku nožēlojot”, atgriezties savā ierastajā un tradicionālajā baznīcas klēpī, vai palikt tajā ko esi izvēlējies un pacietīgi panest nesapratni un nicinājumu, cerot uz to, ka vajadzīgajā brīdī Dievs Pats visu noliks savās vietās.

Mēs varam iedomāties un stādīties priekšā, kādā situācijā un kādas grūtas izvēles priekšā izrādījās ebreji, kuri bija kļuvuši par kristiešiem. Iespējams, ka kāds no viņiem, neizturējis sabiedrības spiedienu un nogurdinošo iekšējo cīņu, atgriezās atpakaļ. Taču, neapšaubāmi, viņu vidū bija arī tādi, kuri Kristus dēļ bija gatavi uz visu. Tieši viņiem bija adresēti

šie mierinošie, uzmundrinošie, aicinošie uz vīrišķību, uzticību Tam Kungam un garīgo izturību, vārdi: „Nemiet vērā To, kas panesis tādu pārestību no grēciniekiem, lai jūs nepiekūstat, savās dvēselēs pagurdami. Jūs vēl neesat līdz asinīm pretim turējušies, cīnīdamies pret grēku” (Ebr. 12:3-4). Tā pat arī tagad, lai cik grūts būtu jūs sasniegušais garīgais pārbaudījums, ziniet, ka Tas Kungs noteikti dāvās spēku ne tikai to izturēt, bet arī garīgi kļūt stiprākam (protams, tikai tad, ja jums, patiesi, ir taisnība tajā, ko esat izvēlējies). Kā kļūdījās tie, kuri apraudāja par kristiešiem kļuvušos ebrejus – „atkritējus no ticības”, tā var kļūdīties arī tie, kuri šodien sēro par jums, uzskatot par maldos esošiem un pazudušiem.

Tieši tā mūsdienās notika ar vienu gados vecāku ticīgu sievieti, kura, izlasot grāmatu par attīrīšanos un svētošanos, kas kļuva viņai par lielu svētību, nolēma, lai ko tas viņai maksātu, nostāties uz šī ceļa. Taču, baznīcā, pie kuras viņa piederēja, valdīja uzskats, ka cilvēks saņem piedošanu, tātad arī attīrīšanu un svētošanu, savā grēknožēlas dienā, pēc kuras viņam atliek vien priecāties un pateikties Tam Kungam par izrādīto apžēlošanu. Kad šī kristiete, reiz atnākot uz lūgšanu sapulci, pavēstīja, ka Dievs šajā jautājumā viņu ir aizvedis citā virzienā, pār viņu novēlās neapmierinātības un nesapratnes vilnis. Pasludinot, ka šādi jēdzieni ir galēji nepareizi un ir herēze, viņai aizliedza par to runāt. Sieviete apklusa, bet turpināja darīt to, ko Dievs bija licis viņas sirdī. Atrodot dvēseļu aprūpētāju, viņa iznesa gaismā savu garīgo netīrību, atteicās no okultajiem grēkiem, kurus piekopa pirms kļuva ticīga, saveda kārtībā savas attiecības ar vīru, bērniem un citiem tuviniekiem, atzinās melos, atdeva kādreiz aizņemto naudu un nozagtās lietas, un izdarīja vēl daudz ko citu, par ko agrāk pat nedomāja.

Pagāja daži mēneši, un tādas attīrīšanās un svētošanās augļi tapa acīm redzami. Vērojot savas sievas izmainīto dzīvi, nožēloja grēkus un atgriezās pie Tā Kunga viņas neticīgais vīrs. Tajā pašā draudzē esošie, garīgi atsalušie, pieaugušie bērni, mīlestības, pazemības un mātes garīgās atjaunotnes savaldzināti, nolēma iet pa to pašu ceļu un sāka

sakārtot savas personīgās dzīves savās ģimenēs. To redzot, citi draudzes locekļi sāka interesēties, kā viņai izdevās ko tādu sasniegt. Atbildot, sieviete sāka stāstīt kā tas notika, kas, protams, ļoti drīz nonāca arī draudzes mācītāja ausīs. Viņu izsauca uz brāļu sapulci un pateica, ka, ja viņa nepārtrauks savu šķeltniecisko darbību, viņai tikšot parādīts, kur ir durvis. Nolēmusi negaidīt, ka viņu izslēgs no baznīcas, kristiete atrada nelielu grupiņu ticīgo, kuriem bija tāda pati saprašana un uzskati par attīrīšanos, svētošanos un Tā Kunga meklēšanu. Sadraudzība ar šiem ticīgajiem viņai deva daudz prieka un garīgi bagātināja. Uzzinot par to, viņas bijušajā draudzē tika paziņots, ka visiem, kuriem vēl ir jel kādi kontakti ar šo sievieti, tie nekavējoties ir jāsarauj. Tādā veidā viņa zaudēja savus bijušos draugus, no kuriem daudzi viņai bija ļoti dārgi. Laiku pa laikam līdz viņai nonāca baumas par to, kā viņu draudzē aprunāja, padarot par „sakāmo vārdu uz mēles”. No katedras nepārprotami tika pateikts, ka viņa ir atkāpusies un garīgi nomaldījusies, tādēļ ir jāizvairās ar viņu kontaktēties, lai „neinficētos”. Tas viss māsai kļuva par smagu pārbaudījumu un kā grūts slogs uzgūlās viņas garīgajiem pleciem. Brīžiem viņa mocījās šaubās, vai pareizs bija pieņemtais lēmums. Tagad viņai nekas cits neatlika, kā atdot savas skumjas Tam Kungam, lūdzot, lai Viņš pats iejauktos un ņemtu visu Savās rokās.

Pagāja pusotrs gads, un minētajā draudzē sākās neap-
tverami notikumi. Noskaidrojās, ka tās mācītājs ir „iebraucis” draudzes kasē, izmantojot saziņoto naudu savām vajadzībām. Bez tam, viņš svētīja laulībai kādu ievērojamu māsu no kora un jaunpiedzimušo brāli, pirms tam noorganizējot viņa šķiršanos no neticīgās sievas. Atklājās arī netiklības un laulības pārkāpšanas gadījumi draudzes jauniešu un citu ticīgo vidū. Tā baznīcā sākās milzu rūgšana. Tādā veidā kļuva skaidrs kādēļ attīrīšanās un svētošanās jautājums šajā baznīcā reiz bija kļuvis par piedauzības akmeni un strīdus ābolu.

Pārdzīvojot to vai kādu citu pārbaudījumu, nevajag krist izmisumā, jo tad dvēsele kļūst bezspēcīga, tā tad,

nelietderīga. Tādā stāvoklī esot, cilvēks nav spējīgs stāties pretī sātanam un aizlūgt par citiem. Tiklīdz mēs dosim pamatīgu prettriecienu panīkumam un šaubām, Tas Kungs ar Svētā Gara palīdzību atkal atdzīvinās mūsu ticību un iedvesīs jaunus spēkus no augšienes, un tie liks elles spēkiem atkāpties. Kad ticīgs cilvēks, paļaujoties uz Dievu, patiesi un vienkāršībā pilnīgi atdod sevi Viņam, gaidot vadību un palīdzību, top redzams spēks un Dievišķā pilnība. Atcerieties vārdus, ko ir teicis apustulis Pāvils: „Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, bet tomēr neesam izmisuši. Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši” (2.Kor. 4:8-9).

Dieva pārbaudījumiem vienmēr ir noteikts mērķis, un to jēgu Tas Kungs mums atklās tikai mūžībā. Bet pagaidām mums ir jāapmierinās ar apziņu par to, ka Viņš pārbaudījumus sūta nevis tādēļ, lai mums kļūtu sliktāk, bet lai mūs padarītu labākus, pavairojot mūsu ticību un palielinot garīgo vērtību. Koks, kurš aug stipros vējos, kur to liec vētras un lauž viņa zarus un stumbru, savas saknes laiž daudz dziļāk, nekā koks, augošs aizsargātā ielejā, kur nekad pār viņu nebrāžas viesulis. Tieši tā ir arī cilvēka dzīvē: mūsu visaugstākās un cēlākās īpašības, kuras parādās spēkā un šķīstībā paļaujoties uz To Kungu, piedzimst bēdās, pārbaudījumos un grūtībās. No likteņa triecieniem mēs izejam norūdīti, līdzīgi izturīgam metālam, kurš izgājis caur uguns apstrādi, stiepšanu, spiedienu, spiešanu, slīpēšanu un citiem apstrādes veidiem.

Dieva vārds, kurš aicina mūs uz pārbaudījumiem, nekad nav Viņa pēdējais vārds. Bēdas un asaras, zaudējumi, mokas un ciešanas – tas viss ir tikai dzīves sākums, nevis beigas. Tā kā nevajag krist izmisumā un uzskatīt par sakāvi tos kārdinājumus un pārbaudījumus, kuri šodien mūs ir piemeklējuši, bet labāk saukt uz Dievu pēc palīdzības un uzvaras, un viņa noteikti atnāks. Visās grūtībās, ko satiekam savā dzīves ceļā, ir jācenšas vingrināt savu ticību, lai tā, pārbaudīta un norūdīta, tiktu Tā Kunga apbalvota mūžībā.

3. nodaļa

Sējas un pļaujas likums

Radot pasauli, kurā mēs dzīvojam, visuma Radītājs tajā ielika dažādus fiziskos un garīgos likumus, kuriem pateicoties, viss joprojām kustās un eksistē. Fiziskos likumus, vienu pēc otra, mums pamazām atklāja cilvēki – ģēniji, kuru vārdus saudzīgi glabā cilvēces vēsture, savukārt garīgos likumus Tas Kungs deva iepazīt Svētā Gara vadītiem Dieva vīriem, un tie ir ierakstīti grāmatu Grāmatas – Bībeles lappusēs.

Gan vieni, gan otri likumi liek sevi manīt visās cilvēka dzīves jomās, neatkarīgi, vai mēs tos zinām vai nē, turamies pie tiem vai nevēlamies par tiem neko dzirdēt. Starpība vien tajā, ka ar fiziskajiem dabas likumiem mēs esam spiesti rēķināties, apzinoties, ka tos nevar izmainīt, tādēļ nav arī jēgas tiem stāties pretī. Kas attiecas uz garīgajiem likumiem, kuri nosaka mūsu esību, atbildību Dieva priekšā un nākamo, mūžīgo dzīvību, tos, jau no pirmlaikiem cilvēce ir centusies pielāgot savām interesēm, kaut tas nekad nav izdevies. Vienu no tiem, kas ir pamatots **atmaksas principā**, ir pieņemts saukt par sējas un pļaujas likumu. Svētajos Rakstos tas ir formulēts tā: „Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus” (Gal. 6:7).

Sēja un pļauja – tas ir nemainīgs likums, kuru vienreiz Dievs ir apstiprinājis un tas darbojas uz laiku laikiem, kamēr zeme eksistēs un attiecas kā uz katru cilvēku individuāli, tā arī uz visām tautām kopumā. Pirmoreiz tas tika atklāts Noa, kad plūdu ūdeņi bija noskrējuši. Tas tika pavēstīts ar sekojošiem vārdiem: „Kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies sēšana un pļaušana, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts” (1.Moz. 8:22). No tā laika ir pagājušas tūkstošgades, taču šis, Radītāja izteiktais, dzīves likums ir nesatricināms līdz pat šim laikam. Kā dienu pēc dienas un gadu pēc gada mēs izjūtam aukstumu un svelmi, gadalaiku maiņu un dienas pāriešanu naktī un nakti dienā, tā joprojām esam

dzīvi liecinieki tam, kā piepildās sējas un pļaujas likums. Jo tas ir likums, ko ir noteicis Dievs, „...pie Kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas” (Jēk. 1:17).

Lai to labāk saprastu, dosimies pie dabas, kur tas arī darbojas, kaut šeit nav runa par cilvēka dzīvi, bet par pasauli mums visapkārt. Mums visiem ir zināms, ka jeb kura sēkla spēj izaudzēt no sevis tikai tādu pašu, sev līdzīgu augu. Iemetot zemē kviešu vai miežu graudu, neviens negaida, ka tā vietā izaugs saulespuķe vai kukurūza. Mēs taču nebrīnāmies, ka iesētās gurķa sēklas vietā izaug gurķa stāds. Būtu dīvaini, ja tajā vietā izaugtu tomātu krūms. Tieši tā notiek arī mūsu dzīvē. Sējot grēka sēklas, mēs nevaram sagaidīt svētību ražu. Un, kaut tas ir absolūti skaidrs, tik un tā, atkal un atkal nākas dzirdēt šāda veida izsaucienus: „Ak, mans Dievs, par ko?! Kādēļ tas notika tieši ar mani?! Ko es esmu grēkojis, ka man tagad tā tiek atmaksāts?!”.

Redziet, paša jautājuma uzstādījums parāda, ka cilvēkā jau no sākuma ir ielikta iemeslu un sekų kopsakarības apzināšana. Ja Dievs mūs kaut kā svētī, tātad tam ir iemesls, ja sūta sodu, tam arī ir savs pamatojums. Kaut ne vienmēr ir viegli noteikt pirmavotu, kādēļ ar mums kaut kas notiek, tik un tā, tas tomēr eksistē. Tas, kas notika šodien ir rezultāts tam, kas bija vakar, nedēļu, mēnesi, gadus, vai pat desmitgades atpakaļ. Par vārdiem, rīcību un darbībām, kas izdarīti kaut kad pagātnē, mums nāksies samaksāt šodien, rīt vai aizparīt. Tas ir neizbēgami, jo katrs nākamais solis ir ļoti cieši saistīts ar iepriekšējo. Neviens nevar sagrēkot un palikt nesodīts. Jebkurš grēks nes sev līdzīgu neizbēgamas sekas, pie tam, reizēm, ļoti, ļoti rūgtas. Katra ļauna doma, jebkurš apvainojošs vārds, ikviena negodīga rīcība, kādam nodarīts ļaunums, uz āru izlauzies naidis, izdarīta zādzība, sirdī nēsāta nepatika, naidis un atriebība, kas redzama sejas izteiksmē, uzvedībā, reakcijās un izteikumos, – ir tās sēklas kuras mēs sējam, lai pēc tam, kaut kad pļautu.

Iespējams, jūs jautāsiet, kādēļ Dievs to tā paredzējis? Tādēļ, ka Viņš ir taisnīgs, un tātad, **vienmēr** atmaksā par to, ko mēs sējam savā dzīvē, labo vai ļauno. Kā nav iespējams

izbēgt no šī Viņa dotā norādījuma: „Un kā cilvēkiem nolemts vienreiz mirt, bet pēc tam tiesa” (Ebr. 9:27), kurš darbojas visos laikos un visās paaudzēs, tā nav iespējams atcelt sējas un plaujas likumu, kurš, cilvēku dzīvēs, bezkaislīgi pierāda savu patiesību. Ir daudz Svēto Rakstu panti, kas tam ir apliecinājums – gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā, piemēram: „Tad nu tev būs atzīt, ka Tas Kungs, tavš Dievs, ir Dievs, kas ir uzticīgs Dievs, un kas derību tur un dara žēlastību tiem līdz tūkstošam augumam, kuri Viņu mīl un tur Viņa baušļus, bet tiem, kas Viņu ienīst, Viņš **atmaksā** tieši vaigā, viņus izdeldēdams; Viņš nekavējas tam, kas Viņu ienīst, atmaksāt tieši vaigā” (5.Moz. 7:9-10); „Bet Tas Kungs lai ikvienam atmaksā vērodams, kāda viņa taisnība un kāda viņa uzticība...” (1.Sam. 26:23); „Nelaime vajā grēcinieku, bet taisnajam tiks atlīdzināts ar labu” (Sal.pam. 13:21); „...jo Tas Kungs Dievs ir atmaksātājs, Viņš visu atmaksādams atmaksā” (Jer. 51:56); „Mana acs tevi nesaudzēs, un Es nebūšu žēlīgs pret tevi, Es tev atmaksāšu pēc visiem taviem darbiem, un tavas nelietības būs tavā vidū, un jūs atzīsiet, ka Es, Tas Kungs jūs sodu” (Ecech. 7:9); „Jo Cilvēka Dēls nāks sava Tēva Godībā ar Saviem eņģeļiem, un tad Viņš ikkatram atmaksās pēc viņa darbiem” (Mat. 16:27); „Neatriebieties paši, mīļie, bet atstājiēt vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: Man pieder atriebsana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs” (Rom. 12:19); „Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdz ar Mani, atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem” (Atkl.gr. 22:12).

Kā redziet, Tas, kurš ir Augstais Tiesnesis, atmaksā katram tā, kā viņš ir pelnījis. Lai cik grūti būtu to pieņemt, mēs saprotam, ka tāda pieeja – ir taisnīga un pareiza, jo ievērojam, ka arī paši rīkojamies pēc šī principa, atbildot uz labo ar labo, un vēloties atriebties par mums nodarīto ļaunumu. Pateicoties tam ir radušās pat dažas parunas krievu tautā, kurās atspoguļojās atmaksas likumsakarība, proti: „Parādu ar atmaksu rotā”; „Kā sauksi, tā atsauksies”; „Nevel citam akmeni virsū, jo pie tevis tas atgriezīsies”.

Pienācīgās pateicības trūkums uz sniegto palīdzību vai nespēja kādam atmaksāt pēc nopelniem, izsauc mūsos

sašutumu un aizvainojumu, kas visbiežāk izpaužas apmēram tā: „Viņa ir reti nepateicīgs cilvēks! Visu labo, ko viņai dari, pieņem tā it kā tas pienāktos un kā pašu par sevi saprotamu!”; „Cik var ciest šos apvainojumus! Viņš tā uzvedas tādēļ, ka viss viegli nāk! Ja viņu nepārmācīs, diez vai pats nāks pie prāta!”; „Mans brālis dara tādas negantības, bet vecāki viņu vēl aizstāv! Kur taisnība?!”; „Man par tevi, dēls, ir kauns! Tu uzvedies vienkārši pretīgi! Par savu šausmīgo uzvedību tu esi pelnījis visstingrāko nosodījumu!”.

Tādā veidā, princips dots pret dotu ir ielikts dziļi katrā cilvēkā. Bet, ja jau tas ir raksturīgs mums, kas neuzdrošināmies lepoties ar savu taisnumu, cik gan vairāk tam būtu jābūt taisnajā un taisnīgajā Dievā, Kuru nav iespējams ne piemānīt, ne uzpirkt, ne pievilt! Diemžēl, mūsu dienās Tas Kungs arvien biežāk tiek pasniegts kā Tas, Kurš tikai ar to vien nodarbojas, kā bezgalīgi apžēlojas un piedod, un piedod. Tādēļ, redzot, ka Viņš gadiem ilgi klusē, nereagējot uz mūsu darīto grēku, mēs sākam domāt, ka tā būs vienmēr. Bet tā ir tikai šķietamība. Dieva Vārdā ir tādi vārdi: „Tā tu dari, un, kad Es ciešu klusu, tu domā, ka Es esmu tāds pats kā tu. Tādēļ Es pārmācīšu tevi un turēšu to tev acu priekšā. Ievērojiet jel to jūs, kas Dievu aizmirsuši, lai Man jūs nav jāsaplosa, un glābēja jums nebūs” (Ps. 50:21-22).

Laiks, kad atnāk plauja ir ļoti dažāds. Dažus atriebsana sasniedz momentā, uzreiz pēc nozieguma izdarīšanas, pie dažiem tā atnāk pēc dažām dienām, nedēļām vai mēnešiem, bet pār citiem sods atnāk daudzus gadus vai pat desmitgades vēlāk. Bet, tā vai citādi, noslēpt to, kas mūsu dzīvē ir bijis nepareizs un apkaunojošs, nav iespējams. Pie tam, brīžiem notiek tā, ka iesēta tika tikai viena rīcība, bet plūkt tās rūgtos augļus nākas visu atlikušo mūžu, protams, ja to nepārtrauc nāve, kura šajā gadījumā kļūst par briesmīgāko atmaksu.

Ne mazums šādu piemēru ir saglabāti Bībeles lappusēs. Spilgtākās ilustrācijas tam ir Ahana, Dāvida un Šimeja stāsti. Pirmais samaksāja par savu nepaklausību Dievam, jo bija paņēmis sev no nešķīsta laupījuma, kas bija jāiznīcina, tā liekot nākt pār Israēlu lielai nelaimei Ajas pilsētas ieņemšanas

laikā. Pārkāpjot Dieva pavēli, Ahans bija nolēmis iznīcībai ne tikai sevi, bet visu savu ģimeni, un pirms nāves viņam no Jozua bija jānoklausās taisnīgs spriedums, par ko Svētie Raksti vēsta tā: Un Jozua tad sacīja: „Kā tu mūs esi ievēdis nelaimē, tā Tas Kungs tagad tevi ievēd nelaimē!” Un viss Israēls to nomētāja akmeņiem, un viņi tos sadedzināja ar uguni un uzkrāva tiem virsū akmeņus. Un tie uzcēla pār tiem lielu akmeņu kaudzi, kas ir palikusi līdz šai dienai. Tad Tas Kungs mitējās Savā dusmu karstumā. Šo vietu līdz pat šai dienai tādēļ vēl sauc par Ahorās ieleju” (Joz. 7:25-26).

Otrs stāsts ir par ķēniņa Dāvida, kuru Dievs ir nosaucis par vīru pēc Savas sirds, laulības pārkāpšanu. Kaut viņam bija vairākas sievas un liels daudzums blakussievu, viņam iepatikās skaista sieviete, kas bija Ūrijas, viņa padotā, sieva, ar kuru viņš slepeni sagrēkoja. Tad, vēloties noslēpt savu noziegumu, nolēma ar citu cilvēku rokām veikt slepkavību. Kādas bija šīs šausmīgās rīcības sekas, mums visi ir zināms. Netīrie sakari ar Batsebu izvērtās par daudzām nelaimēm un bēdām, kuras viņu vajāja visu atlikušo mūžu. Sākumā viņam vajadzēja pārdzīvot grēkā ieņemtā bērna nāvi, vēlāk viņa pieaugušais dēls Amnons piesmēja savu pusmāsu, bet viņu pašu pēc tam nogalināja miesīgais brālis. Tad sekoja Absaloma, vēl viena ķēniņa dēla, atklāta sacelšanās, kas beidzās ar viņa traģisko nāvi un tēva rūgtām asarām, jo visā šajā traģēdijā Dāvids pats bija pie vainas.

Dāvids labi saprata savu vainu un to var sadzirdēt sāpju un grēka nožēlas pilnajos vārdos: „Mans dēls Absalom! Manu dēliņ! Mans dēls Absalom! Kaut jel kāds būtu man ļāvis mirt tavā vietā! Ak, Absalom, manu dēliņ! Mans dēls!” (2.Sam. 19:1). Tā piepildījās Dieva vārdi, kurus izteica pravietis Nātans: „Bet tagad zobens vairs neatstāsies no tava nama uz mūžīgiem laikiem, tāpēc ka tu esi Mani nonievājis un tāpēc ka tu esi ņēmis hetieša Ūrija sievu ar nolūku, lai tā kļūtu tava sieva! Tā saka Tas Kungs: redzi, Es likšu nelaimei nākt pār tevi no tava paša nama un tev to redzot: Es ņemšu tavas sievas un tās nodošu kādam tavam tuviniekam, lai viņš guļ ar tavām sievām gaišā dienas laikā, saulei spīdot. Jo to,

ko tu esi darījis slepeni, to Es atdarīšu visa Israēla nama priekšā un mirdzošas saules gaismā!” (2.Sam. 12:10-12).

Pie viena ir jāsaka, ka bērni ļoti bieži ir savu vecāku grēku upuri, un to rāda pati dzīve, tā apliecinot Tā Kunga vārdus, ko Viņš Vecās Derības laikā ir teicis Savai tautai: „...jo Es, Tas Kungs, tavs Dievs, esmu dusmīgs Dievs, kas tēvu grēkus pie bērniem piemeklē līdz trešam un ceturtaam augumam tiem, kas Mani ienīst, un dara žēlastību līdz tūkstošajam augumam tiem, kas Mani mīl un tur Manus baušļus” (2.Moz. 20:5-6); „Tas Kungs ir pacietīgs un bagāts žēlastībā; Viņš piedod noziegumus un pārkāpumus, bet Viņš arī nepamet nesodītus, piemeklēdams tēvu grēkus pie bērniem līdz trešam un ceturtaam augumam” (4.Moz. 14:18). Kas zina, varbūt tādēļ pravieša Jeremijas laikos bija tāda paruna: „Tēvi ēduši skābas vīnogas, un bērniem no tā zobī apmizējuši” (Jer. 31:29). Tā kā vecākiem ir vērts aizdomāties, darot visu no viņiem atkarīgo, lai pēc tam nav jālej novēlotas asaras, līdzīgi Dāvidam.

Savu iesēto bija jānopļauj arī Šimejam, kurš grūtā brīdī lika negodā savu ķēniņu, bet četrdesmit gadus vēlāk saņēma pelnīto atmaksu no Salamana rokas, kurš pirms nāvēssoda viņam teica: „Tu pats pazīsti savu sirdi, tos ļaunos darbus, kādus tu manam tēvam Dāvidam bijī nodarījis, un **Tas Kungs lai liek** taviem ļaunajiem darbiem atgriezties uz tavu paša galvu” (1.Ķēn. 2:44). Tā nu ir, ka aiz katras sējas un pļaujas stāv neviens cits kā taisnais un taisnīgais Dievs, Kuram priekš visa ir Savs laiks un noliktā stunda.

Dievs neviena vaigu neuzlūko. Katram, kurš izdarījis grēku, ir jāpļauj arī tā sekas, lai kas viņš nebūtu, vai parasts sabiedrības pārstāvis, kāds bija Ahans, vai valdnieks, kā Dāvids, vai netaisns cilvēks, kā Šimejs. Te izņēmums nav arī priesteri, par ko liecina augstā priesterā Ēļa piemērs, kurš saņēma Dieva sodu par savu dēlu, kuri pārkāpa Mozus likumu, nepienācīgu audzināšanu. Tā bija, tā ir un tā būs vienmēr. Par to arī mums, dzīvojošiem šajos pēdējos laikos un esot sabiedrības ārkārtējās samaitātības un izvirtības lieciniekiem, nekad nevajadzētu aizmirst.

Palūkojieties visapkārt, ieklausieties tajā, ko regulāri pauž masu informācijas līdzekļi, un jūs par to pārlicināsieties. Miljonāri nonāk cietumā par dažādām mahinācijām un nodokļu nemaksāšanu valstij. Visā pasaulē pazīstami politiskie darboņi nokļūst skandalozās situācijās savas netikumīgās dzīves dēļ. Zagļus, slepkavas un citus bīstamus noziedzniekus atmaksa sasniedz brīžos, kad viņi to negaida, tiesnešus atmasko viņu melos, holivudas zvaigznes, rokdziedātājus, kuri nemitīgi maina savus partnerus, piemeklē AIDS, bet nemitīgā dzeršana parastās tautas vidū vainagojas ar priekšlaicīgu nāvi un smagām hroniskām slimībām. Diemžēl, līdzīgus piemērus var uzskaitīt un uzskaitīt.

Protams, var teikt, ka Dievs ne vienmēr pret visiem ir taisnīgs, jo dažreiz taisnajam ir jāpiedzīvo tas, ko būtu pelnījis netaisnais, bet netaisnais bauda dzīvi, kuru nemaz nav pelnījis. Nu, ko, tieši tā kādreiz sprieda arī Asafs. To varam lasīt psalmā: „Tiešām, vēlīgs ir Dievs Israēlam, tiem, kam sirdis ir šķīstas. Bet es – es gandrīz būtu paklupis, manas kājas bija sagrīlojušās, mani soļi gandrīz būtu izslīdējuši no manas gaitas raksta, jo es dusmojos par lielīgajiem, kad es redzu, ka bezdievjiem tik labi klājas. Tiešām, viņiem nav nekādu bēdu visu mūžu, vesela un labi barota ir viņu miesa. Cilvēku grūtības viņus nespiež, viņi netiek spaidīti kā citi cilvēki. Tādēļ arī augstprātība ir viņu kaklarota, un varmācībā viņi tērpjas kā drēbēs... Viņi zobojas un runā savā ļaunumā tikai par varas darbiem, viņu runas ir augstprātības pilnas... Redzi, tādi ir tie bezdievji, un tomēr viņiem arvienu labi klājas pasaulē, un viņi vairo savu bagātību. Tiešām, vēlīgi es esmu paturējis šķīstu savu sirdi un mazgājis nevainībā savas rokas. Un mani taču nelaime mocīja katru dienu, un bargi mani pārmācīja ik rītus... Es to visu pārdomāju, lai saprastu, bet tas bija par grūtu manai saprašānai, tiekāms es iedziļinājos Dieva noslēpumos un kļuvu uzmanīgs uz to, kāds gals viņus sagaida. Tiešām, Tu viņus nostati uz slidena ceļa un liec viņiem gāzties, ka viņi iet postā... Jo redzi, tie, kas neuzticībā no Tevis atstājas, iet bojā; Tu izdeldē tos, kas no Tevis atkāpjas” (Ps. 73:1-6, 8, 12-14, 16-18, 27).

Nu ko, zemes dzīvē mums, patiesi, brīžiem nākas saskarties ar netaisnību. Taču, tā ir īslaicīga parādība. Mūžībā, kurai nebūs gala, Dieva taisnība tomēr uzvarēs, un katrs saņems to, ko viņš ir pelnījis. Ne bagātība, ne popularitāte, ne cilvēciskā slava tad vairs neko nenožīmēs, bet tikai tas, kas ir dārgs Tā Kunga acīs. Un iespējams, ka tikai nostājoties Debesu Tēva priekšā, mēs beidzot sapratīsim, ka Viņš, patiesi, nekad neklūdās.

Sējas un pļaujas likumam ir dažas likumsakarības, kas visu laiku atkārtojas.

1. Pirmā no tām ir tas, ka Dievs parasti atmaksā par grēku tādā pašā veidā kā cilvēks ir grēkojis. Tādēļ, ja tu pagātnē zagi, nebrīnies par to, ja tev tagad visu laiku kaut kas pazūd. Ja tu savā dzīvē bieži meloji, neesi sašutis, ka tevi vienmēr kāds māna. Ja tu bez sirdsapziņas pārmetumiem neturēji doto vārdu, tad nenopūties par to, ka tev nav uzticamu draugu, uz kuriem tu varētu paļauties. Bija laiks, kad tu izplatīji melus par citiem, tad nu tagad klausies baumas, kuras izplata par tevi. Ja tu runāji ļaunu par saviem tuvākajiem draugiem, tad neesi sašutis, ka šodien tā runā par tevi. Tu negribēji klausīt vecākiem, pazemoji, varbūt nelabvēlīgi runāji par viņiem, tad nu šodien pļauj savu bērnu nepaklausību un paciet viņu nicinājumu, kuru viņi tev izrāda ne vairs slepeni, bet tieši. Ja tu savā laikā augstprātīgi attiecies pret citiem, tad nebrīnies, ka tev blakus dzīvojošie šodien pazemo tevi. Tu dzīvoji savai labpatikai un uzskatīji, ka vari iztikt bez Dieva, tad nu neskumsti par to, ka tev tagad nav nekādu svētību. Jo tu pļauj to ko esi sējis, kā ir rakstīts: „Redzi, naidniekam ir noziegums prātā, viņš ir ļaunuma pilns un rada tikai viltu! Viņš rok bedri un dara to dziļu, bet pats iekrīt slazdā ko izlīcis. Viņa ļaunums griežas atpakaļ uz viņa paša galvas, viņa briesmu darbi skar viņa paša skaustu” (Ps. 7:15-17).

Saprotams, Tas Kungs mums neko neuzspiež. Mums ir tiesības sēt visu ko vēlamies, bet neplaut to, ko negribētos, jau vairs nav mūsu varā, jo saņemsim vien to, ko esam pelnījuši. Tā kā, ja vedinām kādu uz laulības pārkāpšanu vai

netiklību, pavedinām bērnu, meiteni vai puisi, svešu sievu vai kādas citas sievietes vīru, neaizmirstiet par to, ka atnāks diena, kad tava sieva aizies ar citu, vai bērni, kurus tu ar tādām grūtībām izaudzināji, atstās tavas mājas un palaidnīgi dzīvos, kļūstot tev par kaunu un lāstu. Atšķirība var būt vien tajā, ka tu grēku darīji slapstoties un slēpjoties, vai savās domās un iztēlē, bet viņi to darīs atklāti, atklājot tavas slepenās nelikumības, par kurām tu domāji, ka tās nekad neviens neuzzinās.

2. Otra likumsakarība parādās tajā faktā, kas pastāvīgi apstiprina to, ka raža vienmēr ir lielāka par sēju. Šo parādību gadu no gada varam redzēt arī dabā. Kad zemē iemet vienu kviešu graudu – izaug vārpa, kurā ir desmitiem graudu, ieliec vienu sēkliņu – izaug liela saulespuķe ar daudzām sēkliņām, liec iedobītē vienu kartupeli – izroc astoņus, desmit un vairāk. Tieši tā tas izskatās mūsu dzīvē. Tikai viens aizvainojošs vārds var atnest daudz nelaimju, izsaucot dusmas, rūgtumu un negantu naidu, bet dvēseli aizskarošs apvainojums var izsaukt infarktu un nāvi. Vienkārša nesapratne var būt atsaluma, atsvešinātības un saspringtības iemesls vīra un sievas attiecībās, novedot viņus līdz laulības šķiršanai, bet mirkļa skaudība, greizsirdība vai pēkšņi radušās aizdomas, var šķirt divus tuvus cilvēkus, kas labi sapratās, izārdot viņu daudzgadīgo draudzību. Tautas paruna ne velti teic: „Vēju sēsi, vētru pļausi”. Patiesi, dzīvē tā mēdz būt ļoti bieži. Tikai viens nodarīts grēks var nest sev līdzī daudz asaru un nelaimju.

3. Trešā likumsakarība ir tāda, ka sējas – pļaujas likumā ir redzams pakāpenisks pieaugums. Kā jebkura zemē iemesta sēkla sāk savu augšanu no maza vārga asniņa, tāpat katrs pārkāpums sākumā liekas kā kaut kas nevainīgs un nenozīmīgs, kam mēs nepievēršam īpašu uzmanību. Piemēram, garām slīdoša ļauna doma, no kuras mēs cenšamies vienkārši novērsties, darbosies tik ilgi, kamēr nesagraus pašas draudzīgākās attiecības ar mums dārgiem cilvēkiem un nepārveidos mūs par ļauniem un aizdomīgiem, ar kuriem mēdz būt ļoti grūti kontaktēties. Apstiprinot šo likumu, tautā

saka: „Sēsi domu – pļausi darbu, sēsi darbu – pļausi ieradumu. Sēsi ieradumu – pļausi raksturu. Sēsi raksturu – pļausi likteni”.

4. Ceturtais, par ko mums nevajadzētu aizmirst, ir tas, ka nosodījums un sods tiek realizēts caur kādu cilvēku, kuru Dievs ņem Savā pārziņā. Bet mēs, to nesaprotot, sākam viņu uzskatīt par mūsu nelaimju vaininieku un pat par ļaunāko ienaidnieku. Kā var neieredzēt to, kurš ir tikai Dieva ierocis, kuru Viņš ņem un lieto pēc Saviem ieskatiem, kā vēlas un kad vēlas, lai varētu īstenot pie mums to, ko esam pelnījuši?! Dusmojoties uz tādu cilvēku, mēs pat neaizdomājamies, ka ejam karot pret Dievu, Kurš darbojas caur šo cilvēku.

Tieši tā kā tas ir miesīgā dzīvē, sējas un pļaujas likums darbojas arī garīgajā dzīvē, pie tam neatkarīgi no tā, kāda veida grēks ir kā pirmavots – vai tā ir nepaklausība, aprunāšana, naudas kāre, netiklība vai laulības pārkāpšana, cietsirdība, atriebība vai nepiedošana. Kā apliecinājumu tam, gribētos piedāvāt divus piemērus, kurus lūdza darīt zināmus, šo notikumu dalībnieki, lai varētu garīgi palīdzēt kādam no jums.

Kāda jaunatgriezusies sieviete, kura kādreiz bija pazīstama sportiste, un, dzīvojot pasaulē, darīja to visai vētraini, sagrauta un asarām acīs stāstīja: „Jaunībā es biju reti skaista meitene, tādēļ no puisiem nebija miera. Man patika jaukt viņiem galvu, un tādēļ es vienlaicīgi tikos ar vairākiem, brīžiem novedot viņus līdz ārprātam mežonīgas greizsirdības dēļ. Bet, pienāca brīdis, kad es pati neprātīgi iemīlējos. Tas bija ļoti pievilcīgs, stalts un spēcīgs jauns cilvēks, kurš esot sporta meistars smagatlētikā, izsauca vispārēju sajūsmu. Kad viņš nopietni bija ar mani aizrāvis un jau ierunājās par mūsu kāzām, bijušie pielūdzēji, nolēmuši man atriebties, izstāstīja viņam par maniem pagātnes gājieniem. Tā rezultātā viņa mīlestība nomainījās pret nicinājumu un naidu. Pagāja neilgs laiks, viņš šķīrās no manis, uz atvadām pasakot, ka bija labākās domās par mani.

Atmaksas dzīta, es noliku sev par mērķi izjaukt savu bijušo puisi ģimenes, kas tajā laikā jau bija precējušies un

kuri reiz atņēma man mīļoto. Pavedinot ar savu brīvo uzvedību un pieejamību, es viņus aizvilināju prom no ģimenēm, un pēc tam, brīžos, kas bija priekš viņiem laimīgākie, tos pametu. Man bija vienaldzīgas viņu pamesto sievu ciešanas, bērnu asaras, jo es uzskatīju sevi par aizskartu, aizvainotu un nāvīgi apvainotu.

Nogurusi no tādas vaļīgas dzīves, es, beidzot, apprecējos ar cilvēku, kurā pilnā mērā plāvu visus savus ļaunos darbus. Viņš ņirgājās un mocīja manu dvēseli tā, ka nemitīgo moku dēļ, es ātri zaudēju savu skaistumu, ar ko tā reiz biju lepojusies. Lamas, apvainojumi, dzeršana, piekaušana un neskaitāmas krāpšanas kļuva par manas dzīves daļu, kam nebija redzams gals. Un es sāku neieredzēt savu vīru ar negantu naidu.

Bet, arī tas vēl nebija viss. Vienīgā, mums piedzimusi meita, bija pret mani noslēgta un uzvedās atsvešināti un vēsi, it kā es nebūtu viņas māte. Tas man lika pa naktīm no aizvainojuma, izmisuma un bezspēka raudāt. Bez tam, mantojusi no manis ārējo skaistumu, viņa dzīvoja tādu pašu dzīvi, kā kādreiz es. Tas beidzās ar to, ka savos nepilnajos divdesmit gados viņa nomira no AIDS. Pēc meitas nāves vīrs mani pameta un aizgāja pie citas sievietes. Tagad esmu pavisam viena un vairs neesmu nevienam vajadzīga. Mani pārdzīvojumi noveda mani pie Dieva meklēšanas, un, tikai kļūstot ticīgai, es sapratu, ka visu iepriekšējo dzīvi plāvu to, ko tik neprātīgi biju sējusi. Jo nav iespējams uzcelt laimi nākotnē, ja tev ir tāda grēcīga pagātne!”

Nevienam nav noslēpums, ka cilvēkam ir raksturīgi aizmirst grēkus, kurus viņš ir kādreiz padarījis. Un ne tikai, mēs visiem spēkiem cenšamies izdzēst no atmiņas to, ko tā vai citādi, ir nepatīkami atcerēties. Bet sirdsapziņu nav tik viegli apklusināt. Tā atkal un atkal neliek mieru sirdij, kura nav pakļauta saprātam, jo ļoti bieži aiz tās stāv Pats Dievs. Ne velti taču Svētajos Rakstos ir teikts: „...ja mūsu sirds mūs pazudina, Dievs ir lielāks nekā mūsu sirds un zina visas lietas” (1.Jņ. 3:20). Kā pierādījums tam var kalpot šis piemērs.

Kāds vīrietis gados, nodzīvojot kopā ar savu sievu gandrīz piecdesmit gadu, neilgi pirms savas nāves nevarēja atrast sirds mieru, līdz palūdza sameklēt dvēseļu aprūpētāju, kuram viņš atklāja grēku, kas bija ilgi viņu mocījis. Lūk, ko viņš izstāstīja:

„Mana māte agri kļuva bārene, tādēļ auga ģimenē, kura viņu bija pieņēmusi un izmantoja kā kalponi. Izaugdama tādos apstākļos – bez uzmanības un maiguma, viņa bija klusa, noslēgta un dusmu pilna. Nemācīta izrādīt mīlestību, viņa nespēja to dot citiem. Pie pirmās izdevības apprecoties un dzemdējot divus bērnus, viņa tā arī nespēja savā dvēselē atvērties, palikdama cieta un auksta. No tā cietām ne tikai mēs ar māsu, bet arī mūsu tēvs, kurš šī iemesla dēļ aizgāja pie citas sievietes un aizbrauca no mūsu ciema, kad mēs vēl bijām pavisam mazi. Tādēļ mātei bija jāaudzina mūs vienai pašai un daudz jāstrādā, lai nodrošinātu, bez apgādnieka palikušo, ģimeni.

Diemžēl, tēva aiziešana viņu ne tikai neveda pie prāta, bet vēl vairāk nocietināja, kā pret viņu, tā arī pret bērniem, un mūsu dzīve kļuva vēl sliktāka. Cik es sevi atceros, tad mamma nekad nesmaidīja un nepriecājās, nezinājām, kas ir mātes mīlestība un maigums. Viņa mūs turēja ar „dzelzs roku”, audzināja rupji uzkliedzot, pavēlot, pieprasot un bieži sodot, kā rezultātā es viņu vārda tiešā nozīmē sāku neieredzēt. Kad es biju pusaudzis, sākās Otrais pasaules karš, kura laikā mēs piedzīvojām daudz grūtību un gandrīz nomirām no bada. Es zinu, ka bēdas un ciešanas daudziem liek atmaigt un padara līdzcietīgus pret citiem. Mani tās tikai nocietināja. Bērībā radusies nepatika pret māti ar gadiem tikai pieauga, tādēļ, sasniedzot pilngadību, es aizgāju no mājām un nekad vairs neatgriezos. Mājās palikuši māsa rakstīja, ka māte, šīs rīcības dēļ, pastāvīgi mani nosodīja, bet man bija vienalga, jo uzskatīju, ka viņa pati ir vainīga.

Pagāja četrdesmit gadi, kuru laikā es mātei neuzrakstīju ne rindiņu, šad tad atbildot vien mātai uz viņas vēstulēm. Arī viņai, tā pat kā man, jau bija ģimene. Reiz viņa man uzrakstīja, ka māte smagi saslima un savās ciešanās ir vērsusies

pie Tā Kunga un stipri izmainījusies, lūdzot mā sai piedošanu par pagātni un to pašu lūgdama nodot arī man. Taču, mana sirds bija tik piepildīta ar rūgtumu, ka atbildēju, ka nevaru viņai piedot. Pagāja daži mēneši, un māsa pavēstīja, ka mamma ir tuvu nāvei un lūdz, lai es atbraucu atvadīties. Taču, arī šī vēsts manu sirdi nemīkstināja, jo tur mita tikai rūgtums un vēlēšanās atriebties. Es neaizbraucu arī uz bērēm, pēc kurām māsa rakstīja, ka māte bija mani gaidījusi līdz pēdējam brīdim, cerot kaut pirms nāves palūgt piedošanu, bet nesaņēmusi to, aizgāja mūžībā.

Kauns atzīties, bet arī tas mani nemaz neaizkustināja, un es turpināju mierīgi dzīvot, esot pārliecināts, ka rīkojos pareizi, tādā veidā sodot viņu par cietsirdību. Gāja gadi, un es ievēroju, ka arvien vairāk sāku līdzināties viņai. Mani četri paaugušies bērni visu laiku aizrādīja man manu raupjumu un skarbumu, bet kļūstot pieauguši, pacentās, cik iespējams ātri, pamest vecāku mājas. Bija redzams, ka arī mana sieva cieta no manas bezsirdības, bet es neko nedarīju lietas labā, uzskatot, ka savu raksturu tik un tā vairs nevaru izmainīt.

Tā tas turpinājās tik ilgi, līdz es saslimu, un, griežoties pie ārstiem, uzzināju, ka man ir ļaundabīgs smadzeņu audzējs, kuru jau ir par vēlu operēt. Galvassāpes bija tik lielas, ka es ar pūlēm valdījos, lai nekliegtu. Apzinoties, ka ir palicis pavisam maz ko dzīvot, es atcerējos par mātes grēknožēlu pirms nāves un sāku meklēt ticīgos, lai tie man parādītu ceļu pie Kristus. Tas Kungs bija man žēlīgs, un es viņus atradu. Tā slimība un smagās ciešanas palīdzēja man iegūt Glābēju un pilnībā Viņam nodoties. Bet kļūstot ticīgs, es tā arī neieguvu dvēseles mieru, jo Dievs atkal un atkal man atgādināja par neželību pret māti, un to faktu, ka es joprojām neesmu viņai piedevis.

Lasot Bībeli, es uzdūros vārdiem: „piedodiet saviem ienaidniekiem”, un tie kā zibens mani satrieca, jo es nebiju spējīgs piedot, un ne tikai ienaidniekiem, bet pat savai personīgajai mātei, kaut pats lūdzu piedošanu Tam Kungam un to, lai Viņš uzņem mani savā mīeklī. Kad es to sapratu, man

kļuva baisi. Neieredzot un nosodot savu māti, es biju tāds pats kā viņa, kaut to nemaz nemanīju. Tā kā es kādreiz cietu no viņas cietās sirds, tā tagad mana raupjuma un cietsirdības dēļ cieš mana sieva, bērni un pat mazbērni. Es gaidīju no mātes mīlestību un sapratni, bet manī pašā tās arī nebija. Tādā veidā es plāvu to, ko biju sējis. Lūk, kādēļ tagad, kad man ir palicis pavisam maz ko dzīvot, es vēlos atklāt to, par ko klusēju gadu desmitiem un dziļi to nožēloju. Lai par to uzzina visi, kam stāsts varētu kalpot kā palīdzība, lai izvairītos no tā, kas skāra mani”.

Redziet, draugi, kaut ko sējot šajā dzīvē, mēs, parasti, nedomājam par plauju, un atceramies par to tikai tad, kad redzam sekas. Lai šis mirstošā stāsts liek arī mums palūkoties atpakaļ, lai no jauna pārskatītu to, ko reiz esam neapdomīgi izdarījuši. Protams, lasot ko tādu, mēs varam teikt, ka šādi gadījumi to dzīvēs, kuri nepazīst Dievu, ir likumsakarīgi. Tikai ziniet, ka sējas plaujas likums darbojas vienādi gan grēcinieku, gan to dzīvēs, kuri sevi uzskata par Dieva bērniem. Tas arī ir iemesls, kādēļ mēs ik pa laikam dzirdam par krišanu kādā grēkā gan vienkāršo draudzes locekļu, gan kalpotāju dzīvēs. Pat par pazīstamiem Dieva vīriem, kurus cilvēki uzlūkoja ar trīsām un bijību. Dievs mūs nešķiro, un to apliecina sekojoši Svēto rakstu vārdi: „Kas nepareizi darījis, dabūs pelnīto atmaksu; tur neuzlūko cilvēka vaigu” (Kol. 3:25) un „Ļaunajiem nekas nepalīdz, pat ja viņi arī visi saliktu savas rokas kopā...” (Sal.pam.11:21) („Var galvot, ka ļaunais nepaliks nesodīts” – kr. val. tulk.).

Pie šī vēl var papildināt, ka ar savu ļauno sēju mēs varam piesaistīt nelaimi ne tikai paši sev, bet arī citiem cilvēkiem, tai skaitā ticības brāļiem un māsām. Viena kristiete dvēseles aprūpes sarunā izstāstīja, ka viņas vīrs, kurš bija dedzis tam Kungam savā pirmajā mīlestībā uz Viņu, arvien biežāk sāka nest mājās pornogrāfiskus žurnālus un videofilmas, piedāvājot viņai kopā skatīties šo netīrību, lai pēc tam to īstenotu savā laulības gultā. Zinot, kā viņš kādreiz bija dedzis par šķīstumu un svētumu, par ko visai bieži tika sludināts viņu draudzē, sieviete bija nesaprašanā, kas gan

tā varēja izmainīt vīru šajā jautājumā, padarot viņu pilnīgi pretēju tam, kāds viņš bija kādreiz.

Ciešot no tā, uz ko viņš piespieda viņu laulības gultā, šī sieva sāka pastiprināti lūgt, lūdzot To Kungu, lai Viņš atklāj viņai iemeslu, kādēļ vīra garīgā dzīve atdziest un kāpēc viņš tiek netiklības gara kārdināts. Atbildi no debesīm nevajadzēja ilgi gaidīt. Pēc divām nedēļām baznīcu, kuru viņi apmeklēja, satricināja vēsts, ka viņu mācītājs, vairāku gadu garumā, pārkāpj laulību ar vienu no māsām, kura dzied korī, bet divi no „svētītākajiem” (*tā tika uzskatīts*) sludinātājiem, naktis nosēž pie datora, meklējot internetā pornogrāfiju.

Tādā veidā Dievs izlēja Savu gaismu pār to, kas tika darīts slepenībā, un nolika visu savās vietās. Izrādās, ka vārdi, kas skan no katedras, lai cik pareizi tie nebūtu, plūda no netīriem traukiem, kas bija apgānīti ar laulības pārkāpšanas un acu kārības grēkiem, tāpēc „inficēja” zālē sēdošos, kas viņos izpaudās tajos pašos grēkos, bet jau izsmacinātākā veidā. Pagāja vēl neilgs laiks, un tajā pašā draudzē atklājās vairāki netiklības gadījumi jaunatnes vidū. Tā, lūk, cilvēku dvēselēs neredzamā veidā mestās netikumības sēklas, atnesa lielu ražu.

No šī piemēra kļūst skaidrs, cik liela ir to atbildība, kuri stāv aiz katedras un sanākušajiem sludina Dieva Vārdu. Ja tas plūst no netīrām sirdīm un apgānītām lūpām, tad nes ne tik daudz labuma, cik ļaunuma, lai kādas garīgas patiesības netiktu runātas. Tas ir līdzīgi, kā, ja nosēdinātu cilvēkus pie skaisti uzklāta galda un ēdienam pirms pasniegšanas pieliktu visstiprāko indi ar lēnu iedarbību. Nepiešķirot tam nozīmi, nevajag brīnīties, ka draudzēs arvien vairāk top redzama netikumība.

Kaut sējas – pļaujas likums darbojas nepārtraukti, nevajag nolaist rokas un krist izmisumā, tādēļ, ka Dievs, kuram mēs kalpojam, piedāvā mums Savu žēlastību (apžēlošanu), tāpat kā tas bija Vecās Derības laikā. Senos laikos, vēršoties pie Savas izredzētās tautas Dievs norādīja viņiem izeju no izveidojušās, liekas, bezizejas situācijas, sakot: „Mazgājieties, šķīstaities, pārtrauciet savus ļaunos darbus Manu acu

priekšā! Mitieties ļaunu darīt! Mācaities labu darīt, meklējiet taisnību, palīdziet apspiestajiem, stājieties pretī varmācībai, piešķiriet pienācīgo tiesu bāriņiem, aizstāviet atraitni! Tad nāciet, turēsim tiesu!” – saka tas Kungs. „Kaut jūsu grēki būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna. Ja jūs būsiat Man padevīgi un paklausīgi, tad jūs baudīsit zemes svētību. Bet, ja jūs pretosieties un nepaklausīsiet, būsit cietgalvīgi, tad zobens jūs aprīs, jo Tā Kunga mute to runājusi!” (Jes. 1:16-20).

Tad nu, lūk, Tas Dievs, kurš Israēlam piedāvāja izvēlēties svētību vai lāstu, šodien mums piedāvā to pašu. Kā to izdarīt? Vispirms, cik vien tas ir iespējams, savest kārtībā visu slikto, kas ir bijis jūsu pagātnē. Protams, ir lietas, kuras vairs nevar izlabot, piemēram: veiktais aborts vai cilvēka nāve, kuram tu esi reiz izdarījis ko ļaunu un tagad vairs nevari palūgt piedošanu. Taču daudz ko tavā dzīvē var vēl noregulēt. Sauc uz To Kungu, lai palīdz izraut ļaunās sēklas no tavas pagātnes, pirms tās būs nesušas rūgtos augļus. Pacenties atcerēties visus, kuriem esi pāri nodarījis un saved kārtībā attiecības ar viņiem. Sameklē tos, kuriem tu kādreiz esi ko nozadzis un samaksā par nodarīto zaudējumu. Atceries Caķeja piemēru, kurš bija gatavs atmaksāt četrkārtīgi. Piedod tiem, kuri tev nodarījuši gauži. Pārstāj sev pierādīt, ka viņiem tomēr nav taisnība un tu nebiji pelnījis tādu attieksmi no viņu puses. Kā gan var tik daudzus gadus nēsāt sirdī nepiedošanu, ja labi zini Jēzus vārdus: „Bet, ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu Debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arīdzan **nepiedos**” (Mat. 6:15)?! Vai tevi tiešām nebiedē briesmīgā iespēja – nesaņemt piedošanu?!.. Ja biedē, tad pasteidzies pats piedot. Izdari to, ko mums māca Svētie Raksti, sakot: „Vai drīzāk tā nav gavēšana, kāda Man patīk, proti – kad atraisa kalpības jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem ikkatru jūgu” (Jes. 58:6).

Rīkojies tā, kā to izdarīja kāda sieviete. Uzticoties Tam Kungam, viņa vispirms apstaigāja visus savus draugus un

paziņas, lūdzot piedošanu par visu, ar ko, dzīvojot pasaulē, bija aizvainojusi viņus vai bijusi viņiem par piedauzību. Tad viņa aizbrauca pie savas bijušās draudzenes un atzinās, ka daudzus gadus atpakaļ nozaga viņai ļoti dārgu gredzenu, kuru pēc tam pazaudēja. Nespējot viņai to atdot, samaksāja divkāršu cenu un atvieglota uzelpoja. Pēc tam, sevi pazemojot, izstāstīja saviem pieaugušajiem bērniem, dēlam un meitai, ka viņu bērnībā ir veikusi buršanas manipulācijas pār viņiem, tādā veidā piesaistot okultisma lāstu, ar to rosinot viņus dziļāk un nopietnāk ielūkoties savā nominālajā kristietībā. Tā viņa noslēdza mieru ar cilvēkiem, un Dievs dāvāja viņai piedošanu. Bet, tad, kad Viņš piedod, Viņš to aizmirst un vairs nepiemin. Tādas grēku nožēlas rezultāts bija neskaitāmas svētības, kuras bija tik acīmredzamas, ka radinieki, draugi, paziņas un darbabiedri nebeidza vien brīnīties par notiekošajām pārmaiņām.

Tas Kungs neatceļ pagātņi. Kas bijis, to vairs neatgriezt. Taču, ja pat daudz ko vairs nevar izlabot, aptverot izdarītās kļūdas un grēkus, Viņš dāvā piedošanu, kas kļūst par ceļu uz atjaunotni. Sūtot jaunu dienu, Viņš dod jaunu cerību, ļaujot visu sākt no jauna: mīlēt, kalpot un atbalstīt citus Viņa Varenā Vārda dēļ. Tad nu nezaudēsim mums dotās iespējas un Dieva doto žēlastību! Šodien pat darīsim jaunu sākumu, un tad mūsu grēcīgā pagātne paliks aiz muguras uz visiem laikiem.

4. nodaļa

Svētošanās nozīmīgums

Vienā no saviem psalmiem Dāvids izsaucās: „Kungs, kas mājos Tavā mājoklī un dzīvos Tavā svētajā kalnā? Kas staigā nenoiedzībā un dara taisnību, un patiesību glabā savā sirdī; kas citu neaprunā ar savu mēli, savam tuvākam, ļauna nedara un nelaupa viņam viņa godu; kas neieredz ļaundari, bet tur cieņā tos, kas bīstas To Kungu; kas negroza zvērestu, ja tas viņam par nastu; kas neņem netaisnus augļus par aizdoto naudu vai dāvanas, lai kaitētu nevainīgajam. Kas tā turēsies, tas pastāvēs mūžīgi!” (Ps. 15:1-5). Balstoties šajā, var izdarīt secinājumu, ka mūsu Debesu Tēvam ir svarīgi ne tas, ka mēs Viņu pielūdzam un Viņam ticam, bet tas, kāda ir mūsu esība Viņa priekšā. Viena lieta ir patiesību zināt, bet pavisam kas cits – dzīvot saskaņā ar to. Savā **svētajā** kalnā Dievs vēlas būt kopā ar tiem, kuru ticība nav viņu vārdos, bet dzīvē, darbos. Kaut Viņš neatrada grēciniekus, kuri nāk pie Viņa, tomēr mīl taisnos un Viņam ir labs prāts uz tiem, jo Viņš Pats ir svēts. Tieši tādēļ svēto rakstu lappusēs ir atstāti tādi vārdi: „Bet sekodami Svētajam, kas jūs aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvošanā, jo ir rakstīts: esiet svēti, jo Es esmu svēts” (1.Pēt. 1:15-16). Apstiprinot nepieciešamību kristiešiem tiekties uz svētumu, Osvalds Čembers rakstīja: „Iepriekš noteiktais mērķis cilvēku ilgām – tā nav ne laime, ne veselība, bet tieši svētums. Dievs – nav mūžīgs cilvēku svētīšanas mehānisms. Viņš nāca, lai glābtu cilvēku, ne aiz žēluma pret viņu, bet **Savai slavaī un dzīvei svētumā**”.

Vārdu „svēts, svētais, svētums un svētošanās (svēttapšana)” nozīmi var saprast tikai skatot tos ciešā kopsakarībā. Viņu nozīmi burtiskā tulkojumā var izteikt ar darbības vārdu „nošķirt”. Svētajos Rakstos šis vārds ir lietots jau pašos pirmajos 1.Mozus grāmatas pantos, kad ir runa par pasaules radīšanu: „Un Dievs redzēja gaismu labu esam, un Dievs šķīra gaismu no tumsas” (1.Moz. 1:4). Senajiem ebrejiem par

svētu sauca visu to, ko nošķīra no parastā, ikdienišķai lietošanai paredzētā, jo bija lemts to lietot īpašam nolūkam, kalpojot Tam Kungam. Garīgā izpratnē „svētīšana” nozīmē atšķiršanu no grēcīgas negantības un nešķīstības, kura eksistē ļaunajā un izvirtušajā pasaulē, kas ir mums apkārt, un sevis pilnīgu atdošanu Debesu Tēvam par īpašumu.

Vecās Derības laikā visu, kas bija nolemts svētīšanai, Dievs noteikti **atšķīra**. Tieši šī iemesla dēļ Israēla tauta tika izvesta no Ēģiptes. Vēlāk levītiem bija jānošķiras no visas pārējās Israēla tautas, lai kļūtu par Dieva īpašumu (skat. 4.Moz. 8:14). Arī Ārona dēli tika nošķirti no pārējās tautas, lai varētu pildīt priesteru kalpošanu. (2.Moz. 28:1). Taču ar to nekas nebeidzās. Atšķirtiem, viņiem vajadzēja mazgāties un attīrīties no visādas nešķīstības. Tas bija jādara pēc Dieva noteiktās kārtības. Pēc svaidīšanas ar svēto eļļu, viņiem bija jāapņemas saglabāt sevi neaptraipītus, tād svētus. No tā laika kāds cilvēks, lieta vai priekšmets, kuri ir nošķirti no ikdienas vides, ir svētīti Tam Kungam un paredzēti kalpošanai Viņam, tika saukti par „**svētītiem**” vai „**svētiem**”. No tā ir radies jēdziens **svētums**, kas tiek lietots tikai ticīgu cilvēku vidū un nozīmē – tāds, kas nav saistīts ar ļaunumu, **kam ir** garīgā un tikumiskā šķīstība, gara, dvēseles un miesas šķīstība.

Kaut Vecās Derības laiki ir sen pagājuši, svētošanās jautājums arī šodien joprojām ir viens no galvenajiem, kuru nākas risināt katram patiesam kristietim, jo tieši no tā ir atkarīga viņa nākotne mūžībā. Ne velti Dieva vārds saka: „Dzenieties pēc miera ar visiem un pēc svētas dzīves, bez kā neviens neredzēs To Kungu” (Ebr. 12:14). Sātans, to labi zinādam, vienmēr ir centies šajā praktiskās kristietības jautājumā ieviest maksimāli daudz sajukuma un nesapratnes. Tas viss tādēļ, lai cilvēkam nebūtu skaidrs priekšstats par to, kādā veidā tiek sasniegts tas, kas būtībā ir Dieva griba, tād, mums obligāti izpildāma. Neviena patiesība ticīgo vidū nav bijusi tā izkropļota, kā saprašana par svētumu un ceļiem kā to sasniegt. Tieši šie maldi viņiem lika spert visneticamākos un bezjēdzīgākos soļus.

Piemēram, viduslaikos svētuma stāvokli centās sasniegt esot vientuļniekam, ar askētismu, ilgiem, mokošiem gavēņiem, savas miesas spīdzināšanu garos svētceļojumos uz vietām, kuras baznīca bija izsludinājusi par svētām, un atrašanās tajās, it kā padarīja cilvēku svētu. Vēlāk svētumu centās iegūt par naudu, pērkot grēku atlaišanas indulgences, vai, piespiežot sevi regulāri sūdzēt grēkus priesterim, vai izolējoties no grēcīgās pasaules un aizejot klosterī, vai vēl kādos citos veidos.

Ir jāteic, ka, neskatoties uz to, ka Dieva Vārds visai izsmeljoši izskaidro svēttapšanas jautājumu, mūsdienu kristiešiem, esošiem dažādās konfesijās, joprojām nav vienotas pieejas un kopēja viedokļa, piedāvājot lielu daudzumu pret-runīgu skaidrojumu, kuros nereti ir grūti orientēties un saprast. Vieni Dieva bērni ir pārliecināti, ka kļūst svēti saņemot Svētā Gara kristību. Citi saka, ka svētumu sevī var attīstīt ar garīgās emocionalitātes palīdzību. Tā, dzenoties pēc ātra rezultāta, ķeras pie mūsdienās plaši propagandētiem, jauniem un visai daudzveidīgiem ceļiem. Viņus piesaista lūgšanu laikā sajūtamās trīsas, kuras tiek izvērtētas kā Dieva pieskāriens, siltuma sajūta vai „elektriskās strāvas” iziešana caur miesu, vai citas neparastas ķermeņa izjūtas. Trešie par svētumu pieņem uzpūstas frāzes par neparasti dziļas patiesības izprašanu, kuru saņem kaut kādā, īpaši pārdabiskā veidā. Ceturtie ar visiem spēkiem tiecās pēc šķietamas brīvības, kuru it kā saņemot pēc daudzkārtīgām grēksūdzēm, un pēc viņu domām tas cilvēku paceļ augstākā garīgā līmenī. Šādās aizrautībās tādi ticīgie aiziet tik tālu, ka sāk piespiest to darīt arī citus un vārda tiešā nozīmē kļūst par grēksūdzu atkarīgajiem, kā narkomāni, kuri vairs nevar dzīvot bez savām narkotikām.

Rezultāts šāda veida tieksmei pēc svētuma ir vilinoši ātrs panākums, pacēlums un šķietams garīgs uzplaukums, bet pēc tam strauja lejupslīde, kas beidzas ar vilšanos un panīkumu, nolaidību. Mokities savā bezizejā, pēc ātras svēttapšanas alkstošās dvēseles nesaprot, ka vēlamā meklējumos sen jau nomaldījušās no pareizā ceļa. Sargājot sevi no šāda

veida galējībām, citi ticīgie aicina uz saprātīguma un skaidra prāta saglabāšanu svēttapšanas jautājumā. Viņi regulāri velta laiku, lai komunicētu ar To Kungu, cītīgi lūdz, godina Viņu dziesmās, bet savā dzīvē maz atšķiras no pirmajiem, jo tāpat nevar atnest savu grēcīgumu, pieņemot to kā katra cilvēka neizbēgamu likteni, no kura neviens nevar izvairīties.

Kas attiecas uz nominālajiem kristiešiem un pasaules cilvēkiem, tad viņi apzināti dara visu iespējamo, lai jēdzieni „svētums un svētošanās” cilvēkos izsauktu tikai negatīvas emocijas. Viņu aprindās vārds svētums tiek saprasts kā bauslība un sausums, dažādi ierobežojumi vai pilnīga atteikšanās no visa, kas dod cilvēkam iepriecu, kā arī neskaitāmi gērbšanās, ēšanas, izklaides nosacījumi, ko pavada neiztrūkstoša Bībeles lasīšana, kura katru reizi atgādina par to, ko nedrīkst darīt. Ar jēdzienu „svētais” viņiem saistās tādi apzīmējumi kā nepieejams, noslēdzies un fanātisks. Bet tas viss viņiem liekas neatbilstošs laika prasībām kam nav nekas kopējs ar mūsdienīgu, civilizētu un brīvu dzīvi. Šī iemesla dēļ skeptiķiem un kritizētājiem, vārds „svētums” drīzāk izsauc smīniņu vai sarkastisku smaidiņu, nekā ieinteresētību vai atzinību.

Tomēr, šāda pieeja svētošanās un svētuma jautājumiem nemaz neizbrīna, ja ņemam vērā kādā netīrā un izvirtušā pasaulē mēs dzīvojam. Grēks, kas visur izplatās un visāda veida ļaunums, ir ne tikai neaptverami palielinājies, bet arī visādi tiek attaisnots. Masu informācijas līdzekļi – avīzes, žurnāli, reklāmas, kinofilmas, televīzijas un radio programmas un tam līdzīgi – reklamē un propagandē izlaidību, netikumību, alkatību, cietsirdību un vardarbību. Laulāto neuzticība, nestabilitāte laulības dzīvē un ar to saistītās šķiršanās, kas satricina ģimenes pamatus, mūžīgais paaudžu konflikts, visur esošais alkoholisms un narkomānija, meli, krāpšana un liekulība, kas kļuvuši par mūsu dzīves neatņemamu sastāvdaļu, pasaules ekonomikā un politikā notiekošās nelikumības, kļedzošā nevienlīdzība materiālo labumu sadalē un daudz kas cits, nosaka negatīvo attieksmi pret svētumu. Šī iemesla dēļ cilvēkiem rodas antipātijas pret

visu, kas ar to saistīts, un viņi instinktīvi cenšas no šī jēdziena norobežoties.

Bet, bieži vien, tieši tas, ko cilvēki uzņem kā negatīvu, patiesībā labvēlīgi iedarbojas uz mūsu dvēseli un uz mūsu cilvēcisko dzīvi vispār. Reiz Dieva vīrs K. Luis ir teicis: „Cik maz gan zina tie, kuri uzskata, ka svētums ir kaut kas garlaicīgs. Kad tev ir darīšana ar patiesību, tā, ar savu neapstrīdamību, aizrauj tevi pilnībā. Ja kaut desmit procentu no pasaules iedzīvotājiem būtu svēti, pasaule vienā mirklī pārveidotos, un cilvēki kļūtu daudz laimīgāki”.

Saskaņā ar Vestminsteras īso katehēzi, svēttapšana – tā ir „brīvās Dieva žēlastības darbība, caur ko visa mūsu cilvēciskā būtība atjaunojas pēc Dieva tēla un līdzības un iegūst spēju arvien vairāk un vairāk nomirt grēkam un dzīvot taisnībā”. Osvalds Čembers par to teica tā: „Svēttapšana – ir nekas cits kā Jēzus Kristus svētums, kas ir tapis redzams manī. Svētas dzīves brīnumainais noslēpums ir nevis Viņa atdarināšanās, bet atļaušanās Jēzus pilnīgajām īpašībām tapt redzamām manā mirstīgajā miesā. Svēttapšana nozīmē Jēzus svēto īpašību piepotēšana man, kas ir: Viņa pacietība, Viņa mīlestība, Viņa svētums, Viņa ticība, Viņa šķīstība un Viņa godprātība. Tā nav spēka iegūšana no Kristus, lai svēti dzīvotu, bet Viņa svētuma saņemšana, kas reiz bija Viņā, bet tagad ir redzama manī. Tādā veidā visi mūsu miesas, dvēseles un gara spēki ir iegrožoti, ir zem prāta kontroles, un ir virzīti kalpošanai Tam Kungam. Kaut grēks šādā gadījumā pilnībā netiek iznīcināts, tam tiek liegta iespēja mūsos tālāk attīstīties un veikt savas graužošās darbības. Tikumisko atjaunošanos, kuras procesā mēs aizvien tālāk aizejam no tā, kas mēs kādreiz bijām, veic Svētais Gars, kurš iemājo mūsos, kā ir rakstīts: „Un daži no jums bija tādi. Bet jūs esat nomazgāti, jūs esat svēti kļuvuši, jūs esat taisnoti Kunga Jēzus Kristus Vārdā un mūsu Dieva Garā” (1.Kor. 6:11).

Dvēseles svētošana un sevis attīrīšana no visa tā, kas Dievam nav patīkams, – ir savstarpēji cieši saistīti procesi un nav atdalāmi viens no otra. Bez attīrīšanās nav iespējama svēttapšana, bet tiekšanās uz svēttapšanu, vienmēr atved

dvēseli pie attīrīšanās. Bet ne viens, ne otrs nav iespējams bez sava grēcīguma apzināšanās, kas ir viena no vērtīgākajām parādībām cilvēka dzīvē. Ne jau nejauši Jēzus reiz teica, ka, kad atnāks Svētais Gars, tad pirmais, ko Viņš izdarīs, – atmaskos mūs grēkā. Kad Viņš atmodina cilvēka sirdsapziņu un iaved Dieva klātbūtnē, tad attiecības ar cilvēkiem aiziet otrā plānā un par galveno kļūst attiecības ar To Kungu, tā, kā tas reiz notika ar Dāvidu, kurš apzinājies savu grēku, varēja tikai pateikt: „Vienīgi Tevis priekšā es esmu grēkojis un darījis to, kas ļauns Tavās acīs...” (Ps. 51:6).

Mūsdienu baznīcā ir divas galējības, attiecībā uz pieeju grēkam. Liela sludinātāju daļa vai nu vispār nepieskaras šai tēmai, baidoties aizvainot cilvēkus, tieši pasakot, ka viņi ir grēcinieki un saucot lietas savos īstajos vārdos, vai to piemin garāmejot un ļoti aizplīvuroti. Priekš viņiem Dievs ir līdzīgs labam onkulītim debesīs, kurš to vien dara, kā ir ilgstoši pacietīgs, žēlīgs, piedod un svētī, mīlot mūs tādus, kādi mēs esam. Tāda pārmērīga uzmanība un piesardzība noved pie visatļautības un nepiedodamas tolerances, jo dvēseles zaudē bijību Dieva priekšā, darot visu, kas viņām ienāk prātā. Taču ir arī tādi sludinātāji, kuri metas otrā galējībā, nepārtraukti runājot par grēkiem, tā ka klausītājiem Dievs sāk likties kā tirāns, kurš to tik vien gaida, kad cilvēks paklups un sagraukos, lai tūdaļ viņu sodītu. Kur tiek praktizētas šādas svētrunas, cilvēki tik ļoti baidās no Dieva dusmu izliešanās, ka aizmirst par to, ar kādu mīlošu un žēlsirdīgu Dievu viņiem ir darīšana.

Šādas nepareizas pieejas grēkam izraisa arī nepareizu svēttapšanas procesa skaidrojumu. Piemēram, vieni kalpotāji saka, ka mēs tiekam Dieva svētdarīti uzreiz grēknožēlas brīdī. Citi liek cilvēkiem kļūt svētiem ar iepriekš sastādītu grēku sarakstu, formu, shēmu un noteikumu palīdzību. Trešie šo jautājumu padara par gandrīz vai galveno un vienīgo sprediķu tēmu, tādā veidā, izdarot uz klausītājiem tik spēcīgu emocionālu spiedienu, ka tie, krītot galējībā, noņemas ar pastāvīgu savu grēku meklēšanu, lai kārtējo reizi tos izsūdzētu.

Protams, tādas galējības neko labu nedod, jo dezo-rientē cilvēku dvēseles, ienesot sajukumu viņu patiesības izpratnē un traucē pareizi attiekties pret garīgajām priori-tātēm. Katrs kristietis zina, ka visu nelaimju cēlonis ir grēks, tādēļ, lai atrisinātu šo problēmu, ir jāpielieto tā „ārst-niecības metode”, kura būtiski izmainītu esošo situāciju. Vienīgā šāda metode, kas ir atstāta Bībeles lappusēs un pie-rādījusi savu efektivitāti visas cilvēces vēstures laikā, ir svēttapšana, kas sākas pēc cilvēka atgriešanās pie Tā Kunga un turpinās visu viņa turpmāko dzīvi. Šādas, uz svēttapšanu, tiekšanās pamatā ir neapmierinātība ar sevi un ar savu dzīvi pavisam kristietībā.

Neapmierinātība – labdarīgs stāvoklis. Kad mēs esam neapmierināti, tad tiecamies pēc kaut kā vairāk, un Dievs mums dāvā to, kas mums pietrūkst. Ja mēs esam ar visu apmierināti un pašpietiekami, tad vairs ne pēc kā netieca-mies. Apmierinātība ar sevi ne tikai padara aklu, bet ir spēks, kas bremzē garīgo attīstību, pieaugšanu ticībā un dvēseles briedumu kopumā. Lai to saprastu, pietiek atce-rēties Tā Kunga stingros vārdus, ko Viņš veltīja Lāodikejas draudzei: „Tu saki: es esmu bagāts, un man ir pārpilnība, un man nevajag ne nieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails. Es tev došu padomu: pērc no manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu ba-gāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos, un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles, tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs” (Atkl.gr. 3:17-18).

Tādēļ, pārliecība, ka ar mums viss ir labi, ka viss ne-pieciešamais jau sasniegts un tiekties pēc kaut kā lielāka, principā, nav vajadzības, var izrādīties ne tikai pašapmāns, bet var arī apstādināt tajā, kas ir absolūti nepieciešams, un par ko Svētajos Rakstos tieši un bez atrunām ir teikts: „Jo tāda ir Dieva griba – lai jūsu dzīve būtu svēta” (1.Tes. 4:3). Ja tas ir tā, tad mums vairs nav tiesības uzlūkot svēttapšanu pēc mūsu ieskatiem par kaut ko tādu, ko var darīt un var arī nedarīt. Jo viss, kas ir Dieva griba, pieprasa no mums ne tikai vien pieņemšanu, bet arī noteiktu izpildīšanu, protams,

ja mēs sevi uzskatam par kristiešiem. Tam pretojoties, mēs, to apzinoties vai nē, pretojamies Debesu Tēvam.

Attieksmē pret svēttapšanu un svētošanos caur personīgu attīrīšanos no saviem grēkiem, kristiešus var sadalīt piecās grupās:

1. Pie pirmās un, diemžēl, skaitā lielas, pieder tie, kuru dvēseles ar katru dienu kļūst aizvien cietākas, jo apzināti un tīši grēko. Viņu garīgā dzīve ir viena vienīga, nebeidzama sakāvju rinda. Viņi ir pilnīgas atkarības stāvoklī no vairākiem grēkiem, vai labākajā gadījumā no viena. Šādiem cilvēkiem, jau tas vien, ka tiek pieminēta attīrīšanās un svēttapšanas nepieciešamība, izsauc sašutumu un noraidījumu, līdzīgi nevīžīgām personām, kuras nemīl mazgāties un pārgērbties, tādēļ vētraini reaģē, ja viņiem par to tiek teikts. Pie viņiem pieder tieši tie, kuri ļoti mīl spriedelēt par to, ka cilvēks, vienkārši, nav spējīgs negrēkot, jo ir grēkos piedzimis.

2. Otrajā grupā ir tādi ticīgie, kuri labprāt klausās sarunas par svētumu un svēttapšanu, atsaucas par to pozitīvi, taču paši nesteidzas iesaistīties šajā procesā, kaut ārēji nožēlo visu slikto, ko ir darījuši. Viņi paliek grēku apzināšanās stāvoklī, bet tos neizsūdz un neatstāj. Tādā veidā viņi nolemj sevi ilgstošai garīgai stagnācijai, mīdoties uz vietas, bez sevišķām pārmaiņām savā garīgajā dzīvē.

3. Pie trešajiem pieder tie, kuri ir piekusuši no savas virspusējās, formālās kristietības un meklē izeju no tās. Apzinoties savu neinformētību svēttapšanas un attīrīšanās jautājumos, viņi daudz lasa garīgo literatūru, vērsas pēc palīdzības pie kalpotājiem, un tad nonāk pie sapratnes, ka viņiem ir nepieciešama aprūpe savai dvēselei. Viņu patiesības meklējumi noved pie manāmas garīgas izaugsmes, veltot daudz laika Bībeles lasīšanai un lūgšanu sadraudzībai ar To Kungu. Tajā visā sajūtot līdz šim nebijušu mieru un apmierinājumu, viņi pamazām pārliecinās par to, ka ir uz pareizā ceļa, un tas viņus mudina doties pa šo ceļu tālāk. Šajā posmā Dievs jau var viņiem atvērt acis uz viņu grēcīgumu, rosinot viņus uz dzīvē pirmo dziļo attīrīšanos. No visas sirds

nožēlojot savus grēkus un savedot kārtībā savu dzīvi, viņi sāk labāk saprast un novērtēt Dieva mīlestību, žēlsirdību un pacietību.

4. Ceturtajai kristiešu grupai ir raksturīga apzināta ieiešana attīrīšanās procesā, un prieks, apzinoties sevī pirmās garīgās pārmaiņas un uzvaras. Viņiem šķiet, ka Dievs viņos jau ir veicis pašu galveno, un viņu uzdevums tagad ir to saglabāt un palikt tajā, ko sasnieguši. Bet, patiesībā, Dievs vēl nav varējis viņiem atklāt visu viņu grēcīguma dziļumu, jo zina, ka viņi, pagaidām, nav spējīgi izturēt visu tā apjomu, jo tie ir krājušies gadiem un gadu desmitiem, nogulsņējoties dvēselē kā sava veida sapresēti slāņi. Tie ir jāizvāc un „jādrupina” pamazām. Parasti šajā stadijā Svētais Gars var viņiem atvērt acis uz pašu lielāko Dieva ienaidnieku – viņu lepno un augstprātīgo „ES”, kuram viņi visu laiku ir kalpojuši. Šis „ES” ir saistīts ar veselu plejādi ar to saistītiem grēkiem, tādiem kā: egoisms, godkāriba, augstprātība, patmīlība, paaugstināšanās, slavas un atzinības meklējumi pie cilvēkiem, tieksme būt kaut kam viņu acīs, patvarība, paštīksmināšanās, pašslavināšana, godkāriba, garīga skaudība, greizsirdība un daudzi citi. Ar savu „ES” iesāktā cīņa parasti mēdz būt tik smaga, ka cilvēkam sāk likties, ka tai nekad nebūs gala, un viņš ir gatavs to visu pamest, vēl tikko iesācis.

Īpaši grūti šajā cīņā ir tiem, kuri pēc sava vērtējuma un citu cilvēku domām, kopumā ir labs cilvēks. Tas ir – salīdzinot ar citiem maz grēko, ir kārtīgs, godīgs un atbildīgs, daudz sasniedzis, nav manīts netīros darījumos, dzīvo morāli pienācīgu dzīvi un ir piemērs citiem. Tieši šajā savā ārējā „labumā” cilvēkā nemanāmi izaug viņa „ES”, tādēļ, ka viņos tas slēpjas aiz ārējas dievbijības un labiem darbiem.

5. Pie piektās grupas pieder tie kristieši, kuriem svētapšanas jautājumos jau ir liela garīga pieredze un zināšanas. Viņu sirdīs mīt miers un kluss prieks, apzinoties, ka viņi iet pa Dieva ceļu, katru reizi pazemojoties un ļaujot Svētajam Garam izmainīt un pilnīgot viņos to, ko Viņš uzskata par vajadzīgu. Tādu cilvēku dvēseles ir ļoti jūtīgas pret katru, pat

pašu mazāko, grēku, nespējot atrast mieru līdz brīdim, kamēr tas, kas ir apbēdinājis Dievu, tiek atrasts un sakārtots. Personīga tuvība ar Debesu Tēvu, Viņa balss dzirdēšana un Dieva vadība kļūst par kaut ko dabīgu, līdzīgi elpošanai, kuru, ja viss ir kārtībā, mēs pat nepamanām. Šādi cilvēki ir spējīgi vairākas dienas un pat nedēļas dzīvot pilnībā bez grēka, to pat neapzinoties. Šie ticīgie pastāvīgi pārbauda sevi un savu staigāšanu Dieva Vārda gaismā. Sagrēkojot, kaut pavisam nedaudz, piemēram pasakot kaut ko paceltā balsī vai sajūtot sevī neapmierinātības izpausmi, viņi tūdaļ to nožēlo un lūdz piedošanu, neatliekot uz vēlāku laiku. Tādēļ, pamatīgāka un dziļāka attīrīšanās viņiem vairs nav vajadzīga. Viņu sirdīs mīt mīlestība un brīvība. Viņi ir vienlīdz atsaucīgi kā pret pasaules cilvēkiem, tā arī pret dažādu konfesiju kristiešiem, tādēļ ir visiem par svētību, neliekuļojot un nespēlējot dievbijīgas izrādes. Šāda procesa rezultāti cilvēkos izsauc sajūsmu un vēlmi līdzināties.

Šāda veida dalīšana grupās var atspoguļot arī attīrīšanās un svēttapšanas procesa posmus, kuri kristietim ilgst visu dzīvi, līdz pat nāvei, gala rezultātā novedot pie nosacīta svētuma. Gan viens, gan otrs nevar mūsu dzīvē notikt pats par sevi, tikai caur ticību, bez tā, ka mēs kaut ko mēģinātu veikt no savas puses. Lai to sasniegtu ir jāspēr pareizā virzienā noteikti soļi, citādi šajā jautājumā var viegli nokļūt bezizejā. Pirmajā Jāņa vēstulē ir teikts: „Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsim Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsīm Viņu, kāds Viņš ir. Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, **šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts**” (1.Jņ. 3:2-3).

Nevar neatzīmēt, ka lielai daļai mūsdienu kristiešu, ticība ir būvēta uz apgalvojuma, ka jautājumā par attīrīšanos un svēttapšanu, Dievs visu izdarīs mūsu vietā. Bet, ja tā, tad nav vajadzīga nekāda piepūle un cenšanās, jo tik un tā tas nedos uzvaru pār grēku. Tā, sevi par to pārliecinot, mēs dzīvojam, lūdzot To Kungu attīrīt mūsu sirdi un izmainīt mūsos to, kas Viņam nav pieņemams. Paiet gadi, bet pārmaiņu kā nav tā nav. Kas tad iznāk? Vainīgs ir Dievs!? Nē, iemesls

nav Viņā, bet mūsos pašos, jo no savas puses nevēlamies darīt to, ko neviens cits mūsu vietā nevar izdarīt. Ja taisnošana un glābšana tiek iegūtas, pamatojoties uz ticību, tad svētums – ar ticības darbiem.

Dieva kalps Raimonds Idmans savā grāmatā „Dzīves vingrinājumi” rakstīja: „Mēs tagad dzīvojam gadsimtā, kad vecās disciplīnas grūst, bet jaunas nerodas... Visu pirms, tiek apsmieta Dieva žēlastības disciplīna, kuru uzlūko kā likuma kalpību un kuru absolūti nepazīst šo laiku paaudze, kura nepazīst Rakstus. Mūsu kristiešu raksturam vajag lielu spēku, kuru var dot tikai disciplīna un vingrināšanās dievbijībā”.

Disciplīna (šeit būtu pareizāk teikt pašdisciplīna) – tā ir sevis pieradināšana pie stingras kārtības kādās lietās, vai sevis pakļaušana kādu noteikumu un kārtības ievērošanai. Garīgā disciplīna – tie ir Dieva doti veidi, kurus pielietojot, mēs sasniedzam svētu un dievbijīgu dzīvi, kura ir piepildīta ar Svēto Garu. Īsteni Dieva bērni – tie ir disciplinēti cilvēki. Tā tas bija un būs vienmēr. Var nosaukt daudzu tādu disciplinētu kristīgās ticības varoņu, sākot no pirmapustuļu laikiem un beidzot ar mūsdienu svētītiem Dieva kalpiem, tādiem kā: apustulis Pāvils, Augustīns, Mārtiņš Luters, Džons Veslejs, Džons Bunjans, Čarlzs Sperdžens, Džordžs Millers, Hadsons Teilors un daudzi citi.

Diez vai ir iespējams atrast kādu garīgi nobriedušu un patiesi dievbijīgu kristieti, kurš svēttapšanu un ar to saistītās garīgās uzvaras, sasniedzis bez pašdisciplīnas. Šīs metodes ir sekojošas: Dieva Vārda lasīšana un padziļināta tā izpēte katru dienu, patiesas un no sirds teiktas lūgšanas, klusuma un vientulības brīži, meklējot tuvību ar To Kungu, kalpošana tuvākajiem, savu grēku un kļūdu izsūdzēšana, nesot tos gaismā, visa nepareizā, kas bijis mūsu dzīvēs un attiecībās ar tuvākajiem, sakārtošana. Bez tam, svarīgi ir būt nomodā, ar atbildību veikt jebkādu darbu, pie kā tu ķeries (vienalga vai tas ir miesīgs vai garīgs), paklausīt un pazemībā pieņemt Dieva gribu, lai kāda tā būtu, upurēties un daudz kas cits, kā galvenais mērķis un gala rezultāts ir svētums un patiesa dievbijība.

Protams, mums, mūsdienu kristiešiem, kuri esam noskaņoti tam, lai visu sasniegtu bez īpašām pūlēm, šāda veida atgādinājums par nepieciešamību pielikt paša cenšanos, ir ne tikai nepatīkams, bet brīžiem pat kaitina. Vien neatkarīgi no tā, vai tas mums patīk vai nē, Jēzus Kristus vārdi no Mateja evaņģēlija 11:12 „Bet no Jāņa Kristītāja laika līdz mūsu dienām Debesu Valstībā **laužas iekšā**, un tīkotāji **ar varu cenšas** to sagrābt” arī šodien paliek spēkā priekš katra no mums. Lai izpatiktu mūsu sapratnei un vēlmēm, Dievs nekad neatceļ nevienu vārdu, ko ir teicis.

Organizācijas „Ceļojums Bībelē” aizsācējs, teoloģijas doktors Brūss Vilkinsons šajā sakarā ir teicis tā: „Bībele saka, ka neviens cits, bet tieši es esmu atbildīgs par to, lai pieliktu punktu savam grēcīgumam un atgrieztos no saviem ļaunajiem darbiem. Tas Kungs par to neatbild. Atbildot Viņa aicinājumam, man tas ir jāizdara pašam. Mēs nākam pie Viņa, lūdzam Viņa piedošanu – un Viņš attīra mūs. Mums nevajag gaidīt, vienkārši jānovirzās no saviem ļaunajiem ceļiem. Paši lielākie **meli**, ko šodien ir izplatījis mūsu dvēseļu ienaidnieks, ir sekojoši: „Šobrīd es nevaru pamest savus ļaunos ceļus, un līdz brīdim, kad Pats Dievs man nepalīdzēs patiesi „gribēt” vai „spēt”, es būšu bezspēcīgs kaut ko mainīt. Tātad, ja esmu lūdzis un prasījis To Kungu šajā lietā palīdzēt, bet Viņš nav palīdzējis, vienkārši vēl nav pienācis īstais laiks manai attīrīšanai”.

Šos sātana melus, kas likti cilvēku prātos, varam izsekot kādā jauna kristieša spriedelējumos, kurš savā vēstulē rakstīja tā: „Ļoti aktuāla šodien ir kļuvusi tēma „kristieša uzvarošā dzīve”. Un tas ir arī saprotams, jo, patiesi, reiz taču Kristus teica: „Esiat pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs”. Bet kādā veidā lai kļūsti pilnīgs, ja tu esi tas pats „vecais cilvēks” un esi tajā pašā grēcīgajā miesā?! Domāju, ka pieliekot savas pūles un cenšanos, mēs nevaram sevi uzlabot un vēl jo vairāk – kļūt svēti. Nevar taču padarīt cēlāku savu veco Ādamu, trenējoties neniknoties, nedusmoties, nedomāt ļaunu, neskatīties uz nešķīsto, neaprunāt citus un tā tālāk un tā joprojām. Tas viss ir **jāizdara** Dievam, kad Viņš iemājos

mūsos Savā izvēlētajā laikā. Ne mums, bet Viņam, ir jāiznīdē mūsos mūsu cilvēciskā miesīgā daba, to sitot krustā, un tādā veidā atņemot tai spēku”.

Kā redziet, šādā teicienā atkal, un jau kuro reizi, atrodam cilvēka tieksmi uzlikt Dievam atbildību tajā, kas mums ir jādara pašiem! Šajos pēdējos laikos, kas ir raksturīgi ar visaptverošu garīgu aukstumu, arvien vairāk izskan šādas balsis, kas apgalvo, ka visu mūsu vietā ir jāizdara Dievam. Bet mums ir tikai jācer uz Viņu, jātic un jāgaida, kad Viņš pabeigs savu darbu.

Šāda pieeja, pirmajā acu uzmetienā, izskatās visai pareiza un dievbijīga. Bet vai tas tā ir patiesībā? Vai šāda sapratne saskan ar to, kas rakstīts Svētajos Rakstos? Lūdzu, aizdomājieties par šī padoma būtību: „Tā kā mums ir tādi apsolījumi, mani mīlie, tad **šķīstīsimies** no visiem miesas un gara traipiem un tapsim pilnīgi svēti Dieva bijībā” (2.Kor. 7:1). Vai tad šis aicinājums neskan tieši mums, mudinot uz darbību? Lūk, vēl kādi mums pazīstami vārdi: „Tāpēc **nonāvējiet** sevī to, kas pieder zemei: netiklību, nešķīstību, kaisli, ļauno iekāri un mantkāribu; tā ir elku kalpība. Viņu dēļ nāk Dieva dusmība pār nepaklausības dēliem, kuru vidū arī jūs kādreiz esat staigājuši, kad jūs vēl tanīs dzīvojāt. Bet tagad **visu to atmetiet**: dusmas, ātrsirdību, ļaunprātību, zaimus un nekaunīgas runas, kas ir jūsu mutē. Nemelojiet cits citam, novelciet veco cilvēku un viņa darbus. Un apģērbiet jauno cilvēku, kas tiek atjaunots atziņā pēc viņa Radītāja tēla”. „Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, **tērpieties** sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedēvis, piedodiet arī jūs” (Kolos. 3: 5-10, 12-13).

Kur šeit ir apgalvojums, ka Tas Kungs visu izdarīs mūsu vietā?! Nav ne mazākā mājienu par to! Tieši otrādi, katrā šeit skanošajā aicinājumā – nonāvējiet, atmetiet, tērpieties – ir redzama tieši cilvēkam uzliktā atbildība par tām pārmaiņām, kurām viņa ir jānotiek. Pie tam, ir dota arī mūsu darbību secība. No sākuma tiek uzskaitīts, **kas tieši** no mūsu

iepriekšējās dzīves ir jāatstāj un jānonāvē, bet pēc tam norādīts **tas**, kas ir jāiegūst. Tā sasniegšana, kas ticīgu cilvēku patiesi padara par jaunu radījumu Jēzū Kristū, nav iespējama bez to lietu atmešanas, kuras viņam ir „jāatliek”, un lai to izdarītu, protams, ir jāpieliek zināmas pūles.

Turpinot iesākto domu, paskaidrojot **kā** un **kādēļ** notiek attīrīšanās un svētošanās, apustulis Pāvils Timotejam raksta tā: „...Tas Kungs pazīst savējos: un **lai atturas no netaisnības** ikviens, kas daudzina Tā Kunga Vārdu. Lielā namā ir ne tikvien zelta un sudraba trauki, bet arī koka un māla, un citi godam, bet citi negodam; ja nu kāds **nošķīstās no tādām lietām**, tad viņš būs trauks **godam, svēts**, derīgs Tam Kungam, **sataisīts ikkatram labam darbam**. Bēdz no jaunekļa iekārībām un dzenies pēc taisnības, ticības, mīlestības, miera ar tiem, kas piesauc To Kungu ar skaidru sirdi” (2.Tim. 2:19-22).

Šajā fragmentā ir uzskaitītas trīs pamatdarbības, kuras Tas Kungs gaida no cilvēkiem, kuri cenšas būt par „traukiem godam”, „derīgiem ikkatram labam darbam”. Runājot mūsdienā valodā, vārdi „atturas no netaisnības” nozīmē pārstāt apzināti grēkot, „nošķīstās no tādām lietām” nozīmē novērsties no saviem iepriekšējiem netikumiem, „bēdz no jaunekļa iekārībām” – pārstāt vadīties no acu kārības un miesas iegribām. Ja neizpildām šos trīs nosacījumus, nav jēgas cerēt uz iespēju „turēties pie patiesības”, tas ir, ka tevī būs tieksmās uz svētumu.

Tādu pašu pareizu norādījumu uz ceļu, kas ved pie svētuma, Pāvils deva arī ebrejiem, un tas skanēja tā: „Tāpēc tad arī, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku, dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstē, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinas, un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai” (Ebr. 12:1-2). Tātad, visās dotajās vēstulēs izskan viens un tas pats aicinājums – attīrīties no grēka, un piepildoties ar patiesību, sekot Tam Kungam.

Šīs skaidrās Jaunās Derības apustuļa pamācības sabal-sojas ar Dieva – Tēva vārdiem Vecajā Derībā, kad Viņš vēršas pie Savas izredzētās tautas Israēla: „Redzi, kad Es aizslēgšu debesis, ka lietus nelīs, vai kad Es pavēlēšu sise-ņiem, lai viņi noēd zemi, vai ja Es sūtīšu mēri Savai tautai, un Mana tauta, kas ir pēc Mana Vārda nosaukta, tad paze-mosies un pielūgs, un meklēs Manu vaigu, un **atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem**, tad Es viņus no debesīm uz-klausīšu un piedošu viņu grēkus un dziedināšu viņu zemi” (2.Lku. 7:13-14). Kā varam šeit redzēt, tad Dievs nekad cil-vēkam nav piedāvājis paātrinātus ceļus uz svēttapšanu, bet šo procesu ir paredzējis ilgstošu.

Daudzi ticīgie uzskata, ka galvenais noteikums, lai Dievs sadzirdētu viņu lūgšanas, piedotu grēkus, svētītu un sūtītu Savas svētības, ir pastiprināta lūgšana. Tā to saprotot, viņi lūdz, lūdz un lūdz, lūdzot Debesu Tēvu dāvāt viņiem žēlastību, izmainīt viņu nožēlojamo stāvokli un sūtīt varenu garīgu atmodu. Bet, aizrit gads pēc gada, un kristietī ne tikai nekas nemainās uz labo pusi, bet kļūst aizvien sliktāk. Kādēļ? Tādēļ, ka šīs problēmas atrisinājuma īstenā atslēga ir pavisam kas cits, tas ir – Dieva pavēle „atgriezties no sa-viem ļaunajiem ceļiem”, tas nozīmē, izdarīt tieši to, ko apus-tulis Pāvils ne reizi vien ir teicis. Nav jēgas lūgt To Kungu izpaust mūsos Savu svētumu vai sūtīt garīgu atmodu, ja mēs neesam gatavi attīrīties no savas grēka spītālības.

Pats par sevi saprotams, ka mēs bez Dieva nekļūsim svēti, tādēļ ka tikai Viņš ir svēts. Bez Viņa žēlastības un ap-žēlošanas mēs neko nevarēsim sasniegt. Taču, kas attiecas uz ceļiem, kas ved pie svētuma, bez mūsu līdzdalības, iein-teresētības un cenšanās svētumu sasniegt, Dievs ne tikai ne-varēs, bet arī neko nedarīs. Bet arī tas vēl nav viss. Otrajā vēstulē korintiešiem ir vēl kas, kas priekš mums ir ne tikai aicinājums, bet vārda tiešā nozīmē obligāti izpildāma Dieva pavēle, kura skan tā: „Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticī-giem. Jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kas ir gaismai kopējs ar tumsību? Kā Kristus savienojams ar Beliaru, vai ir kāda daļa ticīgajam ar neticīgo? Kas kopējs ir Dieva

namam ar elkiem? Jo jūs esat dzīvā Dieva nams, kā Dievs ir sacījis: Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mani ļaudis. Tāpēc **aizeita no viņu vidus un nošķirieties** no tiem, saka Tas Kungs, un neaiztieciētko, kas ir nešķīstis, tad **Es jūs pieņemšu**. Tad Es būšu jums par Tēvu, un jūs būsit Man par dēliem un meitām, saka Tas Kungs Visuvaldītājs” (2.Kor. 6:14-18). Vai jūs pamaniāt, ka šajā Jaunās Derības fragmentā, attiecībā uz mūsu piederību Dievam un Viņa dzīvošanu mūsu vidū, ir viens neatņemams noteikums: „**Aizeita no viņu vidus un nošķirieties**, saka Tas Kungs, un **neaiztieciētko, kas nešķīstis**”. Tādā veidā, ja mēs ar jums to neizdarīsim, Tas Kungs vienkārši nevarēs mūs pieņemt.

Sastopoties ar Dieva patiesību, mums ir jā sāk nekavējoties darboties, citādi netiksim uz priekšu tās īstenošanā savā dzīvē. Atteikšanās no darbošanās cilvēku savažo, atstājot viņu tur, kur viņš agrāk atradās. Taču, tiklīdz viņš sāk kaut ko konkrēti darīt, viņā nekavējoties notiek izmaiņas, pamazām viņu pilnīgi pārveidojot. Faktiski, no šī momenta beidzas vienkārša eksistence un sākas jauna, īsta dzīve, kura izpaužas tieši tad, kad mēs rīkojamies, pieliekot maksimumu savas gribas. Tikai atbrīvojoties no savas vecās cilvēcīgās dabas, ļaujām ieņemt savu vietu mūsos jaunpiedzimušajam radījumam Jēzū Kristū.

Kā apstiprinājums šādai pieejai svēttapšanas jautājumos var kalpot Bībeles skaidrotājs Viljams Makdonalds, kurš saka: „Dievs vēlas un var padarīt mani svētu. Taču svēttapšanā ļoti daudz kas ir atkarīgs arī no manis paša. Savai ticībai **man ir jāpievieno** labdarība, spriestspēja, atturība, pacietība, godīgums un mīlestība. Bez tam, man **ir jātērpjas** visos Dieva ieročos. Man **ir jānoliek** malā vecā cilvēka dzīves veids un jātērpjas jaunajā cilvēkā. Vēl man ir jāstaigā Garā. (skat. 2.Pēt. 1:5-7, Efez. 4:22-24, 6:13-18, Gal. 5:16). Kristieša garīgā attīstība būs veiksmīga tikai tad, kad viņš apzināsies dievišķā un cilvēciskā saplūšanas nepieciešamību. Mums ir jālūdz tā, it kā viss būtu atkarīgs no Dieva un jāstrādā tā, it kā viss būtu atkarīgs no mums”.

Dieva metode svētošanā – tā nav cilvēciska aktivitāte, kas balstās savos spēkos, un arī ne pasivitāte, ko izsauc ap-rēķins, ka visu mūsu vietā izdarīs Tas Kungs, bet mērķtie-cīga svētošanās, ceļā esošā cilvēka piepūle, kurš pilnībā apzinās savu absolūto atkarību no Debesu Tēva. Atceroties to, ka bez Pestītāja palīdzības un atbalsta mēs neesam spējīgi darīt neko labu un ka Viņš ir gatavs mums dot nepieciešamo spēku katram labam darbam, mēs pastāvīgi esam Kristū, lūdzot Viņa palīdzību un arī to saņemot. Tieši tā jau arī notiek svēttapšana – tas nozīmē mūžīgu sadarbības procesu starp Dievu un Viņa bērnu. Mūsu garīgajā tapšanā, pieaugšanā ticībā un pārtapšanā Kristus tēlā un līdzībā, nozīme ir gan cilvēciskajam faktoram, gan Dievišķajam, kas izpaužas mūsu attīrīšanā ar apkārtējo cilvēku palīdzību, grūtiem apstākļiem, finansiālu spiedienu, dzīves apstākļiem un daudz ko citu, kas noslīpē raupjās, nešķīstās mūsu miesīgā cilvēka grēcīgās dabas šķautnes un iedzimtās vai iegūtās negantās rakstura īpašības.

Cik gan daudz pūļu cilvēki pieliek, lai iegūtu labu profesiju, paaugstinātu savu kvalifikāciju, sasniegtu kādu zinātnisko grādu un pilnveidotos savā profesijā. Viņi cenšas sasniegt labu ķermeņa fizisko formu, lai varētu gūt panākumus sportā, pilnībā koncentrējas uz savu biznesu vai karjeru, bet, kad ir runa par praktizēšanos dievbijībā un no tās izrietošā svētuma, tad tam viņiem nav ne laika, ne vēlēšanās, ne pacietības, nedz neatlaidības. Atstājot novārtā pašdisciplīnu, paškontroli un vingrināšanos dievbijībā, nevar cerēt uz pieaugšanu ticībā un bagātīgu augļu nešanu Tam Kungam. Bet garīgā neauglība un bezmērķīgā dzīve ir kristieša dvēseles ilgu un moku galvenais iemesls.

Protams, neviens nevar mūs piespiest ieiet šajā attīrīšanās un svētošanās procesā, un, vēl jo vairāk to nedarīs Dievs, Kurš Pats ir devis cilvēkam brīvo gribu. Vai to darīt vai nē, mums pašiem ir jāizvēlas. Bet, pirms izdarām savu izvēli, ir jāpadomā par to, kas mūs gaida, ja negatīvi atbildēsim Dieva aicinājumam svētoties. Došu jums dažus no iespējamo seku variantiem:

1. Visu savu kristieša dzīvi mēs paliksim garīgi mazuli, kuri spēj uzņemt tikai garīgo pienu.

2. Mēs nevarēsim rēķināties ar Dieva tuvumu un Viņa balss dzirdēšanu, jo mūsu grēki pastāvīgi mūs šķirs no Viņa.

3. Nevēloties svētošanu, nav jēgas gaidīt Dieva spēka izpausmes mūsos, jo jebkāds grēks ir šķērslis Svētā Gara darbībām. Bet, kur nav spēka no Augšienes, tur jebkāda kalpošana Tam Kungam notiek pēc principa „priekš Dieva, bet bez Dieva”.

4. Neizpaužot savā dzīvē svētumu, mēs neesam spējīgi kļūt par „gaismu un sāli” apkārtējai pasaulei, tātad, nepiepildīsim to, uz ko mūsu Dieva Vārdā aicina Pestītājs.

5. Bez svētošanās mēs neesam spējīgi pieaugt ticībā, tātad, vai nu garīgi mīdīsimies uz vietas, vai staigāsim pa apli, maldīgi uzskatot, ka virzāmies uz priekšu.

6. Kur nav svētošanās, tur plaukst un zeļ bezspēcīga, nomināla kristietība, kas nav spējīga pievērst citus Kristum. Tādā veidā mēs nolemjam sev „neauglīgā vīģes koka” daļu, par ko var lasīt Svēto Rakstu lappusēs.

7. Noraidot svētošanos, nevar rēķināties, ka mūsos nomirs miesīgā, cilvēcīgā daba, tātad, arī nespēsīm kļūt par jauno radījumu Kristū. Tādā veidā mēs esam lemti visu mūžu palikt miesīgie kristieši, tātad tie, par kuriem Dieva Vārdā ir teikts „Miesas cilvēki nevar patikt Dievam” (Rom. 8:8). Bez tam, mirstot savos grēkos, kas mums sekos mūžībā, mēs nevaram būt pilnīgi pārliecināti, ka izglābsimies vismaz tā kā caur uguni.

Izlasot šīs rindas daudziem varbūt radīsies jautājums: „Vai tad cilvēkam, kurš dzīvo šajā grēcīgajā pasaulē, ir iespējams būt bezgrēcīgā stāvoklī? Vai tad Dieva Vārds mums nesaka, ka „mēs visi daudzējādi kļūpam” (Jēk. 3:2) un „Gluži, kā ir rakstīts: nav neviena taisna, it neviena. Nav neviena, kas saprot, neviena, kas meklē Dievu. Visi ir novirzījušies, visi kopā kļuvuši nelietīgi. Nav neviena, kas dara labu, it neviena” (Rom. 3:10-12)? Bet ja tā, tad kam gan visi šie skaistie vārdi par svētošanos, ja jau mums nav iespējams to sasniegt? Bez tam, mēs taču neglābjamies

caur savu svētumu, bet no Dieva žēlastības un ticības Jēzum Kristum!

Jā, tas patiesi tā ir, taču viens neizslēdz otru. Pamatpatiesības par Dieva apžēlošanu un žēlastību ne tikai nenoliedz, bet pat aplicina attīrīšanās un svētošanās nepieciešamību. Ne velti, taču, ir rakstīts, ka „Dieva **laipnība** tevi **vada** uz **atgriešanos**” (Rom. 2:4), tātad, uz to, kas ir pirmais solis uz attīrīšanās un svētošanās ceļu. Žēlastība mums tādēļ tiek dota, lai mēs varētu krustā sist savu miesu ar visām tās kaislībām un kārībām. Piedodot sievietei laulības pārkāpējai, Jēzus viņai teica: „...ej, un negrēko vairs” (Jņ. 8:11). Tieši tā pat, izārstējot cilvēku, kurš trīsdesmit astoņus gadus bija smags invalīds, Viņš brīdināja: „Redzi, tu esi vesels kļuvis; negrēko vairs, lai tev nenotiek kas ļaunāks” (Jņ. 5:14). Arī apustulis Pāvils kristiešus Korintā lūdza „...lai jūs Dieva žēlastību nebūtu velti saņēmuši” (2.Kor. 6:1). Tamdēļ jau žēlastība tiek dota, – lai mainītu cilvēku, dodot viņam spēju negrēkot. (skat. Tit. 2:11-12; Rom. 8:3-4). Mums piedodot, tā atver ceļu uz pārmaiņām. Tas Kungs nesaka, ka mēs esam labi, ja mēs esam slikti, tādēļ apgalvot pretējo vai ignorēt nepieciešamību attīrīties no grēkiem, nozīmē būt garīgi aklam un sevi mānīt, kas izpaužas tādā veidā, ka mēs meklējam izskaidrojumu un attaisnojumu saviem grēkiem.

Starp citu, šādai parādībai vienmēr ir bijusi vieta cilvēku dzīvē. Tā ir īpaši raksturīga mūsu laikam, kur ir pieņemts visu maskēt un piesegt. Ārējā nepievilcība tiek novērsta ar dažādas kosmētikas palīdzību, grumbas uz sejas un ķermeņa nepilnības novērš ķirurģiskā ceļā, sirmie mati, kas ar laiku parādās uz mūsu galvām, tiek paslēpti zem kāda krāsu toņa, auguma smuīdruma optiskais efekts tiek panākts ar īpašas apakšveļas palīdzību, un tā tālāk. Kaut ko līdzīgu var novērot arī mūsdienu kristietībā. Dziļā un patiesa ticība Dievam tiek nomainīta pret reliģiozitāti. Tajā vietā, lai izpaustu Agapes mīlestību, lieto glāstošus vārdus, kas neuzliek nekādus pienākumus. Dedzība Dievam tiek aizvietota ar reliģiozu aktivitāti. Savstarpējās sapratnes un vienotības

trūkumu paslēpj aiz dažādiem, regulāri organizētiem baznīcas pasākumiem un draudzes locekļu kopīgām izklaidēm, piemēram, jautri pikniki dabas klēpī. Diez vai ar tādu stāigāšanu Tā Kunga priekšā un tādu kalpošanu mēs varēsim izpatikt Tam Kungam. Viņš nekad neuzstāj, lai mēs Viņam paklausītu un nepalīdz mums klausīt, bet vienkārši, caur Savu Vārdu iepazīstina ar Savām normām, un, ja mēs Viņu patiesi mīlam, tad bez iebildumiem tās pildīsim.

Atrasties svētumā nozīmē būt svētam ne tikai savā būtībā, bet arī domās, jūtās un darbos, kā ir rakstīts: „Bet sekodami Svētajam, kas jūs aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvošanā” (1.Pēt. 1:15). Ir svarīgi vēl reizi pasvītrot, – svētums nav reiz iesākts un kādā dzīves brīdī pabeigts process. Tapt svētam vienreiz un par visām reizēm, ietverot arī nākotni, praktiski nav iespējams. Lielisks garīgs stāvoklis kādā dzīves brīdī, nepavisam negarantē mums nepārtrauktu atrašanos tajā arī turpmāk. Tieši tamdēļ Dieva Vārdā ir teikts: „...bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā” (Atkl.gr. 22:11), kas apzīmē procesu, kurš turpinās laikā un, nepieciešamības gadījumā, tiek atkal un atkal atkārtots.

Uzsākot svētošanās ceļu, ir jāpārstāj attaisnot savus grēkus, īpaši apzinātos. Tikt brīvam no tiem – tai vajadzētu būt mūsu karstākai vēlmei. Jo stiprāk mēs vēlamies svētumu, jo ātrāk izrādīsim gatavību par to samaksāt jebkuru cenu, lai tuvinātos Dievam un varētu dzīvot ar tīru sirdsapziņu Viņa un **cilvēku** priekšā. Šāda tieksme ir nekas cits kā garīgā atdzimšana, tātad, tāds stāvoklis, kad no augšienes piedzimis, ticīgs cilvēks, kas bija garīgi atsalis vai noslīdējis līdz nominālai kristietībai, caur pazemošanos, tuvošanos Viņam un grēka izskaušanu no savas dzīves, atkal sakārto savas attiecības ar Dievu.

Ir jāteic, ka sevis attīrīšana no visiem pašam zināmiem grēkiem – ir viens no grūtākajiem ticīgā cilvēka uzdevumiem, pie kura īstenošanas ķeras, diemžēl, nedaudzi. Dzīve pierāda, ka tiklīdz Svētais Gars sāk mums atklāt svētošanās svarīgumu, mūsos sākas izmisīga cīņa, tādēļ, ka mēs nojaušam, ko tas mums maksās. Kaut kas mūs stipri velk

attālināties no Jēzus likumiem, normām un prasībām. Jo mūsu priekšā paceļas patiesas mācekļības noteikums – sist krustā savu „ES”, ņemt krustu un sekot Viņam, lai kurp un kā Viņš mūs vestu. To mūsu spītīgā, pretestības pilnā, cilvēciskā daba nekādi nevēlas.

Tieši tā pat ir tad, kad runa ir par līdzināšanos Kristum Viņa nāvē. Mēs tam pretojamies un sakām: „Vai tiešām Viņš ir tik stingrs! Nevar būt, ka Viņš patiesi gaida to no manis!”. Taču Tas Kungs, patiesi ir stingrs un, patiesi, to no mums gaida. Viņš vēlas, lai mēs nerūpējamies par to, ko par mums domās draugi, un atdotu savu atkailināto „ES” mīlošajās Tēva rokās tādu, kāds tas ir. Tiklīdz mēs to izdarīsim, Dievs mūs svētos, pat, ja tas prasīs visai ilgu laiku, kas, starp citu, nav nekāds brīnums. Jo savus grēkus un grēciņus mēs vācam gadiem un gadu desmitiem ilgi, un tas nozīmē, ka, lai atsvabinātos no tiem, arī vajadzēs noteiktu laiku, kas var pārtapt par gadiem un gadu desmitiem. Kā apstiprinājums var kalpot sekojošs stāsts, kurā kā spoguļi atspoguļojas kāda cilvēka dzīves prakse attīrīšanās un svētošanās procesā.

Būdamā neapmierināta ar savu formālo, tradicionālo un virspusējo kristietību, viena jauna kristiete sāka meklēt izeju no pašreizējās situācijas. Viņa sāka pastiprināti lūgt, lūdzot, lai Tas Kungs uzrāda viņai ceļu, kur viņas dvēsele atrastu to, pēc kā tik ļoti alkst – patiesu prieku, garīgu apmierinājumu un pārliecību par glābšanu. Reiz, pēc tādas lūgšanas pieņemoties, sieviete sajuta nepārvaramu vēlēšanos paņemt rokās Bībeli. Kad viņa pēc nejaušības principa to atvēra, acu priekšā, it kā pasvītroti, stāvēja vārdi: „Un tur būs līdzens ceļš, – ceļš, ko sauks par **svēto ceļu**. **Nešķīstie** tur nespers savu kāju, tas ir **Viņa tautas ceļš**, drošs ceļš, **pat neprašas nevar tanī apmaldīties**” (Jes. 35:8).

To izlasot, sieviete saprata, ka ir saņēmusi no Tā Kunga skaidru atbildi un norādi par to ceļu, pa kuru viņai turpmāk ir jāiet. Viņa atkal un atkal pārlasīja šo pantu, skaļi atkārtējot katru vārdu: „Un tur būs līdzens ceļš...”. „Kur tas ir – tur?” – viņa nodomāja un kā atbilde viņas acīs iekrita šīs nodaļas pirmās rindiņas, kur runa bija par tuksnesi un izkaltušo noru

un par viņu līksmošanos un uzdziedēšanu. „Cik tas ir patiesi, – čukstēja kristiete, atkal noslīgstot uz ceļiem. – Arī mana dvēsele tagad izskatās kā miris, izkaltis tukšnesis, kura sauc uz debesīm pēc lietus”.

Neizlaižot no rokām Bībeli, kura acumirkļi bija kļuvusi par skaidru Debesu Tēva balsi, viņa caur asarām turpināja lasīt: „Prieccāsies tukšnesis un izkaltusī nora, klajums līksmos un ziedēs kā puķu lauks! Stipriniet nogurušās rokas, dariet stingrus ļodzīgos ceļus! Sakait izmisušām sirdīm: „Esiet stipras, nebīstieties! Redzi, te ir jūsu Dievs! Atriebība nāk un Dieva atmaksa! Viņš pats nāk, un jūs izglābs!” Tad aklo acis atvērsies, un kurlo ausis atdarīsies. Tad klibais lēkās kā briedis, un mēmo mēle gaviļēs, jo ūdens izverd tukšnesī un strauti izkaldušā klajumā. Un svelošā smilts taps par ezeru, un izkaltusī zeme par ūdens avotu; kur agrāk mājāja šakāļi, tur augs zāle un niedres” Jes. 35:1, 3-7).

„Tēvs, mans dārgais! – raudāja sieviete, – Tas viss taču ir par mani un man! Tieši manas rokas ir garīgi nogurušas, un tieši man vajag, lai Tu nostiprinātu manas kājas, kuras meklē garīgu atbalstu. Mana dvēsele ir samulsusi patiesības meklējumos. Tieši es esmu garīgi mēma un kliba! Tas viss ir precīzi par mani, un neskatoties uz visu to, Tu tomēr dāvā man šeit dotos apsolījumus par to, ka manas dvēseles tukšnesī izlauzīsies ūdens un tās izkaltusī zeme taps par ūdens avotu?!” Kad caur asarām viņa tā runāja, sirdī ieskanējās klusa un maiga balss: „Jā, tā ir Mana atbilde uz tavu saucienu. Lūk, ceļš, kuru tu lūdzi uzrādīt, un tas saucas par **svēto** ceļu. Un tā kā nešķīstie pa to nevar staigāt, tev ir jāsāk tieši ar savu attīrīšanos. Nebaidies, ka tev nav tajā pieredzes. Nostājoties uz tā, tu vairs nekad neapmaldīsies”.

Tā Tas Kungs atbildēja savai meitai, kura sauca uz Viņu. Viņš izlēja Debesu gaismu viņas saprātā un no šī brīža sākās viņas attīrīšanās un svētošanās process. Pirmais, kas tika likts viņas sirdī, – savest kārtībā savas attiecības ar netīcīgo vīru un bērniem – pusaudžiem, kuri nevēlējās neko zināt par Dievu. Viņas pazemība un patiesā nožēla, brīdī, kad viņa lūdza tiem piedošanu par visu to slikto, ko viņi

varēja viņā ieraudzīt, tā satrieca viņus, ka viņi dziļāk aizdomājās par viņas ticību Dievam, un savukārt izmainīja savu uzvedību. Pēc tam Svētais Gars atvēra viņas acis uz to, kā viņa izturējās pret saviem kolēģiem kā kristiete, nerādīja viņiem gaismu, tādēļ viņas nākamais solis bija konfliktu risināšana ar viņiem. To izdarīt viņai nebija viegli, jo aizskartā patmīlība un domas par to, ka arī viņi rīkojās netaisni attiecībā pret viņu, brīžiem tādā mērā kļuva par šķērsli, ka viņa mocījās vairākas dienas un pat nedēļas, līdz uzvarēja savu lepno „ES”, kurš nevēlējās pazemoties. Brīžiem uznāca žēlums pret sevi, un tad viņa, piepūlot gribu, atsaucā atmiņā dažus vārdus, kas bija viņai kļuvuši par Dieva atklāsmēm: „To sauks par svēto ceļu. **Nešķīstie** tur nespers savu kāju”. Šādi atgādinājumi viņu ne tikai sapurināja, bet deva jaunus spēkus iet tālāk.

Pienāca laiks, kad Tas Kungs atgādināja Savam bērnam par okultajiem grēkiem, kurus viņa piekopa, vēl būdama neticīga, kā arī lietas, kuras bija vairāk kā piecpadsmit gadus vecas, kas viņu pamudināja griezties pie dvēseļu aprūpētāja palīdzības un atteikties no velna varas pār viņu. Pēc tam viņa izmantoja visas iespējas, lai izlabotu to slikto, kas bija viņas pagātnē. Bet vissmagākā un nogurdinošākā bija cīņa ar grēkiem un rakstura īpašībām, kas bija iesakņojušās, kuras bija mantotas no vecākiem, vecmāmiņām un vectētiņiem. Viņa bieži manīja, ka tas, kas viņai iepriekš nepatika viņos, tagad ir viņā pašā. Bet agrāk viņai nebija nekādu aizdomu, ka tas viņā ir. Cīnoties ar šiem grēkiem, kas, liekas, bija viņai asinīs, viņa tā sevi izsmēla, ka brīžiem gribēja mest visu pie malas, taču, doma par to, ka pati taču lūdza To Kungu, lai parāda viņai ceļu, kas izved no garīgas bezizejas, lika sakost zobus un palikt šajā karstajā krāsnī, kur dienu no dienas sadedga viņas iepriekšējā, miesīgā, cilvēcīgā daba.

Tā ritēja mēneši, viens aiz otra, un gadi, un Dieva darbs pie viņas dvēseles turpinājās. Kaut brīžiem sievietei likās, ka viņa ir tāda pati kā bijusi, vīrs, bērni un apkārtējie cilvēki manīja viņā redzamās izmaiņas. Pazuda dusmas un apvainošanās. Pazuda vēlme apspriest un kritizēt citus cilvēkus,

sašust par viņu vārdiem un rīcību. Viņa pārstāja būt visu laiku norūpējusies un steidzīga. Prasīgumu un nepacietību nomainīja miers, pacietība un iecietība. Kad pēc lūgšanas un laika kopā ar To Kungu, viņa iznāca no savas guļamistabas vai izgāja uz ielas, mājinieki un kaimiņi izbrīnīti apstājās un skatījās viņas sejā, kura izstaroja mieru, prieku un kaut kādu īpašu iekšēju rāmumu, kas vilka pie viņas ar nepārvaramu spēku. Tā, dienu no dienas, viņa kļuva priekš viņiem par to gaismu, par kuru mums runā Svētie Raksti.

Visas šīs pārmaiņas nevarēja neatsaukties uz attiecībām ģimenē. Ar gadiem vīrs sāka izrādīt vairāk uzmanības un mīlestības pret viņu. Bērni savu cieņu izrādīja ar to, ka atvēra mātei savu sirdi, līdzdalot savas problēmas vai lūdzot viņai padomu, vai lūgšanu atbalstu, kaut paši jau vairākus gadus bija kristieši. Viņi ne reizi vien pārliecinājās, ka Dievs dzird viņas lūgšanas un nepārprotami atbild uz tām. Arī viņi paši to vēlējās no visas sirds.

Šīs kristietes garīgais stāvoklis runāja pats par sevi. Spēja dzirdēt Dieva balsi un tapt vadītai no augšienes, kļuva par viņas dzīves normu, bez kuras viņa vairs nevarēja iedomāties savu sekošanu Tam Kungam. Viņas sirdsapziņa kļuva tik jūtīga pret grēku, ka ne paaugstināta balss, ne apslēpta neapmierinātība, ne mirkļa sašutums nepalika nepamanīti. Svētais Gars uzreiz viņai uz to norādīja, aicinot nekavējoties nākt pie Tā Kunga ar grēknožēlu un lūgumu pēc piedošanas. Divdesmit piecus gadus ejot pa šo ceļu, kas reiz viņai tika atklāts, padarīja viņu par pilnīgi citu cilvēku, patiesi, „jaunu radījumu Jēzū Kristū”. Iepriekšējais, vecais bija pagājis, viss bija tapis jauns. Laiku pa laikam viņa ar izbrīnu konstatēja, ka divu, triju un vairāku nedēļu laikā nepateica, neizdarīja un nepadomāja neko tādu, kas varētu apbēdināt To Kungu. Kā apliecinājums tam bija kluss prieks, miers un dziļš dvēseles miers, kas tagad valdīja viņas sirdī. Tas, kas kādreiz šķita neiespējams, kļuva par dzīves realitāti. Draudzes locekļi, kuri labi viņu pazina, neslēpa savu sajūsmu par to, ko māsa ir sasniegusi. Taču, kad viņa dalījās ar saviem pārdzīvojumiem un centās viņus pārliecināt par nepieciešamību

arī uzsākt šo „ceļu, kur pat nepraša nevar apmaldīties”, viņi samulsumā šūpoja galvas, uzskatot, ka tas viņiem nav pa spēkam. Tikai daži izlēma sekot šim piemēram, par ko vēlāk bija ļoti pateicīgi viņai, jo pārliecinājās par visa tā patiešumu, par ko kādreiz viņa bija stāstījusi.

Kad tu uzsāc attīrīšanās un svētošanās ceļu, bieži patiešām liekas, ka tev nav pietiekoši daudz spēka, lai uzveiktu visus ienaidniekus, kas tevi ir aplenkuši. Tomēr, atliek tikai uzsākt šo cīņu, kad izrādās, ka tev blakus jau ir Tas, Kuram pateicoties, tu kļūsti uzvarētājs. Mūsu cerības būtu veltas, ja mēs neuzsāktu cīņu, bet trīcot un drebot stāvētu un gaidītu Debesu Atpestītāja palīdzību. 5. Mozus grāmatā ir ļoti labi vārdi, kas pamāca mūs un aicina būt bezbailīgiem: „Un Tas Kungs man sacīja: redzi, Es esmu jau sācis tev nodot Sihonu un viņa zemi; stājies pie tās pakļaušanas, lai varētu to ieņemt” (5.Moz. 2:31).

Redziet, Dievs ir gatavs jeb kurā brīdī nākt palīgā, taču Viņam ir patīkami vērot, kā Viņa bērni kļūst par garīgiem kareivjiem un paši iet cīņā. Visu laiku atvairot ienaidnieka uzbrukumus un virzoties uz priekšu, mēs ne tikai garīgi nostiprināmies, bet arī, paši to nemaz nemanot, kļūstam līdzīgāki Kristum, kas pēc būtības ir katra patiesa Dieva bērna dzīves galvenais mērķis. Tad, nu izdarīsim visu, kas ir no mums atkarīgs, lai nostātos uz attīrīšanās un svētošanās ceļa, izpildot Dieva gribu, kas mums ir nolikta no augšienes. To neizdarot, varam iekļūt to skaitā, kuri tā pat kā senos laikos, ar sāpēm būs spiesti teikt: „Pļauja ir jau pāri, beigusies arī augļu ievākšana, bet glābšanu mēs neieguvām!” (Jer. 8:20).

5. nodaļa

Dvēseļu aprūpe. Tās metodes un principi

Dārgie draugi! Mēs ar jums dzīvojam tādā laikā, kad ļoti daudz tiek runāts par cilvēka neatkarību, viņa tiesībām un brīvībām. Cilvēki uzskata, ka neviens viņiem nedrīkst norādīt ko darīt un ko nedarīt, kas ir labs un kas ir slikts. Katrs domā, ka viņš pats var noteikt, kas priekš viņa ir pieļaujams, un no kā būtu jāatturas. Taču dzīves prakse rāda, cik dezorientēts tādā brīvībā var būt cilvēks, un cik bieži viņam ir vajadzīga citu palīdzība. Apstiprinājums tam ir arvien biežākie psihologu, psihoterapeitu un psihiatru apmeklējumi. Pie tam, pie tā tveras ne tikai pasaules cilvēki, bet, diemžēl, visai bieži arī kristieši. Lūk, kādēļ dvēseļu aprūpes tēma ar gadiem kļūst arvien aktuālāka, liekot pārskatīt gadiem un gadu desmitiem izveidojušos vecos priekšstatus un jēdzienus.

Diemžēl, šodien pieejamajā garīgajā literatūrā krievu un latviešu valodā ir grūti atrast dziļas, vienkāršas un saprotamas grāmatas par šo tēmu – dvēseļu aprūpes kalpošanu. Arī pats šis, tik svarīgais un vajadzīgais garīgās darbošanās apgabals ticīgo cilvēku saprašānā ir tik izplūdis un neviennozīmīgs, ka tā rezultātā ir pilnīga neinformētība jautājumā, kuram vajadzētu veltīt īpašu uzmanību. Kā jau daudzos kristīgās dzīves jautājumos, tā arī šajās lietās Dieva bērniem ir dažādi, brīžiem pilnīgi pretēji viedokļi, kas aiziet galējībās: no pilnīgas šīs kalpošanas noliegšanas, līdz stingriem likumiem, kas atkal un atkal liek ticīgajiem sūdzēt savus grēkus. Tieši tāda pieeja šiem jautājumiem ir daudzās sektās un kultos, kas, šajos pēdējos laikos, plaši izplatījušies pa visu pasauli. Pretēji šiem, dvēseļu aprūpes pretinieki paziņo, ka tā ir nepatiesa jau tāpēc vien, ka Svētajos Rakstos nav tādu vārdu „dvēseļu aprūpētājs”, tātad, tas nav biblisks jēdziens.

Tā spriežot, viņi aizmirst faktu, ka vārds „garīdznieks” arī nav atrodamas Bībeles lappusēs, taču katrā mūsdienu

kristīgajā draudzē ir garīdznieks, un tas nevienu nemulsina. Jaunajā Derībā izmantoja vārdu „**gans**”, kura vietā tagad lieto „garīdznieks, mācītājs”, ietverot tajā viņa darbības veidu un raksturu. Apustulis Pāvils nekad un nevienu nesauca par dvēseļu aprūpētāju, evaņģelistu vai misionāru (kr.val.), bet, runājot mūsdienu valodā, tieši tas viņš bija. Stāstot par sevi un savu kalpošanu, viņš, piemēram, saka: „Bez tam vēl viss pārējais, ļaužu pieplūdums ik dienas, **rūpes** par visām draudzēm. Kur ir kāds nespēcīgs, un es nebūtu nespēcīgs? Kur kāds krīt grēkā, un mana sirds **nedegtu**?” (2.Kor. 11:28-29). Tas arī ir tas, kas vislabāk raksturo dvēseļu aprūpes kalpošanu. Kā krievu valodas vārds „dvēseļu aprūpētājs” tā vācu „Seelsorger”, nozīmē „tāds, kurš izrāda rūpes par dvēseli” vai „tas, kurš rūpējas par dvēseli”. Viens no dvēseļu aprūpētāja pienākumiem ir izskaidrošana un pamācīšana, bet par padomdevējiem un padomu došanu Dieva Vārds runā ne reizi vien.

Vārdi „dvēseļu aprūpe” runā paši par sevi. Neskatoties uz to, ka Bībelē šādi konkrēti vārdi nav sastopami, tas, ko tie sevī ietver, nemitīgi tajā tiek pieminēts. Vēl jo vairāk, lasot Svētos Rakstus, rodas iespaids, ka dvēseļu aprūpe kā tāda ir galvenais mērķis un iemesls, kādēļ tie vispār ir rakstīti. Ja pamatīgāk iedziļinās katrā Bībeles Grāmatā, sāk saprast, ka tās galvenais uzdevums ir pamācīt, izskaidrot, dot padomu, brīdināt, pierādīt cilvēkam viņa vainu, kas, faktiski, arī ir gādība un dvēseles aprūpe.

Daudzas pārmaiņas dzīvē, lai kādas tās būtu, izraisa zaudējuma sajūtu, bet katrs zaudējums – skaudru vēlēšanos pēc mierinājuma un draudzīgas līdzdalības. Skumjas, kas mūs piemeklē, bēdas, ciešanas, slimības un dvēseles apmulsumu katrs cilvēks pārdzīvo atšķirīgi, bet mums visiem ir nepieciešams savas asaras izraudāt uz kāda pleca, uzdot jautājumus, kas mūs nomoka un izteikt savas problēmas. Lūk, kādēļ tādos brīžos ir ļoti vērtīgi, ja blakus ir cilvēki, ar kuriem iespējams mierīgi izrunāties un tādā veidā novelt no sevis smago nastu. Tad dvēseļu aprūpētājs ir tieši tas cilvēks, kurš mums ir tik ļoti nepieciešams. Jo dvēseļu aprūpe paredz

tādu uzticamības pilnu divu cilvēku kontaktēšanos, kur viens atklāj savas dvēseles visslēptākos nostūrus otram, runājot brīvi un atklāti, darot zināmu to, kas nospiež viņa sirdi. Tā paredz viena cilvēka gatavību nest otra nastas, savienoties patiesā lūgšanā Dievam, līdzīgi, kā tas ir rakstīts Svētajos Rakstos: „Nesiet cits cita nastas, tā jūs piepildīsiet Kristus likumu” (Gal. 6:2).

Protams, daži ticīgie var teikt, ka savu sirdi ir jāatver tikai Dieva priekšā. Jā, protams. Viņam vispirms ir jāpasaka tas, kas mūs nomoka un nospiež. Viņā mēs atrodam savu iepriecību mīlestībā, mierinājumu, kopību garā, žēlsirdību un līdzjūtību. Taču, mēdz būt gadījumi, kad grūtās dzīves situācijās dvēsele vēlas arī cilvēcisku kontaktu ar kādu, kurš ir gatavs dalīties ar viņu bēdās, smagumā, skumjās, kurš var atrast viņai tai brīdī piemērotus mierinājuma vārdus, nomierināt, piešķirt vīrišķību, dot padomu, paskaidrot vai pamācīt. Ne velti taču tautā saka: „Dalīta bēda – mazāka bēda, dalīts prieks – pavairots prieks”. Tieši šī iemesla dēļ, palīdzot kādai dvēselei, kura sauc pēc palīdzības uz Viņu, Dievs izmanto Savus bērnus, kuriem ir piešķirts attiecīgas dāvanas un spējas. Arī visa Bībeles vēsture stāsta par to, cik bieži Viņš sniedza nepieciešamo palīdzību, sūtot vajadzīgajā brīdī Savus sagatavotos traukus! Lai par to pārliecinātos, atliek, vien, atcerēties Ābrahamu, kurš gāja palīgā Latam, pazemīgāko no cilvēkiem – Mozu, kuru Dievs lietoja, lai atsvabinātu israēliešus no verdzības Ēģiptē, kā arī Jonatānu, kurš mierināja savu draugu Dāvidu, viņa smagajos dzīves brīžos.

Vai tad Vecās Derības pravieši nebija dvēseļu aprūpētāji!? Sūtīti pie izredzētās tautas ar vēstījumu: „Tā saka Tas Kungs Israēla Svētais”, viņi nodeva tiem mierinājuma, pamācības, brīdinājuma vārdus, kā arī Dieva dusmu un tiesas vārdus. Atcerieties dusmīgos vārdus no pravieša Jesajas mutes: „Bēdas bērniem, kas atkritēji,” saka Tas Kungs, „tie izpilda nodomu, kas nenāk no Manis; tie slēdz derību bez Manas piekrišanas un tā krāj grēku uz grēka! Viņi taisās doties uz Ēģipti, neprasijuši Mana padoma, lai tur meklētu patvērumu faraona aizsardzībā un lai atrastu mieru Ēģiptes

ēnā. Bet faraona aizsardzība būs jums par kaunu un patvērums Ēģiptes ēnā par apsmieklu!” (Jes. 30:1-3). Citā laikā, Tas Kungs ar Jesajas muti mierināja Savu tautu, dziedinot viņu dvēseles brūces: „Ieprieciniet, ieprieciniet Manu tautu!” saka jūsu Dievs. „Runājiet sirsnīgi ar Jeruzālemi un sakait tai, ka tās ciešanu laiks ir piepildīts, ka tās noziegums salīdzināts, jo tā ir no Tā Kunga rokas saņēmusi divkārtīgu sodu par visiem saviem grēkiem” (Jes. 40:1-2). Līdzīga veida dvēseļu aprūpētājs bija arī pravietis Nātans, ar kura lūpām Dievs atklāja ķēniņa Dāvida laulības pārkāpšanu ar Batsebu un apzinātu viņas vīra nogalināšanu, lai slēptu savu noziegumu. Saruna, kas notika Dāvida un Nātana starpā ir klasisks dvēseļu aprūpes piemērs. No tā, mūsdienās, var daudz ko mācīties.

Jaunajā Derībā aprakstītā Dieva Dēla Jēzus Kristus nesavtīgā kalpošana cilvēkiem ir spilgts rūpju un aizbildniecības par dvēselēm, piemērs. Kā apstiprinājums ir muitnieka Caķeja izmainījusies dzīve, garīgi atjaunojusies un izgaismojusies grēcīgās un visu nievātās samarietes dzīve, kuru Jēzus satika pie akas, kā arī laulības pārkāpšanā pieķertā sieviete, kurai draudēja nomētāšana ar akmeņiem un kuru atveda pie Jēzus. Šeit var pievienot arī slepeno, privāto nakts sarunu Jēzus un Nikodēma starpā, īsā, bet skaidrā vērsšanās pie Martas, kura visu laiku bija norūpējusies, trīs gadus ilgusī Sīmaņa – Pētera pamācīšana un mācīšana, un citi piemēri, kas aprakstīti četros Evaņģēlijos. Vēlāk patiesie dvēseļu aprūpētāji, kas bija atdevuši sevi kalpošanai cilvēkiem, bija apustuļi, Jēzus mācekļi un sekotāji. Viņi ir atstājuši nesavtīgas mīlestības piemēru pret tiem, par kuriem viņu Skolotājs pie Krusta bija izlējis Savas Asinis.

Šo svētīto Dieva kalpu laiks sen jau ir pagājis, taču kalpošana, ko viņi veica, ne tikai nav zaudējusi savu nozīmību, bet ir kļuvusi vēl vairāk nepieciešama. Jo mēs dzīvojam tieši tajās pēdējās, grūtajās dienās, par kurām tika pravietots jau daudzus gadsimtus atpakaļ. Stabilitātes trūkums visās dzīves jomās, nedrošība par rītdienu, bailes par bērnu un mazbērnu nākotni, nepārtrauktas psihoemocionālas slodzes un stresa

situācijas, kā arī daudz, daudz kas cits, tādā mērā izsūc cilvēku dvēseles un fiziskos spēkus, ka dvēseļu aprūpe kļūst par galēju nepieciešamību, kas ir vajadzīga, praktiski, katram cilvēkam.

Kā jau tika minēts, galvenais dvēseļu aprūpes mērķis ir – garīgas palīdzības sniegšana dvēselei, kuru nomoka tās grēki un problēmas. Tādēļ, personīga saruna ar šādu cilvēku, pirmkārt ir vērsta uz to, lai viņš varētu izteikt savu dvēseles sāpi un padalīties ar dvēseles ciešanām, vai vienkārši sakot, izrunāties. Jau tam vien ir svarīga psiholoģiska nozīme, jo sniedz jūtamu atvieglojumu. Bez tam, savas vainas apzināšanās un izsūdzēšana veic cilvēkā atbrīvošanu un tīrīšanu, radot sirdī un saprātā skaidru atmosfēru.

Ja šāda kalpošana notiek ar Dieva svētību, tad tur vienmēr ir Tā Kunga neredzamā klātbūtne. Protams, tas nenozīmē, ka Dievs ir kopā ar mums tikai dvēseļu aprūpes laikā, tādēļ, ka Savā Vārdā Viņš saka: „...Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam” (Mat. 28:20). Taču šādas tikšanās laikā notiek kaut kas īpašs – cilvēks, liecinieka klātbūtnē, atver savu sirdi Dieva priekšā, kurš nevien dod viņam iespēju izpaust savu dvēseli, bet arī palīdz, savienojoties ar viņu aizbildniecības lūgšanā.

Pamatojoties augšminētajā, dvēseļu aprūpi varam raksturot kā pūļu pielikšanu, lai palīdzētu cilvēkam, kurš ir nonācis dvēseles problēmā, kas radusies pārkāpjot attiecības ar Dievu vai cilvēkiem. Iemesli, kas noved pie šādiem traucējumiem var būt dažādi maldi, kuri nes sev līdzī neskaitāmas kļūdas, miesīgas ciešanas, bet īpaši bieži padarītie grēki. Jo nelaime ir tā, ka ikviens no tiem slēpj sevī, no sākuma neredzamas, briesmas un pēc tam daudzas nopietnas sekas. Kas kādreiz šķita kā brīnišķīgs noslēpums, pārvēršas par īstu murgu. Piedzīvotā bauda pārvēršas par šausmām, bet kaisles brīdim seko gadiem ilgas, rūgtas nožēlas augļi. Grēkotāju šī atmaksa vajā daudzus gadus, dažreiz pat visu dzīvi, izraisot vainas sajūtu un novēlotu grēknožēlu, kas nedod gaidīto atvieglojumu. Visgrūtākais tajā ir nepieciešamība slēpt savu grēku un dzīvot pastāvīgās bailēs tapt atmaskotam.

Dvēseļu aprūpe un ar to cieši saistītā grēksūdze ir pamatotas vienā ļoti svarīgā un tajā pašā laikā vienkāršā **atklāšanas principā** par visām lietām, kuras jūsu dzīvē bija apslēptas. „...Dievs ir gaisma, un Viņā nav it nekādas tumšības” (1.Jņ. 1:5). Par cilvēku dvēseļu slepkavu, savukārt, ir teikts, ka viņš ir tumsas valdnieks. Viss tas, ko mēs cītīgi slēpjam un atstājam krēslā, ir sātana valstība un pieder viņam. Slēpjot grēku, mēs ne tikai attālināmies no Dieva, bet, gribam to vai nē, noslīdam tumšībā un nonākam sātana varā. Jebkāds ļaunums un visāda nešķīstība, ko esam darījuši un slēpjam, dod satanam tiesības valdīt pār mūsu dvēselēm līdz tam brīdim, kad tos izteiksim un nosauksim savos vārdos. Bet, tiklīdz tie atklājas, tumsas vara zaudē savas tiesības uz mums. Tas notiek tā: saucot grēkus savos vārdos bez piepušķošanas un samazināšanas, mēs **uzrādām** aiz tā stāvošo sātanu un tādā veidā viņu **atbruņojam**. Tā kā viņš ir atrasts un atpazīts, tad viņam ir jābēg un jāpamet savas pozīcijas. Kā tumsa izgaist tur, kur parādās gaisma, tā arī tumsas valdnieks zaudē savu spēku tajā brīdī, kad apslēptais top atklāts.

Grēksūdze ir nekas cits kā grēka uzrādīšana, to izceļot gaismā. Grēka izsūdzēšana ir atteikšanās no patveršanās tumsas zonā. Atklājot savus ļaunos, slepenos darbus, mēs pārejam gaismā. Pie tam, precīzi piepildās tas, kas ir teikts Svētajos Rakstos: „Bet visu, kas tiek gaismā celts, apspīd gaisma, un viss, ko apspīd gaisma, ir gaisma” (Efez. 5:13). Psihologs un Dieva Vārda skaidrotājs Trillhaas šajā sakarā teic tā: „Grēks tas ir noslēpums. Tas cenšas paslēpties, kā kādreiz to izdarīja Ādams un Ieva, kad paslēpās lapu biežoknī pēc sava padarītā grēka. Tikai tas, kurš ir pārdzīvojis šo uzspiesto noslēpumu krītot grēkā, sapratīs, cik liela nozīme ir tā atklāšanai un aptvers, cik svarīga ir grēksūdze dvēseles aprūpes laikā.”

Ienākot Dieva gaismā, atrodot savas dvēseles tumšos traipus un kambarus, mēs ne tikai atbrīvojamies no nedrošības, bailēm un nomāktības, bet arī atgūstam sirdij un dvēselei mieru, tātad, arī dzīvesprieku. Ne jau nejauši reiz psalmotājs teica: „Svētīgs, kam pārkāpumi piedoti, kam

grēki nolīdzināti!... Kamēr es klusēju, mani kauli panīka, un man bija jāvaid cauru dienu, jo Tava roka smagi gūlās uz mani dienām un naktīm. Mans spēks izkalta kā zeme vasaras bulā. (Sela). Tad es atzinos Tev savos grēkos un neapslēpu savas vainas. Es sacīju: „Es izsūdžēšu Tam Kungam savus pārkāpumus!” Un Tu piedevi man manu grēka vainu. (Sela)”. (Ps. 32:1,3-5)

Dievs ir gaismā, kas visur iespraucas un visu apņem. Neviena no mums nevar paslēpties no šīs Gaismas. Tādēļ, izsūdzot Dieva priekšā savus grēkus, mēs neko, ko Viņš nezina, neatklājam. Kas attiecas uz grēksūdzī dvēseļu aprūpētāja klātbūtnē, tad tā jau ir pavisam cita lieta. Šajā gadījumā noslēpums, kas tika slēpts no cilvēkiem, patiešām tiek atklāts un grēks atklāti tiek izrunāts. Vai ne tādēļ mums ir daudz grūtāk izsūdzēt grēkus cilvēka klātbūtnē, nekā tikai Dieva priekšā. Jo lūdzot Tā Kunga priekšā mēs varam šovakar izsūdzēt Viņam savu grēku, bet rīt atkal viegli to atkārtot. Kā piemēram dusmas, klaigas, uzbudinājums, ar ko daudzi no mums jau tā ir saraduši, ka dara to kā pašu par sevi saprotamu. Lai cik tas nebūtu dīvaini, tas ko mēs varam katru dienu izsūdzēt Dievam un pēc tam atkal to atkārtot, mums ir kauns stāstīt cilvēkam, jo baidāmies, ka viņš slikti par mums padomās. Kā apstiprinājums var kalpot sekojošs piemērs, kas ņemts no dzīves.

Pie dvēseļu aprūpētāja vērsās jauna kristiete. Sarunas gaitā viņa atzinās, ka nevar uzvarēt sevī grēku – pastāvīgas dusmas un kliegšanu uz bērniem, kuri visu dara ne tā kā viņa māca. Gandrīz katru dienu, izsūdzot šo netikumu Dieva priekšā, nekas viņā nav izmainījies, tādēļ, apzinoties savu bezspēcību, viņa atnāca ar lūgumu kopā lūgt, lai atbrīvotos no sātana varas. Tālākā sarunā noskaidrojās, ka līdzīgu atlieksmi viņai nācies piedzīvot visu laiku, dzīvojot vecāku mājā. Tas lika viņai apņemties nekad tā neizturēties pret saviem bērniem. Taču, izrādījās, ka dot solījumu bija vieglāk nekā dzīvēt to reāli piepildīt.

Pēc lūgšanas kopā ar dvēseļu aprūpētāju, sieviete sajuta iekšēju atvieglojumu un kaut kādu neizprotamu prieku un

pārlicēību, ka Dievs viņu ir sadzirdējis. Nākošā dienā jaunā māte centās uzmanīt savu mēli, lai nedotu sātanam iespēju notvert viņu vecajā grēkā. Bet bērni ir bērni, un viņiem ir raksturīgi blēņoties, tādēļ pienāca brīdis, kad mātei nepietika pacietības, un viņa atvēra muti, lai pēc veca paraduma uzkliegtu bērniem. Taču tajā brīdī, kad dusmīgie vārdi bija jau gatavi izlauzties pār lūpām, viņai pazibēja doma: „Es taču šo grēku tikai vakar izsūdēju. Ja es tagad sāksu kliegt, man atkal vajadzēs iet uz grēksūdzi. Bet tas taču ir kauns!.. Ko par mani padomās dvēseļu aprūpētājs?! Laikam pateiks ka man ir bezspēcīga kristietība! Nekliegšu, tad arī nevajadzēs iet uz grēksūdzi!”

Līdzīga saruna pašai ar sevi, viņā atkārtojās vairākas reizes, un, beidzot pienāca brīdis, kad mazākais dēlēns ar izbrīnu pateica: „Mammucīt, tu esi ļoti izmainījusies! Tu esi kļuvusi tik mīla un laba! Tagad es tevi mīlu vēl vairāk un centīšos vienmēr paklausīt”.

Lasot par to, droši vien, gribās pasmaidīt. Kas zina, varbūt tas, patiesi, arī ir smieklīgi, bet fakts paliek fakts: ļaužu viedoklis par mums, bieži vien ir svarīgāks nekā Dieva viedoklis. Mēs varam no viņiem vairāk kaunēties nekā no Tā Kunga. Lūk, kādēļ, zinot šo mūsu „vājību”, Debesu Tēvs to izmanto mums par labu, līdzīgi kā tas notika ar šo kristietī. Viņa saņēma tieši to palīdzību, par ko lūdza savās ikdienas lūgšanās.

Jēkaba vēstulē ir teikts: „Izsūdziet cits citam savus grēkus...” (Jēk. 5:16). Kaut šajā Svēto Rakstu padomā nav norādīts, ka tas obligāti ir jādara dvēseļu aprūpētāja klātbūtnē, tomēr, ir apliecināts fakts, par grēku sūdzēšanu gan Dieva, gan cilvēku priekšā. Bībelē ir ne mazums rakstu vietu, kas uzsver tā svarīgumu un nozīmību. Salamana pamācību grāmatā 28:13 ir teikts: „Kas noliedz savu ļauno darbu, tam tas neizdodas, bet, kas tajā atzīstas un turpmāk tā vairs nedara, tas izpelnīsies žēlastību”. Unisonā ar šo seno izteikumu skan arī apustuļa Jāņa vēstījums: „Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības” (1.Jņ. 1:9).

Jēzus mīlētais mācekļis šajā pamācībā ne tikai piešķir lielu nozīmi grēksūdzei, bet runā arī par svētībām, kas tai sekos, tā apstiprinot Vecās Derības pravieša Samuela vārdus, kurš, savā laikā vērsoties pie Israēla tautas, atgādināja: „Un tad tie brēca un vaimanāja, griezdamies pie Tā Kunga, un sacīja: mēs esam grēkojuši, jo mēs esam To Kungu atstājuši un esam kalpojuši baāliem un aštartēm! Bet nu, lūdzams, izglāb mūs no mūsu ienaidnieku rokas, un mēs Tev kalposim! Tad Tas Kungs sūtīja Jerubbaalu, Baraku, Jeftu un Samuēlu, un Viņš jūs izglāba no jūsu ienaidnieku rokas, kas bija jums visapkārt, tā ka jūs varējāt dzīvot mierā” (1.Sam. 12:10-11). Tādā veidā, grēku apzināšanās un to izsūdzēšana, ne tikai atver durvis uz piedošanu, bet dod iespēju Tam Kungam mums no jauna parādīt Savu žēlastību.

Tomēr, neskatoties uz visu tās vērtību, būtu neprātīgi dvēseļu aprūpi uzskatīt par kaut ko līdzīgu universālam līdzeklim, kas atrisina visas dzīves problēmas, jo tā, drīzāk, ir palīdzība atrast ceļu, kā izkļūt no tām. Tieši tādēļ to nevar uzskatīt par kaut ko tādu, ko visiem, **obligāti** ir jādara un ja nedarīs, tad ies bojā. Dvēseles aprūpe – ir pilnīgi brīvprātīga lieta, kuru, nekādā gadījumā nevar nevienam uzspiest, vēl jo vairāk – pārvērst par **jaunu likumu**. Tā ir mums Dieva dota žēlastība, kuru varam vai nu pieņemt, vai nē. Ir ļoti svarīgi to atcerēties grēksūdzes laikā. Grēku nožēla ir atbrīvošanās no sātana gūstniecības un varas, tādēļ tā ir Dieva žēlastības rezultāts. Bet, kur darbojas žēlastība, tur nevar būt varmācība. Tāpat kā dvēseļu aprūpe, arī grēksūdze ir palīdzība, bet palīdzību nevienam neuzspiež, bet piedāvā. Ne par kādu virzīšanu vai piespiešanu (tiešu vai netiešu, tai skaitā arī psihoemocionālu spiedienu), šajā gadījumā nevar būt runa.

Kaut grēksūdze, kā palīdzība, ir neapšaubāma, tomēr, apgalvojums, ka tai **vienmēr** ir jānotiek **tikai** dvēseļu aprūpētāja klātbūtnē, diez vai var atzīt par pareizu, jo Bībelē nav neviena konkrēta norādījuma, kas to apstiprinātu. Kā izņēmums var būt vien tie gadījumi, kad tas ir ne tikai vēlami, bet absolūti nepieciešami. Piemēram, ja cilvēks ir tik ļoti

grēka saistīts, ka kļūst par bezgribas vergu, nespējot bez kāda palīdzības izrauties no šīs verdzības. Tāda pati pieeja tiek izmantota lūgšanā par slimā dziedināšanu, kurš cieš no fiziskas slimības. Bet ļoti svarīgi tas ir tad, kad ir nepieciešams veikt atteikšanos no sātana varas, okultās saistības vai ļauno garu apsēstības gadījumos (detalizētāk šis jautājums tiks apskatīts septītajā nodaļā).

Tādā veidā, dodot cilvēkam padomu par iespēju vērsties pie dvēseļu aprūpētāja un personīgi aprunāties, nevajag teikt, ka viņam **obligāti ir** jāiznes gaismā savi grēki. Pareizāk ir teikt, ka viņš **var** to izdarīt, ja meklē garīgu palīdzību savā cīņā ar grēku un vēlas to uzvarēt. Pēc tam šim cilvēkam ir jādod pilnīga brīvība izdarīt savas nākamās izvēles. Jo uz jebkādu spiedienu dvēsele atbild ar pretestību, bet esot šādā stāvoklī, viņa nav spējīga uzņemt nekādas pamācības, lai cik pareizas un gudras tās būtu. Iespēja izmantot gan dvēseļu aprūpi, gan grēksūdzi, ir mūsu priekšrocība, kas apliecina pret mums parādīto Dieva žēlastību. Taču šo iespēju izmantošana vai nē, ir tikai mūsu izvēle, nepieļaujot pār personu nekādu spiedienu vai varmācību.

Par nožēlu jāsaka, ka mūsdienās ir kalpotāji, kuri, savu draudžu locekļiem, grēksūdzi uzsver kā kaut ko obligātu un pilnīgi nepieciešamu. Viņi vai nu paši par to runā, vai sūta pie viņiem uzticības personas un pārliecina viņus noteikti to izdarīt. Un pat ir sašutuši un sāk attiekties ar aizdomām un vēsumu pret tiem, kuri, kaut kādu iemeslu dēļ, to nedara. Tāda uzvedība ir galēji nepareiza, jo atgādina vienu no raksturīgākajām kultu un sektu iezīmēm, kur grēksūdze tiek lietota kā kontroles un manipulācijas metode. Vēl rupjāka kļūda ir, ja dvēseļu aprūpi ierobežo **vienīgi** ar grēksūdzi, tādēļ, ka tādā gadījumā tā neatbilst savam galvenajam uzdevumam – rūpēm un aizbildniecībai par dvēseli.

Galvenā loma dvēseļu aprūpē ir Dieva trešajai esībai – Svētajam Garam. Neviens, izņemot Viņu, nevar rosināt dvēseli atklāt savus grēkus. Radot cilvēku, Dievs savai radībai piešķīra brīvo gribu, un cilvēkam ir tiesības izlemt, kā viņam rīkoties. Arī pats Tas Kungs nekad neizmanto vardarbību.

Viņš tikai piedāvā un pēc tam dod iespēju izvēlēties. Kas gan tādā gadījumā esam mēs, cilvēki, ka varam kādam likt darīt to vai ko citu?! Mēs varam ieteikt vai dalīties ar kaut ko, ko paši esam piedzīvojuši un kas mums ir palīdzējis, bet pieprasīt, lai kāds darītu to, ko uzskatām par pareizu, mums nav tiesības. Ja kāds tā rīkojas, tad ar to viņš parāda, ka vadās nevis no vēlmes palīdzēt dvēselei, bet gūt no tā kādu labumu sev, izmantojot to savos sliktos vai pat savtīgos nolūkos. Ja kāds kalpotājs vai kalpotāja patiesi ir Dieva aicināti šajā dvēseļu aprūpes kalpošanā, tad nav vajadzības aicināt pie sevis cilvēkus, tādēļ, ka viņi paši meklēs iespēju personīgi aprunāties ar viņiem. Tikai tāda veida dvēseļu aprūpe atbilst saviem uzdevumiem un mūžībai nes lielākos augļus.

Diemžēl, kristiešu vidū ir ne mazums tādu karstgalvju, kuri izrāda savu personīgo iniciatīvu, un, neļaujot darboties Svētajam Garam, paši sāk „atvērt” cilvēkiem acis uz viņu grēkiem. Šim nolūkam tiek izmantoti jau iepriekš sastādīti grēku saraksti, kurus lasot, cilvēkam ir jāpasaka, kuri no sarakstā minētajiem grēkiem viņiem piemīt. Citi, piespiežot cilvēkus uz to, uzskaita visus dzīvē un Bībelē sastopamos grēkus, liekot cilvēkam to apstiprināt ar „jā” vai „nē”, tas nozīmē, vai tev šis grēks piemīt, vai tu esi brīvs no tā. Ir jāpasaka, ka šāda piespiedu „attīrīšanās” visdrīzāk tiek darīta ķeksīša pēc, un tai nav nekā kopēja ar patiesu grēksūdzi. Tikai Svētais Gars var atvērt cilvēkam acis uz viņa reālo garīgo stāvokli, dāvājot dziļu savu grēku apzināšanos un nožēlošanu. Tad dvēsele pati vēlas būt svētīta, jo ir gatava ne tikai tos iznest gaismā, bet arī uzsākt cīņu līdz pienāks pilnīga un galīga uzvara.

Kad kristieši vēršas pie dvēseļu aprūpētāja, izsakot vēlēšanos iznest gaismā savus grēkus, viņi bieži nezina kā to pareizi izdarīt. Lūk, ir divi veidi vai metodes, kā tos var izcelt gaismā.

1. Kad grēku sūdzētājs iet cauri savai dzīvei, sākot no pašas bērnības un atklāj visu, kas nomoka un plosa viņa dvēseli, pie tam, nav svarīgi vai tas bija pirms, vai pēc ieticēšanas.

Te ir jāpiebilst, ka daudzi mūsdienu kristieši uzskata, ka gaismā ir jāiznes tikai tie grēki, kurus, pēc pirmās grēksūdzes, mēs esam darījuši apzināti. Grēki, kuri padarīti, kad vēl bijām neticīgi, tiek piedoti vienu reizi un uz visiem laikiem, dienā, kad atgriežamies pie Tā Kunga un kļūstam par Viņa bērniem. Tāds uzskats diez vai izturēs Dieva Vārda pārbaudījumu, ja vērsīsimies pie viena panta, kurš dod īstas ticības, nevis liekulīgas dievbijības, atslēgu: „Bet kam to nav, tas ir akls un stulbs, un ir aizmirsis, ka viņš ir šķīstīts no veciem grēkiem” (2.Pēt. 1:9).

2. Kad grēku sūdzētājs vispirms nosauc pašus apkauņojošākos un negantākos grēkus, par kuriem viņam ir visgrūtāk runāt. Pie tiem parasti pieder visi, bez izņēmuma, seksuālā lejupslīde un perversijas, kā arī tas, kas saistīts ar okulto pagātni un okultismu (detalizētāk par to būs runa septītajā nodaļā).

Ir jāatceras tas, ka seksuālie un okultie grēki, ļoti bieži, apvienojas un iet roku rokā, tādēļ, ja cilvēka dzīvē ir okultas lietas, ir ļoti liela iespējamība, ka būs arī seksuālie grēki un otrādi. Pēc tam, kad ir atklāti grēki, kas visvairāk nomāc dvēseli, var pāriet pie pārējiem, tādiem kā: nepaklausība, īgnums, ļaunums, niknums, apvainošanās, rūgtums, lepnība, kriticisms, nosodīšana, aizvainojums, ļaunatminība, nespēja piedot, aborti, zagšana utt.

Iznesot savus grēkus gaismā, ir labāk, ja to dara detalizēti, pēc principa: „**kur, kad, kā un ar ko es grēkoju**”. Tas nozīmē, ka ne vienkārši uzskaitīt padarīto, tādā veidā noraujot vienīgi galotnes „nezālēm”, bet tiekot, katram no tiem, līdz saknei, un censties izraut ar visu sakni. Kā pierādījums tam var kalpot sekojošs piemērs.

Kāds jauns cilvēks, kuru bija saistījis pašapmierināšanās grēks, daudz cīnījās, lai to uzvarētu. Tā kā nebija nekādu panākumu, tad viņš nolēma runāt ar dvēseļu aprūpētāju un sarunas laikā cēla šo grēku gaismā, nosaucot to vārdā. Cik gan liela bija viņa vilšanās, kad pēc grēksūdzes nepiedzīvoja gaidīto atbrīvošanu un turpināja apgānīt savu miesu. Nolēmis, ka grēksūdze viņam tik un tā nepalīdzēs, viņš pārtrauca

to darīt. Pagāja diezgan daudz laika. Grēks viņu pārņēma aizvien vairāk un vairāk. Beidzot pienāca brīdis, kad šis jauneklis nolēma vēlreiz griezties pie dvēseļu aprūpētāja. Šajā reizē viņam tika piedāvāts iet dziļāk un izstāstīt tieši **kas** viņu provocē uz šo grēku, **kur, kādā veidā un ar ko** viņš savā iztēlē šo grēku veic. To viņš arī izdarīja. Tas, kas notika pēc tam, pārsteidza viņu pašu. Izrādījās, ka pietika nosaukt divu meiteņu vārdus, par kurām domājot, viņš to darīja, un viņas pilnībā pazuda no viņa atmiņas, pārstājot ar saviem tēliem uzbudināt viņa iztēli. Bez tam, viņa kārtējās křišanas šajā grēkā kļuva arvien retākas, kas, protams, viņu iepriecināja. Taču, arī tas vēl nav viss. Laikam ritot, viņa garīgais stāvoklis manāmi uzlabojās. Parādījās tieksme uz attīrīšanos un svētošanos, tieksme dziļāk studēt Bībeli un meklēt Dieva tuvumu, kas, protams, atspoguļojās visā viņa tālākajā dzīvē.

Tātad, jo dziļāk, pamatīgāk un konkrētāk tiek veikta grēksūdze, jo lielāku labumu tā dod. Daudzu ticīgo augsti novērtētais Dieva vīrs Osvalds Čembers, par to saka sekojošo: „Dieva klātbūtnē es sevi neapzinu par grēcinieku kopumā, nekonkrētā nozīmē, bet redzu un apzinu kādu konkrētu grēku manā dzīvē. Ir viegli teikt: „Es zinu, ka esmu grēcīgs”. Bet Dieva priekšā aiz šīs vispārējās frāzes nepaslēpsies, tādēļ, ka Viņš norāda uz kaut ko noteiktu, un mēs atzīstam, ka esam izdarījuši to, vai kaut ko citu... Tāda apziņa vienmēr liecina par to, ka esam pabijuši Dieva klātbūtnē. Tad mēs grēku vairs nevispārinām, bet zinām, kā konkrēti esam vainīgi Dieva priekšā, un tieši par ko Viņš mūs atmasko. Svētais Gars pievērš mūsu uzmanību kaut kam konkrētam, un Dievs mūs apsūdz tieši tajā. Ja mēs pieņemsim šo apsūdzību, Viņš mūs ievedīs mūsu sirds dziļumos, tur, kur mūsu grēks ir ņēmis savu iesākumu... Kad pravietis Jesaja ieraudzīja Kungu Cebaotu visā Viņa svētumā, viņš sajuta nevis savu grēcīgumu vispār, bet, konkrēti savas nešķīstās lūpas. Un tas bija kas konkrēts, ko viņš tūdaļ atzina un tūdaļ saņēma atbildi no Dieva, kuru apraksta šādi: „Tad pielidoja man klāt viens serafs, viņam rokā bija

kvēlojoša ogle, ko viņš ar lūkšām bija paņēmis no altāra. Ar to viņš aizskāra manu muti un teica: „Redzi, tai aizskarot tavas lūpas, tavs noziegums ir deldēts, un tavi grēki piedoti!” (Jes. 6:6-7). Attīrošā uguns ir jāpielieto tai vietā, kur ir sakoncentrēts grēks, tad attīrīšana būs pilnīga.

Taču, ar to nekas nebeidzas. Par maz ir atzīt savus grēkus un nosaukt tos vārdā, ir jāpieņem arī stingrs lēmums no tiem tikt brīvam. Ja nožēla par padarīto grēku un tā izstāstīšana turpmāk nenoved pie cīņas un pilnīgas grēka atstāšanas, tad tam nav jēgas. Dieva Vārdā rakstītais nav teikts par tiem, kuri ir gatavi sūdzēt savus grēkus, bet: „...kas tajā atzīstas un turpmāk **tā vairs nedara**, tas izpelnīsies žēlastību” (Sal.pam. 28:13). Vairākkārtīga viena un tā paša grēka sūdzēšana, bez neatlaidīgas cīņas ar to, un patiesas nožēlas par to, ka nav uzvaras, ir veltīga un nedod nekādu garīgu palīdzību. Cilvēks, kurš rīkojas šādi, tikai uz kādu laiku nomierina savu sirdsapziņu un zināmā mērā sevi māna, bet nesaņem patiesu atbrīvošanu no grēka verdzības. Pēc grēka izsūdzēšanas ir, tēlaini izsakoties, „jāaizslēdz visas durvis ar lielu atslēgu, un atslēga jāizmet pa logu”, tas ir, jāsadzina visi tilti, kas varētu noderēt, ja rodas vēlēšanās atkāpties, lai tādā veidā atņemtu sev jebkādu iespēju pie tā atgriezties.

Bet, arī tas vēl nav viss. Pēc grēku izsūdzēšanas ir jānes atgriešanās augļi, bez kā viss, kas ir paveikts, būs nekas cits kā dievbijīga izrāde. Jānis Kristītājs, tiem cilvēkiem, kas nāca nožēlot un sūdzēt grēkus, reiz teica tā: „**Tad nu nesiet patiesus atgriešanās augļus...**” (Lk. 3:8). Bet tas nozīmē „sakārtojiet visu to ļauno, ko esat darījuši”. Muitnieks Caķejs, apzinājies ka zadzis, to nožēloja un nekavējās pateikt Jēzum, ka visiem, kurus ir apzadzis, nozagto atdos četrkārtīgi, ko neapšaubāmi arī izdarīja.

Atgriežoties pie iesāktās tēmas, ir jāpiebilst, ka dvēseļu aprūpes kontakts divu cilvēku starpā izveidojas trijos sekojošos gadījumos:

a) Gadījumā, kad, pēc Tā Kunga gribas, notiek spon-tāna, neplānota tikšanās;

b) Ja cilvēks, kuram vajadzīga palīdzība, pats vērsas pie dvēseļu aprūpētāja;

c) Kad dvēseļu aprūpētājs, kādu īpašu iemeslu dēļ (notikusi traģēdija, smaga slimība, nāves tuvošanās utt.) pats nāk pie tā, kurš ir nomāktā stāvoklī.

Dvēseļu aprūpes klasiskā forma ir personīga saruna aci pret aci, taču, ņemot vērā, ka tas ne vienmēr ir iespējams, ir pieļaujams, ka saruna notiek pa telefonu vai rakstiskā veidā.

Cik veiksmīgi un svētīgi norisināsies dvēseļu aprūpes saruna, ir atkarīgs gan no palīdzības meklētāja, gan no dvēseļu aprūpētāja. Ir ļoti svarīgi, lai cilvēks neatnāktu citu pierunāts, nedz arī emocionālā pacēlumā vai kādu apstākļu, kas uz to vedina, ietekmē (izlasot grāmatu, noklausoties svētrunu vai sarunu), bet pēc Svētā Gara ierosas, brīdī, kad viņa dvēsele tam ir pilnībā gatava. Jo patiesāks ir cilvēks, jo dziļāka viņam ir sava grēcīguma apziņa un vēlēšanās izmainīt savu dzīvi, jo lielāku rezultātu dos šāda tikšanās. Dvēseļu aprūpētāja galvenais uzdevums ir – klausoties cilvēkā, noteikt un palīdzēt viņam ieraudzīt galveno iemeslu, no kura ir veidojušās visas problēmas. Kad tas būs sasniegts, kopā ar viņu atrast pareizo ceļu, lai tās pārvarētu.

Katrs dvēseļu aprūpētājs, veicot individuālo sarunu, nedrīkst aizmirst svarīgākos dvēseļu aprūpes principus. To izmantošana palīdzēs izvairīties no daudzām kļūdām.

1. Pirmkārt, ir **pacietīgi** un **uzmanīgi jāuzklausā** cilvēks, kurš runā, uzdodot uzvedinošus jautājumus vai atgriežot pie galvenā tikai tad, ja viņš savā stāstā aizklīst tālu prom, pieminot otršķirīgas lietas. Pēc tam dvēseļu aprūpētājs var kaut ko precizēt, izskaidrot, nomierināt, piešķirt drosmi, atbalstīt, ieteikt, darot to mierīgā, maigā un neuzbāzīgā veidā. Šajā visā ir ļoti svarīgi, vadīties pēc iekšējās Dieva balss, nesteidzinot attīrīšanās procesu, sniedzot iespēju Tam Kungam runāt cilvēka sirdī un sirdsapziņā, pamazām vedot no vienas fāzes nākamā. Šī iemesla dēļ, pirmajā reizē ir labāk nenoskaņot cilvēku uz ātru un vieglu rezultātu, paužot to neapdomātām un pārsteidzīgām frāzēm, kā: „Nu, re, mēs tagad palūgsim, un viss atrisināsies”,

tādēļ, ka tā nenotiek vienmēr. Pakāpenība, neatlaidība, pacietība, spēja gaidīt uz To Kungu un būt Viņam pateicīgam par vismazākajām uzvarām, ir neatņemami dvēseļu aprūpes principi.

Diemžēl, ticīgo vidū ir ne mazums cilvēku, kuri pabūdami dvēseles aprūpes sarunās divas, trīs reizes, izlemj, ka visu, kas ir atkarīgs no viņiem, ir jau izdarījuši, un tagad ir tiesīgi gaidīt no Dieva tūlītēju rīcību un pārmaiņas. Iznesot gaismā savu lepnību un pašpārliecinātību, atklājot netiklības garu, kas viņus nomoka, atsakoties no okultiem spēkiem, pie kuriem ne reizi vien bija griezušies, viņi uzskata, ka uzreiz ir jāsaņem brīvība un pestīšana. Taču praksē viss izskatās pavisam savādāk. Mēs visi labi zinām, ka no smagas traumas un grūtas slimības, cilvēks ne jau uzreiz atlabst, un ne jau uzreiz viņā atgriežas iepriekšējās spējas un spēki. Tas notiek daudzu dienu, nedēļu vai pat mēnešu laikā. Var ātri inficēties vai iegūt smagu traumu, bet lai atlabtu un pilnībā taptu vesels, parasti ir nepieciešams laiks.

Tieši tā pat tas ir ar garīgām kaitēm. Pieļaut aizvainojumu, sadusmoties, kļūt lepnam, nozagt, izdarīt laulības pārkāpšanu, iekrist netiklībā vai okultisma tīklos – ir ļoti viegli, bet tikt brīvam no šīs grēku karaļvalsts, parasti ir ļoti grūti. Lai grēcinieks taptu garīgi dziedināts un kļūtu par „jaunu radījumu Jēzū Kristū” ir nepieciešams laiks, piepūle, būt modriem, stāšanās pretī kārdinājumiem, cīņa ar savu „ES”, lūgšana, gavēnis un daudz kas cits, ko mūsu miesīgajam cilvēkam, protams, negribas darīt. Savus grēkus mēs vācam gadiem un gadu desmitiem ilgi, bet tikt no tiem vaļā vēlamies dažu dienu laikā.

Ja cilvēks nopietni un dziļi ir nolēmis attīrīt un sakārtot savu dzīvi, tad viņam būs vajadzīgas vairākas, dažreiz pat daudzas, sarunas ar dvēseļu aprūpētāju. Svētais Gars pamazām atgādinās un atklās to, kas ir jāiznes gaismā. Šādai pieejai mūs nevajadzētu biedēt vai mulsināt, jo, zinot cilvēciskos spēkus un iespējas, Tas Kungs mums neatklāj visu uzreiz, lai mēs garīgi nesalūztu, bet dara to pamazām un uzmanīgi, soli pa solim.

2. Nākamos divus dvēseļu aprūpes principus var atrast šeit: „Un **citūs, kas šaubās, apžēlojiet**, glābiet, no uguns izraudami, **citūs apžēlojiet ar bailēm**, nīzdami pat miesas apgānītās drēbes” (Jūd. 22-23).

Dzīve rāda, ka cilvēki dažādi attiecas pret savu padarīto grēku. Vieni visu dzīvi nožēlo un apraud kādu pieļauto grēcīgo rīcību, bet citi dzīvo ar mierīgu sirdsapziņu, kaut aiz muguras ir smagu noziegumu virtene. Kā apstiprinājums var būt runa par vienu un to pašu grēku, kuru dvēseļu aprūpes sarunās nesa gaismā divas, krietni gados, nesen atgriezušās sievietes.

Viena no viņām pēc dzērāja vīra pieprasījuma izdarīja abortu. To īstenojot, viņa mocījās visu turpmāko dzīvi, apzinoties sava nodarījuma smagumu, pie tam tādā mērā, ka brīžiem iekrita dziļā depresijā. Naktīs viņu mocīja briesmīgi sapņi, kur viņas nogalinātais bērns atkal un atkal sauca uz viņu un lūdās, lai pasaka kādēļ viņa atņēma viņam dzīvību.

Kāda cita sieviete izdarīja septiņus abortus, bet viņai nebija ne mazāko sirdsapziņas pārmetumu par to, ka ar ārstu roku palīdzību ir izlējusi pašas bērnu asinis. Pat kļūstot kristiete, viņa nevēlējās apjaust visa izdarītā smagumu un meklēja tam attaisnojumu: „Tās bija nevēlamas grūtniecības, – viņa teica, – Es mācījos institūtā, tad rakstīju zinātņu kandidāta disertāciju, tad to vajadzēja aizstāvēt. Mūsu mazā dzīvojamā platība nepieļāva to, ka mums būtu bērni. Bez tam, tajā laikā es vēl biju neticīga”. To visu stāstot, viņa nepieļāva nekādas vainas apziņas izpausmes. Nebija ne tās apzināšanās, ka viņas rokas ir mazuļu asinīs mērkas, ne nožēlas par izdarīto, ne tiekšanās lūgt Dievam piedošanu un žēlastību. Stāsts par šīm slepkavībām bija vienkārša viņas dzīves faktu konstatācija.

Pirmajai kristietei vajadzēja stāstīt par Dieva žēlastību un apžēlošanos, kas ir izplesta pār katru, kurš nožēlo grēkus. Bet otrās gadījumā bija jāpielieto apustuļa Jūdā teiktie vārdi: „un citus glābiet no uguns izraudami”.

3. Dvēseļu aprūpes kalpošanā ir ļoti svarīgi ievērot **nogaidīšanas principu**. Kā vecmātei nav pieļaujams, ka bērns

tiek ar varu izrauts no mātes miesām, lai atvieglotu viņas mokas, tā pat dvēseļu aprūpētājs nedrīkst dvēseli virzīt uz grēksūdzi, ja tā iekšēji vēl nav gatava. Ja mēs ļausim Svētajam Garam izdarīt visus priekšdarbus, tad vēlāk, dvēseles aprūpes tikšanās reizēs, varēsim vērot „durvju atvēršanās” principu, satiekot sirdis, kuras tiecas uz dziļu attīrīšanos un alkst svētuma.

Dvēseļu aprūpē nav nekādu šablonu. Jo individuālāka ir pieeja katram cilvēkam, jo labāk. Reizēm ir prātīgi atnākušajam ieteikt vēl kādu laiciņu meklēt Dieva vaigu un iekšēji nopietnāk attiekties pret priekšā stāvošo tikšanos. Citkārt ir jānoliek malā viss, un jāuzklausā palīdzības lūdzējs, jo viņš šādai sarunai ir pilnībā nobriedis un tuvu nervu sabrukumam vai dvēseles spēku izsīkumam. Tad jeb kāda vilcināšanās un atlikšana, šim cilvēkam, var bēdīgi beigties.

4. Veicot dvēseļu aprūpi, ir svarīgi neaizmirst, ka tā pamatojas atklātā, uzticēšanās pilnā sarunā, nevis grēkus sūdzošā cilvēka uzklaušanās. Ja dvēseļu aprūpētājs pieņem tikai grēksūdzi, un nesakot ne vārda uzsāk lūgšanu, ar visu būtni rādot, ka viņam nav laika, tad diez vai šī tikšanās atbilst savam uzdevumam. Nesadzirdot tik nepieciešamos sirsnības pilnos vārdus vai labu padomu, vai gudru pamācību, cilvēks gan aiziet it kā saņemot atvieglojumu, bet bez gandarījuma un ar kaut kādu nepatīkamu, smagu sajūtu, ka kalpotājam, kurš sēdēja viņa priekšā, būtībā, nebija nekādas daļas gar viņu.

Patiesam dvēseļu aprūpētājam ir jāinteresējas ne tikai par grēkiem, bet arī par aprūpējamā dvēseles un garīgām problēmām. Labāk retāk pielietot dvēseles aprūpes sarunas, bet darīt to dziļi un pamatīgi, lai tās būtu kā atklāta un sirsnīga saruna, nekā darot to bieži, kā nepieciešamību vai formalitāti un tikai tāpēc, lai ievērotu tādu vai citādu mācību.

Bet tiem, kuri meklē garīgo palīdzību, ir jāatceras, ka dvēseļu aprūpētājs ir cilvēks, un viņa spēki un fiziskās iespējas ir ierobežotas. Viņš tieši tā pat piekūst, kā mēs visi, viņam ir nepieciešama atpūta, jo dvēseļu aprūpe ir ļoti smaga kalpošana, un par to vislabāk zina tie, kas ar to

nodarbojas. Šī iemesla dēļ ir neprātīgi un egoistiski uzskatīt, ka dvēseļu aprūpētājam vienmēr ir **jāatrod** priekš mums laiks, jebkurā brīdī, kad mēs pie viņa vērsamies. Ir cilvēki, kuri šajā jautājumā ir līdzīgi garīgiem vampīriem. Domājot tikai par sevi, viņi ir spējīgi „izsūkt” tos, pie kuriem griežas pēc dvēseles aprūpes palīdzības. Ir arī tādi kristieši, kuri saņem apmierinājumu un īstu baudu no šādas sarunas. Šajā stundā, nonākot uzmanības centrā, viņi it kā uzplaukst. Viņiem tik ļoti patīk kontaktēšanās ar dvēseļu aprūpētāju, ka viņi kļūst par „hroniskiem pacientiem”.

Pirmajā brīdī rodas iespaids, ka šie cilvēki meklē padomu un garīgu palīdzību. Taču, faktiski, tieši tas viņiem nemaz nav vajadzīgs, tādēļ, ka viņi jau sen ir pieņēmuši lēmumu un zina, ko vēlās un kā rīkosies. Ja dvēseļu aprūpētāja dotais padoms sakrīt ar viņu plāniem, viņi vēl vairāk nostiprinās savā viedoklī, bet, ja nē, tad pilnībā atmet visu, kas bija viņiem teikts, un spītīgi rīkojas pēc sava prāta.

Jūtot, ka tevi tikai izmanto, un neredzot pienācīgus rezultātus, kam vajadzētu būt pēc šīm tikšanās reizēm, dvēseļu aprūpētājam vajadzētu vai nu ierobežot, uz laiku pārtraucot tās, vai uzstādīt kādas prasības, lai šo kalpošanu varētu turpināt. Piemēram, piedāvāt atnākt nākošo reizi tikai tad, kad pār grēku, kurš nepārtraukti tiek sūdzēts, būs piedzīvota kaut maza uzvara. Savam aizbilstamajam var uzdot kādu uzdevumu, kas viņam ir jāizdara, pirms nākt uz nākamo sarunu. Šāda rīcība ne tikai atsijā tos, kuri neuztver dvēseļu aprūpi nopietni, bet arī palīdz velti netērēt laiku.

5. Dvēseļu aprūpe ir garīga palīdzība, nevis viena cilvēka nepārtraukta vadība otra cilvēka dzīvē. Līdzīgi kā Džona Bunjana grāmatā „Pilgrima ceļojums”, kad Evaņģēlists uzradās Kristieša dzīvē tikai tad, kad viņš nonāca grūtās vai bezizejas situācijās, arī dvēseļu aprūpētājs „parādās” Dieva bērnu ceļā tikai tad, kad viņiem ir nepieciešama garīga palīdzība. Izvedot piligrimu no „bezrūpības lapenes”, „panīkuma takas”, „izmisuma pils” un citām grūtām situācijām, Evaņģēlists norādīja uz patieso ceļu, no kura viņš bija novērsies, bet pēc tam atkal nozuda. Tieši tā ir jābūt dvēseļu

aprūpē, citādi tās kļūs par cilvēcisku atkarību un izstums To Kungu no tās vietas, kura pienākas tikai Viņam.

Dvēseļu aprūpētāja uzdevums nav sajūsminātu pielūdzēju, kuriem pastāvīgi ir nepieciešami padomi un pamācības, pulcēšana ap sevi. Viņa darbs – iemācīt tiem, kuri vērsas pēc palīdzības, ieraudzīt un atrisināt savas problēmas, dzirdēt Dieva balsi un meklēt personīgus kontaktus ar Viņu, mācīties dzīvot uzvarošu dzīvi un pieaugt kristīgajā ticībā. Bēdas tam kalpotājam, kurš nevirza savus aprūpējamos pie dvēseļu Pestītāja, bet pats pie sevis, tādā veidā padarot tos pilnīgi atkarīgus no sevis. Ja cilvēks pastāvīgi griežas pie dvēseļu aprūpētāja, lai no viņa mutes uzzinātu Dieva gribu savai dzīvei, tad var ar pārliecību teikt, ka viņa garīgajā audzināšanā tikusi pieļauta nopietna kļūda.

6. Dvēseļu aprūpes procesā, pie katras no dvēselēm, iestājas brīdis, kad **ir jāpārtrauc pārmērīga aizbildnība un viņš ir „jāizlaiž” no savām rokām**, dodot iespēju Tam Kungam izvest cilvēku caur vairākām kļūdām, un, iespējams, pat kritieniem, lai caur to iegūtu, kaut rūgtu, bet tik ļoti nepieciešamu pieredzi, aptvert savu bezspēcību un izvērtēt prioritātes. Cilvēkam tas viss nāk tikai par labu. Līdzīgi, kā tas notiek vecāku aklā mīlestībā, nedrīkst visu laiku censties paglābt dvēseli no jel kādām grūtībām. Kā zaudējumi, slimības un bēdas palīdz iegūt izturību, stabilitāti un dzīves pieredzi, tā pat garīgie meklējumi un pārdzīvotās ciešanas, „izkristalizē” dvēseli, tā nosakot, vai tā kļūs par trauku, kuru lietos Debesu Valdnieks, vai taps redzama tā nepiemērotība darbam Dieva vīna kalnā.

7. Sākot kādas konkrētas dvēseles aprūpi, **ir jābrīdina, ka kopīgo sarunu un lūgšanu rezultāts lielā mērā būs atkarīgs personīgi no šīs dvēseles**. Ir tā, ka ļoti daudzi cilvēki, vērsoties pie dvēseļu aprūpētāja, cer uz vieglu un ātru palīdzību. Gandrīz visi tiecās bez cīņas, savu pūļu pielikšanas un sava „ES” krustā sišanas saņemot to, ko viņi vēlas (vai tā ir dziedināšana, finanšu un ģimenes problēmu risināšana, atbrīvošanās no kāda grēka, kurš nomoka), nesaprotot, ka tieši slinkums ir tas iemesls, kāpēc nav uzvaras un Dieva svētības

viņu dzīvēs. Izdzirdot par šādas rīcības nepieciešamību no savas puses, palīdzības meklētāji uzreiz zaudē interesi, pārtrauc sarunu un atkāpjas, pat nemēģinot sasniegt vēlamo rezultātu.

Piemēram: kāds jauns cilvēks – ticīgu vecāku bērns, pēc viņu ieteikuma piezvanīja dvēseļu aprūpētājam, lūdzot, lai palīdz viņam atbrīvoties no narkomānijas, kuras atkarībā ir vairāk kā divpadsmit gadus. Izmēģinot dažādas medicīniskas ārstniecības metodes, kodēšanu, atrašanos rehabilitācijas centrā, tā pat nesekmīgu vēšanos pie ekstrasensiem un vārdotājiem, viņš nolēma izmēģināt arī šo variantu, palaujoties uz to, ka Dieva kalpa lūgšana uz līdzenas vietas varēs darīt brīnumu. Kad viņam tika pateikts, ka palīdzēt var tikai Tā Kunga pārdabiskais spēks, Kurš ir atsvabinājis daudzus, līdzīgus viņam, un pie Kura ar visu sirdi ir jāvēršas arī viņam, lai sāktu garīgo cīņu, šis cilvēks, apdomājot, ko tas var maksāt, nenoklausījies līdz galam, klusēdams nolika telefona klausuli.

8. Dvēseļu aprūpē ir jābūt uzmanīgam un priest spējīgam visās reakcijās, izteikumos un ieņemot tādu vai citādu pozīciju. Ir tā, ka ar cilvēkiem, kuri vēršas pēc padoma, bieži vien ir ļoti, ļoti grūti. Problēma ir tajā, ka katrs vēlās saņemt tieši to un tieši tādu palīdzību, kādu viņš iedomāties. Bet Svētais Gars, kurš ir Mierinātājs Gars, mierina, apgaismo un palīdz pavisam ne tā kā to darām mēs, cilvēki. Dvēseļu aprūpētājam ir ļoti svarīgi iemācīties nesteigties „palīdzēt” ar saviem padomiem un personīgo gudrību, bet gaidīt Dieva laiku un lūgt gudrību no Viņa. Dažos gadījumos, sevišķi, ja tas skar ģimenes problēmas un nepatīkšanas, un ir saistīts ar kristiešu savstarpējām attiecībām, labāk ir nesteigties, nenostāties tā pusē, kurš ir vērsies pēc palīdzības. Jo cilvēks, diemžēl, ir tā iekārtots, ka ļoti vētraini reaģē uz visa veida apvainojumiem un sāpēm, kas skar paša personu, tajā pat laikā ievaino kāda cita dvēseli, to pat nepamanot. No tā arī rodas atbildes reakcijas – kas pieprasa, apsūdz un uzbrūk, tajā gadījumā, ja vainīgais aizskar viņa godu, un attaisnošanās – aizsargāšanās, kad radušos problēmu iemesls

ir viņš pats. Lūk, kādēļ, klausoties pēc palīdzības atnākušā stāstu, dvēseļu aprūpētājam ir jāpaliek savos spriedumos neitrālam, cenšoties savu sarunu biedru taktiski un maigi pārslēgt no sevis uz to, kā citu acīs varētu izskatīties viņa paša teiktie vārdi, rīcība un darbības, tā palīdzot viņam paskatīties uz notikušo no malas.

9. Svarīgs punkts dvēseļu aprūpē ir **kopīga noslēdzošā lūgšana**. Ņemot vērā, ka cilvēks savus grēkus un problēmas, visu pirms sūdz Dievam, viņam ir pirmajam jāsāk lūgšana, lūdzot piedošanu Tam Kungam un pateicoties par parādīto žēlastību. Šādā brīdī dvēseļu aprūpētāju var salīdzināt ar palīgu dzemdībās, kurš pats bērnu nelaiž pasaulē, bet tikai palīdz kādam to veikt. Viņš nevar arī piedot šīs dvēseles grēkus un noņemt vainas smagumu. To dara tikai Tas Kungs. Ja pēc grēksūdzes pirmais lūdz dvēseļu aprūpētājs, lūdzot Debesu Tēvu piedot grēku sūdzētājam, tad neviļus rodas priekšstats, ka viņš spēlē starpnieka lomu cilvēka un Dieva starpā, kas ir pilnībā pretrunā ar Svētajiem Rakstiem, kuri saka: „Jo ir viens Dievs kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem, – cilvēks Kristus Jēzus” (1.Tim. 2:5). Tikai noslēgumā dvēseļu aprūpētājs pievienojas cilvēka lūgšanai, viņu atbalstot un pielietojot no augšienes doto autoritāti. Gadījumos ar okultā atkarībā esošiem un apsēstiem cilvēkiem, viņa loma strauji paplašinās, bet par to sīkāk runāsim vēlāk.

Paveicot savu kalpošanu, dvēseļu aprūpētājam, kurš bija palīgs, ir jāpakāpjas malā un jāļauj, lai turpmāk Tas Kungs māca, pamāca un vada cilvēku. Viņš nevar kļūt kādam citam par ceļvedi vai ceļa līdzinātāju. Viens no svarīgākajiem principiem psihoterapijā ir – pēc kursa noslēgšanas ārsts pārtrauc kontaktu ar pacientu. Līdzīgi ir jābūt arī palīdzot dvēselei. Atkarība no dvēseļu aprūpētāja dvēselei dara lielu ļaunumu, novedot pie personības kulta un sektantisma, tā vietā, lai meklētu kontaktu ar To Kungu. Šāda pieeja ir bīstama gan palīdzības meklētājam, gan pašam dvēseļu aprūpētājam, jo var piepildīties Svēto Rakstu vārdi: „...Nolādēts ir, kas paļaujas uz cilvēkiem un tur miesu par savu atbalstu un elkoni un kura sirds atkāpjas no Tā Kunga” (Jer. 17:5)

un „Es esmu Tas Kungs, tas ir Mans Vārds, savu godu Es citam nedošu nedz Savu slavu elkam” (Jes. 42:8). Būtībā, dvēseļu aprūpētāji nav tie, kuri visu zina un visu var, bet ir tikai Dieva kalpi, par kuriem evaņģēlists Lūka saka: „...mēs esam necienīgi kalpi, mēs esam darījuši, kas bija mūsu pienākums” (Lk. 17:10).

10. Viens no svarīgākajiem dvēseļu aprūpes principiem ir **grēksūdzes noslēpuma neizpaušana**. Visam, kas ir nests gaismā dvēseles aprūpes sarunas laikā, ir jāpaliek starp Dievu, grēku sūdzētāju un dvēseļu aprūpētāju. Izņēmums ir tikai tie gadījumi, kad cilvēks pats dod atļauju vai pat lūdz, lai viņa stāstītais tiktu izmantots kā piemērs citu dvēseļu pamācībai. Parasti tādi cilvēki saka: „Ja mana rūgtā krišana var kalpot kā garīga palīdzība un brīdinājums maniem ticības brāļiem un māsām, tad es priecātos, kaut tādā veidā viņiem kalpot”. Taču, jebkurā gadījumā, nododot tālāk viņa stāstu, nedrīkst darīt zināmu viņa vārdu, sevišķi ja tas skar ģimenes problēmas un seksuālos grēkus. Pats grēcinieks, ja vēlas, to var stāstīt citiem cilvēkiem, bet dvēseļu aprūpētājs neko tamlīdzīgu nedrīkst darīt. Pretējā gadījumā viņš atņem sev tiesības uz šādu kalpošanu.

Apspriežot kāda grēksūdzi brāļu sapulcē vai kalpotājiem savā starpā, tas nonāk arī viņa sievas un citu draudzes locekļu ausīs, un noved pie tā, ka cilvēks zaudē uzticēšanos un noslēdzas savā sirdī. Tieši tādēļ daudzi ticīgie neuzdrīkstas savas dvēseles problēmas uzticēt savu draudžu kalpotājiem, meklējot kādu no malas, vai vēršas pie dvēseļu aprūpētāja, kurš ir atbraucis no tālienes un atradīsies šeit tikai neilgu laiku. Bet, tā kā tāda iespēja ir ļoti reti, nomāktība apslēpto grēku dēļ, dievkalpojumos jūtama arvien vairāk un vairāk.

Gadās arī tā, ka cilvēks vēl nav paspējis atklāt savu grēku, iznesot to gaismā Dieva un kalpotāja klātbūtnē, kad nākošajā dievkalpojumā no kalpotāja mutes skan kaut kas tāds, kas cieši saistīts ar šo grēksūdzi, pie tam tik asi un nesaudzīgi, ka grēkus nožēlojušam gribās bēgt no šīs sapulces. Viens no šādiem „cietušajiem” reiz izteicās: „Pārdzīvojot ko

tādu, es sev devu solījumu: galējas nepieciešamības gadījumā labāk iešu pie katoļu priesterā, kuram pie iesvētīšanas amatā ir jādod klusēšanas zvērests, nekā pie mūsu mācītāja vai sludinātāja, kur nav nekādas garantijas, ka izstāstītais tiks paturēts noslēpumā”.

Var tikai nožēlot, ka kristīgo draudžu locekļiem ir tik maz uzticības pret tiem, kuriem Dievs ir uzlicis atbildību par viņu dvēselēm. Jo katra gana galvenais uzdevums ir rūpēties par slimiem, ievainotiem un velna bultu ķertiem, tiem, kuri no Dieva ganāmpulka viņam ir uzticēti, vadoties pēc principa – **nenodarīt ļaunu**. Šajā sakarā neviens kalpotājs nedrīkst aizmirst, ka atklāta un patiesa grēcinieka, kurš nožēlo, grēksūdze – tā ir Dieva žēlastība un viņam pasniegta palīdzīga roka, bet ne garīgu žagaru pielietošanas iespēja vai tūlītēji piemeklējumi no baznīcas puses.

Šo nodaļu nobeidzot, gribētos vērsties pie tiem, kuri pašlaik vaid un mokās, apzinoties savus grēkus, bet neuzdrīkstoties kaut ko darīt lietas labā. Atcerieties, kad Svētais Gars pieskaras cilvēka sirdij, vedinot viņu uz darbību, ir ļoti svarīgi tūlīt un uzreiz, neatliekot uz rītdienu, atbildēt uz šo aicinājumu. Dzīve un dvēseļu aprūpe pierāda, ka ļoti daudzas dvēseles nav atgriezušās pie Tā Kunga tikai tādēļ, ka palaida garām savu stundu, vilcinoties ar grēku nožēlošanu. Tas pats notiek arī tad, ja Dieva Gars dod iespēju un vedina dvēseli iznest gaismā savus grēkus. Ja mēs, labi apzinoties, ka tas ir jāizdara, to nedarām, tad sodam paši sevi, palaižot garām savu iespēju, kura, visticamāk, vairs nekad nebūs. Tad nu intensīvi lūgšim par to, lai mēs būtu īpaši jūtīgi un gatavi izpildīt visu, ko Svētais Gars mums saka.

6. nodaļa

Dvēseļu aprūpētājs. Viņa aicinājums, personīgās īpašības, pienākumi un atbildība Dieva priekšā

Jāņa evaņģēlijā ir brīnišķīgs stāsts par cilvēka dziedināšanu, kurš trīsdesmit astoņus gadus cieta no smagas slimības. Vainas dēļ, kura viņu padarīja par nespējīgu patstāvīgi pārvietoties, šis nelaimīgais atradās vietā, kura tiek aprakstīta šādi: „Pēc tam bija jūdu svētki, un Jēzus nogāja uz Jeruzālemi. Bet Jeruzālemē pie Avju vārtiem ir dīķis, kuru ebrejiski sauc Betzata (Betezda), ar piecām stabu ailēm. Tanīs gulēja liels pulks slimnieku: aklu, tizlu, izkaltušu, kas gaidīja uz ūdens kustēšanu. Jo savā laikā eņģelis nolaidās dīķī un ūdeni sakustināja; kurš tad iekāpa viņā pirmais pēc ūdens sakustēšanās, tas kļuva vesels, lai kāda bija viņa slimība.” (Jņ. 5:1-4). Tālāk tiek stāstīts par to, kā Jēzus, kurš tajā dienā atradās pie dīķa, pieiet pie slimā un uzdod viņam jautājumu: „Vai tu gribi vesels kļūt?”, uz ko saņem atbildi: „Kungs, **man nav neviena cilvēka, kas mani ienestu dīķī, kad ūdens tiek sakustināts...**” (Jņ. 5:6-7).

Ir jāteic, ka šī, pie Betzatas dīķa guļošā cilvēka vārdos atspoguļojas daudzu mūsdienu kristiešu jautājums, kuri pēc ilgiem personīgas dvēseļu aprūpes sarunas meklējumiem, gandrīz vai sašutumā vaicā: „Kādēļ ir tik maz cilvēku, kuri būtu spējīgi sniegt efektīvu garīgo palīdzību?! Ir tik daudz Dieva bērnu, kuriem šī palīdzība ir nepieciešama!”.

Nu ko, tas patiesi tā ir. Dvēseļu aprūpes pieredze rāda, ka parasti uz simtiem un pat tūkstošiem ticīgo cilvēku, kuriem ir nepieciešama garīgā palīdzība, ir tikai viens cilvēks, kurš ir spējīgs viņiem palīdzēt. Un tas nav tādēļ, ka Dievs nav spējīgs piešķirt šīs spējas citiem, bet tādēļ, ka kristieši nav gatavi nolikt savu dzīvi uz altāra, kalpojot savam tuvākam. Tas nav nekas jauns. Tā ir bijis, tā ir un tā būs vienmēr. Savu egoistisko motīvu virzīti, daudzi kristieši vēlas ņemt un iegūt, bet tikai ne dot. Tas Kungs to labi zina, un tādēļ, tāpat kā pravieša Jesajas laikā, meklē, bet ļoti reti atrod tos,

kuri uz Viņa aicinājumu „Ko Es lai sūtu? Kas būs Mans vēstnesis?” ir gatavi teikt: „Redzi, es esmu še, sūti mani!” (Jes. 6:8). Šī iemesla dēļ šodien ir grūti atrast cilvēku, kurš, izsakoties Betzatas slimā vārdiem, būtu spējīgs „ienest (Dieva) dīķī” tos, kuri gaida palīdzību no augšienes.

Par nelaimi mūsu miesīgā cilvēcīgā daba ir tāda, ka mēs nemīlam klausīties par problēmām, rūpēm, skumjām, slimībām un citu cilvēku nelaimēm. Katrs ir aizņemts pats ar sevi. Pasaule ir piepildīta ar sāpēm, un tādēļ tajā nav mīlestības. Lielākā daļa cilvēku ir tā ierauti savās nelaimēs, ka nevar, kaut uz brīdi, par tām aizmirst, lai palīdzētu kādam citam. Pie tam, dvēseļu aprūpes cena ir tik augsta, ka nav daudz tādu, kas ir ar mieru to maksāt. Desmitiem un simtiem citu cilvēku dvēseļu problēmas, bēdas, vajadzības, satraukumi, zaudējumi, ciešanas, asaras un meklējumu mokas, kļūst par tāda Dieva kalpa ikdienas maizi no šādas kalpošanas sākuma.

Dvēseļu aprūpētājs ir dziļi ticīgs cilvēks, kurš pamatojoties savā dzīves un garīgajā pieredzē, ir spējīgs atbalstīt, uzmundrināt, nomierināt, pamācīt, izskaidrot un brīdināt par briesmām dvēseli, kura ticībā vēl ir nespēcīga, svārstīga, izmisusi. Viņš nav tāds, kas dzird grēksūdzi, uzklausa gaismā iznestos grēkus un pēc tam par tevi vienkārši pielūdz Dievu, bet ir tuvs un saprotošs draugs, kuram bez bailēm un šaubām var uzticēties. Grūtā brīdī, kad tev jo īpaši ir vajadzīgs atbalsts, palīdzība un gudrs padoms, viņš ir Dieva sūtīts, labais padomdevējs.

Par dvēseļu aprūpētāju var būt gan brāļi, gan māsas Kristū, kuriem ir skaidra atklāsme, ka Dievs ir viņus aicinājis šajā kalpošanā. Ja ņem vērā, ka kristīgajā baznīcā ir apmēram septiņdesmit procentu sieviešu, kurām ir raksturīga iedzimta kautrība, kas liedz atklāt pretējam dzimumam savu intīmo lietu problēmas, tad strīdi par to, vai to var darīt māsas, diez vai šeit ir vietā. Bez tam, iespēja kristietēm atvērt savu sirdi vecākas un garīgi pieredzējušas māsas klātbūtnē, pasarga brāļus no nevajadzīgiem kārdinājumiem, kas ir gandrīz neizbēgami, iedziļinoties sievietes privātajā dzīvē

(detalizētāk šo jautājumu izskatīsim nodaļā „Dvēseļu aprūpes zemūdens akmeņi”).

Dvēseļu aprūpētāja darbs ļoti atgādina ārstējošā ārsta darbu. Kā viņš no rīta līdz vakaram ir aizņemts ar tiem, kuriem ir nepieciešamas viņa medicīniskās zināšanas, tā pat dvēseļu aprūpētājs atdod sevi cilvēkiem, kuri meklē garīgo palīdzību. Atšķirība ir tikai tāda, ka pūles tiek pieliktas nevis slimai miesai, bet grēku un problēmu savainotai dvēselei. Cik svarīgs ir **aicinājums** cilvēkam, kurš vēlas kļūt par labu speciālistu medicīnas jomā, tik pat svarīgi tas ir arī cilvēkam, kurš kļūst par dvēseļu ārstu. Vien vienīgi Dievs zina, kurš ir spējīgs pildīt šo kalpošanu, tādēļ, tikai Viņš nekļūdīsies, aicinot šajā kalpošanā to vai citu Savu izredzēto trauku.

Ja medicīnā var pietikt ar vēlēšanos, pacietību un cenšanos, lai iegūtu zināšanas, kas nepieciešamas šai profesijai, tad dvēseļu aprūpēšanā ar šādām īpašībām ir par maz. Kaut dažās valstīs tiek organizēti dvēseļu aprūpētāju kursi, sagatavojot kristiešus šim garīgajam darbam, dzīves prakse pierāda, ka daudzi no viņiem nav spējīgi šo darbu veikt. Līdzīgs rezultāts ir vērojams arī tad, kad šajā kalpošanā cilvēkus ieceļ baznīca, brāļu padome vai kāds pazīstams evaņģēlists. Kāds svētīts kalpotājs, kurš gadu desmitiem strādāja ar dvēselēm, neilgi pirms savas nāves teica: „Nekādosursos vai teoloģijas semināros nav iespējams iemācīt dvēseļu aprūpi, tādēļ, ka tā ir Dieva dāvana, kura tiek dota tiem, kurus Tas Kungs uz to aicina”.

Lai cik tas nebūtu dīvaini, uz šo kalpošanu bieži tiecas cilvēki, kuri ir pārliecināti par sevi, savām spējām un spēku šo kalpošanu pildīt, pie tam, viņu vidū ir ne mazums tādu, kuri lielākā vai mazākā mērā, ir saistīti okultās lietās. Acīm redzot, sātans lieliski zina, ka tieši šajā kalpošanā viņam viegli izdosies pievārēt kā pašu dvēseļu aprūpētāju, tā arī tos, kuri pie viņa vērsīsies. Tādus kalpotājus un kalpotājas biežāk pieveic augstprātība un lepnība, kas parasti ir krišanas priekšvēstneši. Garīgi nobriedušu kristiešu mēģinājumi apstādināt tādus censoņus viņu tieksmē būt par dvēseļu aprūpētājiem, pēdējos izraisa galēji negatīvu reakciju un liek

viņiem norobežoties, jo uztver tos, kā viņu spēju nenovērtēšanu un cenšanos traucēt labam nodomam. Tādēļ, šādos gadījumos nevajadzētu censties pārliecināt, bet atstāt Tam Kungam iespēju Pašam salikt visu pa vietām. Jo Viņu pēc tam nevainosi (kā to dara ar dvēseļu aprūpētājiem), ka Viņš, baidoties no konkurences, „liek šķēršļus” cēlām dvēseles tieksmēm. Te ir vietā piebilst, ka tad, kad mēs esam pārliecināti, par savu spēju kalpot Dieva druvā, tad, diez vai ir pienācis kalpošanas laiks, tādēļ, ka tāda pārliecība, parasti, pamatojas mūsu augstprātīgajā un pašpārliecinātajā „ES”. Dievs var izmantot cilvēku tikai tad, kad viņš apzinās savu pilnīgo bezspēcību. Dzīve pierāda, ka dvēseļu aprūpes kalpošanā tiek aicināti tie cilvēki, kuri vismazāk uz to tiecās.

Svēto Rakstu lappusēs ne reizi vien mēs sastopamies ar kāda cilvēka apstiprināšanu tajā vai kādā citā kalpošanā. Apustulis Pāvils teica, ka ne viņš pats sevi veltīja kalpošanai Kristum, bet, jau no mātes miesām, Dievs izredzēja viņu sludināt cilvēkiem Evaņģēliju – glābšanas vēsti (skat Gal. 1:15). Līdzīgi notika arī ar pravieti Samuēlu, kurš vēl pirms ieņemšanas bija apsolīts Tam Kungam. Tieši tāpat izskatījās arī Jeremijas izredzēšana, kad Dievs vēršoties pie viņa, teica: „Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazinu, un pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām” (Jer. 1:5). Arī katrs no nākošiem apustuļiem reiz sadzirdēja Viņa pavēli, kas rosināja sekot Mesijam. Izskatās tā, ka par īstenu, svaidītu kalpotāju, tai skaitā arī par dvēseļu aprūpētāju, var kļūt tikai tas, kurš šai kalpošanai ir Paša Tā Kunga aicināts, jo dvēseļu aprūpe ir ļoti grūta kalpošana, un pildīt to, iekšēji nesalūstot, var tikai tas, kuram, lai to paveiktu ir piešķirts spēks no augšienes. Ja Pats Dievs aicina cilvēku šajā kalpošanā, tad Viņš tam dod arī visu nepieciešamo.

Kristiešu vidū (īpaši mūsu), ir ne mazums tādu, kuri uzskata, ja cilvēki laiku pa laikam uztic viņiem savus sirds noslēpumus, tas nozīmē, ka viņi ir aicināti dvēseļu aprūpes kalpošanā. Diemžēl, tas tā nebūt nav, tādēļ, ka arī neticīgo vidū ir personības, pret kurām apkārtējie sajūt īpašu uzticību.

Taču, tikai tādēļ, ka viņiem ir zināmi citu noslēpumi, viņus nevar pieskaitīt dvēseļu aprūpētājiem. Šādos gadījumos, visdrīzāk, runa ir par to, ko saka Svētie Raksti: „Nesiet cits cita nastas, tā jūs piepildīsīt Kristus likumu” (Gal. 6:2).

Senās Romas gudrais – Epiktets, kurš piedzima sešdesmitajā gadā pēc Kristus, šajā sakarā teica tā: „Mācīt kādam gudrību nav tāds darbs, pie kura var viegli un neapdomīgi ķerties. Ir jābūt daudz pieredzējušam, dzīvei jābūt taisnai, bet pats svarīgākais – **lai Pats Dievs tevi sūtītu šajā darbā**. Atmaskot cilvēkus, atklāt viņu maldus un pievērst patiesības ceļam – ir ļoti grūts darbs, un ķerties pie tā var tikai tad, kad pats dzīvo taisnāk par citiem, un bez tam, sajūt sevī neapšaubāmu **aicinājumu** mācīt... Tikai turpmāk zini, tā kā tu viņiem norādīsi uz patiesību, tad ir visai iespējams, ka tu tapsi sists. Tas, kurš dzīvo taisnāk par citiem, un māca to cilvēkiem, tas visbiežāk tiek tramdīts un vajāts. Taču, atceries, ka tev ir jāžēlo tie, kuri tevi sit, tādēļ, ka esot patiesības mācītājs, – tu esi visu cilvēku brālis un tēvs”.

Lasot šīs rindas, kas rakstītas gandrīz divdesmit gadsimtus atpakaļ, var tikai pabrīnīties, cik skaidri, precīzi un patiesi tās raksturo aicinājumu, dzīvi un dvēseļu aprūpes kalpošanu. Šis darbs ir ļoti, ļoti smags, un bez palīdzības no augšienes, to nav iespējams veikt. Tas izsūc no cilvēka spēkus un iztukšo kā garīgi, tā arī fiziski, jo ir saistīts ar slimām un grēka izkropļotām dvēselēm, kurām vajag atdot sevi visu un bez atlikuma. Ja svētruna mācītāju uzmundrina un stiprina, tad dvēseļu aprūpe dvēseļu aprūpētāju iztukšo. Tikai tie, kuri ir pilnībā veltījušies šai kalpošanai, spēj saprast, kas ar to ir domāts.

Dvēseļu aprūpi var nosaukt par sava veida varonību, jo cilvēka zemes dzīves laikā nav lielāka varoņdarba, kā pasniegt roku tam, kurš savā ceļā ir paguris. Pasaulē, kur valda egoisms, tikai nedaudzi izvēlas nesavtīgi kalpot cilvēkiem. Un jāatzīst, ka tas nebūt nav viegli. Cilvēki ir ļoti dažādi: komunikabli un noslēgti, runīgi un ieturēti, tādi, kuri uzticas un tādi, kuri ir aizdomīgi, kas pamācības viegli pieņem un tādi, kas pret visu attiecas ar piesardzību, tādi, kas savā laikā

aizrāvušies daudzām mācībām par ticību, bet tagad netic vairs nekam. Kādi no mums apraud pat mazāko grēku, bet kādi uzskata, ka, atgriešanās un pestīšanas dienā, viņam ir piedots viss, un vairs nav vajadzība „rakties pagātnē”. Kādam ir bezgala grūti pateikt „piedod”, bet citi pret to attiecas kā pret noteiktu rituālu – viegli lūdz piedošanu un viegli atkal atkārtoti to, par ko nesen atvainojās. Kontaktējoties ar cilvēkiem, ir nepieciešama liela pacietība, gudrība un īsta Agapes mīlestība, lai katram no viņiem kļūtu par palīdzību un svētību.

Bez tam, tiem, kuri nāk uz dvēseļu aprūpi, ir nepieciešams gudrs padoms, pamācība, izskaidrojums un garīgs atbalsts. Daudzi no viņiem vēl ir mazuli Kristū, kuri nav spējīgi uzņemt cietu barību. Nereti, viņu neskaitāmajiem jautājumiem nav gala. Kā slimnieks, kurš nāk pie ārsta ar cerību, ka viņam tiks veltīta pienācīga uzmanība, tā arī tas, kurš nāk pie dvēseļu aprūpētāja, sagaida no viņa sapratni, līdzjūtību un līdzcieģību. Bet tas, protams, kaut ko maksā. Osvalds Čembers, vērsoties pie kalpotājiem, to izteica tā: „Jēzus teica Pēterim: „Gani manas avis.” (Jņ. 21:16), bet neiedeva priekš viņām barību. Kad ticīgs cilvēks kļūst par maizi, ko lauž, un par vīnu, ko izlej, viņš pats top par barību citām dvēselēm, līdz kamēr viņas iemācīsies pašas saņemt barību no Dieva. Tiem viņš ir pilnīgi jāizdzer un jāizsmel līdz galam. Skaties, nodrošinies ar spēku, citādi tevi ļoti drīz sasniegs izsīkums. Pirms dvēseles iemācīsies saņemt barību tieši no Kristus, tās visu saņems caur tevi. Viņām, dvēselēm, tevi ir, burtiski, jāizsūc, līdz iemācīsies saņemt barību tieši no paša Dieva. Priekš Viņa avīm mums ir pienākums būt visam, tāpat kā priekš Viņa Paša.”

Taču, arī tas vēl nav viss. Reizēm ir ļoti grūti izdabāt cilvēku garīgajām iegribām. Tad viņiem liekas, ka ar viņiem nerunā kā ar līdzīgiem, bet pamāca augstprātīgi, tad uzskata, ka dvēseļu aprūpētājs ir pārāk pieejams un vienkāršs, un ka tā Dieva kalpam neklājas izturēties. Tad ir neapmierināti, ka viņš pārāk daudz runā, tad ir nemierā, ka nav saņēmuši gaidīto padomu. Tad pārliccina citus, ka dvēseļu aprūpe nav

vajadzīga, tad ir sašutuši, ka nevar aprūpētāju satikt vai sa-zvanīt. Tad ir sajūsmā par pret viņu izrādīto uzmanību un palīdzību, te stāsta, ka viņi ir vīlušies šajā cilvēkā. Lai kā rī-kotos dvēseļu aprūpētājs, viss ir ne tā un viss ir slikti. Ne velti Tas Kungs saka: „Viņi ir līdzīgi bērniem, kas sēž tirgus laukumā, un cits citam uzsauc un saka: mēs jums esam sta-bulējuši, un jūs neesat dejojuši; mēs esam jums dziedājuši raudu dziesmas, un jūs neesat raudājuši. Jo nāca Jānis Kris-tītājs, neēda maizi un nedzēra vīnu, un jūs sacījāt: Viņam ir ļauns gars. Nāca Cilvēka Dēls, ēda un dzēra, un jūs sakāt: redzi, šis cilvēks ir negausis un vīna dzērājs, muitnieku un grēcinieku draugs.” (Lk. 7:32-34). Kā redziet, laiki mainās, bet cilvēki nē.

Tieši tādēļ, kalpojot kā dvēseļu aprūpētājam, ir jāiemā-cās nepievērst uzmanību cilvēku viedoklim un vērtējumam, bet jāpilda Tā griba, kurš tevi ir sūtījis pie cilvēkiem. Uzdo-dot Pēterim jautājumu „Vai tu mani mīli?” trīs reizes, Jēzus to darīja ne tādēļ, ka šaubījās par viņa mīlestību un uzticību pret Viņu, bet tādēļ, ka vēlējās līdz viņa apziņai un sapraša-nai nogādāt svarīgāko patiesību, kas ārkārtīgi nozīmīga kat-ram kalpotājam, kur nu vēl dvēseļu aprūpētājam: tikai mīlestība pret Kristu var dot spēku īstenot Viņa doto kalpo-šanu – gadiem ilgi rūpēties par cilvēkiem, kuriem tas ir ne-pieciešams. Parastā mīlestība pret Dieva tautu, nav tam pietiekami spēcīga. Jo kristieši var izrādīties ļauni, cietsir-dīgi, bezatbildīgi, prasīgi, nepateicīgi, kritiski un pat naidīgi noskaņoti pret dvēseļu aprūpētāju un viņa centieniem palī-dzēt. Lai kā viņš viņus mīlētu, tikšanās ar vilšanos ir neiz-bēgama. Tikai mīlestība uz Pestītāju būs pietiekams stimulš, lai nenolaižot rokas, atdotu sevi tiem, par kuriem Viņš reiz mira, lai cik slikti viņi būtu. Kad tu līdz dziļi un patiesi ap-zinies, ko priekš tevis ir izdarījis Kristus, tad nekas, lai kā pret tevi cilvēki attiektos, nespēs apstādināt tavu izšķiršanos kalpot viņiem Viņa dēļ.

Līdztekus **Agapes mīlestībai**, kas balstīta mīlestībā uz Dievu, un ir kā tēva vai mātes maigums pret tiem, uz kuriem tā vērsta, dvēseļu aprūpētājam ir svarīgas arī citas rakstura

īpašības, tādas kā: garīgs briedums, spēja pacietīgi uzklaut cilvēkus, spēja just līdzīgu citu bēdām, gatavība palīdzēt nelaimē, iekšējs sirds miers, skaidrs prāts un gudrība, spēja klausīties, kas ir svarīga grēksūdzes noslēpuma saglabāšanā, māka raudāt ar raudošajiem un priecāties ar priecīgajiem. Īsāk sakot, spēja nest citu bēdas.

Garīgais briedums – ir dvēseļu aprūpētāja garīgās pieaugšanas rezultāts, kas veidojas piedzīvojot neskaitāmas krīzes, ar nepieciešamību atkal un atkal sākt visu no jauna, un no savas rūgtās pieredzes paņemt pozitīvo, laika gaitā iegūstot dažādas zināšanas un izpratni. Būt nobriedušam nozīmē būt gudram. Būt nobriedušam nozīmē, ka tev par visu ir savs viedoklis, neatkarīgs no citu cilvēku viedokļa un esošajām dogmām, mācībām un sapratnēm. Protams, pat kļūstot nobriedis, dvēseļu aprūpētājs neklūst par visziņi, jo katram cilvēkam ir savas vājbības un iespēju robežas. Viņam galvenais ir nespēlēt visziņa lomu, bet būt tādām kāds esi, cilvēkam, kurš esi īpašs, savā veidā neatkārtojams, tāds, kuram piemīt garīgs spēks, pašcieņa un iekšējs skaistums.

Pacietība – tā ir nākamā īpašība, kura absolūti nepieciešama kontaktējoties ar lielu daudzumu cilvēku. Jo daži no viņiem uztver teikto jau ar pirmajiem vārdiem un uzreiz saprot, ko tie viņam nozīmē. Citi ir ar grūtām galvām – tiem vienu un to pašu vajag atkārtot vairākas reizes, pirms tas nonāk līdz viņu apziņai un rosina uz kādu darbību. Kāds stingru toni un rīcības kritiku uztver mierīgi, bet kāds uzreiz apvainojas, izdzirdot vien vārdu, kas aizskar viņa „ES”. Kādam var uzreiz norādīt uz viņa problēmu galveno cēloni, bet ar kādu par to ir jārūpina ļoti uzmanīgi, pacietīgi gaidot, kad Svētais Gars pakāpeniski, soli pa solim, vedīs pie sapratnes par galveno iemeslu, kāpēc dzīvē trūkst Dieva svētības.

Līdzīgi kā augi, kuriem ir dažāds augšanas ātrums, arī Dieva bērni ticībā un atziņā par Kungu, pieaug dažādi. Daži jau pēc pieciem – septiņiem gadiem izbrīna ar savu spriedumu dziļumu, bet daudzi, gadu desmitiem savā nominālajā kristietībā, paliek zīdaiņu līmenī. Lai kā arī būtu, Dieva

kalps, darbā ar cilvēkiem, nedrīkst aizmirst, ka viņi visi – ir dvēseles, par kurām ir izlietas dārgās Kristus Asinis. Šai cenai, kas Golgātā ir samaksāta par katru bērnu, ir jāpārvērš katru dvēseli, kura vērsas pēc palīdzības pie dvēseļu aprūpētāja, par neizsakāmu dārgumu un īpašas uzmanības vērtu objektu.

Bez mīlestības un pacietības, dvēseļu aprūpētājam ir jābūt **līdzcietīgam**. Tas viņu satuvina ar cilvēkiem, kuri savā dzīvē iet cauri grūtiem laikiem, un tādēļ viņiem ir nepieciešama kāda palīdzība. Līdzcietība ir ļoti spēcīgas jūtas. Tā rosina dvēseļu aprūpētāju pienācīgi rūpēties par tiem, kuri iet šo ceļu, kuru savulaik ir gājis viņš pats. Nejūtot līdzīgu savainotajai dvēselei, viņš nespēs tai palīdzēt ne ar padomu, ne vārdiem, ne darbiem. Labākais līdzjūtības piemērs ir Pats Tas Kungs. Nonākot šeit uz zemes, Viņš kļuva par vienu no mums. (skat. Jņ. 1:14). Tādēļ Viņš saprot mūsu vājības un jūt mums līdzīgu, kā ir teikts: „Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzīgu just mūsu vājībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka” (Ebr. 4:15). Līdzīgi kā mēs visi, Viņš dzīvojot zemes dzīvi, izjuta visu, ko izjūtam mēs. Tieši ar Viņa žēlastības spēka palīdzību mēs, skumstošiem cilvēkiem, varam kļūt par līdzjūtīgiem mierinātājiem.

Nākamā dvēseļu aprūpētāja garīgā rakstura īpašība ir **iekšējs sirds un dvēseles miers**, kas personīgās sarunas laikā pāriet pie tā, kurš, pārdzīvojot sirdī vētru vai drāmu personīgajā vai garīgajā dzīvē, meklē pie viņa palīdzību. Dvēseļu aprūpē kalpojošais nekad nedrīkst aizmirst, ka viņš nevar citiem iedot vairāk kā ir viņam pašam. Viņa sirdsmiers it kā tiek „nododas” tam, kurš ar viņu sarunājas, un šo dvēseli ietekmē nomierinoši un dziedinoši. Bet īgnuma un steigas izrādīšana liek cilvēkam nožēlot to, ka viņš ir vērsies pie tāda kalpotāja. Vienam no neatņemamiem un galvenajiem mērķiem dvēseļu aprūpētāja kalpošanā jābūt spējai nest mieru, cerību un palāvību. Tādēļ, ja kādu iemeslu dēļ, kādā dzīves brīdī, viņš pats pazaudē iekšējo dvēseles un sirds mieru, viņam uz laiku ir jāpārtrauc dvēseļu aprūpe.

Katram Dieva kalpam, bet sevišķi dvēseļu aprūpētājam, ir jābūt **skaidram prātam un gudrībai**, kas ir bagātās garīgās un dzīves pieredzes rezultāts, kas palīdzības meklētājā izraisa uzticību un cieņu. Jūtot līdzī atnākušai dvēselei, ir jā-saglabā skaidrs prāts un spēja pareizi analizēt dzirdēto. Nedrīkst steigties uzreiz ņemt savā aizsardzībā pie tevis atnākušo aprūpējamo, jo ir jāatceras, ka cilvēkam ir raksturīgi sevi un notikušo pasniegt sev izdevīgākā gaismā. Dvēseļu aprūpētājam vienmēr ir jāņem vērā, ka cilvēks ir nonācis tajā vai citā situācijā, tādēļ, ka savā dzīvē ir pieļāvis kādu kļūdu, kuru tagad ir jāpalīdz atrast. Dvēselei gudru padomu var iedot tikai tad, kad vadies pēc galvenā gudrības avota – Dieva Vārda. Tādēļ, Vārda zināšana, sevišķi tās Rakstu vietas, kuras raksturo cilvēka būtību, kā arī dažādus atkāpšanās un krišanas iemeslus, dvēseļu aprūpētājam ir absolūti nepieciešamas.

Daudz runāt par **spēju klusēt un saglabāt grēksūdzes noslēpumu**, nav nepieciešams, jo šo jautājumu jau aplūkojām iepriekšējā nodaļā. Bet, kas attiecas uz gatavību palīdzēt, tad, ja dvēseļu aprūpētājs to nespēj, diez vai viņš var pildīt šo kalpošanu. Dzīve, kas ir veltīta cilvēkiem un nolikta uz Dieva altāra, nozīmē sevis pilnīgu atdošanu tajā brīdī, kad kādam tas ir nepieciešams. Kā ārsts, kurš aizmirst par savām sāpēm, lai cik lielas tās būtu, un steidzas, kad viņu sauc slimnieks, tā arī dvēseļu aprūpētājam, aizmirstot par savām problēmām un vajadzībām, uzreiz ir jābūt gatavam pastiept palīdzīgu roku tam, kurš tajā brīdī to meklē. Senos laikos medicīnas simbols bija degoša un kūstoša svece, kura, dodot savu gaismu cilvēkiem, pati sadeg. Šī ilustrācija lieliski ataino tā dzīves jēgu, kurš pilnībā ir sevi veltījis slimām un savainotām dvēselēm. Un tādēļ, īsie, bet daudznozīmīgie vārdi „Dodot gaismu citiem – sadega pats(i)”, ko iecirstu viņu kapakmenī, būtu labākā balva garīgajiem tēviem un mātēm.

Kaut Dieva Vārds saka: „Priecājieties ar priecīgajiem, raudiet ar tiem, kas raud” (Rom. 12:15), šīs spējas, diemžēl, piemīt tikai nedaudziem, tādēļ, ka pārsvarā mūs priecē tikai

tas, kas pieder mums, un apbēdina tikai tas, kas mums dara neērtības un sāpes. Citu cilvēku ciešanas mūs, parasti, maz interesē, jo izsauc mūsos personīgu nemieru, bet tas, tiem, kuri ir aizņemti tikai ar sevi, ir kā papildus slodze, no kuras viņi, iespēju robežās, cenšas izvairīties. Bet dvēseļu aprūpētājs nevar iztikt bez šīs lieliskās, cilvēciskās īpašības, tādēļ, ka tā ir nozīmīga un nepieciešama daļa viņa kalpošanā.

Dažiem Dieva aicinātiem dvēseļu aprūpētājiem tiek dota vēl kāda brīnumaina spēja – atsevišķos gadījumos **just otra cilvēka grēku**, tā kā par to ir teikts Svētajos Rakstos: „Grēks čukst bezdievīgajam viņa sirdī: nav jākautrējas Dieva vaiga priekšā.” (Ps. 36:2). Parasti tas notiek tādā gadījumā, kad cilvēks vēlas saprast savu moku un attālināšanās no Dieva iemeslu, bet nav gatavs uz dziļu un patiesu sava grēka atzīšanu un radikālu tā nosodīšanu un atteikšanos no tā. Tad nu viņš rīkojas tā, kā tālāk ir teikts: „Viņš pats sevi mierina: noziegums paliks apslēpts, nebūs tam atriebēja. Viņa mutes vārdi ir nelietīgi un pilni viltības, viņš vairs nedara, kas saprātīgs un labs. Gulēdams viņš izdomā nelietību, viņš iet pa ceļu, kas nav labs, ļaunumu viņš neatmet” (Ps. 36:3-5).

Šādi cilvēki, vēršoties pie dvēseļu aprūpētāja, tikai atņem viņa dārgo laiku un tērē dvēseles spēkus, kurus varētu, ar lielāku jēgu, veltīt citiem cilvēkiem. Zinot kalpotāju ierobežotos spēkus un iespējas, Dievs nāk viņiem palīgā un atklāj (liekot to viņa garā), kas tas ir par grēku, kas vada priekšā sēdošo cilvēku: netiklības gars, neapmierinātības, kritikas un citu nosodīšanas gars, u.c. Šāda Dieva vadība, kaut kādā mērā ir garu izšķiršanas dāvana, par ko ir pieminēts 1.Kor. 12:10.

Šādā gadījumā dvēseļu aprūpētājam ir jāpielieto nogaidīšanas princips un jāpiedāvā dvēselei meklēt Tā Kunga vaigu, lūdzot atvērt garīgās acis, lai varētu redzēt savu grēku. Vai arī rīkoties vēl stingrāk – uzstādīt noteikumu, ka nākamajā reizē uz kopīgu sarunu var ierasties tikai tad, ja viņš vai viņa ir izšķīrušies par bezkompromisa garīgo cīņu un tiešu un atklātu sarunu. Šādos gadījumos ir jālūdz vadība no

Augšienes, lai zinātu, kurš no šiem ceļiem konkrētā gadījumā ir saprātīgāks un pieņemamāks, jo tikai Tas Kungs zina katra sirdi, un kļūdas šādos gadījumos nepieļaus.

Pasaule ir pilna ar sirdīm, kurām ir nepieciešams mierinājums, un, lai to mācētu izdarīt, pašam ir kaut kas jāpieodzīvo. Lai dziļās, Dieva dotās patiesības varētu nodot citiem, ir jānostaigā grūts, saspringtu meklējumu, stingras disciplīnas, daudzu gadu garīga rūdījuma, neskaitāmu ciešanu ceļš. Jo par patiesu mierinātāju var kļūt tikai tas, kurš pats ir ļoti daudz cietis. Tieši šī iemesla dēļ nākamajiem dvēseļu aprūpētājiem nākas izraudāt ne mazumu asaras, piedzīvot bēdas, slimības un skumjas, kuru jēgu viņi izprot, kad satiekas ar cilvēkiem, kurus arī ir piemeklējušas šādas bēdas. Ciešot no miesīgām kaitēm un atrodoties slimnīcas palātā, tāds kalpotājs iepazīs citu cilvēku Dievišķās mierināšanas mākslu. Pārsienot viņa dvēseles vārtis, Debesu Ārsts māca palīdzēt savainotām sirdīm, kuras savā laikā tiks pie viņa atvestas. Stāstot par saviem piedzīvojumiem un no Augšienes dāvāto mierinājumu, dvēseļu aprūpētājs izmanto to pašu balzāmu, ko reiz pielietoja Dievs. Un tad, nospiestajai dvēselei, sāpju un bezcerības vietā atnāk cerība, kas dod atvieglojumu un mierinājumu. Tādā veidā darbojoties pie trauka, kuram paredzēts kļūt par dvēseļu aprūpētāju, Tas Kungs māca viņam daudzas dzīves un garīgās gudrības, lai vēlāk varētu pamācīt citus. Tāda dvēseļu aprūpētāja savlaicīga sagatavošana dara viņu spējīgu izpildīt konkrētus, viņam dotos uzdevumus. Lūk, daži, svarīgākie no tiem:

a) **mierināšana un atbalsts**, tā ir laipnu, sirsnīgu vārdu izmantošana, pārliecināšana un konkrētu piemēru izmantošana, kas gala rezultātā, bēdu satriekto cilvēku nomierina, atvieglo ciešamās sāpes un iedveš palāvību un cerību. Pravieša Jesajas grāmatā ir lieliski vārdi, kas atspoguļo šī dvēseļu aprūpes uzdevuma svarīgumu un nepieciešamību: „Ieprieciniet, ieprieciniet Manu tautu!” – saka jūsu Dievs. „Runājiet sirsnīgi ar Jeruzālemi un sakait tai, ka tās ciešanu laiks ir piepildīts, ka tās noziegums salīdzināts, jo tā ir no Tā Kunga rokas saņēmusi divkārtīgu sodu par visiem saviem

grēkiem.” (Jes. 40:1-2). Ir jāpiezīmē, ka Trīsvienīgā Dieva trešo Personu sauc – Mierinātājs Gars. Diemžēl, cilvēkam ir raksturīgi, ka viņš kārdinājumos, pārbaudījumos un dažādās dzīves grūtībās, zaudē iekšējo mieru un krīt bezcerībā un panīkumā. Tādos brīžos ļoti gribas, lai līdzās ir kāds cilvēks, kurš var atrast īstos mierinājuma vārdus, kas aizsniedzas līdz sirdij un pārbaudījumā vai bēdās, tevi garīgi atbalsta.

b) **uzmundrināšana un iedvesmošana** – tā ir visu iespējamo veidu pielietošana, lai cilvēku izvestu laukā no pesimistiskā un bezcerīgā stāvokļa, iedvestu viņā spirtumu, uzlabotu garastāvokli, dotu ticību labākai nākotnei, piešķirtu vīrišķību nenolaist rokas un turpināt dzīvot, darboties un iet tālāk. Cilvēkam, kurš ir garīgi vājš un atrodas dvēseles ciešanās, ir īpaši nepieciešams uzmundrinājums un līdzdalība. Tas Kungs visu laiku iedvesmo savus bērnus, jo tiem ir tendence ātri krist izmisumā un panīkumā. Līdzīga loma ir arī dvēseļu aprūpētājam, pie tam tādā veidā piepildot Svēto Rakstu pavēli, kas skan tā: „Stipriniet nogurušās rokas, dariet stingrus ļodzīgos ceļus! Sakait izmisušām sirdīm: „Esiet stipras, nebīstieties! Redzi, te ir jūsu Dievs! Atriebība nāk un Dieva atmaksa! Viņš Pats nāk un jūs izglābs!” (Jes. 35:3-4).

c) **pamācīšana** nozīmē garīgi slimu un novārgušu cilvēku, kuri ir sapinušies savās problēmās un nelaimēs, informēšana un pamācīšana. Pamācītājs ir sava veida skolotājs, audzinātājs un vadītājs, kura nozīmību Bībele vairākkārtīgi uzsver (skat. 2.Ķēn. 12:2; Sal.pam. 9:9; 22:6; Ebr. 13:7). Pamācīšana ir bijusi visos Dieva tautas esības laikos. Vien agrāk un tagad tā izskatās dažādi. Kā teologi pamāca ļaudis caur saviem teoloģiskajiem rakstiem, misionāri nes Labo Vēsti tiem, kuri vēl nezina Dievu, evaņģēlisti vēršas pie cilvēku masām lielos un mazos evaņģelizācijas pasākumos, bet draudžu gani un sludinātāji nodarbojas ar savu vietējo draudžu locekļu garīgo pamācīšanu, tā dvēseļu aprūpētāji strādā ar katru cilvēku individuāli. To darot viņi iedziļinās cilvēku individuālajās problēmās un vajadzībās, palīdz ar kopīgām lūgšanām, dod vērtīgus padomus un pamācības, kuras

veicina cilvēka garīgo izaugsmi. Bet tas ir tieši tas, kas pietrūkst šodienas kristietībai, un ko cilvēki īpaši augstu novērtē. Dvēseļu aprūpētāja dotais padoms, viņa pamācība un uzmundrinājums, bieži vien ir tā „maize”, kas tiek nodota tālāk un daudzām dvēselēm kalpo par mierinājumu un svētību. Ne velti apustulis Pāvils, daloties ar Timoteju savā bagātajā pieredzē, reiz teica tā: „Un, ko tu esi dzirdējis no manis, daudziem lieciniekiem klāt esot, to cel priekšā uzticīgiem cilvēkiem, kas būs noderīgi mācīt atkal citus.” (2.Tim. 2:2).

d) vēl viens dvēseļu aprūpētāja uzdevums ir **izskaust pretošanos Dieva Vārdam**, bez kā īstenošanas nav iespējams saņemt garīgo dziedināšanu. Darbs ar cilvēkiem viņam ir jāsāk no tā stāvokļa, kurā tie atrodas, līdz viņi sapratīs, kas tiem pietrūkst. Pēc tam, šīm dvēselēm ir jāceļ priekšā Kristus dzīves normas, kaut viņi, iespējams, centīsies pārliecināt, ka nekad tās nespēs piepildīt. Ir jāpārliecina par to, ka to vēlas Jēzus, un Viņš negaida neko tādu, kas mums nebūtu pa spēkam. Jo tādēļ jau Tas Kungs mums ir dāvājis Svētā Gara spēku, lai mēs kļūtu līdzīgāki Viņam. Ja, neskatoties uz visiem izskaidrojumiem un pūlēm, cilvēks tomēr turpina pretoties Dieva Vārda prasībām, uzskatot tās par neizpildāmām, tad diez vai viņš varēs piedzīvot savas dvēseles dziedināšanu.

Dvēseļu aprūpes kalpošanā Dievs saviem kalpiem un kalponēm ne tikai atklāj neaptveramus Savu bērnu dvēseļu noslēpumus, bet arī piešķir autoritāti un lielas pilnvaras, kuras ir ļoti svarīgas dodoties garīgajās cīņās, sevišķi, ja darīšana ir ar okulti saistītiem cilvēkiem. Dvēseļu aprūpētājam tas viss kļūst ne tikai par garīgo universitāti, bet arī uzliek tam daudzus pienākumus, kā ir rakstīts: „...Jo no katra, kam daudz dots, daudz prasīs, un, kam daudz uzticēts, no tā jo vairāk atprasīs” (Lk. 12:48). Tieši šī iemesla dēļ, tas pret ko Dievs ir iecietīgs parastam kristietim, dvēseļu aprūpētājam ir grēks, kas nes sev līdzīgu sodu. Kā nu ne, tādu pieeju var saprast, jo, ja dvēseļu aprūpētājs kaut kādā veidā novērsīsies no patiesības, tas neizbēgami atspoguļosies tajos,

kurus viņš pamāca. Pamanot savu personīgo egoismu, nevērību, rupjību, neiecietību, vienaldzību un bezsirdību, viņš liek ciest tiem, kuriem ir nepieciešama garīgā palīdzība un atbalsts. Bet īpaši graužoši uz cilvēkiem iedarbojas tas, kad no dvēseļu aprūpētāja puses tiek dota brīva vaļa savam „ES”. Ja šo ļaunumu sevī pilnīgi nenonāvē, tad dvēseļu aprūpētājs nespēs ilgi veikt savu kalpošanu, un agri vai vēlu, būs to jāpamet.

Pamācot savus garīgos bērnus, dvēseļu aprūpētājam ir milzu atbildība Dieva priekšā par viņu dvēseļu stāvokli, tādēļ ka, ja kādos jautājumos viņš dos viņiem nepareizu pamācību, tas atspoguļosies visā cilvēku turpmākajā kristīgajā dzīvē, bloķējot viņu prātus tālākai patiesības uzņemšanai. Ne velti Dieva Vārds saka: „Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis” (Sal.pam. 22:6). Kā apstiprinājums tam var kalpot sekojošs piemērs.

Kādu jaunu meiteni, viņai vērsoties pie Kunga, dvēseļu aprūpētājs pamācīja šādā veidā: „Tavas apžēlošanas brīdī tev tiek piedoti visi tavas iepriekšējās dzīves grēki, tā, it kā tie nekad nebūtu bijuši. Tādēļ, tev nekad vairs nevajag lūkoties atpakaļ un tos izrakt no pagātnes. No šī brīža tu esi Viņa izredzētais bērns, kuram pieder visa Dieva mīlestības pilnība un Viņa nevainojamība.” Jaunatgriezusies dvēsele, dzirdot no cienījamā kalpotāja visus šos vārdus, pieņēma tos visā nopietnībā un kā karogu iznesa cauri visai savai sešdesmit gadus ilgajai kristīgajai dzīvei, kurā, diemžēl, nepārtaukti bija kādas problēmas. Lieta tāda, ka līdz ietiecēšanai viņai bija sakari ar okulto pasauli, izmantojot burvestību metodes, lai atbrīvotos no kārpām, un ņēma aktīvu dalību skolas draudzeņu spiritisma pulciņā, kur ar šķīvīša palīdzību tika izsaukti mirušo gari. Kad astoņdesmit gadu vecumā, pastāvīgu bailu dēļ, kas viņu vajāja pa naktīm, šī sieviete vērsās pie dvēseļu aprūpētāja, tas noskaidrojis viņas iepriekšējos kontaktus ar tumsas spēkiem, piedāvāja lūgt un atteikties no okultajiem grēkiem, uz ko viņa reaģēja ar kategorisku atteikumu. Par cēloni tam bija pirmā kalpotāja

skaidrojums, kurš jaunībā bija pārliecinājis viņu, ka nožēlot grēkus, kas darīti pirms atgriešanās, nav nepieciešams. Šī nabaga dvēsele, šādā stāvoklī – bez miera sirdī, devās mūžībā.

Atbildību, kādu nes dvēseļu aprūpētājs, var izskaidrot vēl ar to, ka tie ļaudis, kas vēršas pie viņa pēc palīdzības, ar laiku sāk viņu atdarināt. Neapzināti viņi lieto tos pašus vārdus, izteicienus, reakcijas, uzvedību un pat attieksmi pret Dievu un saviem tuvākajiem. Cilvēku dzīvēs Bībele sāk ieņemt to pašu vietu, kāda tā ir skolotājam. Arī lūgšanām tiks veltīts tik pat daudz laika cik viņš to dara. Ja dvēseļu aprūpētājs, esot ciešanās un bēdās, neieslīgst sagrauztībā un nomāktībā, viņa garīgie bērni būs „izlieti” pēc tā paša parauga. Kontaktējoties ar saviem dedzīgajiem garīgajiem vecākiem, jaunie kristieši pārņem no viņiem darbīgo ticību, nedziestošās mīlestības dzirksti pret postā esošajām dvēselēm, tiekšanos un gatavību kalpot Tam Kungam un daudz ko citu. Tieši tādēļ, vēršoties pie ticīgajiem Korintā, apustulis Pāvils teica: „Tagad jūs pamācu: Sekojiet manai priekšzīmei!” (1.Kor. 4:16).

Taču, ar šādu līdzināšanos un miesīgo un garīgo īpašību „nodošanu” viss, diemžēl, nebeidzas. Kā tas notiek ar miesīgajiem vecākiem, kuri caur gēniem nodod savas rakstura īpašības un izskatu, garīgie tēvi un mātes caur dvēseļu aprūpi (sevišķi ja tā ilgst gadiem) var „apbalvot” savus aizbilstamos ne tikai ar ko labu, bet arī ar grēcīgu „mantojumu”, ja viņi savā laikā nebūs pilnībā uzvarējuši kādu savu netikumu. Piemēram, kāds dedzīgs un visu mīlēts sludinātājs, kura dzilās Bībeles zināšanas izbrīnīja daudzus ticīgos, cieta no acu kārības, par ko, protams, kaunējās un nevienam nestāstīja. Veicot arī dvēseļu aprūpētāja kalpošanu, kaut viņš pareizi pamācīja, attiecībā uz netiklību, bet pašam esot saistītam šajā jomā, viņš savu grēku nodeva tiem, kuri nāca pie viņa uz sarunām. Šādas kalpošanas rezultāts bija visai bēdīgs. Nepietika ar to, ka visi viņa miesīgie bērni bija netiklības izmocīti, bet arī visi tie, kuri kādreiz bija viņa garīgi pamācīti, saņemot šo „dāvanu”, daudzus gadus mocījās ar acu kārību, kaut iepriekš nekas tāds viņos nebija.

Līdzīga „garīga inficēšanās” var notikt ar jebkuru citu grēku, vai tā ir daudzvārdība, sevis cildināšana, citu kritizēšana, burta kalpība, paštaisnums, paaugstināšanās, mūsdienu farizejisms un daudz kas cits, pat pārlieku liela aizraušanās ar izklaidēm un hobijiem. Tas kļūst redzams tikai tad, kad dvēsele aiziet pie kāda cita dvēseļu aprūpētāja, kurš labi pazīst pirmo padomdevēju, precīzāk, viņa vājības, kļūdas un neveiksmes. Protams, nevajag runāt ar cilvēku par šādu viņa „mantojumu”, lai neizsauktu viņā ieļaušanos uz iepriekšējo kalpotāju. Šī problēma te ir skarta tikai tādēļ, lai tie, kuriem ir dvēseļu aprūpes kalpošanas, vēlreiz un nopietni padomātu par savu atbildību Dieva un dvēseļu, kuras pie viņiem nāk, priekšā.

Darot savu darbu, dvēseļu aprūpētājs nekad nedrīkst aizmirst, ka maksa par dzīvi, kas piepildīta ar kalpošanu tuvākam, būs baumas, aprunāšanas, apvainojumi un lamas. Jo sātans nepārtraukti atriebjas tam, kurš uzdrīkstas viņam iebilst, iestājoties par dvēselēm, kuras velns nomoka. Pie kam, visbiežāk savus uzbrukumus sātans izraisa caur tiem, par kuriem patreiz vai kaut kad agrāk norisinājās garīga cīņa. Lūk, tādēļ, dvēseļu aprūpētājam vienmēr ir jābūt gatavam ka cilvēks, kuru viņš pamāca un iestājas par viņu lūgšanās, var vēlāk sacelties un kļūt par ienaidnieku, stāstot kā pār viņu, it kā, valdīja. Protams, tādi cilvēki nekad neatceras, ka gandrīz vai dievišķoja to, pie kura vērsās, un ar trīsām, kā Dieva gribu, pieņēma viņa padomus.

Lai nu kā, bet šī parādība nav nekas jauns. Praviētis Jeremija, kurš neizsakāmi mīlēja savu tautu un kuru Dievs vairākkārtīgi lietoja, lai ar viņa muti brīdinātu Israēlu, norādot, ka ir radusies atkāpšanās no patiesības, pastāvīgi cieta no to dušmām un naida, pret kuriem bija vērsti Tā Kunga vārdi. Viņu aprunāja, par viņu ņirgājās, laupīja godu un pat mēģināja nogalināt, sakot: „...Iznīcināsim šo koku ar tā augļiem un izdeldēsim to no dzīvo zemes, ka nepiemin vairs tā vārdu” (Jer. 11:19). („...ieliksim indīgu koku viņa barībā un izdeldēsim to no dzīvo zemes, ka nepiemin vairs viņa vārdu” *krievu val.*) Noguris no vajāšanām,

draudiem un nomelnošanas, pravietis savās dvēseles skumjās teica: „Visi mani draugi sagaida no manas puses kādu nepareizu rīcību: „Varbūt viņš ļaujas apmulķot sevi un mēs varam viņam pieķerties; tad viņš ir mūsu rokās, un mēs varam viņam atbriesties!” (Jer. 20:10).

Arī mūsdienās, dažādās variācijās, atkārtojas līdzīga situācija. Tā, kāda ticīga sieviete, kura pa telefonu vērsās pēc palīdzības pie dvēseļu aprūpētāja, gadiem viņam nedeva mieru, zvanot par katru sīkumu ne tikai dienā, bet arī naktī, lūdzot, lai viņš lūdz par viņu brīžos, kad viņi jutās garīgi slikti. Kad viņš pateica sievietei, ka tā nevar rīkoties, jo viņa nav vienīgā, kurai nepieciešama palīdzība, un viņai vajadzētu padomāt arī par citiem, ne tikai par sevi, kā arī par viņu, un rēķināties ar viņa spēku un laiku, viņa briesmīgi sašuta, jo uzskatīja, ka tas ir viņa tiešais pienākums. Izteikusi viņam savu neapmierinātību, viņa nenorima, bet sāka izplatīt par šo kalpotāju visneiedomājamākās baumas. Tas, ko viņš kādreiz viņai bija teicis, tika aprakstīts visnepievilcīgākajā veidā, pārliecinot, ka šis cilvēks ir lepns un augstprātīgs, visiem stāstot kā viņš viņu noraidīja un aizvainoja, bet nepamanot to, ka viņā pašā kļiedza sašutušais un augstprātīgais „ES”, kas bija apvainojies saņemto norādījumu dēļ.

Līdzīgi gadījumi dvēseļu aprūpē nav retums, taču, lai cik sāpīgi būtu to dzirdēt un cik grūti to pārciest, dvēseļu aprūpētājam ir pilnībā jānomirst cilvēku viedokļiem, aprunāšanām, nopelumiem un uzslavām, degot vien vienai svētai vēlmei – piepildīt to, uz ko viņu ir aicinājis Tas Kungs. Kad mēs esam aizņemti ar Dieva rīkojumu izpildīšanu, mums vienkārši neatliek laika attaisnoties un aizsargāties. Taisnīguma meklēšana attieksmē pret mums nozīmē mūsu novirzīšanos no uzticības Debesu Tēvam. Ja mēs nepārtraukti meklējam taisnīgumu, tad, pašiem to nepamanot, kļūstam neapmierināti, prasīgi un viegli ieslīgstam sevis žēlošanā, uzdodot vienu un to pašu jautājumu: „Kādēļ ar mani tā izrīkojas?”.

Atskārsme par Dieva gribas piepildīšanos it visā, kas ar mums notiek, palīdzēs pacietīgi un draudzīgi attiekties

pret tiem, kuri mūs tādā vai citādā veidā sāpina. Bez tam, ir svarīgi neaizmirst, ka, kā ar jebkuru ticīgu cilvēku, tā Dievs visu laiku strādā arī ar dvēseļu aprūpētāju. Bet tas nozīmē, ka Dievs, šādas nepatīkamas personas var izmantot kā ieročus, lai piepildītu Savus gudros plānus. To saprotot, mēs pat varēsim kļūt pateicīgi par tādā veidā atnestajām svētībām, un tas palīdzēs uz visiem laikiem atbrīvoties no sašutuma un kurnēšanas.

Pilnībā sevi atdodot Dievam un cilvēkiem un tā kalpojot ilgu gadus, dvēseļu aprūpētājam var iestāties garīgs izsīkums, kas raksturojas ar pilnīgu dzīvības spēku izsīkumu. Tas notiek nevis grēka dēļ, bet tieši kalpošanas dēļ, un tur nav nekā neparasta. Ja kalpotājam ir piešķirts spēks no augšienes, viņš tik un tā ir tikai parasts cilvēks, kura miesa var nogurt, piekust un izsīkt. Parasti tādos brīžos liekas, ka tu esi uz savu spēku un iespēju robežas. Ja tā notiek, pirmkārt vajag pārskatīt savus plānus un motīvus – kādēļ tu esi ķēries pie šīs kalpošanas. Ar ko tava kalpošana sākās un kas bija tās pamats? Vai tas bija Dieva aicinājums, uz ko atbildot, tu sāki šo grūto darbu, ļaudojoties uz Viņu, vai tevi vadīja vienkārši labvēlīga attieksme pret cilvēkiem un vēlēšanās viņiem palīdzēt? Varbūt kādi deva tev tiesības uz to, esot pārliecināti, ka tu tiksi galā? Vai tā bija tava labā vēlme, kurā tu neapreķināji savus spēkus un tagad saki savā sirdī: „Ak, Kungs, es to vairāk neizturēšu!”?

Ja pēc šādas paša analīzes tu tomēr nešaubies par savu izredzētību un aicinājumu, tad tev vienkārši ir vajadzīga fiziska atpūta un dvēseles miers, kas ir nepieciešams katram, kurš saspringti un ilgi strādā. Nevajag visiem skaidrot, ka tu esi ļoti piekūsis, jo, ne katrs to sapratīs. Var gadīties, ka atsakot kādam palīdzību, viņš tevi pat nosodīs. Vienkārši izdari to, ko reiz darīja Jēzus, kad atradās savā cilvēciskajā miesā. Viņš laiku pa laikam pameta ļaužu pūļus, kas viņam ik uz soļa sekoja un meklēja pie Viņa palīdzību, un nogāja tuksnešainās vietās un kalnos, lai paliktu vienatnē ar Savu Tēvu (skat. Mk. 6:46). Tieši tā pat Viņš rikojās ar saviem mācekļiem, kad rūpējoties par viņiem, brīžiem teica: „Nāciet

vieni paši savrup kādā vientuļā vietā un atpūties maķenīt” (Mk. 6:31).

Tātad, pilnībā veltot sevi kalpošanai Dievam un cilvēkiem, nedrīkst aizmirst prātīgos un pamudinājuma pilnos vārdus, kas ir teikti Svētajos Rakstos: „Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams, un ka Dieva Gars jūsos mājo? Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās; jo Dieva nams ir svēts, tas jūs esat” (1.Kor. 3:16-17). Tādā veidā, katrs no mums, tai skaitā arī dvēseļu aprūpētājs, atbild par savu ķermeni, un viņam nav tiesību to graut, novedot līdz pilnīgam izsīkumam. Rūpējoties par dvēselēm, laiku pa laikam vajag pamest viņu problēmu virpuli un savas neskaitāmās darīšanas, lai nošķirtos un būtu kopā ar To Kungu. Šis laiks kopā ar To, kurš pats ir neizsīkstošs spēka Avots, atjauno ne tikai garīgi, bet arī fiziski, atnesot tavā dvēselē klusumu, mieru un vēlamo atpūtu.

Nobeidzot šo nodaļu, gribētos sniegt dažus padomus tiem, kuri gatavojas sevi atdot to dvēseļu aprūpei, kurām ir vajadzīga cilvēku palīdzība:

1. Nesāciet dvēseļu aprūpes kalpošanu paši pēc savas iniciatīvas, jo diez vai spēsiet to nest, bez tā spēka, kas tiek dots no augšienes. Taču, arī neatsakieties no tā, ja Tas Kungs jūs aicina šajā grūtajā un cēlajā kalpošanā.

2. Dvēseļu aprūpes jautājumos centieties neko neatlikt uz vēlāku laiku. Kavēšanās garīgās palīdzības sniegšanā var būt bīstama. Pēc palīdzības alkstošajiem tā ne tikai liedz šo atbalstu, bet pašā dvēseļu aprūpētājā izsauc vainas apziņu un nožēlu. Bieži ir tā, ka izdzirdot, ka šajā brīdī priekš viņa nav laika, cilvēks aiziet un vairs neatgriežas. Ja kristietis ir nobriedis grēksūdzei un savas sirds atvēršanai, ir jānoliek malā visi citi darbi un jāpievēršas tikai viņam. Pamācot cilvēku un dodot viņam padomu, ļoti svarīgi ir pievērst uzmanību kādā garā, formā un tonī mēs to darām. Jo gadās tā, ka pasacītā ideja ir pareiza un laba, bet tas kā tas tiek pasniegts, visu sabojā.

3. Uzklāusot to, kurš meklē palīdzību, iedziļinoties viņa problēmās un vajadzībās, ir svarīgi pēc iespējas ātrāk likt

saprast viņam galveno, un tas ir nekas cits kā grēks. Atcerieties to paralizēto no Marka evaņģēlija otrās nodaļas, kuru četri viņa draugi atnesa un caur jumtu nolaida pie Jēzus kājām. Šo cilvēku galvenais mērķis bija redzēt savu draugu veselu. Taču, kad Jēzus redzēja un pienācīgi novērtēja viņu ticību, Viņš, tomēr, nesāka ar slimā miesas vainām, bet ar viņa dvēseli, sakot: „Bērn! Tavi grēki tev ir piedoti!”, jo tieši grēks ir tas, kas nošķir no Debesu Tēva, kas noved pie garīga atslābuma, dvēseles apjukuma, miera iztrūkuma, un nereti arī pie miesas slimībām un vainām. Tādēļ, atceroties šo, Tā Kunga atstāto piemēru, kalpojot dvēselēm, arī sāksim ar to, ar ko sāka Viņš – vest dvēseles pie savu grēku apzināšanās, un tikai pēc tam pāriet pie tā, kas ir šo grēku sekas. Paralizētais cilvēks varēja piecelties, paņemt savu gultu un doties uz mājām tikai pēc tam, kad viņam tika piedoti grēki. Tieši tāpat arī mums, šodienas paralizētajiem Dieva bērniem – vispirms ir nepieciešama grēka atziņa, grēku nožēla un grēku piedošana.

4. Kad dvēsele, kura ir nomocījusies savos meklējumos, atnāk pie dvēseļu aprūpētāja, nekādā gadījumā nedrīkst sākt ar to, ka „atrotot piedurknes”, no visa spara ķeramies klāt pie viņas vecās pasaules, garīgās domāšanas, uzskatu un priekšstatu graušanas. Jo ne velti tautā saka, ka „graušana nav būvēšana”, ar to domājot, ka, lai sagrautu daudz prāta nevajag, tur – pretī būvēšanai nepieciešama gudrība, zināšanas, pacietība un garīgi apgaismots prāts. Bēdas kalpotājam, un tajā skaitā arī dvēseļu aprūpētājam, kurš graužot cilvēkā veco, nenorāda ceļu, kā uzcelt jauno! Tad viņam labāk neķerties pie šī smalkā un delikātā darba. Cilvēka slimīgi – jūtīgajā dvēselē nedrīkst ielauzties kā zilonim trauku veikalā. Citādi var sastrādāt tik daudz problēmu un bēdu, ka gadiem ilgi nevarēs tikt ar tām galā.

5. Jau pašā sākumā katram dvēseļu aprūpētājam, kurš sniedz palīdzību dvēselēm, ir jāzina, ka viņš nav pilnvarots uzņemties viņu dzīves vadīšanu. Brīdinot par šo, Osvalds Čembers teica: „Visstingrāko mācības stundu mēs saņemam tad, kad ietiepīgi atsakāmies saprast, ka mēs nedrīkstam

jaukties citu dzīvēs. Ir nepieciešams daudz laika, lai aptvertu, cik bīstami ir padarīt sevi par „Dieva gribu darbu”, tas nozīmē, jaukties Dieva plānos mūsu tuvāko dzīvēs. Tas ietver sevī arī labo nodomu atbrīvot kādu no bēdām, kas viņu piemeklējušas, tādēļ, ka to darot, mēs aizskaram to, ko Debesu Tēvs ir pielāvis, un tādā veidā esam kā šķērslis, lai piepildītos Viņa griba. Mēs varam otram piedāvāt kaut ko, ko mums nav tiesības piedāvāt, ieteikt to, ko mums nav tiesības ieteikt. Ja būs nepieciešams, lai tu ko ieteiktu, tad Dievs to darīs caur tevi tiešā Svētā Gara vadībā. Tava daļa ir vien būt tik pareizās un tuvās attiecībās ar Dievu, ka tu vienmēr vari zināt un atšķirt, kad caur tevi runā Dievs, tavam tuvākajam par svētību.”

6. Katram, kurš ir aicināts dvēseļu aprūpes kalpošanā, ir ļoti svarīgi mācēt noņemt no sevis cilvēku rūpes un nastas, bēdas, satraukumus un problēmas, nododot tās Tam Kungam. Tas arī ir noslēpums kā svešu sadzīves vētru viducī saglabāt savu dvēseles mieru. Ja viņš to neiemācīsies, tad ilgi nevarēs izturēt un ļoti drīz garīgi salūzīs. 19.gs. vācu kalpotājam Kristoferam Blumhardam bija šī brīnumainā spēja pēc uzmanīgas cilvēku uzklaušanās un nopietnām lūgšanām par viņiem, viegli un bezrūpīgi aizmigt. Kad viņam jautāja kā viņam tas izdodas, viņš atbildēja; „Vai tad Dievs ir tik bezspēcīgs, ka man Viņam jāpalīdz ar savu nemieru? Katru dienu iestājas tāds brīdis, kad mums vienkārši ir jāņemot viss dienas smagums un jāatdod tas Tam Kungam”. Tāda pieeja ir pilnīgā saskaņā ar Bībelē teikto; „Visu savu zūdīšanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums” (1.Pēt. 5:7). Starp citu, tiem, kurus Dievs ir aicinājis šajā darbā, to nav grūti izdarīt.

7. Esot Dieva ieliktiem šajā kalpošanā un saņemot gudrību no augšienes, ir svarīgi to darīt, ne lai vairotu savu slavu, bet lai vairotu Dieva slavu. Bēdas tiem dvēseļu aprūpētājiem, kuri savu aicinājumu izmanto, lai cilvēku vidū iegūtu autoritāti un saņemtu no viņiem pateicības un atzinību, tā nemanot pārtopot par pielūgsmes un uzslavu objektiem! Jo kalpojot Dievam un cilvēkiem, mēs tik un tā paliekam

par nīcīgiem vergiem, kuriem Svētajos Rakstos bija teikts: „Tas pats arī ar jums: kad jūs visu, kas jums uzdots, būsit izpildījuši, sakāit: Mēs esam necienīgi kalpi, mēs esam darījuši, kas bija mūsu pienākums” (Lk. 17:10).

8. Dvēseļu aprūpes kalpošanā, kas pieprasa pilnīgu pašatdevi, ļoti svarīgi ir atcerēties Bībeles brīdinājumu: „Nolādēts lai ir, kas Tā Kunga darbu dara nolaidīgi!” (Jer. 48:10). Jo tas attiecas uz pašu dārgāko, kas ir mūsu Glābējam – cilvēku dvēselēm, par kurām Viņš pie krusta izlēja Savas Asinis. Ja vispār kāds darbs ir tā vērts, lai pie tā ķertos, tad tas ir arī tā vērts, lai to veiktu ar visu uzcītību. Darbā ar dvēselēm tas ir jo svarīgāk un pat ir kā obligāts un neatņemams noteikums.

9. Dvēseļu aprūpētāju, tāpat kā citus cilvēkus, var pie meklēt vilšanās, panīkums un bezspēks, sevišķi ja viņš redz, ka tie, kuriem viņš veltīja daudzas savas dzīves stundas un dienas, sāk arvien vairāk attālināties no Tā Kunga, vai pēkšņi saniknojušies, dodas karā pret viņu pašu. Un tad liekās, ka visam izdarītajam nav jēgas un ka tavā kalpošanā nav bijis Dievs. Tādos brīžos ir jāatceras, ka Dieva samaksa par mūsu darbu nav mērāma pēc tā, ka ir redzamas pārmaiņas, kas notikušas dvēselē, bet gan pēc tā, cik pūļu un centības esam ielikuši katrā no viņiem, darot to kā priekš Tā Kunga. Tā nu stiprināsimies ar Bībeles vārdiem; „Tad nu nepiekusīsim labu darīdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim” (Gal. 6:9).

7. nodaļa

Dvēseļu aprūpes īpatnības darbā ar okultā atkarībā nonākušiem cilvēkiem

Dārgie draugi! Pievērsoties šai sarežģītajai, bet mūsdienās tik ļoti svarīgajai un aktuālajai tēmai, vispirms gribās teikt, ka pie apšaubāmās tumšo spēku palīdzības cilvēki ir ķērušies no seniem laikiem, taču XX gadsimta otrā puse un XXI gadsimta sākums, kurā tagad dzīvojam mēs, raksturojas ar līdz šim neredzētu masveida aizraušanos ar okultismu, kā arī ar neaptveramu tā izplatīšanos. Pie tam, atšķirībā no iepriekšējiem gadsimtiem, tas nenotiek atpalikušās tautās un neattīstītās valstīs, bet civilizētās un attīstītās, tā sauktajās „kristīgās” valstīs pasaulē.

Visu zemeslodi ir pārpludinājuši visdažādākie ekstra-sensi, dziednieki, burvji un magi. Ir tāds iespaids, it kā kosmiskie bezdibeņi būtu atvērušies un no turienes izverd dēmonisko spēku straume, kura vēlās paverdzināt cilvēku dvēseles un nodot tās elles dziļumiem. Var tikai brīnīties, kā daudzveidīgās okultās prakses un austrumu reliģijas, jau no pašas mazotnes, iekaro cilvēku sirdis. Spilgta liecība un apstiprinājums tam, kā cilvēki masveidā aizraujas un sasaista sevi okultismā, ir skolu un pirmsskolas programmās ieviestie dažādie „New Age” elementi. Tiem var pieskaitīt bērnu dārzos un pirmajās klasēs krāsojamos „nevainīgos” aplūveida rakstus, ko sauc par „**mandalām**”, to vēsture iesniedzas budismā, hinduismā un noslēpumainajā Tibetas burvju dzīvē. Pašiedvesmas, meditācijas izmantošana, vilinoša un it kā bērnus un mazuļus nomierinoša mūzika, joga, grupu dinamika un daudz kas cits. Veikali ir piekrauti ar rotaļlietām, kas attēlo raganas, dēmonus, vampīrus, sātanu un tam līdzīgām. Visur izplatītās datorspēles ar okultu bāzējumu, masveidā ražotās šausmu filmas, kuras piesaista ne tikai pieaugušos, bet arī bērnus, neskaitāmie „bojeviki”, kas cildina varmācību, nogalināšanu un izvirtību, attiecīgā virzienā formējot un veidojot jaunās paaudzes prātus un pasaules

uzskatu. Nav jābrīnās, ka mūsu mazuli nevar mierīgi gulēt, jo viņus nomoka bailes, bet lielākie bērni, uz vecāku brīdinājumiem un aizliegumiem, reaģē ar tādu niknumu un agresivitāti, ka nelaimīgie tēvi un mātes ir pilnīgā apjukumā un nesaprašanā, no kurienes viņos tas viss ir radies.

Pie daudziem, kas dzīvo pagānismā grimušās tautās, tajā skaitā arī pie mums, slāviem, senču okultās pagātnes sekas izpaužas kā pastāvīga, nepārvarama tieksme pēc ezotērikas un pie visām tām izpausmēm, kur darbojas sātāniskie spēki. Tādēļ, nav pārsteidzoši, ka tādas lietas kā māņticība, ticība pravietiskiem sapņiem, vieglprātīga aizraušanās ar tautas dziedniecības metodēm, kur pamatā ir okultisms, pastiprināta interese par mistiskām parādībām un okultiem fenomeniem ir kļuvusi par mūsu dzīves neatņemamu sastāvdaļu un „piepildījusi” mūs tā, ka to vairs nepamanām.

Bet pats bēdīgākais ir tajā, ka pat kristīgai baznīcai, kas ir izkaisīta pa visu zemes virsu, tas nav gājis garām. Vispārpieņemtā tradicionālā baznīca izrāda zināmu iecietību pret balto maģiju un visādām netradicionālām ārstniecības metodēm. Ne tikai pasaules cilvēki, bet arī kristieši, ir gatavi samaksāt vienalga kādu naudu, lai izvesēļotos no savas slimības. Neapgrūtinot sevi ar pielietoto ārstniecības metožu un izmantoto zāļu izpēti, Dieva bērni, bieži vien to neapziņoties, izmanto homeopātijas, antropozofijas, hipnozes, adatu terapijas un citu austrumu medicīnas metožu palīdzību, kuru aizsākumi ir okultismā.

Bez tam, mūsdienu kristīgo novirzienu vidū ir plaši izplatīti un atzīti dažādi dziedinātāji un brīnumdari, kuri ar Jēzus vārdu uz lūpām, iegūst jaunās, un tādēļ ticībā vēl nostiprinājušās, lētticīgās dvēseles, iepinot tās briesmīgajos melos, kas izplatās arvien vairāk. Tādēļ nav vērts brīnīties un mocīties minējumos, cenšoties atrast atbildi uz jautājumu, kas satrauc visus – „Kādēļ mūsdienās it visur kristiešu vidū ir vērojams garīgs vēsums un kāpēc sātans piedzīvo uzvaru pēc uzvaras?” Jo ar savu vienaldzību un pasivitāti mēs paši esam atvēruši durvis velnam, caur kurām viņš nekavējās ieiet, veiksmīgi īstenojot savu graužošo darbību.

Tā kā kristīgajās draudzēs šim jautājumam tiek pievērsts maz uzmanības vai vispār tiek klusēts par to, tad Dieva bērni ir ne tikai vāji bruņoti, lai cīnītos ar tumsas spēkiem, bet pat pretojas tam, kas varētu dot kaut pašas minimālākās zināšanas šajā jautājumā. Rezultātā viņi top velna piekrāpti, tā vietā, lai viņu uzvarētu. Bruņotam šāda veida cīņām ir jābūt ne tikai pieredzējušam dvēseļu aprūpētājam, bet katram nobriedušam, domājošam kristietim. Tieši šī iemesla dēļ, neskatoties uz to, ka dvēseļu aprūpe ar okulti saistītiem cilvēkiem atbaida kristiešus, laupot vēlēšanos iedziļināties ar to saistītajos jautājumos, īsi un konkrēti tos izskatīt ir absolūti nepieciešams.

To uzsākot, gribētos pievērst uzmanību problēmai, kas slēpjas faktā, ka Dieva bērnu vidū ir ne mazums tādu, kuri uzskata, ka okulti saistīts cilvēks nevar ieticēt uz Jēzu Kristu un pieņemt Viņu par savu personīgo Glābēju, – kas ir absolūti nepareizi. Dvēseļu aprūpes praksē šokē tieši tas fakts, ka draudzes locekļu vidū, dažādās kristīgās konfesijās, ticīgo skaits, kuri pagātnē vai joprojām ir saistīti ar elles spēkiem, nepārtraukti pieaug. Tas izskaidrojams kā ar, jau pieminēto, plašo okulto zāļu un ārstniecības metožu izplatību, tā ar pieaugošo pasaules cilvēku daudzumu, kurī atgriežoties pie Dieva un ieejot draudzē, velk sev līdzī acīmredzamu okultu pagātni.

Mūsdienu kristiešu nākamie maldi ir pārliecība, ka atgriešanās pie Dieva caur grēku nožēlu un piedzimšanu no augšienes, cilvēku automātiski atbrīvo no tumsas varas. Tādas sapratnes dēļ, viņiem ir grūti izprast ticības brāļu un māsu garīgās problēmas, kur okultā saistība noris uz it kā pareizi dzīvotas kristietības fona. Cilvēka prātam tas ir neizprotams, – kādēļ, neskatoties uz apzināto grēku nožēlu un acīm redzamu uzvaru pār kādiem no grēkiem, cilvēkā joprojām var manifestēties kaut kad pagātnē iegūtā okultā atkarība. Tāds apjukums šajā jautājumā ir izskaidrojams ar fakta nezināšanu, ka grēku nožēla un atgriešanās pie Dieva, cilvēka dvēselē modina ticību Glābējam, bet, kas attiecas uz atbrīvošanos no sātana valgiem, pie kura cilvēks reiz vērsies

pēc „palīdzības”, te ir nepieciešams nopietns papildus darbs. Tādēļ, palīdzības sniegšana okulti saistītiem cilvēkiem kļūst par arvien lielāku nepieciešamību.

Šī joma, garīgās palīdzības sniegšanā, ir ārkārtīgi nozīmīga un ir visgrūtākā, tādēļ, ka šeit nav vieta vienas vai kādas citas konfesijas tradicionālajai dogmatikai un sakrālajai likumīgi-uzspiestajai dvēseļu aprūpei, kura, drīzāk, atbaida un velna saistīto dvēseli vēl dziļāk iemet izmisumā, nevis dod cerību un palaušanos uz To Kungu, kurš vēlās palīdzēt. Pie tam, kalpotājam pašam nepieciešama ne tikai svēta dzīve, kuras gala rezultāts ir autoritāte un spēks no augšienes, bet arī paša pieliktas maksimālas pūles, milzīga pacietība un dievišķā Agapes mīlestība. Jo pat tāds cilvēks, kurš ir zem smaga okultisma izraisītā lāsta, ir dvēsele, par kuru pie krusta Kristus izlēja Savas Asinis. Bet ja tā, tad viņš, bez šaubām, ir tā vērts, lai par viņu iestātos lūgšanās un sāktu cīņu, neskatoties atriebību un naidu, ko sātans izrāda, jo tas nevēlas izlaist no savām rokām kārtējo upuri.

Apustuļa Jāņa Evaņģēlija vienpadsmitajā nodaļā ir stāsts par Lācara augšāmcelšanos, kuru Jēzus izrāva no nāves ķetnām. Šī brīnuma noslēguma daļa ir aprakstīta šādi: „...Bet Jēzus sacīja tiem: „Atraisiet viņu un ļaujiet viņam iet”” (Jņ. 11:44).

Pestītāja vārdi „atransiet viņu un ļaujiet iet”, kas teikti tiem, kuri bija šī notikuma aculiecinieki, šodien ir vērsti pie visiem kristiešiem, īpaši pie tiem, kuri ir aicināti rūpēties par dvēselēm. Arī okulti saistītie cilvēki, kaut kādā mērā ir apvīti ar autiem, un arī viņu acis ir pārklātas ar tumsas plīvuru, tādēļ, kad Dieva Dēls viņus atbrīvo, ir svarīgi, lai būtu kāds, kas var šos valgus no viņa noņemt. Tādēļ, uzsākot dvēseļu aprūpes darbu pie okultisma upuriem, ir jācenšas uzreiz nogādāt līdz viņu apziņai uzvarošo vēsti par to, ka Dieva Dēla ciešanas pie krusta un Viņa augšāmcelšanās reizi un par visām reizēm pielikusi punktu sātana iedomātajai varai. Šīs dvēseles vajag pārliecināt par to, saspridzinot visus velna cietokšņus. Kristus tādā veidā ir notriecis pie zemes visus sātaniskos spēkus. Šī uzvara, ko Viņš guvis cīņā starp Dieva

Valstību un sātana valstību, ir sagraāvusi sātana cietuma durvis, un tas dod tiesības tiem, kuri atgriežas pie Dieva, būt pārliecinātiem par to, ka viņu dzīvē piepildās vārdi, ko ir teicis Dieva Dēls: „Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā” (Lk. 4:18). Ir svarīgi, lai velna plosītais cilvēks iegūtu pārliecību par šo faktu ne kā tādu, kas kādreiz noticis, bet ka arī viņš pats ir ietverts šajā uzvarā.

Pēc šāda ievada, kur tiek paskaidroti iemesli, kādēļ ar drosmi var sākt nepieciešamo garīgo cīņu, cilvēku uzreiz vajag noskaņot tam, ka priekšā stāvošā cīņa būs grūta un vajadzēs pielikt ne mazums pūļu, lai sasniegtu rezultātu. Ir jāteic, ka okulti saistītiem cilvēkiem, tāpat kā visiem citiem, ir raksturīga tieksme ātri un viegli gūt uzvaru, kura brīnšķīgi, izskanot kalpotāja aizlūgšanai, ir izcīnīta. Taču dvēseļu aprūpes prakse pierāda, ka tāda veida acumirkīga atsvabināšana no sātana varas, kas kļūst par programmas “naglu” gandrīz vai visos mūsdienu šovos, demonstrējot dziedināšanu un brīnumus, neatbaido reālo situāciju, tāpēc ka tā ir reta parādība. Parasti atbrīvošana noris grūtas garīgas cīņas procesā, kura var ilgt dienām, nedēļām, mēnešiem un dažreiz pat gadiem ilgi, un tās rezultāts ir ļoti atkarīgs no paša okulti saistītā cilvēka. Tieši no viņa ir jāizriet galvenajai iniciatīvai, tādēļ, ka, ja no visas sirds pats nevēlēsies šo atbrīvošanu, tad diez vai viņam ir iespējams palīdzēt.

Uzsākot šādu cīņu, dvēseļu aprūpētājam vispirms ir jānoskaidro tos cilvēka dzīves faktorus, kas varēja kļūt par viņa okultās saistības iemesliem, un tie ir: ārstēšanās pie vārdotājiem un pestēlotājiem, zīlēšana no rokas vai ar kāršu palīdzību, vēršanās pēc „palīdzības” pie burvjiem, magiem, ekstrasensiem un citiem dziedinātājiem, patstāvīgi izmantotie maģiskie vārdi un dažādas dziedināšanas metodes (mieža graudu un kārpu izskaušana, buramvārdu pielietošana kad sāp, rozes, brukas apvārdošana un tamlīdzīgi), kā arī aizraušanās ar spiritismu un dažādiem citiem okultiem fenomeniem. Pie tam, ir vienalga vai kontakts bijis bērna vecumā,

vai ir kā sekas paša personīgajai aizraušanās ar šādām lietām, vai ar viņu ir notikušas kādas okultas manipulācijas no citu cilvēku puses, vai viņš pats to ir pielietojis sev un citiem cilvēkiem. Tieši tā pat tas attiecas uz lāstiem, vai tie būtu dzimtas (mantoti no iepriekšējām paaudzēm), vai kāda cilvēka teikti atriebības dēļ, vai dusmu kvēlē pār šo cilvēku (tēva, mātes, kaimiņa, čigāna, u.c. cilvēku), kā par to ir teikts Jēkaba vēstulē 3:8-10.

Ir sarežģīti noskaidrot šādus faktorus, jo daudzas nelaimīgās dvēseles, kas nokļuvušas sātana varā, neko nezina par lāstu, kas smagi gulstas uz viņiem un par to, ka agrā bērnībā (kad viņi naktīs bija nemierīgi, daudz raudāja, bija izbijušies, vai vienkārši slimoja) mammas vai vecmāmiņas, vēloties palīdzēt, nesa viņus pie vecām un vārdotājām lai „ārstētu”, un tas notika ar baltās maģijas palīdzību. Reizēm arī pašas veica kādas ar buršanu saistītas manipulācijas. To vidū, kuri ir vērsušies pēc dvēseļu aprūpes palīdzības, ir arī tādi, kuriem pat nav nekādu aizdomu, ka jau no mātes miesām, viņi ir bijuši veltīti sātanam vai „apbalvoti” ar okultām spējām un dāvanām, kuras ir saņēmuši kā mantojumu no savām vecmāmiņām, vectētiņiem, mātēm, tēviem un citiem tuviem radniekiem. Tādā gadījumā dvēseļu aprūpētājam vajag ieteikt tam, kas pie viņa vērsies, izjautāt vecākus, vecākos brāļus un māsas un citus viņam pazīstamus cilvēkus, lai uzzinātu, kas viņiem ir zināms par šādām lietām. Ja kādu iemeslu dēļ tas nav iespējams, tad ir jāorientējas uz zemāk norādītajām pazīmēm, kas liks viņam kļūt uzmanīgam un aizdomāties par to, vai tik viņš pats nav okulti sasaistīts, zem dēmoniskas ietekmes vai nomācoša lāsta.

Šīs tipiskās pazīmes cilvēkā izpaužas kā viņa negatīvās rakstura iezīmes un sliktas noslieces, kas atstāj pēdas viņa izskatā, uzvedībā, rīcībā, reakcijās, attieksmē pret tuvākajiem, kā arī uz visu turpmāko kristīgo dzīvi, ja viņš atgriežas pie Tā Kunga. Visas šīs iezīmes ir raksturīgas tumsas valdniekam – velnam un atspoguļo viņa sātanisko dumpinieka, meļa, apmelotāja, lepnā, grāvēja, slepkavas un cilvēknīdēja būtību.

1. Kas attiecas uz ārējo izskatu, tad visbiežāk okulti sasaistīti cilvēki izskatās noslēgti, drūmi un sabozušies. Brīžu brīžiem viņiem parādās tumšs, smags skatiens, kas rosina domu, ka caur viņa acīm skatās sātans. Dažreiz viņu seja iegūst nesaprotamu, atbaidošu un biedējošu izteiksmi, kas ātri pārtop atkal parastajā izskatā, ja viņi pamana, ka kāds viņus novēro. Komunikācijā ar apkārtējiem viņi ir vai nu ļoti runātīgi, vai noslēgušies un klusējoši. Viņiem ir raksturīga bieža un krasa noskaņojuma maiņa: no pēkšņas eiforijas līdz ilgstošai depresijai. Bieži viņu reakcijas uz dažādām dzīves situācijām ir neadekvātas un ar prātu neizskaidrojamas.

2. Raksturā viņi ir tādi, kas ātri apvainojas un neaizmirst nodarījumu, ir aizdomīgi, atriebīgi, aprunātāji, skauģi, nesamierināmi, nespējīgi piedot. Viņiem ļoti raksturīgs izteikts egoisms un egocentrisms (koncentrēšanās uz sevi), kā arī tieksme uz pašapmierinātību un paštīksmināšanos. Viņi ir lepni, augstprātīgi, pat tad, ja savā dzīvē neko īpašu nav sasnieguši, mēdz paaugstināties, ir patmīlīgi, pašpaļāvīgi, pašpietiekami, godkārīgi un mīl uzslavas.

3. Attieksmē pret saviem tuvākajiem un apkārtējiem, okulti sasaistīti cilvēki ir rupji, cieti, auksti, prasīgi, uzstājīgi, nepateicīgi, spītīgi, nepakļāvīgi, ironiski un skeptiski noskaņoti. Viņiem ir tieksme pēc varas, valdīšanas un citu apspiešanas. Dažos no viņiem ir šķietama tieksme pēc taisnīguma, kas savienojas ar burkšķēšanu, kurnēšanu un pastāvīgu nepamierinātību ar visu un visiem, pastiprināts prasīgums pret saviem mājiniekiem un pārsteidzoša cietsirdība, kas periodiski atkārtojas. Viņiem raksturīgs kriticisms, ātra sašutuma izrādīšana, citu grēku, kļūdu un neveiksmju meklēšana, gatavība vienmēr nosodīt, apvainot un tieši sacelties. Atrodas baznīcā, viņi ir galvenie strīdu, ķīviņu, nesaskaņu un šķelšanos iniciatori. Vēl viņiem ir raksturīga nosliece uz simulāciju, meliem, zagšanu. Viņi sola, bet nepilda, viegli ķeras pie aprunāšanas un apmelošanas, nejūtot ne mazākos sirdsapziņas pārmetumus.

4. Tādiem cilvēkiem ir raksturīga paaugstināta uzbudināmība, dusmošanās, ātra saskaišanās, kas pāraug

neizskaidrojamā niknuma lēkmē, līdz pat agresijai. Nereti viņus nomoka domas par nogalināšanu, pie tam nevis ienaidnieku, bet savu tuvāko: vīra, sievas, savu bērnu un vecāku. Vīrs naktī var mocīties ar domām par savas blakus guļošās sievas nogalināšanu, bet tēvu vai māti laiku pa laikam nomoka vēlēšanās ar nazi, nožmiedzot vai kādā citā veidā, nogalināt savu bērnu. Tie, kuri ir spējīgi sevi kontrolēt, burtiski, ir pārmocījušies cīņā paši ar sevi un ar rakstura iezīmēm, kas rodas nezin no kurienes. Viņi nevar saprast no kurienes tas viņiem un kādēļ tas viss ar viņiem notiek. Saprotams, viņi nevienam par to nestāsta, jo baidās, ka no viņiem vairīsies. To visu viņi atklāj tikai personīgā dvēseles aprūpes sarunā.

5. Nereti viņiem naktī mēdz būt bail un viņus nomoka murgaini sapņi, kuru sižetā kāds vēlas viņus nogalināt un tādēļ, naktīs neapzināti kliegzot un pārklājoties aukstiem sviedriem, pamostas. Viņiem ir raksturīgas bailes no tumsas un atrašanās vienatnē, jo pastāvīgi ir sajūta, ka istabā ir kaut kas biedējošs. Laiku pa laikam viņi piedzīvo tumšu ēnu vai šausminošu tēlu parādīšanos, kas viņos izraisa neaprakstāmas šausmas. Ilgstošs bezmiegs, kopā ar uzmācīgu domu virkni, nomainās ar neizskaidrojama iekšēju nemiera sajūtu, ka notiks kaut kas briesmīgs. Tas viņus noved līdz neirozēm un pilnīgam nervu sabrukumam. Periodiski viņus nomoka nemiera lēkmes, neizskaidrojams sajukums dvēselē un nemiers sirdī. Daudzi no viņiem baidās no nāves, viņus var piemeklēt pēkšņas histērijas lēkmes, kas var beigties ar samāņas zaudēšanu.

6. Okulti saistītiem cilvēkiem ir raksturīgi seksuālie grēki, visos iespējamajos to veidos. Faktiski viņus visus nomoka netikumi, kas tādā vai citā veidā saistīti ar šo cilvēku dzīves sfēru, tādēļ dvēseļu aprūpes sarunā ir ļoti svarīgi delikāti, bet tieši pieskarties šim jautājumam. Šādu grēku klātesamība vispirms atklājas kā acu kārība un miesas kārība, kā arī mutes nešķīstība. Tas izpaužas kā aizraušanās ar pornogrāfiju, neķītru vārdu un cinisku izteicienu lietošanu sarunājoties, netīri jociņi un divdomīgi mājieni. Caur mutes valodu redzama domu, fantāziju un sajūtu nešķīstība. Ne

velti, taču, Dieva Vārds teic: „Jo no sirds pilnības mute runā” (Mat. 12:34). Bet, kad sirds ir aptraipīta, tad nepārtraukti krīt pašapmierināšanās grēkā, netiklībā, laulības pārkāpšanā un neskaitāmās seksuālās izlaidībās, tādās kā lesbisms, pedofilija, homoseksuālisms, zoofilija un dzimumsakari ar dēmoniem un nešķīstiem gariem.

7. Pieņemot To Kungu, okulti saistīti cilvēki kļūst vai nu par virspusējiem, nomināliem kristiešiem, vai arī krīt otrā galējībā, tēlojot sevi kā super svētus, katrā izdevīgā brīdī pasvītrojot savu dievbijību. Tāpat viņu garīgajā dzīvē raksturīgas īpašības ir liekulība un divkosība. Viņi visu laiku pasniedz sevi tādus, kādi nemaz nav un ir ar ļoti lielu noslieci uz burta kalpību. Viņiem nepieder uzvarošā dzīve un nav arī pārliecības par glābšanu. Nereti šādi ticīgie izolējas no apkārtējās pasaules un kļūst par kādu sektu vai galēji konservatīvu grupu locekļiem, kurās galvenais ir ārējais izskats un tur pieņemto iekšējo likumu un rituālu ievērošana. Izpildot šos priekšrakstus un likumus, viņiem ir vieglāk tēlot šķietamo dievbijību, aiz tā visa slēpjot savu bezspēcību un pagrimumu. Taču, biežāk viņi izrāda garīgu nepastāvību un, vai nu atkrīt no ticības un atgriežas pasaulē, vai ceļo no vienas baznīcas uz otru, meklējot kaut ko, un paši nezina ko.

8. Kristieši, saistīti okultismā, nav spējīgi dziļi izprast garīgas lietas. No šejienes izriet nevēlēšanās iedziļināties un studēt Svētos Rakstus, tādēļ, parasti viņi tos slikti saprot, tā pat kā no kanceles skanošās svētrunas. Šajā sakarā, dažiem no viņiem, rodas nepārvarama vēlēšanās aiziet no sapulces. Nereti viņiem ir sevi jāpiespiež lasīt Bībeli tikai tādēļ, ka ir kļuvuši par kristiešiem. Šāda nepatika ir skaidrojama ar no okultās pagātnes nākošo bloķējumu pret visu garīgo. Tiesa, ir iespējama pilnīgi pretēja nosliece uz pārgudru, filozofiski – teoloģisku spriedelēšanu, kas klausītāju neiedvesmo, bet tikai nogurdina. Viņos izpaužas arī tieksme citus pamācīt, mācot kā ir jārikojas, kaut viņu pašu dzīve ir tālu no ideāla un ļoti bieži neatbilst Svētajiem Rakstiem.

9. Viņiem ir raksturīgi iemigt, klausoties, lasot vai studējot Dieva Vārdu, tas ir tā saucamais „baznīcas miegs”, kā

arī ātri aizmirst, par ko runāja pie katedras. Garīgo pamācību jēgu viņi saprot ar grūtībām, tādēļ, ja arī tās klausās, ar sirdi, vienalga, to nepieņem, tādā, arī nepilda. Šiem cilvēkiem ir ļoti spilgti izteikta nespēja pieņemt kādu konkrētu Rakstu vietu, kas uzrunā tieši viņu sirdi. Šī iemesla dēļ, viņiem liekās, ka viss, Bībelē rakstītais, ir vien neko neizsakoši miruši burti. Viņu lūgšanas, kas tiek teiktas visiem dzirdot, parasti ir garas, izstieptas, daudzvārdīgas un uzsvērti daļrunīgas, bet vārdi, it kā iemācīti no galvas, bez Svētā Gara spēka. Daudzi no šiem cilvēkiem ir pasīvi un vienaldzīgi pret baznīcā notiekošo, vai arī pretēji, – izrāda spēcīgu aktivitāti, ķeroties te pie viena, te pie cita darba.

10. Kristieši, kuri cieš no saistībām okultās lietās, mēdz ilgi atrasties garīgā zīdainā līmenī, nenotiek garīga pieaugšana, vai arī viņi ilgstoši stāv uz vietas, neizkustoties ne soli uz priekšu. Apguvuši Glābšanas Evaņģēlija pamatpatiesības, viņi kļūst par nikniem garīgo meklējumu pretiniekiem, uzskatot to, gandrīz vai par Dieva zaimošanu. Dzīvojot formālajā kristietībā, viņi nevēlas lasīt garīgo literatūru, sevišķi to, kura kaut kādā veidā izgaismo okulto atkarību. Vēl vairāk, viņi bieži pat nevēlās, lai tāda literatūra atrastos viņu mājā, tā viņos izsauc nemieru.

11. Bez tam, redzamu nepatiku un asu noliegumu viņos izraisa visas darbības, kas ir vērstas uz palīdzību okulti saistītām dvēselēm. To starpā, attiecībā uz kontaktiem ar tumšajiem spēkiem, viņi pilnībā noliedz dziļas un pamatīgas grēksūdzes nepieciešamību dvēseļu aprūpētāja klātbūtnē, sakot, ka Dievs tāpat jau visu zina. Šī pretestība var aiziet tik tālu, ka sāk izpausties kā atklāta pretošanās un agresīvi izlēcieni pret tiem, kuri nodarbojas ar šo kalpošanu. Kad pienāk brīdis sākt atklātu cīņu pret tumsas spēkiem, šiem cilvēkiem rodas neizskaidrojamas iekšējas bailes (*izņemums ir tie gadījumi, kad Tas Kungs patiesi pieskaras cilvēka sirdij. Tad viņam tieši otrādi, rodas kaislīga vēlēšanās uzzināt, cik iespējams daudz, par to, kas viņam varētu palīdzēt, un viņš izrāda gatavību uz visu, lai tik varētu atrast izeju no savām problēmām un garīgā strupceļa*).

12. Daudzos no šiem cilvēkiem periodiski rodas šaubas par Bībeles patiesumu un Dieva eksistenci, līdz pat pilnīgai Viņa noliegšanai un zaimojošām domām par Viņu, un tās nav viņu personīgās domas, bet tiek uzspiestas no sātana puses. Mokošās, smagās domas un sevis nolemšana mūžīgai pazušanai, kas rodas pēc tam, no jauna nomaina iekšējas pretestības periodi, kad tiek noliegts viss svētais un dievišķais, īpaši attiecībā uz Jēzus izlietajām Asinīm. Tas viss cilvēkus iedzen šausmās un rosina meklēt palīdzību pie dvēseļu aprūpētāja, taču, līdzko kalpotājs uzsāk runu par atīrīšanās un svētošanās procesu caur dziļu, atklātu un pamatīgu grēksūdzi, iznesot gaismā visus okultos grēkus, viņi tūdaļ noslēdzas un cenšas sarunu novirzīt citā gultnē.

Protams, daudzas no minētajām pazīmēm ir arī patmīlīgu egocentrisku un psihiski nestabilu cilvēku raksturojumā. Taču vairāku vai daudzu no tām klātbūtne cilvēkā, ir neapstrīdams pierādījums, ka viņš ir saistīts okultismā, pat, ja viņš pats to neapzinās vai kategoriski noliedz.

Te būtu vietā pieminēt, ka atrodoties zem okultā sloga, tas reizēm izpaužas arī kādu slimību veidā, tādas kā: no medicīniskā viedokļa neizskaidrojama aptaukošanās vai kārnums, neauglība vai nosliece uz spontāniem abortiem, smagas hroniskas aknu un nieru saslimšanas, artrozes, artrīti un citi vestibulārā aparāta traucējumi, neārstējamās alerģijas, nesaprotamas sirds sāpes, ko pavada ritma traucējumi (kaut ārsti, izmeklējot, neatrod nekādas novirzes no normas), dažas acu pataloģijas un retas kurlmēmuma formas, mēnessērdzība, epilepsija, periodiskas, stipras galvas sāpes, sevišķi ja tās parādās lasot vai studējot Svētos Rakstus, nesaprotamas lēkmes kur tiek zaudēta samaņa, ir krampji un sejas muskuļu raustīšanās, kas laiku pa laikam atkārtojas, dīvainas un neizskaidrojamas paralīzes, multiplā skleroze un imūnsistēmas funkciju traucējumi.

Kristiešu ģimenēs, pār kurām gulstas okultisma lāsts, ļoti tipiski ir ļaundabīgu audzēju gadījumi un depresīvi stāvokļi, bez tam, nevis vienam, bet daudziem cilvēkiem, smēķēšana, alkoholisms vai narkomānija, kā arī dažādas

negantas seksuālas perversijas – sekss ar bērniem (bieži tēviem, onkuļiem un vectētiņiem) un dzimumattiecības ar tuviem radniekiem – onkuļiem, tantēm, brāļiem, māsām, brālēniem un māsīcām. Šajās ģimenēs, biežāk nekā citās, notiek šķiršanās un atsvešināšanās ģimenē, priekšlaicīgas un nedabīgas nāves, pašnāvības, nelaimes gadījumi, autokatas-trofas, kas atkārtojas un citas traģēdijas.

Visi Dieva kalpi, kuri nodarbojas ar okulti saistītiem cilvēkiem, ir vienprātīgi viedoklī, ka, ja vispārējā dvēseles aprūpē cilvēkam var dot iespēju izvēlēties – sūdzēt grēkus kalpotāja klātbūtnē vai nē, tad okultos gadījumos pamatīga, dziļa un detalizēta grēksūdze vienkārši ir absolūti nepieciešama. Pie tam, tas attiecas ne tikai uz okultajiem grēkiem un ar tiem saistītajiem seksuālajiem grēkiem, bet par pilnīgi visiem cilvēka netikumiem, citādāk, kā rāda šīs kalpošanas prakse, tādi cilvēki nevar tapt pilnīgi brīvi. Nekāda cita palīdzība, vai tā būtu vienkārša saruna, izskaidrošana un parasta lūgšana, nedod vēlamo rezultātu, ja šie ticīgie neno-sauks vārdā visu, kas ir izdarīts, un vispirms to, kas attiecas uz okulto sfēru.

Pēc grēksūdzes ir nākamais solis, un tā ir lūgšana, kurā šis cilvēks skaļi izsaka savu atteikšanos no sātana varas pār viņu. Jo, lieta tāda, ka, aizraujoties ar okultām lietām, viņš, to apzinoties vai nē, noslēdz ar sātanu līgumu, kurš noteikti ir jālauž, un pēc tam zaudē, tā sakot, savu juridisko spēku. Šo atteikšanos labāk ir teikt kalpotāja klātbūtnē (visbiežāk dvēseļu aprūpētāja), kurš ir kā liecinieks.

Vācu valodā šāds akts saucas „Lossagegebet”, kas krieviski, burtiski tulkojot, nozīmē „atbrīvojošā lūgšana” vai „lūgšana ar atteikšanos”. Tā nozīmē ne tikai atteikšanos no sātana varas, bet arī grēknožēlu un pateicību Dievam par dā-vāto iespēju un žēlastību. Šai lūgšanai nav kādas noteiktas formas vai šablona. Tā tiek teikta brīvā formā, un viņas uzdevums ir, lai okulti saistītais cilvēks izteiktu vārdus, kas sarauj saites ar velnu un elles tumsības spēkiem, kuru pakalpojumus viņš vienreiz vai vairākkārtīgi, kādreiz ir izmantojis. Tādas atteikšanās lūgšanas aptuvenus paraugs

varētu būt šāds: „Jēzus Kristus Vārdā un liecinieka klātbūtnē, es atsakos no visiem maniem kontaktiem ar okulto pasauli, un visām iespējām, kad sātans varētu pretendēt uz mani, un pilnībā atdodu sevi Tā Kunga rokās. No šī laika es pilnībā piederu tikai Viņam un tikai Viņu atzīstu par savu Kungu un Ķēniņu, Dievu un Valdnieku”.

Smagākos gadījumos, kad cilvēks okultismā ir dziļi iesaistījies, izmantojot baltās un melnās maģijas, buršanas, spirītisma, sātanisma „palīdzību”, vai ar savām asinīm ir parakstījis līgumu ar velnu, ir bijis dziednieks, burvis, mags, ekstrasenss un tam līdzīgi, darot to apzināti, tad būtu labāk, ja šādu atteikšanos viņš veiktu daudz konkrētākā veidā, sakot: „Piesaucot mana Kunga Jēzus Kristus Vārdu, es atsakos no tevis un tavas varas pār mani, sātan! Atbrīvojoties no tavām važām, tagad es pilnībā piederu tikai manam Glābējam, nododu sevi Viņa rokās, un patveros zem Kristus svētajām Asinīm, kas izlietas Golgātā. No šī laika, sātan, tev vairs nav varas pār mani, un tu nevari valdīt pār mani, jo turpmāk es nevēlos neko kopīgu ar tevi”.

Veicot šādu atteikšanos no sātana varas, vispareizāk būtu atteikties no katra konkrētā okultā grēka, kas bijis pagātnē darīts, nosaucot tos vienu pēc otra un katru savā vārdā. Piemēram: „Es atsakos no māņticības, hiromantijas, zīlēšanas ar kārtīm un no rokas, no spirītisma caur garu izjautāšanu ar šķīvīša palīdzību. Es atsakos no kārpju likvidācijas ar buršanas metodēm, no vēršanās pie vecām, lai apvārdotu izbīli, bruku un rozi. Atsakos no maģiskiem vārdiem, kurus esmu teicis(teikusi), pieburot ļaunu cilvēkiem (*nosaukt cilvēku vārdus*), kā arī no visādām okultām darbībām, kuras citi ir veikuši ar mani. Atsakos no homeopātisku preparātu lietošanas, no hipnozes un visām manis izmantotajām okultajām ārstniecības metodēm (*uzskaitīt*), un netradicionālās medicīnas, no aizraušanas ar sapņu tulkošanas grāmatām, NLO, horoskopiem, utt”.

Šāda veida atteikšanās velnam ir ļoti „rūgta tabletīte”, tādēļ viņš visiem spēkiem cenšas tam traucēt. Pretestība izpaužas šādi – cilvēks izjūt spiedienu no ārienes, vai pretestību

no iekšienes. Viņš pieliek pūles, bet nevar sakoncentrēties, ar grūtībām piemeklē vārdus un tajā pašā brīdī aizmirst, ko gribēja teikt. Viņš mēģina skaļi izteikt savu atteikšanos, bet tā it kā iestrēgst viņa rīklē, aizpeld un izgaist no atmiņas. Zīmīgi ir tas, ka šādu pazīmju izpausmes stiprums ir tieši proporcionāls saistības pakāpei. Šādos gadījumos dvēseļu aprūpētājam ir jānāk talkā un pašam jāsak izrunāt atteikšanās vārdi, lai pretī sēdošais vai telefona otrā galā esošais cilvēks, varētu tos uzreiz atkārtot.

Kad okulti saistītais ir veicis šādu atteikšanos un vērsies pie Tā Kunga ar lūgumu piedot un šķīstīt, tagad ieteicams lūgt dvēseļu aprūpētājam, kurš, izmantojot savu, no Dieva piešķirto autoritāti garīgajā pasaulē, pavēlot, tumsības spēkiem, kas ir un darbojas cilvēkā, Kunga Jēzus Vārdā pamest cilvēku. Arī šādai lūgšanai šablonu nav. Tā varētu skanēt apmēram tā; „Piesaucot Jēzus Kristus vārdu un, man, kalpotājam doto autoritāti, pamatojoties Dieva Vārdā: „Es jums dodu varu....” un piesaucot mūsu Pestītāja izlietās Asinis pār sevi, pavēlu, tev sātan, liec mierā šo dvēseli. Tas Kungs lai tevi norāj, velns, un lai Viņš tev atņem varu pār šo cilvēku, tādēļ ka es esmu liecinieks tam, ka viņš (viņa) atteicās no tevis un tagad pilnībā pieder tikai Dievam. No šī brīža tev vairs nav varas pār šo Dieva bērnu!” pēc nelielas pauzes šo pavēli var nobeigt ar sekojošu lūgšanu: „Debesu Tēvs! Es uzticu Tev Tavu meitu (dēlu) un lūdzu, lai Tu Pats viņu turpmāk vadītu un vestu dzīves ceļā tā, kā Tu vēlies”.

Izlietojot varu, kas dāvāta no augšienes, dvēseļu aprūpētājam, protams, ir jābūt īstenam Jēzus māceklim, jābūt šķīstītam un viņa dzīvei jābūt sakārtotai, citādi, tāda viņa iebrukšana sātana valstībā var beigties ar nopietnām sekām, līdzīgi kā tas notika ar septiņiem Skevas dēliem, par kuriem ir stāstīts Apustuļu darbu deviņpadsmitajā nodaļā. Lūdzot šādas lūgšanas nav ieteicams uzlikt rokas, tādēļ, ka pat Jēzus to nedarīja, bet tikai izteica pavēli ļaunajiem gariem un tumsības spēkiem atstāt cilvēku. Atsakoties no sātana varas, svarīga loma ir psiholoģiskajam faktoram, bez tam ne tikai tādēļ, ka atklājas tas, kas ir bijis tumsā, bet arī tādēļ, ka

cilvēks apzināti iziet no sātana pakļautības un kļūst par cita Kunga – Jēzus īpašumu, un tas nozīmē, ka no šī brīža atrodas Viņa apsardzībā. Kaut arī velns ir spēcīgs, Dievs – ir VISSPĒCĪGS, tādēļ, atrodoties Viņa apsardzībā, vairs nav jābaidās no tā, kurš ir vājāks. Šī apziņa atnes dvēselei mieru, fizisku atvieglojumu, un dažreiz, pat pilnīgu miesas un psihisko dziedināšanu, ko labi var redzēt sekojošā piemērā.

Kāda kristiete, kura astoņpadsmit gadus sirga ar depresiju, savas veselības dēļ, bija spiesta mēnešiem ilgi atrasties slimnīcā psihoterapijas nodaļā un ilgstoši lietot antidepresantus. Bet, pat tad, kad kļuva labāk, un viņu izrakstīja mājās, viņa tik un tā palika drūma un nomākta. Tas viss aizgāja tik tālu, ka organisms vairs nespēja pieņemt medikamentus, bet dvēsele, burtiskā nozīmē, tiem pretojās. Viņu mocīja neizskaidrojama trauksme, dažādas bailes, nelabas priekšnojautas, pastāvīgi sirds – asinsvadu sistēmas un kuņģa – zarnu trakta traucējumi. Visas medicīniskās izmeklēšanas un medikamentozā ārstēšana nedeķa vēlamos rezultātus. Par viņu lūdza lūgšanu grupa un draudze, taču, bez panākumiem.

Tas tā turpinājās līdz brīdim, kad viņa vērsās pie pieredzējuša dvēseļu aprūpētāja. Uz jautājumu, vai viņas dzīvē ir apslēpti grēki un tai skaitā, vērsšanās pēc palīdzības pie okultiem spēkiem, viņa tūdaļ atbildēja apstiprinoši. Sekojošajā dvēseļu aprūpes sarunā noskaidrojās, ka šīs sievietes dzīve, līdz viņa kļuva ticīga, bija pilna ar dažādām mānītībām, kārpu un miežgraudu izdeldēšana ar burvestību metodēm, piedalīšanos spiritisma seansos, kur, ar „šķīvīša dancināšanas” metodi tika izjautāti gari, kā arī vērsšanās pie ekstrasensiem un dziedniekiem. Pēc tam, kad kļuva ticīga, ne reizi vien lietoja homeopātiskos preparātus un izmantoja adatu terapijas ārstniecības kursus. Lūk, ar šādu okultā mantojuma buketi un neizsūdzētu grēku vezumu, viņa gadiem ilgi uzskatīja sevi par kristieti, bija vietējās draudzes locekle un pieņēma Svēto Vakarēdienu.

Pēc pirmās grēksūdzes un lūgšanas ar atteikšanos no okultajiem spēkiem, viņa sajuta manāmu uzlabojumu. Dievs

turpināja strādāt ar viņas dvēseli, vienu pēc otra atklājot grēkus, kuri arī tika nesti gaismā. Ar katru grēksūdzi viņai kļuva vieglāk un vieglāk. Pazuda bailes, manāmi uzlabojās miegs, sāpes sirdī, kuņģī un zarnās kļuva arvien retākas. Pamazām sieviete samazināja lietojamo zāļu devu, un pēc dažiem mēnešiem vispār pārtrauca tās lietot. Protams, šis piemērs nedod pilnīgu garantiju, ka visi, kas sirgst ar līdzīgām dvēseles un miesas vainām, noteikti atlabs, līdz ko būs ķērušies pie dvēseļu aprūpes. Taču, fakts, ka okulto grēku atklāšana un atteikšanās no sātana varas nes labus augļus, ir neapstrīdams un apstiprinās praktiskajā dzīvē.

Dažreiz dvēseļu aprūpētājiem tiek uzdots jautājums, vai var lūgt atteikšanās lūgšanu par tuviem radiniekiem un sev dārgiem cilvēkiem, tas nozīmē – lūgt viņu vietā, ja viņi paši nejūt nepieciešamību vai vienkārši nevēlas to darīt? Diemžēl, nē. Atteikšanās lūgšanu ir jālūdz pašam okulti saistītajam un sātana saistītam cilvēkam. Vienīgais izņēmums ir mazi bērni, kuri ir kļuvuši par bezpalīdzīgiem okulto darbību upuriem, kad viņu vecāki, vecvecāki vai kādi citi tuvinieki, vēloties „palīdzēt”, ir pakļāvuši viņus šai ietekmei. Tādos gadījumos tēvs vai māte var par viņiem lūgt atteikšanās lūgšanu (labāk brīdī, kad viņi gul), lūdzot Tam Kungam piedošanu, ja paši ir bijuši tā iniciatori.

Manā personīgajā dvēseļu aprūpes praksē ir bijis tikai viens gadījums, kad garīgi spēcīga kristiete, kura bija svētīta aizlūdzēja, esot viena miesa ar savu, kaut ticīgo, bet okulti saistīto vīru, viņa vietā slepeni atteicās no pār viņu valdošajiem spēkiem (jo viņš atteicās to darīt) un piedzīvoja redzamus pierādījumus tam, ka bija sadzirdēta. Taču, tā notiek ļoti reti. Saišu saraušana ar sātanskajiem spēkiem ir jāveic pašam okulti saistītajam cilvēkam, vienalga kādā vecumā viņš ir, sākot no pirmajiem pusaudža gadiem, kad bērns jau ir spējīgs saprast to, ko vecāki viņam stāsta. Vislabāk, ja to dara tēvs vai māte, lūdzot arī savam bērnam piedošanu par to, kas izdarīts nezināšanas dēļ, gribot viņam palīdzēt, bet patiesībā viņam ļoti kaitējot. Pēc tam arī pašam pusaudzim, jauniešiem vai jauniešiem vajadzētu vērsties pie dvēseļu

aprūpētāja, iznest gaismā grēkus un kopā lūgt atteikšanās lūgšanu. Dievs nekad neko nedara varmācīgi, bez cilvēka, kuram tas ir nepieciešams, līdzdalības.

Ir jāteic, ka šīs zemes ķēniņš visai negribīgi šķiras no saviem upuriem, tas nozīmē, dvēselēm, kuras reiz bijušas pakļautas viņa varai. Pēc atteikšanās lūgšanas viņš var mēģināt cilvēku iebiedēt un uzspiest domas, ka no tās lūgšanas nav nekādas jēgas. Tādos brīžos, ar stipru ticību un Jēzus Kristus Asinīm, ir jāstājas velnam pretī. Šajā pozīcijā ciešot sakāvi, velns, parasti, meklē citu iespēju, kā atgriezt sev šo pazaudēto dvēseli. Ne velti Lūkas evaņģēlija vienpadsmitajā nodaļā ir runa par to, ka nešķīstie gari mīl atgriezties tajās vietās, kur ir mitinājušies. Tādēļ, katram cilvēkam, kurš atsvabinājies no sātana valgiem, turpmāk ir jābūt ļoti uzmanīgam un vērīgam, lai atkal no jauna nenokļūtu okultajā atkarībā.

Diemžēl, okulti saistītu cilvēku dvēseļu aprūpē ne sevišķi bieži, bet mēdz būt tā, ka visas pūles ir veltīgas. Nereti tas notiek tad, kad pēc palīdzības atnākušais cilvēks pats pārtrauc jebkādu cīņu, vai arī tad, kad viņš, pilnīgi apzinoties, ko dara, pārkāpj to robežu, aiz kuras vairs nepastāv Dieva apsardzība un aizsardzība. Šādas rīcības sekas izpaužas pilnīgā nespējā lūgt atteikšanās – atbrīvošanās lūgšanu. Viņš it kā cenšas izspiest no sevis šo lūgšanu, bet mēle viņam neklausā. Dažiem no viņiem mēdz būt mokošas žokļa vai rīkles spazmas, līdz pat draudam nosmakt.

Tā, viena sieviete dvēseļu aprūpes sarunas laikā runāja pilnīgi normāli, izklāstot savus šausminošos okultos grēkus, bet, kad pienāca brīdis lūgt atbrīvošanās – atteikšanās lūgšanu, viņa it kā pazaudēja valodu. Mēģinot pārvarēt krampus, kas bija izkropļojuši viņas seju, nelaimīgā centās izspiest no sevis kaut vienu vārdu, bet tas viņai neizdevās. Tad, cenšoties sevi pārvarēt, viņa sasprindzināja visu ķermeni un tā saspieda rokas, ka krakšķēja pirkstu locītavas, taču, arī tas nelīdzēja. Jūtot savu bezspēcību, viņa beigu beigās sāka raudāt. Kad dvēseļu aprūpētājs lūdza par viņu, viņai ar grūtībām un caur aizsmakumu izdevās izdvest: „Es nevaru.

Mani it kā kāds žņaudz. Mana rīkle un mēle ir kā paralizētas. Es izjūtu neaptveramu iekšēju pretestību, kuru nespēju izturēt, tādēļ... lieciet mani mierā!” Ar šiem vārdiem viņa pēkšņi pielēca kājās, strauji izskrēja no istabas un vairāk nekad neatgriezās.

Cits gadījums. Kāds jauns cilvēks, kurš reiz, ar savām asinīm bija parakstījis kontraktu ar velnu, pilns apņēmības pārtraukt to ar dziļas grēksūdzes un atteikšanās lūgšanas palīdzību, atnāca uz dvēseļu aprūpi. Viņš stāstīja, ka vīlies savā nominālajā kristietībā, muļķīgā jauneklā iedomā, nolēma izmēģināt uz ko ir spējīgs sātans. Aizejot kalnos, viņš iegriezta sev pirkstā un uz sagatavotas papīra lapas ar asinīm uzrakstīja solījumu kalpot velnam, ja tas viņu apveltīs ar kādām īpašām spējām. Savu īso vēstījumu iespraužot klints spraugā, viņš steidzīgi devās prom, bet viņa prātu caurstrāvoja doma: „Neprātīgais, ko tu esi izdarījis!” Apstājoties kā iemiets, viņš tūdaļ pagriezās un skrēja atpakaļ, lai paņemtu atpakaļ šo nelaimīgo zīmīti, bet tās tur vairs nebija.

No tā laika viņš pazaudēja mieru, viņu nomocīja Dievu zaimojošas domas un naidis pret visiem apkārtējiem cilvēkiem. Pēc diviem gadiem, galīgi nomocījies, viņš, beidzot atnāca uz dvēseles aprūpi. Tik ilgi, kamēr šis, no Dieva atkāpies kristietis sūdzēja savus grēkus, viss bija labi, bet tiklīdz viņam tika piedāvāts izteikt atteikšanās lūgšanu, notika neticamais. Viņa mute sagriezās atbaidošā sātaniskā smīniņā, bet viņš pats it kā pārakmeņojās. No visa spēka nabags centās atkārtot kalpotāja priekšā teiktos vārdus, bet tas viņam neizdevās. Viņa mēle, vārda tiešā nozīmē, bija paralizēta. Kad dvēseļu aprūpētājs sāka par viņu stipri lūgt, viņš gārdzot spēja izvest vien vārdu „Es...”, un tā arī palika ar atvērtu muti, kura turpināja virināties, bet bez skaņas. Nelaimīgais skatījās ar šausmu pilnām un izvalbītām acīm, sita sev pa lūpām, bet tas neko nemainīja, viņš palika pilnībā mēms. Šajā piemērā ir labi redzams, cik bīstami ir aiziet pārāk tālu eksperimentos ar sātanu un tumsas spēkiem. Nedomājot par sekām, tu vari pārkāpt šo pēdējo robežlīniju, un tad vairs nebūs iespēja atgriezties atpakaļ.

Dvēseļu aprūpes prakse rāda, ka ne tikai okulti saistītiem, bet arī atbrīvošanu piedzīvojušām dvēselēm ir raksturīga kaut kāda neizskaidrojama iekšēja tieksme pēc dažādām izpausmēm, kas saistīts ar neredzamo garu pasauli. Pie šādiem cilvēkiem, sātanam visvieglāk ir nākt „gaismas eņģeļa” izskatā, pie tam, visbiežāk, visādu garīgu pārdzīvojumu veidā – pēkšņi redzot kustīgas, mirdzošas, krāsainas lodes, ieraugot parādībā dažādus „svēto tēlus”, izjūtot patīkamu siltumu un citus līdzīgus fenomenus. Sevišķi bieži tas notiek ar tiem, kuri pagātnē ir nodarbojušies ar spiritismu, tas ir izsaukuši un izjautājuši mirušo garus, kuru vietā pie viņiem ieradās dēmoni un atbildēja uz uzdotajiem jautājumiem.

Cilvēkam, kurš ir lūdzis atbrīvošanas – atteikšanās lūgšanu un kļuvis brīvs no tumsības spēkiem, ir jāizdara sekojoši soļi – **jāiznīcina visi priekšmeti**, kas tādā vai citādā veidā ir bijuši saistīti ar sātanu un viņa tumsības spēkiem. Tās var būt dažādas figūriņas, suvenīri, statuļiņas, kas dāvinātas un atvestas no zemēm, kur tiek atzīts budisms, hinduisms un dažādās izpausmēs esošais pagānisms. Iznīcināšanai jāpakļauj arī homeopātiskie, antropozofiskie un burvju, vārdotāju un šamaņu izgatavotie preparāti, uzlējumi un ziedes. Bez tam, ir jāsavāc visi mājās esošie ieraksti ar dažādām pop, rok grupām (ieskaitot arī tā sauktās kristīgās), attēli, sadzīves priekšmeti un apģērbi ar noslēpumainiem pagānisma rituālu un dievekļu attēliem, kā arī viss cits, kam varētu būt saistība ar okulto pasauli. No tā visa ir jāatbrīvojas visefektīvākajā veidā, piemēram, sadedzinot, salaužot gabalos, iemetot dziļos ūdeņos un tam līdzīgi.

Tāda rīcība nav fanātisms, bet kaut kas pilnīgi nepieciešams. Jo cilvēkiem ir žēl iznīcināt pirktas vai dāvinātas lietas, sevišķi zelta rotas zodiāka zīmju, pakava, čūskas, nagu un vēl kādu šaubīgu veidojumu izskatā. Ejot uz kompromisu, viņi dāvina šos priekšmetus saviem paziņām vai nodod uzpirkšanas punktus, saņemot atpakaļ kaut nelielu daļu no iztērētajiem līdzekļiem. Tā rīkojoties viņi nedomā par to, ka izmantos naudu, kas iegūta par zeltu, kas bija vēlētā tam, kas tur bija attēlots, bet nododot šādas rotas citiem,

viņi nodod līdzī arī to lāstu, ko tas sevī nes. Tātad, radikāla jebkādu priekšmetu, kas saistīti ar okultisma lāstu, iznīcināšana ir vienīgais veids kā atbrīvoties no visa tā, ko tas var atnest sev līdzī.

Kā apstiprinājumu to gribētos ilustrēt ar kādu piemēru no vienas kristietes dzīves, kuru viņa pati lūdza iekļaut šajā grāmatā. Kārtējo reizi viesojoties pie saviem radniekiem, viņa, kā dāvanu no savas audžu mātes, saņēma skaistu, **melnu**, smalkā tamborējuma veidotu šallīti. To dāvinot, vecā sieviete teica, ka tā esot kā ģimenes relikvija, kas pa sieviešu līniju tiek nodota no paaudzes paaudzē. Tādā veidā šis galvas ģērbs ir ceļojis no rokas rokā daudzu paaudžu garumā, bet izskatījās kā jauns. Tā kā pēdējai tās īpašniecei nebija savas meitas, viņa nolēma „stafeti” turpināt, nododot to savai audžumeitai. Glaimota tādēļ, ka viņai ir izrādīts tāds gods, kristiete ar pateicību pieņēma šo „dārgo dāvanu” un kārtīgi izpriecājusies par to, nolika skapī, lai izdevīgā brīdī uzliktu.

Ar laiku šajā ģimenē, kas jau tā cieta no okultās apsēstības, lietas kļuva vēl sliktākas. Sievietes neticīgais vīrs šausmīgi dzēra. Bērni kliedzot modās pa naktīm, jo viņus sapņos mocīja briesmoņi. Vēl viņos iedzina šausmas biedējoši, izplūduši, želejveidīgi, tēli, kas lidinājās pa dzīvokli. Pašai sievietei, kura bija ļoti dzīvespriecīga, aktīva un enerģiska, sākās depresijas lēkmes, kas noveda līdz izmisumam. Tas viss lika viņai ieiet gavēnī un pastiprināti lūgt, lai Tas Kungs atklāj, kas ir visa notiekošā iemesls. Debesu Tēvs atbildēja uz Sava bērna lūgšanām, skaidri norādot uz dāvināto šallīti. Kaut, cilvēcīgi spriežot, viņai bija žēl šo skaisto lietīņu, viņa tomēr izlēma to sadedzināt. Bet kāds izbrīns viņu pārņēma, kad, neskatoties uz visu piepūli to aizdedzināt, no smalkiem, dabīgās šķiedras diegiem tamborētā šallīte, neaizdegās. Ugunij nebija varas pār to.

Šādas parādības satriekta, kristiete ataicināja pie sevis kādu brāli – kalpotāju, kurš atnāca, paņemot līdzī nelielu benzīna kanniņu. Viņi kopā aizbrauca uz tuvējo mežu, bagātīgi aplēja šalli ar benzīnu un atkal mēģināja aizdedzināt,

bet, diemžēl... Uguns mēles plivinājās starp valdziņiem, bet pašu tamborējumu neskāra. Šāda bilde iedvesa šausmas un redzami demonstrēja šajā izstrādājumā ielikto vareno dēmonisko spēku. Viņi vairāk kā stundu neveiksmīgi noņēmās, lai savu darbu izdarītu līdz galam, bet tā arī nevarēja to izdarīt. Ar degvielu piesūcinātā, papīriem un zariem apkrautā šallīte palika nebojāta, bet viss apkārtējais sadega. Beigu beigās viņiem nekas cits neatlika kā vienkārši ierakt to zemē. Tikai pēc tam kristietes sirdī atgriezās ilgotais miers.

Kā redziet, pret šādām lietām nevar vieglprātīgi attiekties, jo tam visam ir nopietnas sekas. Šajā gadījumā var pieņemt, ka viena no šīs dzimtas pārstāvēm (bet tas varēja būt noticis XVIII gs. beigās, XIX gs. sākumā) tādā veidā „apbalvoja” nākamās paaudzes ar smagu okultu lāstu, kurš, daudzu gadu desmitu garumā, vienu ģimeni pēc otras, pārvērtā gruvešos. Līdzīgā veidā, šādu lietu īpašnieki var tikt veltīti sātanam, apdāvināti ar pārdabiskām spējām, kļūt par magiem un ekstrasensiem, „ārstēt” cilvēkus un dzīvniekus, parēģot nākotni, redzēt neredzamo, kontaktēties ar mirušo gariem, pieburt slimību, uzlikt lāstu, veikt daudz ko citu, kas ir ārpus parastajām cilvēciskajām spējām. Sātans nesauž. Viņš izmanto cilvēku ziņkārību un zinātkāri, kā arī vēlēšanos izzināt neaizsniedzamo, lai varētu atvērt ceļu uz viņu dvēselēm un iegūt pār viņiem varu.

Visgrūtākie gadījumi dvēseļu aprūpes praksē ir gadījumi, kad okultā verdzība ir savienojumā ar psihiskām slimībām un dažāda veida apsēstībām, kuras nevar, īsumā, dažos teikumos, aprakstīt. Tādēļ ar šīm dvēseļu aprūpes sadaļām ir jāiepazīstas tam speciāli veltītajā literatūrā. Attiecībā uz pirmo, gribētos teikt, ka esot okultā atkarībā līdzīgi ejošie psihiķi traucējumi, tādi kā: maniakālas depresijas sindroms, dažāda veida psihozes un šizofrēnija, kuras pavada nospiešanās, apspiešanās, lielummānija un balsu dzirdēšana, dvēseļu aprūpētājam nepieciešams zināšanu minimums medicīnā par šādiem stāvokļiem. Tādēļ, būtu labi izstudēt speciālo literatūru, vai vēl labāk apmeklēt specializētus kursus. Optimāls risinājums ir dvēseļu aprūpes kalpošana

apvienojumā ar ārsta profesiju, bet tas, diemžēl, ir salīdzinoši rets gadījums. No savas personīgās ārsta un dvēseļu aprūpētāja prakses varu izstāstīt vienu piemēru, kas lika man daudz domāt, salīdzināt un analizēt dzirdēto un redzēto, pirms nonākt pie secinājuma, ka vienā konkrētā gadījumā bija redzams izteikta okultas saistība apvienojumā ar mantojumā nodotu šizofrēniju, un tas bija tā.

Meklējot garīgo palīdzību, pie manis vērsās kāda jauna, tikko ieticējusi meitene, kura pirmās sarunas laikā atstāja patiesas kristietes iespaidu, kura meklē patiesu attīrīšanos un svētošanos. Neskatoties uz to, ka viņai vēl nebija pat deviņpadsmit gadu, viņas pagātnei izraibināja neskaitāmi kontakti ar okulto pasauli un seksuālie grēki. No agras bērnības viņu nomocīja nakts biedēkļi un šausmīgi sapņi, kas lika domāt par mantotu lāstu vai viņas „ārstēšanu” bērnībā ar burvestību metodēm un līdzekļiem. Pārsteidza arī viņas seksuālo domu netīrība un tieksme pēc visa mistiskā. Viņa lasīja horoskopus, grāmatas par NLO un dvēseles astrālajiem ceļojumiem, piedalījās spiritisma seansos un bija medijs. Bez tam, viņa dzirdēja daudzas balsis, kuras pēc viņas ieticēšanas izmainīja savu raksturu – no pavēlošām un valdonīgām pārvēršoties maigās un pamācošās, ko viņa, protams, uzskatīja par Dieva vadību. Bez tam, viņai bieži bija redzējumi, kas pēc atgriešanās arī izmainīja savu raksturu – no šausminošiem uz patīkamiem, – gaišu būtņu parādīšanās, kas līdzīgas jaukiem eņģeļiem.

Šī meitene vairākkārtīgi iznesa gaismā savus grēkus un tad pieņēma ūdens kristību. Par viņu vairākkārtīgi lūdza atzīti garīgi spēcīgi Dieva vīri, pārliecinot, lai viņa tic pilnīgai atbrīvošanai. Viņa aktīvi piedalījās savas draudzes dzīvē, dziedāja korī. Tā pagāja divi gadi, kuros viņa periodiski nāca uz dvēseles aprūpes sarunām. Pirmais, kas radīja aizdomas par līdzās esošo šizofrēniju, – bija pieaugošs domu haotiskums un nespēja konkrēti izstāstīt savus „garīgos” pārdzīvojumus. Vēlāk, uzmanīgu darīja spilgti izteiktas „augstvērtīgas”, bet patiesībā murgainas idejas, rupjš emocionāls defekts un pazīmes, kas liecina par

pakāpeniskām personības izmaiņām un sabrukumu. Arvien vairāk nostiprinoties savos pieņēmumos, es satikos ar viņas māti, kura atļāvās pastāstīt, ka meitenes tēvs ir nevis tagadējais patēvs, bet cilvēks, kurš cieta no šizofrēnijas. Pēc meitenes ievietošanas psihiatriskajā slimnīcā, diagnoze apstiprinājās, un viņa kļuva par pastāvīgu tās pacienti, periodiski veselu gadu un pat ilgāk intensīvi ārstējoties.

Kas attiecas uz apsēstu cilvēku dvēseļu aprūpi, tad ņemot vērā šīs tēmas plašumu un šīs kalpošanas specifiku, kas varētu šokēt plašu auditoriju, varu tikai īsumā pateikt, ka atšķirībā no visiem citiem minētajiem gadījumiem, šeit pūles, kas pieliktas tikai no dvēseļu aprūpētāja puses, būs par maz. Ir nepieciešama ticībā spēcīgu, garīgi pieredzējušu un varbūt pat attiecīgi apdāvinātu Dieva vīru, kā arī aizlūdzēju, kas gavēnī un pastiprinātā modrībā spējīgi iestāties gan par kalpotājiem, gan velna mocītajām dvēselēm, pieaicināšana, laikā kad tiks īstenota cīņa ar dēmoniem un ļaunajiem gariem, kas valda cilvēkā. Virspusēja un atvieglināta pieeja šim jautājumam beidzas nevis ar uzvaru, bet sakāvi un rūgtu vilšanos.

Noslēgumā var piebilst, ka ķeroties pie palīdzības sniegšanas okulti atkarīgiem cilvēkiem, dvēseļu aprūpētājam ir jāatceras par iespēju, ka pasaules telpas ļaunie gari uzbruks un atriebsies. Šie uzbrukumi vienmēr ir vērsti pret tiem, kuri iestājas par šādiem nelaimīgajiem, sevišķi, ja viņi ir spēcīgā atkarībā vai apsēsti. Bez tam, sātans savu nīknumu izlej ne tikai pār pašu kalpotāju, bet arī pār viņa ģimenes locekļiem, kas izpaužas kā slimības, finansiālas problēmas, dažādas nelaimes un bēdas, kā arī aprunāšana un apmelojumi, kurus izplata, lai cik paradoksāli tas būtu, paši okulti saistītie cilvēki un ticības brāļi un māsas. Paciešot šos uzbrukumus, ir jāatceras arī tas, ka viss ir Dieva kontrolēts un Viņš nepieļaus neko, kas ir pāri mūsu spēkiem.

8. nodaļa

Svētošanās un dvēseļu aprūpes kalpošanas „zemūdens akmeņi”

Daudzi no mums zina, kādas nāvīgus draudus sevī slēpj briesmas, ko nevaram ieraudzīt ar savām acīm. Pie tām pieder zemūdens koraļļu rifi un zemūdens klintis, kā arī peldoši ledus kalni – aisbergi, ar ko reiz sadūrās un nogrima „nognremdējamais” kuģis „Titāniks”. Savā viltībā tiem līdzīgi ir smilšu sēkļi, kur var uzsēsties un palikt kuģi, kā arī, pirmajā mirklī nepamanāmās zemūdens straumes, kuras vājāku peldētāju var ievilkāt jūras dziļumā, vai ar zaļu sūnu klātie cinīši, kuriem uzkāpjot, cilvēks var tikt ievilkts staignā purvā. Bēdīgi slavens ir arī „Bermudu trijstūris”, kur daudzu gadu garumā bez pēdām pazuda tvaikoņi un lidmašīnas.

Kad domā par tādu šaušalīgu apdraudējumu, kas klusītiņām tev uzglūn, kļūst baisi no apziņas, ka tu šādas situācijas nevari iepriekš paredzēt un no tām izvairīties. To saprotot, cilvēki veic dažādus drošības pasākumus, lai kaut kā sevi pasargātu no jaunām nelaimēm, mācoties no tā, kas jau ir bijis. Tieši tāpat ir jārīkojas dvēseļu aprūpē un svētaprašanas procesā, kur arī mēdz būt sava veida „zemūdens akmeņi”, kuri var mūs nogremdēt ne tikai bezcerībā, bet arī mūžīgajā pazušānā.

Katrs no mums var iekļūt šādās viltīgās lamatās, arī dvēseļu aprūpētājs, pie tam, tas notiek tad, kad mēs pārstājam būt modri un pārkāpjām kādas robežas, aiz kurām mūs sagaida sātans. Briesmīgi neieredzot attīrīšanos, svētošanos un dvēseļu aprūpes kalpošanu, kas viņa tumsības valstībai nodara lielus zaudējumus, viņš pieliek daudz pūļu, lai to apstādinātu, vai, vismaz, nomelnotu. Šāda mērķa vadīts, viņš kārdina dvēseļu aprūpētāju vai to dvēseli, kura ir atnākusi, vedinot viņus uz rīcību, kas varētu iznīcināt tik vērtīgo Dieva darbu. Lai saprastu sātana līkločus un varētu nostāties savas sirds sardzē, no sākuma aplūkosim tās briesmas, kas draud dvēselei, kas tiecas uz attīrīšanos un svētošanos.

1. Pirmkārt, – viņš dara visu iespējamo, lai liktu cilvēkam vilties un tādā veidā atņemtu vēlēšanos iet tālāk šajā virzienā. Tamdēļ, viņš mudina uz darbībām, kuras it kā norāda uz gatavību pazemoties un nožēlot grēkus, tomēr ir kļūdainas. Piemēram, var sastapt tādus ticīgos, kuri sirdsapziņas un Svētā Gara apsūdzēti, ilgi nedomājot, iet un visas draudzes priekšā izsūdz savus grēkus. Tāda **publiska grēksūdze un grēku nožēla**, kā likums, nedod neko labu. Jo dievkalpojumā parasti piedalās ne tikai draudzes locekļi, bet arī viesi un vēl nestabili savā ticībā jaunatgrieztie, kuri daudz ko vēl nesaprot un kurus šāda kristiešu rīcība var ne tikai samulsināt, bet pat atbaidīt. Bez tam, ne visi kristieši ir spējīgi izturēt dzirdētā smagumu. Var gadīties, ka uzzinot brāļa vai māsas noslēpumu, daži no tiem var savā sirdī viņu nosodīt un sākt aprunāt vai baumot. Tas, ne tikai nepalīdzēs dvēselei, kura nožēloja grēkus, bet liks nožēlot izdarīto un dot solījumu, ka nekad vairs ne ko tādu neatkārtos. Tādā veidā velns viegli sasniedz savu mērķi – uz ilgu laiku vai pat uz visiem laikiem atņemot dvēselei vēlēšanos sakārtot savu dzīvi. Draudzes priekšā visiem jālūdz piedošana tikai par tiem sliktajiem vārdiem un rīcību, kurus visi zina, vai arī tad, ja esam devuši iemeslu nosodījumam, esam bijuši citiem par kārdinājumu un piedauzību. Kas attiecas uz personīgajiem grēkiem, kurus neviens nezina, tos labāk ir nest Tā Kunga priekšā savā lūgšanā, vai izstāstīt dvēseļu aprūpētājam, bet nedarīt zināmus visiem, jo tas viņiem nenāks par labu.

2. Nākamā kļūda, kas var tikt pieļauta attīrīšanās un svētošanās procesā ir – **sākt atklāt savus seksuālos grēkus savam vīram vai sievai**. Protams, neviens nevar mums aizliegt to darīt. Daži vīri un sievas pat pieprasa tādu grēksūdzi. Diemžēl, dzīve un dvēseļu aprūpes prakse rāda, ka šādas atzīšanās ne tikai neatrisina, bet vēl jo vairāk saasina ģimenes dzīves problēmas. Kaut bieži laulātie apgalvo, ka varēs to izturēt, patiesībā tas viņiem ir ļoti grūti. Citus kritienus un kļūdas viņi pieņem samērā viegli, bet netiklību un laulības pārkāpšanu, nerunājot jau par vairākkārtīgu neuzticību, tas otrai pusei iecērt tik dziļu psihisku traumu, ka saindē visu

turpmāko ģimenes dzīvi. Un, pat, ja vīrs vai sieva saka, ka ir piedevuši, ģimenes konfliktos un krīžu laikos, stāstītais uzpeld atmiņā, kļūst par neuzticēšanās, greizsirdības, aizdomu, apvainojumu, pārmetumu, aizvainojumu iemeslu un pat kļūst par cēloni nodevībai. Nereti šādu cilvēku laulības dzīve beidzas ar šķiršanos. Atzīties kādreiz izdarītā seksuālā grēkā vajag tikai tad, ja vainīgā puse nešaubās, ka vīrs (sieva) to nojauš un bez tam sen zina. Tad dziļa grēka nožēla viņas (viņa) priekšā un sirsnīga piedošanas lūgšana, vienkārši ir nepieciešama. Visi pārējie gadījumi, kas attiecas uz dzīves intīmo pusī, saistās ar dvēseles aprūpi.

3. Vēl kāda triks, ko sātans pielieto, attiecībā uz dvēselēm, kas tiecas uz svēttapšanu, – **vīlto Svēto Garu**, kurš atver mūsu acis, lai ieraugām savus grēkus. Izmantojot ciešanas un spilgti izteikto paša grēcīguma atziņu, kā arī cilvēka neinformētību šajā jautājumā, viņš pievienojas attīršanās procesam un sāk mocīt un atņemt spēku, apvainojot te vienā, te otrā grēkā, dažreiz pat „atgādinot” to, kas patiesībā vispār nav bijis. Šī svešā balss, kas uzdod sevi par mūsu sirdsapziņas balsi, komandē, liek, pieprasa un piespiež darīt ko tādu, kas ir ārpus visiem veselā saprāta ietvariem. Tādos gadījumos, vislabāk, ir pārstāt tai paklausīt un, pie pirmās izdevības, vērsties pie pieredzējuša dvēseļu aprūpētāja vai kāda cita kalpotāja, kurš palīdzēs tikt skaidrība ar šo situāciju un atmaskos velna mahinācijas. Ja to neizdarīs, viegli var iekrist maldos un aiziet nepareizajā virzienā, esot pārliecinātam, ka tiec Svētā Gara vadīts.

4. Attīršanās un svētošanās „zemūdens akmens” ir arī pārmērīga emocionalitāte uztverot to, ko mums atklāj Tas Kungs, vai to, ko mums domās ieliek sātans. Tad vieni sāk noskumt un izmist, uzskatot sevi par šausmīgiem grēciniekiem, kuriem Dievs vairs nevar piedot un tādā veidā nonāk garīgā strupceļā, gaidot nenovēršamu sodu, kas nāks pār viņiem. Citi arī krīt galējībā, sākot „zvanīt visus trauksmes zvanus” un brauc simtiem vai tūkstošiem kilometru, cerībā satikt cilvēku, kurš ar vienu mājienu atrisinās visas viņu problēmas. Tādiem cilvēkiem reizi pār visām reizēm vajag

atcerēties, ka mēs esam tāda Dieva bērni, Kuram „žēlastība ir augstāka par tiesu”, un, ka viss, ko Viņš iesāk, Viņš noved līdz galam un nekad nesteidzas, un nekad nenokavē. Viņam visam ir savs laiks un Savs plāns katrai dvēselei. Tas Kungs nenoplūc negatīvus augļus, bet dod iespēju tiem nogatavoties, vai, runājot garīgi, no sākuma aizved dvēseli līdz sapratnei, kas tieši viņai ir galvenais, un tikai pēc tam īsteno dzīvē nodomāto. Skrienot pa priekšu var sastrādāt tik daudz nelaimju, ka pēc tam mocīsies gadiem, kamēr atraisīsi to, ko pats esi samezgojis.

Izņemot slēptos „zemūdens akmeņus”, kuri sagaida kristieti viņa attīrīšanās un svētošanās ceļā, ir arī briesmas, kuras uzglūn ne tikai cilvēkam, kurš vērsas pēc dvēseļu aprūpes palīdzības, bet arī pašam dvēseļu aprūpētājam.

1. Kas attiecas uz pirmo gadījumu, tad šeit sātans izmanto mūsu **pieķeršanos**, kura rodas kā atbildes reakcija uz mums izrādīto sirsnīgo iejūtību, cilvēcisko līdzdalību, sapratni, līdzjūtību un gatavību palīdzēt. Atklātās sarunas, kas ir dvēseļu aprūpes pamatos, noved pie īpašas uzticēšanās un labvēlības veidošanās. Tas veicina atkārtotu kontaktēšanos, sevišķi tad, ja tas notiek ar garīgi nobriedušu kristieti un tāda tikšanās garīgi bagātina. Jo katrs cilvēks novērtē pamācības un gudrus padomus, sevišķi brīžos, kad viņam ir problēmas un tas ir īpaši nepieciešams. Tātad, dvēseļu aprūpes sākuma posmā pieķeršanās ir dabīga un pilnībā izskaidrojama. Bet gadās, ka tā ieilgst un, šis, mums tik vērtīgais cilvēks, izstumj no savas vietas Dievu, kļūstot par kristīgās dzīves normu, neko labu nenesot.

Tā kāda jauna sieviete, tik ļoti savā sirdī iemīlēja savu jauko, labo un atsaucīgo dvēseles aprūpētāju, ka, pārkāpjot visas veselā saprāta robežas, skuma, ilgojās un nevarēja atrast sev vietu, ja ilgu laiku nevarēja ar viņu satikties. Viņai nepietika ar vēstulēm un telefona zvaniem, viņa bij gatava vai katru mēnesi braukt trīssimt kilometru, lai tikai dažas stundas varētu pabūt kopā. Ar laiku šai dvēselei sāka nepietikt ar vārdiem, lai cik vērtīgi un sirsnīgi tie būtu. Viņa vēlējās pieskarties dvēseļu aprūpētājas rokām un sejai,

piespiesties viņas krūtīm, sajust viņas miesas siltumu un maigumu. Tā, atbildot, kā māsa viņu apskāva un šad tad nobučoja uz vaiga, tādēļ, ka, vecuma ziņā, varēja būt viņas māte.

Bet pienāca brīdis, kad vētrainā jūtu izrādīšana, kas bija pārpludinājušas jauno sievieti, sāka sev pievērst, apkārtējo cilvēku uzmanību, kuri ar smaīdu teica, ka tāda mīlestība vairs neizskatās kristīga. Nevēloties kļūt par piedauzības akmeni, dvēseļu aprūpētāja nolēma pateikt savai aprūpējamai, lai viņa uzvedās atturīgāk, uz ko kā atbildes reakciju saņēma īstu histēriju. „Jūs mani nesaprotiet! – aizvainota viņa raudāja un kļiedza. – Kā jūs varat būt dvēseļu aprūpētāja, ja varat tik ačgārni iztulkot manas jūtas!”. Nekādi vārdi, lai izskaidrotu situāciju, netika pieņemti, un tas viss beidzās ar to, ka apmeklētāja ar lielu troksni aizcirta aiz sevis durvis. Nogaidot pāris nedēļas, dvēseļu aprūpētāja piezvanīja un vēlreiz mēģināja izskaidroties, bet klausules otrā galā sadzirdēja atbildi: „Es ar jums nevēlos vairs neko kopīgu!”.

Kā redziet, cilvēciskā mīlestība ļoti ātri pārvēršas naidā, ja aiz tās slēpjas sātans un cenšas nomelnot Dieva darbu. Tam viņš izmanto visu iespējamo un jebkuru, tajā skaitā arī tos, kuri ir mūsu ticības brāļi un māsas.

2. Pārmērīga pieķeršanās dvēseļu aprūpētājam var kļūt vēl bīstamāka, pāraugot redzamā **seksuālā interesē**, ja tas ir starp dažādu dzimumu pārstāvjiem, kā tas ir redzams nākamajos divos piemēros.

Viens jauns kristietis aizrāvās ar savu dvēseļu aprūpētāju, kura bija divdesmit gadus vecāka un izturējās pret viņu kā pret dēlu. Nākot uz personīgām sarunām, viņš nesa viņai ziedus, joku veidā teica viņai komplimentus, tādā vai citā veidā palīdzēja, ja viņai tas bija nepieciešams, vienkārši, darīja visu iespējamo, lai iegūtu viņas labvēlību un īpašu uzticēšanos. Lieta nenonāca līdz nopietnam pavērsienam tikai tādēļ, ka Dievs, savai kalpotājai, atklāja izrādītās uzmanības un simpātiju patieso iemeslu un vedināja uz atklātu sarunu. Noklausoties maigo, bet stingro atmaskojumu un brīdinājumu, jaunais cilvēks piepildījās ar niknumu, kas ātri

pārauga naidā. Vēloties atriebties par, kā viņam likās, aizskartajām „īstajām” jūtām, viņš pārtrauca jebkādas kontaktus ar savu garīgo māti un sāka viņu apliet ar „netīrumiem”, izsakot visādas neiedomājamas apsūdzības.

Nākošais gadījums bija ar dvēseļu aprūpētāju, kurš pagātnē bija bijis suteners, kuram ir darīšana ar sievietēm, kuras pārdod savu miesu. Brīnumainā veidā kļūstot ticīgam, viņš pārtrauca šo kaunpilno darbu un pēc dažiem gadiem kļuva par svētītu Dieva vīru, kurš daudziem parādīja ceļu pie Kristus. Šo cilvēku skaitā bija kāda meitene, kura pēc dažām dvēseļu aprūpes sarunām ar šo dvēseļu aprūpētāju, no visas sirds viņam pieķērās un, pašai nemanot, viņā iemīlējās. Diemžēl, kalpotājs, kurš daudzus gadus bija sevi sargājis no šī grēka, šajā gadījumā nebija modrs un, zaudējot pār sevi kontroli, sagrēkoja ar viņu, kas abiem beidzās ar visaptverošu garīgu sabrukumu.

Tādā veidā, pirmajā brīdī nevainīga cilvēciska pieķeršanās, kas rodas personīgu, tuvu kontaktu rezultātā, var izvērsties par lielu nelaimi kā dvēseļu aprūpētājam, tā viņa aizbilstamajam. Lūk, tādēļ, ja cilvēks ir vērsies pēc dvēseļu aprūpes palīdzības un tas ieilgst vairāk par dažiem mēnešiem, tā pārvēršas par miesīgu cilvēcisku mīlestību, pielūgšanu vai vēl sliktāk – par dzimumtieksmi. Tad būtu pareizi tādā vai citādā veidā pielikt tam punktu.

3. Cilvēkiem, kuri ilgu laiku apmeklē vienu un to pašu dvēseļu aprūpētāju, ir vēl kāda bīstamība, viņiem **rodas nepieciešamība pēc pastāvīgas aprūpētāja palīdzības**, kas var pārāugt **atkarībā**. Ar šo frāzi ir domāts tāds stāvoklis, kad cilvēks nevar paspert ne soli, neuzklausot sava garīgā skolotāja viedokli. Šādos gadījumos pat Dieva griba tiek izzināta balstoties tajā, ko, šādos vai citos apstākļos, vai situācijās teiks dvēseļu aprūpētājs. Kaut viena cilvēka ceļa rādīšana mazāk pieredzējušam kristietim pirmajā mirklī izskatās kā labs cilvēka paklausības paraugs tam, kurš ir zinošāks garīgajos jautājumos, tomēr patiesībā ir pašos pamatos slikta atkarības izpausme, kas norāda uz kļūdaini veiktu dvēseles aprūpi. Neiemācoties dzirdēt Tā Kunga

balsi, izzināt Viņa gribu un pieņemt patstāvīgus lēmumus, šāda dvēsele atbildīgā brīdī var izrādīties pilnīgi bezpalīdzīga un piedzīvot pilnīgu garīgu sakāvi, ja kaut kādu iemeslu dēļ viņai būs liegta iespēja visu saskaņot ar savu dvēseļu aprūpētāju.

Piemēram, viens jauns kristietis, būdams pateicīgs par viņam izrādīto vērtīgo garīgo palīdzību, savā sirdī tik ļoti pieķērās savam dzīves pieredzes apgaismotajam sirmgalvim – dvēseļu aprūpētājam, ka nevarēja spert ne soli, pirms nebija lūdzis viņam padomu. Katru viņa vārdu viņš uzņēma kā Dieva vārdu, un nepamanīja, ka tajā vietā, lai meklētu kontaktu ar Dievu, meklē kontaktus ar šo kalpotāju, arvien vairāk iegrimstot redzamā atkarībā. Protams, tas nevarēja beigties ar kaut ko labu. Kad garīgais skolotājs aizgāja mūžībā, jauneklim it kā zeme pazuda zem kājām. Pat visparastākajās situācijās viņš jutās bezpalīdzīgs kā bērns, nezinot ko iesākt un kā rīkoties.

Kā redziet, sātans nesnauž un izmanto jebkuru iespēju, lai to labo, ko mums Debesu Tēvs dāvā kā garīgo palīdzību, izkropļotu un pārvērstu par savu bīstamo ieroci, kas vērsts pret mūsu dvēselēm, pie tam, savu vislielāko piepūli vēršot ne tik daudz uz tiem, kuriem ir nepieciešama dvēseļu aprūpe, bet pret pašu dvēseļu aprūpētāju, kurš, pat, ja ir Dieva ielikts šajā kalpošanā, ir tikai cilvēks un var kļūdīties. To zinot, velns cenšas noķert savos tīklos tieši viņu, tādēļ ka, ja tāds kalpotājs kaut kur kļūdīsies, tas nekavējoties ietekmēs daudzas dvēseles, kuras vēršas pie viņa pēc palīdzības. Tas dod ienaidniekam iespēju pavairot savas uzvaras. Par nožēlu jāsaka, ka dzīves pieredze rāda, ka visbiežāk sastopamās garīgās lamatas dvēseļu aprūpētājam ir tās ļaunās cilvēka īpašības, kas var attīstīties viņa kalpošanas laikā.

1. Personas **lepnums, pašpalāvība un augstprātība**. Labi zinot, pie kā šie grēki noved, un esot tam, kurš pirmais sevī tos dzemdināja, velns cenšas šajos tīklos noķert arī dvēseļu aprūpētāju, un tam ir daudz iespēju. Jo tāds kalpotājs visu laiku pamāca un brīdina. Viņam uzticas, lūdz padomu, interesējas par viņa viedokli un izrāda atzinību par doto

garīgo palīdzību. Ja kalpotājs vai kalpotāja tajā visā zaudē kontroli pār sevi un nav modri, pieņemot pateicības vārdus, uzslavas un sajūsmas apliecinājumus, tad viņiem ir ļoti viegli nonākt līdz pārākuma apziņai un garīgai augstprātībai. Kristīgajā dzīvē sasniedzot kaut ko vairāk nekā citi, var, nemaz to nepamanot, iekrist bedrē, paaugstinoties pār tiem, kuri līdz tam vēl „nav izauguši”, aizmirstot, ka jebkāda lep-nība (tajā skaitā arī garīgā) ir priekšvēstnesis apkaunojumam un krišanai.

Bez tam, demonstrējot nevis Dieva, bet savu aktivitāti, var kļūt ciets un neiejūtīgs, pieprasot no citiem to, ko pats jau ir sasniedzis. Nevajag aizmirst, ka katras dvēseles glāb-šanās ceļš ir individuāls. Dievam nav noteiktu šablonu un iepriekš sagatavotu paraugu, pēc kuriem visi būtu tiek jāpie-lāgo. Bieži vien Tas Kungs skatās uz lietām pavisam citādāk, nekā mēs, cilvēki. Dvēseļu aprūpes kalpošanā var sastapt ti-cīgos, kuri visu dzīvi, liekās, ir palikuši garīga zīdaina lī-menī, tā arī neiepazīstot īpašus Dieva dziļumus, bet kādos, īpaši grūtos dzīves apstākļos vai mokoši grūtās ciešanās, ir izrādījuši tādu vīrišķību, ticību un pašaušanos uz To Kungu, ka ir izbrīnījuši ar savu kristietību ne tikai ticības brāļus un māsas, bet pat pilnīgi neticīgus cilvēkus.

Tā piemēram, kāda kristiete, kura iepazīna To Kungu tikai piecus gadus atpakaļ, saslima ar aknu vēzi. Ārstu pazi-ņojumu par to, ka viņas dienas ir skaitītas, viņa pieņēma ar vīrišķību un mieru, pasakot, ka redz tajā Dieva gribu, par ko ārsti bija vienkārši satriekti. Izjūtot pret viņu dziļu cieņu, viņi savu nakts dežūru laikā bieži ielūkojās palātā un ilgi no-sēdēja pie viņas gultas, izjautājot par kristietību, kas pirms nāves dod viņai tik daudz ticības un spēju pašauties. Viņus pārsteidza vienkāršā un patiesā liecība par to, ar kādu prieku viņa gatavojas satikt savu Glābēju, kurš par viņu pie Golgātas krusta ir atdevis Savu dzīvību. Viņas neticīgie bērni un vīrs, kuri iepriekš pat nevēlējās dzirdēt par Dievu, atrodoties pie viņas nāves gultas, raudāja, uzklusot mātes un sievas vārdus.

Radinieki, draugi un paziņas, kuri viņu pazina pirms slimības, labprāt apmeklēja šo cietēju, jo no viņas staroja,

kaut kāds, cilvēka prātam neizprotams, pārdabisks miers un iekšēja gaisma, kas ar neatturamu spēku vilka pie sevis. No palātas viņi izgāja ar domām par dzīves jēgu. Tā, savas smagās slimības laikā, viņa bija par lielu svētību daudziem cilvēkiem, un tā ar savu nāvi, pagodināja To Kungu. Viņas bērēs bija tik daudz ļaužu, ka no malas skatoties likās, ka ir miris kāds neparasts vai slavens cilvēks.

2. Dvēseļu aprūpētājam (kā arī jeb kuram citam Dieva kalpam) vēl par vienām viltīgām sātana lamatām var kļūt viņa **pārliecība par savu nespēju sagrēkot**, kad viņš ir pārliecināts, ka, lai nu kurš, bet viņš, ar savu vareno garīgo pieredzi un zināšanām par ienaidnieka viltībām kārdinājumos, neļaus sev aiziet pārāk tālu. Cik jau ir tādu, kuri, paļaujoties uz savu spēju pretoties vilinājumiem, iekrituši tieši tajās bedrēs, kur nu nekādi nedomāja atrasties! Ļoti bieži kas tāds notiek ar tiem, kuri ar nepatiku uzlūko netikļus un laulības pārkāpējus. Gāja laiks, un viņi paši krita šajos grēkos, pie tam, visneticamākajā veidā. Līdzīgi notika ar tiem, kuriem nebija nekādas līdzjūtības pret netikļiem, kuri nožēloja savu grēku, izteicot viņiem visbargāko spriedumu, un tajā pašā laikā, aizmirstot Jēzus vārdus, ko Viņš teica sievietei, kura bija piekerta laulības pārkāpšanā un viņa būtu jānomētā akmeņiem: „Arī Es tevi nepazudinu; ej un negrēko vairs!” (Jņ. 8:11).

Tā, kāds vecāka gadagājuma mācītājs, kurš bija arī dvēseļu aprūpētājs, sev bija izveidojis likumu, ka visi netikļi un laulības pārkāpēji līdz Kristus atnākšanai ir jāizdzien no baznīcas. Taču, pienāca stunda, kad Dievs pieļāva, ka viņš pats ar savu kaimiņieni krita laulības pārkāpšanā, pēc kura, rāva vai matus sev no galvas un atkārtoja: „Es – laulības pārkāpējs! Ak, Dievs! Es esmu trakākais laulības pārkāpējs! Nesaprotu, kā es varēju līdz tam nonākt! Es taču biju pilnīgi pārliecināts, ka ne uz ko tādu neesmu spējīgs, – un šē tev!.. Ko es esmu sastrādājis!.. Ak, Kungs, ko es esmu izdarījis!” Dievs pieļāva šī cilvēka krišanu tādēļ, ka viņam nebija līdzjūtības pret tiem, kuri pelnos sēdēdami, nožēloja šo grēku. Jo Bībele jau ne velti saka: „jo tiesa ir bez žēlastības tam, kas neparāda žēlastību...” (Jēk. 2:13).

Ja cilvēku cienīts, izslavēts un godāts dvēseļu aprūpētājs sāk ticēt tam, ka viņš ir īpašs un vienreizējs, tad viņam nemanāmi var piezagties pārliecība, ka attiecībā pret viņu, Dievs var izrādīt iecietību tajā, kas priekš citiem nav pieļaujams. Šāda iemesla dēļ, viņš var atļauties darīt tādas lietas, no kurām citus, dvēseļu aprūpes sarunās, centās pasargāt. Tādā veidā tiek sagatavota augsne apkaunojumam un kaunpilnai krišanai, kas visbiežāk mēdz būt netiklība un laulības pārkāpšana.

3. Aizbilstamā atklātība un pilnīga uzticēšanās var novest pie tā, ka **dvēseļu aprūpētājā rodas simpātijas, kas visai drīz var pārāugt seksuālā interesē**, ja abi ir dažādu dzimumu pārstāvji, pie tam, pat ievērojama gadu starpība tam nav šķērslis. Diemžēl, šādas lietas notiek visai bieži, un tādēļ, nevar par to klusēt vai nepievērst tam uzmanību. Šāds piemērs: viens svētīts Dieva kalps, kurš bija mācītājs vecumā pāri piecdesmit un dvēseļu aprūpētājs, pēc vairākām uzticības pilnām sarunām ar jaunu un ļoti simpātisku masu iekš Tā Kunga, pazaudēja jebkādu kontroli pār sevi un nevaldāmi viņā iemīlējās. Sākumā viņš centās cīnīties ar šīm jūtām, visādi tās slēpjot no viņas, bet pienāca stunda, kad apburošā vienkāršība, atvērtība un pilnīgā šīs jaunieticējušās dvēseles uzticēšanās viņam, padarīja savu darbu. Sieviete bija 22 gadus jaunāka par viņu, tādēļ, uztverot viņa iemīlējušos skatienus, novērtēja tos kā tēvišķu mīlestību un neredzēja tur neko nosodāmu.

Noķerot dvēseļu aprūpētāju uz iedegušās kaisles āķa, velns viņu vairs nelaida vaļā, ar vien vairāk un vairāk padarot to garīgi aklu. Izmantojot to, ka kristiete savās sarunās stāstīja par problēmām ar vīru, dvēseļu aprūpētājs sāka viņu veikli noskaņot pret vīru, tā ienesot ģimenē šķelšanos. Bet, kad viņa atklāja, ka interesējas par citiem vīriešiem, jo ar vīru nav sirsnīgas tuvības, un domas rosās ap laulības pārkāpšanu, viņš to pieņēma ar sapratni un līdzjūtību, pārliecinot, ka šāds stāvoklis ir dabīgs un pilnīgi izskaidrojams. Pagāja daži mēneši un, zaudējot pār sevi jebkādu kontroli, dvēseļu aprūpētājs sāka šo nepieredzējušo dvēseli rosināt uz

kopdzīvi, pārliecinot, ka tādā veidā viņa atbrīvosies no dzimumtieksmes, kas viņu pastāvīgi vajā.

Neiedziļinoties šī šokējošā notikuma detaļās, kur aiz „dievbijības” maskas slēpās smalka pievilšana, gribās vien piebilst, ka laulības pārkāpšana šajā gadījumā nenotika tikai tādēļ, ka Dievs iežēlojās par upuri, kurš izmocīts un galīgā nesaprašanās sauca uz To Kungu, iejaucās un pilnībā sagrava šo kaunpilno lietu. Pēc notikušā dvēseļu aprūpētājs tika pavisam atstādināts no savas kalpošanas un pēc neilga laika nomira, bet cietusī sieviete vēl ilgi savā dvēselē vaidēja, apzinoties, cik tuvu bija atradusies bezdibeņa malai.

4. **Cilvēka vaiga uzlūkošana.** Tāda uzvedība dvēseļu aprūpētājam var būt attiecībā uz tiem cilvēkiem, kuri kā pateicības apliecinājumu, vai kādu citu savu apsvērumu dēļ, dāvina viņam dāvanas, vai laiku pa laikam dod naudu. Jūtoties kā parādnieks, kalpotājs var zaudēt objektivitāti un tādām personām sākt veltīt vairāk uzmanības, vai grēksūdzē kļūt maigākam un pielaidīgākam. Protams, tas nenozīmē, ka, ja no aizbilstamā puses ir kādas mīlestības un atzinības izpausmes, tad dvēseļu aprūpētājam šausmās ir no viņa jānovēršas. Tomēr, ja dāvanu pieņemšanas kļūst par uzvedības normu, tad tā ir ne tikai pilna bīstamību, bet arī met ēnu uz pašu kalpotāju, tā arī uz viņa kalpošanu, kurai vienmēr jābūt nesavtīgai.

5. Līdzīgi kā citiem Dieva kalpiem, arī dvēseļu aprūpētājam ir **bīstamība pielietot pašreklāmu**, ja viņš pārāk daudz stāsta par to, kādas svētības un garīgās uzvaras piedzīvo cilvēki, kuri vērsušies **pie viņa** pēc palīdzības. Pie tam, tiek pasvītota ne Svētā Gara darbība, bet pūles, ko **viņš pats** ir pielicis. Palīdzot dvēselēm, kuras pie viņa nāk, dvēseļu aprūpētājs nedrīkst aizmirst, ka galvenais virzošais spēks šajā kalpošanā ir nevis viņš, bet Tas, Kurš viņu šajā kalpošanā ir aicinājis, piešķīris autoritāti, spēku un nepieciešamo gudrību no augšienes. Reiz, Tā Kunga teiktie vārdi attiecās uz katru ticīgo un arī uz dvēseļu aprūpētāju un ir svarīgi katram patiesam Kristus sekotājam: „...jo bez Manis jūs ne nieka nespējat darīt.” (Jņ. 15:5).

6. Vēl kādas bīstamas durvis, caur kurām ieiet sātans un laupa mums svētības, ir **cilvēciska skaudība un greizsirdība**, kad dvēseļu aprūpētājs redz, ka kolēģis kalpo un strādā Tam Kungam ar lielākiem panākumiem. To pašu var attiecināt uz situāciju, kad tavš aizbilstamais, kādu iemeslu dēļ, pāriet pie kāda cita dvēseļu aprūpētāja. Parasti šāda pieeja nenoved ne pie kā laba, jo Dievs pārstāj svētīt cilvēka darbu, ja viņa sirdī iezogas un sāk sevi izpaust rūgtums.

Nevajag gaidīt un vēl jo vairāk, pieprasīt, ka, tas, kurš ir nācis pie mums saņemt dvēseles aprūpi, nāks pie mums arī turpmāk. Jo, mēs visi Dieva rokās esam tikai rīki, kurus Viņš lieto kad, cik un kā Viņam tīk, kā Viņš vēlas. Kādā cilvēka garīgās attīstības pakāpē izmantojot vienu Savu trauku, Tas Kungs ir tiesīgs pēc tam izmantot kādu citu, un pirmajam pret to ir jāattiecas pilnīgi mierīgi. Jo nevar sevi uzskatīt par vienīgo, kas vislabāk var palīdzēt dvēselei. Jebkāda skaudības un greizsirdības izpausme no dvēseļu aprūpētāja puses liecina par pārāk lielo „ES” un garīgo lepnību, kam Dievs viennozīmīgi pretojas un, kas ne tikai neaplicina tu-vību ar Dievu, bet pilnībā to izslēdz.

7. Taču, lai kāds drauds dvēseļu aprūpētājam būtu visas šīs uzskaitītās briesmas, vislielākais no tiem ir viens milzīgs „zemūdens akmens”, uz kura jau daudzi kalpotāji ir „kri-tuši”, un tas saucas **manipulācija**. Ar manipulāciju tiek sa-prasta kādas personas spēja kontrolēt cilvēkus vai apstākļus negodīgos, maldinošos veidos, pārsvarā to darot personīgos, savtīgos nolūkos. Cilvēcīgo attiecību sfērā manipulācija ir viena indivīda visāda veida iedarbošanās uz otru indivīdu, lai pēdējais izpildītu pirmā gribu. Dvēseļu aprūpē par mani-pulāciju runā tajos gadījumos, kad kalpotājs ļaunos nolūkos izmanto savu stāvokli, un to cilvēku labvēlīgo attieksmi, kuri nāk pie viņa uz privātu sarunu. Jo, esot iesaistītam cilvēku slēptajos noslēpumos, ko viņi izsaka grēksūdzes laikā, dvē-seļu aprūpētājs, pašam to nemanot, iegūst pār viņiem zināmu psiholoģisku varu, un bēdas viņam, ja viņš, uzspiežot savu viedokli, vai izdarot vieglu spiedienu lēmuma pieņemšanas brīdī, to izmantos par ļaunu cilvēkam.

Tāda cilvēku prātu un dvēseļu ietekmēšana var izpausties daudzos laicīgās un garīgās dzīves aspektos, bet visspilgtāk tas ir redzams dzīves drauga izvēlē. Dvēseļu aprūpētājs ar smalku mājienu, vai ar it kā nejauši par cilvēku izteiktu repliku, saved kopā sev tīkamus cilvēkus vai izjauc gaidāmās laulības, ja kādu iemeslu dēļ, viņam šīs personas nepatīk. Tāda iejaukšanās svešu cilvēku personīgajā dzīvē ir ne tikai noziegums pret tiem, kuri pie viņa nāk ar atklātu sirdi, bet arī tiešs izaicinājums Dievam, Kuram vienīgajam ir uz to tiesības.

Tai pašai sfērai pieder arī dvēseļu aprūpes izmantošana, lai pretnostatītu vīru sievai vai otrādi, tajos gadījumos, kad kāds no viņiem ir izgājis ārpus pieņemtām robežām, un tādēļ rodas nepieciešamība viņu padarīt pazemīgāku vai, vienkārši, salauzt. Tāda pieeja ir plaši sastopama dažādās viltus mācībās, sektās un kultos, kur dvēseļu aprūpe tiek ļoti atbalstīta un īpaši sludināta. Gadījumos, ja viens no viņu locekļiem, tādu vai citādu iemeslu dēļ vairs nepakļaujas kontrolei un neklausā vadībai, tad vadību nekas nevarēs apstādināt, lai atkal sev pakļautu dumpinieku. Šādu taktiku veicina šajās aprindās valdošā nošķirtība, kas vadītājiem dod iespēju smalki, viltīgi, un pats galvenais nesodīti, manipulēt ar savu sekotāju prātiem un dvēselēm tādā veidā, ka tie gadiem un gadu desmitiem atrodas pilnīgā atkarībā.

Šāda ačgārņa cilvēku izmantošana jau vairs nav dvēseļu aprūpe, bet klaja nelikumība, kas agrāk vai vēlāk novedīs pie Dieva soda. Jo Tam Kungam ir pretīga jebkāda vardarbība cilvēkam pār cilvēku, kad viens savos netīrajos, savtīgajos nolūkos izmanto citu, sevišķi, ja tas attiecas uz kristiešiem un viņu garīgo dzīvi.

Sava veida bīstamie „zemūdens akmeņi” eksistē okulti saistītu cilvēku dvēseļu aprūpē. Visbiežāk tie ir dvēseļu aprūpētāja izdarīti pārstēidzīgi un kļūdaini secinājumi, kas ievie maldīgās domās. Par to iemeslu var kļūt sekojoši faktori:

a) Nemākulīgi vai nepareizi dvēseļu aprūpētāja uzdotie jautājumi cilvēkam, kurš cieš no okultās atkarības, kas pašu noved pie pilnīgas vai daļējas dezorientācijas.

b) Stāstu un liecību, ko par okulti atkarīgo teikuši citi cilvēki, izmantošana. Personīgu sarunu ar sirgstošo cilvēku nevar aizstāt ne ar ko citu, jo tas neizbēgami ievēdīs maldos.

c) Dvēseļu aprūpētāja subjektīva attieksme pret uz grēksūdzi atnākušo okulti saistīto cilvēku. Tādā veidā rodas bīstamība nonākt pie neobjektīvām domām vai aizspriedumiem, kuri savukārt ievēd maldos. Ne velti tautā saka: „Mēs cenšamies pierādīt to, kam ticam”. Objektivitātes un neitralitātes trūkums, attieksmē pret tiem, kuri meklē palīdzību, kļūst par iemeslu daudzām dvēseļu aprūpes kļūdām.

d) Neparastu izpausmju, kā halucinācijas un balsu dzirdēšana, un dažādu psihisku traucējumu skaidrošana kā okulto apsēstību. Nezinot šādu slimību simptomus: visa veida psihozes, šizofrēnija, baltās pelītes, mēnessērdzība, dažādas fobijas (uzmācīgas bailes) un tam līdzīgi, noved pie nepareizas cilvēka dvēseles stāvokļa diferenciālās diagnostikas.

e) Nesaprātīga garīga aktivitāte, kas rosina vienu otru aktīvu kristietī, kurš nav tam sagatavots un Dieva aicināts, ķerties pie okulti atkarīgu cilvēku dvēseļu aprūpes. Pat ja viņus vada līdzjūtība un žēlums pret šiem cilvēkiem un patiesa vēlēšanās palīdzēt, nevar steidzīgi ķerties pie šī darba nekonsultējoties ar garīgi vairāk pieredzējušiem kalpotājiem, vai nenodrošinoties ar spēcīgu aizlūdzēju grupu. Jo, ja cilvēks, bez Dieva dotas autoritātes un spēka no augšienes, iejaucas garīgajā pasaulē, tad nav izslēgtas smagas sekas, kas izpaužas sātana atriebībā gan pašam iebrucējam, gan viņa radniekiem un tuviniekiem.

Par apstiprinājumu var kļūt šis, kādas kristietes, piemērs, kura līdzietībā un žēlumā pret okulti atkarīgajiem cilvēkiem nolēma regulāri par viņiem lūgt. No sākuma viņai viss bija labi. Tie, par kuriem viņa aizlūdza Dieva priekšā, manīja redzamu sava stāvokļa uzlabojumu, kas, protams, viņu ļoti iedvesmoja. Uzzinot par viņas panākumiem, arī citi draudzes cilvēka, kas meklēja garīgu palīdzību, nāca pie viņas un lūdza iekļaut sevi aizlūgšanu sarakstā, un kristiete

to labprāt darīja. Taču, pienāca brīdis, kad sieviete sajuta, ka ar viņu sāk notikt kaut kas ļauns. Viņai sākās mokošas galvas sāpes, uzradās neizskaidrojamas bailes, sāka mocīt biedējoši sapņi, no kuriem viņa modās ar dvēseli plosošu kliedzienu un mirka aukstos sviedros. Radās pārpratumi attiecībās ar vīru un viņas pieaugušajiem bērniem un kāda neredzama plaša, kaut agrāk šī ģimene bija ļoti draudzīga. Viņas personīgais garīgais stāvoklis, ar laiku pasliktinājās. Lūgšanu laikā viņa juta kaut kādu iekšēju blokādi. Viņai pārstāja atklāties Dieva Vārds, kā tas bija sākumā. Brīžiem lūgšanu laikā rīkli sažņaudza krampjos, un viņa, burtiskā nozīmē, ar grūtībām izrunāja vārdus.

Tas viss viņu ļoti satrauca, un lika meklēt pieredzējušu dvēseļu aprūpētāju. Ilgstošā sarunā ar viņu, sieviete saprata, ka viņas satraucošā stāvokļa iemesls ir tas, ka pagātnē, kad viņa vēl bija neticīga, ir bijuši okulti grēki, kuri nekad nav iznesti gaismā un nav lūgta grēknožēlas lūgšana, atteicoties no sātana varas, kurš nekavējās to izmantot un aizskart viņu par to, ka tā uzdrīkstējās ielauzties viņa valstībā. Bija nepieciešamas daudzas lūgšanas, gavēņi un ilgstoša, brīžiem mokoša cīņa ar tumsas spēkiem, pirms viņa sajuta, ka sātans zaudē varu pār viņu un pamazām atlaiž.

Šīs nodaļas nobeigumā gribētos dod dažus padomus, kuri palīdzēs dvēseļu aprūpētājiem un visiem Dieva bērniem, kas ir spējīgi citiem piedāvāt savu palīdzību, izvairīties no garīgām briesmām un to sekām personīgajā dzīvē.

1. Vispirms, stāviet savas sirds un domu sardzē, brīžos, kad cilvēki jums izsaka pateicību un atzinību par viņiem vēlīto laiku un sniegto palīdzību, kas, lūkojoties no cilvēciskā viedokļa, ir pareizi un dabīgi. Tādos brīžos vislabāk ir atbildēt, ka tu tikai pildi Dieva doto uzdevumu un kalpošanu, un tādēļ, visa pateicība pienākas Viņam. Palikt pazemībā palīdz arī tā fakta apziņa, ka tu citiem atdod tikai to, ko tev ir dāvājis Tas Kungs.

Bet tiem, kuri ļoti dāsni bārstās ar uzslavām un sajūsmas izpausmēm, var mierīgi un draudzīgi pateikt, ka tā rīkojoties, viņi, pašiem to nemanot, stipri palīdz sātanam, kurš

tā vien meklē, kā varētu jūs novest līdz krišanai. Uzklautos šādu cilvēku vārdu plūdus, ir svarīgi vienmēr atcerēties, ka tieši tie, kuri īpaši slavē un pagodina mūs, vēlāk kļūst par ļaunākajiem un nesamierināmākajiem ienaidniekiem, kuri jūsu vārdu mīda dubļos un izplata visneiedomājamākās baumas un apmelojumus. Nedrīkst aizmirst arī to, ka jebkurš cilvēks ir ļoti nepastāvīgs. Šodien tu viņam esi elks, bet rīt viņš būs spējīgs tevi garīgi notriekt zemē un nežēlīgi, pats savām kājām, samīdīt.

2. Sargieties būt cilvēku vadonis un tēlot, ka esiet Dieva providence. Jūsu uzdevums nav viņus piesaistīt sev, bet rādīt viņiem ceļu pie Tā, Kurš ir spējīgs atrisināt visas viņu problēmas. Nopietns, domājošs un bijību Dieva priekšā izprotošs dvēseļu aprūpētājs nekad nepieļaus, ka tie, kuri pie viņa vērsas, kļūtu no viņa atkarīgi. Jūtot, ka cilvēks sāk nepārtraukti lūgt padomu, gandrīz vai visos dzīves jautājumos, un tādā veidā parāda, ka ir kļuvis atkarīgs, viņš to uzņems kā satraucošu signālu un izdarīs visu iespējamo, lai cilvēka skatienu no sevis novirzītu uz To Kungu. Ja viņš to neizdarīs, tad agrāk vai vēlāk iepazīsies ar Dieva greizsirdību. Bībele taču ne velti saka, ka „Bargs un atriebīgs Dievs ir Tas Kungs” (Nah. 1:2) un „...Nolādēts ir, kas paļaujas uz cilvēkiem un tur miesu par savu atbalstu un elkoni, un kura sirds atkāpjas no Tā Kunga!” (Jer. 17:5). Debesu Tēvs nevar pieļaut, ka kāds cits, bet ne Viņš, kļūtu par kādas dvēseles galveno draugu un padomdevēju.

3. Uzklautos savu apmeklētāju, centieties ieņemt neitrālu pozīciju un pret lietu attiekties objektīvi, nesteidzoties nostāties viņa pusē, un neizdarīt pārsteidzīgus secinājumus, kuri nes vairāk ļaunu nekā labu. Jo katrs cilvēks subjektīvi vērtē to, kas ar viņu notiek, tur viņš sevi redz kā nesaprastu, apvainotu un pazemotu, bet citus – kā sava stāvokļa vaininiekus. Tādās situācijās ir vajadzīga gudrība un vadība no augšienes, lai, no vienas puses dvēselei palīdzētu, bet no otras – neizpatiktu tai, atbalstot lietās, kas Dievam nav patīkamas. Ne velti Jēkaba vēstules trešajā nodaļā, septiņpadsmitajā pantā ir teikts, ka gudrība, kas nāk no augšienes

(kurai neapšaubāmi ir jābūt katram dvēseļu aprūpētājam) ir ne tikai šķīsta, miermīlīga, lēnīga, bet arī **taisnīga** un **bez liekulības**.

4. Pie jums atnākušajiem cilvēkiem nestāstiet savas sirds noslēpumus un nedalieties ar saviem personīgajiem pārdzīvojumiem. Jo, vēloties jums atriebties par tik nīstamo jūsu kalpošanu, velns visu laiku meklēs ceļus un veidus kā jūs sāpināt un iesēt aizvainojumu, niknumu un naidu pret cilvēkiem, kuri ir spējīgi jūsu teikto pārvērst par runām un baumām. Panācis savu, viņš padarīs jūs nederīgus šai svarīgajai kalpošanai, atņems jūsu balvu un palīdzību tiem, kuriem tā tik ļoti ir vajadzīga. Atcerieties, ka cilvēki, bieži to nemaz neapzinoties, kļūst par sātana ieročiem, kas vērsti pret jums. Netopiet sašutuši par viņu garīgo aklumu un nedusmojieties par to. Kā ārsti nevar dusmoties uz pacientiem medicīnā, tā arī dvēseļu aprūpē dvēseļu aprūpētājs nevar dusmoties uz saviem aizbilstamajiem, ir pacietīgi jāpanes viņu vājības un jāsaprot viņu pieredzes trūkums, kļūdas un neprecizitātes.

5. Negaidiet no cilvēkiem atmaksu un pateicību, bet kalpojiēt Tā dēļ, Kurš viņus ir radījis. Biežāk atsauciet atmiņā gudrā mācītāja vārdus, kurš brīdināja tos, kuri gaidīja pienesumus, sakot, ka „...uzpirkšanas dāvanas samaitā sirdi” (Sal.māc. 7:7). Apustulis Pāvils savu kalpošanu citiem saprata kā sevis pilnīgu atdošanu, nemeklējot savstarpēju mīlestību un atlīdzību. „Par jūsu dvēselēm es labprāt visu atdošu un atdošu pats sevi. Ja es jūs tik ļoti mīlu, vai tad lai sagaidu mazāk mīlestības?” (2.Kor. 12:15).

Acīmredzot ar to pašu nācās saskarties arī Dieva vīram Osvaldam Čembers, jo viņš arī reiz teica: „Ja mēs sevi vēlēsim kalpošanai tuvākajiem, tad ļoti drīz vilsimies, satiekot cilvēku melno nepateicību. Viņi būs daudz nepateicīgāki par suņiem. Bet, ja mēs kalposi mīlestības uz Dievu dēļ, nepateicība nekad mums netraucēs viņiem kalpot, un nekas mūs neapturēs, kā neapturēja Kristu”. Prieks par labajiem darbiem, kas darīti mīlestībā uz To Kungu un cilvēkiem, var izrādīties jūsu vienīgā balva, bet tas ir tā vērts.

6. Neskatoties uz to, ka Dievs mums ir uzticējies Savu bērnu dvēseles un devis gudrību no augšienes, bīstieties uzskatīt, ka savā kalpošanā jūs esat bezgrēcīgi un noteikti tiksit pasargāti no visām iespējamām kļūdām. Ne velti Dieva vārds saka: „Tiešām, virs zemes nav neviena tik taisnīga cilvēka, kurš darītu tikai labu un nekad negrēkotu” (Sal.māc. 7:20). Tā tad, arī dvēseļu aprūpētājs, kurš ar savu kalpošanu dara daudz laba dvēselēm, ir spējīgs kļūdīties un sagrēkot. Jo arī viņš, ar visu Dieva doto autoritāti, ir tikai cilvēks. Tādēļ, dodot kādam nepareizu padomu vai pamācot, kas nenoveda ne pie nekā laba, esiet vīrišķīgi un atzīstiet savu kļūdu, un palūdziet cilvēkam piedošanu. Par lielu nožēlu, ir dvēseļu aprūpētāji, kas uzskata, ka tas ir pazemojoši. Bet, ja viņi nevēlēsies pazemoties paši, tad nāks stunda, kad viņus pazemos Tas Kungs, un tad pēdējais priekš viņiem būs daudz sliktāk kā pirmais.

7. Ja garīgajā sarunā jūs vēlaties kādam pierādīt savu taisnību, tad centieties neuztraukties un nenervozējiet, jo tā rīkojoties diez vai varēsiet pārliecināt sarunas biedru par to, ka jūsu pozīcija ir pareiza. Dodot cilvēkam padomu vai pamācību, pievērsiet uzmanību tam, kādā veidā, kādā intonācijā un kādā garā jūs to darāt. Jo var gadīties, ka jūsu izteiktā ideja ir laba un pareiza, bet tas, kā jūs to pasniedzat, visu sabojā.

8. Dvēseļu aprūpes sarunā necentieties uzreiz cilvēku pārliecināt par to, kas ir pretējs viņa patreizējiem uzskatiem un kurus viņš šobrīd vēl nevar izmainīt, jo pagaidām tam vēl nav garīgi nobriedis, tāpēc, paliks pie sava viedokļa. Šo principu sevišķi svarīgi ir ievērot tad, kad jautājums skar pasaules uzskatu un konfesionālo dogmatiku, kurā viņš ir garīgi piedzimis. Tā vietā pacentieties viņā atmodināt tādas jūtas un pārdzīvojumus, kas pilnībā izmainītu viņa pieeju esošajām problēmām. Lai to izdarītu, ir jāpalīdz dvēselei apgūt tās kristietības patiesības, kas dos viņai brīvību no šauru uzskatu un jēdzienu važām.

9. nodaļa

Garīgā autoritāte

Dārgie draugi! Pēdējās desmitgadēs Dieva kalpotājus nodarbina jautājums, kādēļ praktiski visās kristīgajās baznīcās ir novērojama progresējoša garīga atsalšana un ar to saistītā atkāpšanās no bibliskajām pamatpatiesībām? Kas ir par pamatu tam, ka mūsu prātus un sirdis piepilda atvieglota, formāla, virspusēja kristietība, kas nedod apmierinājumu un prieku ne tiem, kas nāk uz dievkalpojumiem, ne tiem, kas sludina no katedras? Protams, visvieglāk to ir izskaidrot ar pēdējiem laikiem, kuros mums gadījies dzīvot, kad, saskaņā ar Jēzus pravietojumu – „...**netaisnība ies vairumā**, mīlestība daudzos izdzisis” (Mat. 24:12). Taču, ir vēl vesela virkne iemeslu, un viens no tiem ir tas, ka **nav garīgas autoritātes** tiem, kuros tai vajadzētu būt, vispirms – Evaņģēlija sludinātājiem.

Vārds „**autoritāte**” nozīmē cilvēka ietekmi pār citiem cilvēkiem, viņa atzišanu, īpašas cieņas izrādīšanu viņam. Būt autoritātei – nozīmē nopelnīt beznosacījumu uzticēšanos un iekarot vispārēju mīlestību un simpātijas. Kas attiecas uz „**garīgās autoritātes**” skaidrošanu, tad tas, pirmkārt, nozīmē, ka cilvēka dzīvē ir īpašs svaidījums un Dieva spēka klātbūtne, kas viņam tiek dota no augšienes. Bet viss pārējais ir no tā izrietošs. Parasti cilvēki uzskata, ka šādu autoritāti vajag iekarot, un tādēļ ir jābūt spēcīgai personībai, ar iespaidīgu izskatu, būt daiļrunīgam, tālredzīgam, vīrišķīgam un izlēmīgam, jānāk uzvesties sabiedrībā, jāizsaka gudras idejas, jābūt stingrai pārlicētibai. Taču, visas šīs īpašības nepierāda cilvēka garīgo autoritāti, bet, drīzāk rāda to, ko apgalvo mūsu miesa.

Garīgā autoritāte rodas Dieva atklāsmē un ir Dieva izvēle, nevis kaut kas tāds, ko var sasniegt ar paša cilvēka pūlēm. Tā izriet un balstās kalpošanā. Patiesā garīgā kalpošanā iniciatīva vienmēr nāk no Tā Kunga. Ja par iniciatoru kļūst cilvēks pats, tad viss, ko viņš dara, ir nekas cits,

kā „svešā uguns”, līdzīga kā tā, ko reiz templī ienesa Ārona dēli Nadabs un Abijs, un tādēļ Dievs viņus nonāvēja (3.Moz. 10:1-2). Autoritāte tiek dota ne tādēļ, lai cilvēku paaugstinātu, bet tādēļ, lai izpildītu Dieva pavēles. Tā ir nepieciešama, lai atklātu cilvēkiem patiesu izpratni par Dievu, nevis, lai norādītu uz sevi.

Par nožēlu, garīgās autoritātes raksturojums ir zaudējis savu sākotnējo nozīmi, jo ar to netiek domāts Dieva svaidījums, bet cilvēkam dotās pilnvaras, atbilstoša teoloģiskā izglītība un spēja vadīt. Tieši tāpat ir ar jēdziena „kalpotājs” skaidrošanu. Tas cēlies no vārda „kalpot”, tārad atdot sevi, savu laiku un spēkus citu rīcībā. Šodien šis vārds ir ieguvis nedaudz citu nozīmi, jo ietver sevī ne tik daudz dvēseļu grūto aprūpes un ganīšanas darbu, kuram tu sevi atdod pilnībā, cik stāvēšana viņu priekšā, esot vadītāja godā, kurš seko baznīcas kārtības ievērošanai un atprasa no tiem, kuri tai nepakļaujas. Tādēļ, vadošais stāvoklis baznīcā vairāk tiek aplūkots no prestiža skata punkta, nevis no dotībām un iespējas īstenot dzīvē to spēku no augšienes, kurš tiek piešķirts garīgai autoritātei.

Vecās un Jaunās Derības laikos Pats Dievs izvēlējās kalpotājus un tautas vadoņus. Mūsdienās tas notiek, balsojot draudzes locekļiem vai brāļu padomei, un, vecākajam bīskapam akceptējot to. Augstākā līmenī balsošana notiek sinodēs, konferencēs un kongresos. Tādā veidā izvēlēti kalpotāji vada dievkalpojumus, Bībeles studijas, lūgšanu sapulces, brāļu sadraudzību, rīko vietējas vai visaptverošas evaņģelizācijas, nodarbojas ar garīgu kadru apmācību. Kopumā, liekas, dara visu, kas nepieciešams, lai kristīgās baznīcas augtu un plauktu, taču, vēlamā pacēluma un pieaugšanas vietā visur ir vērojams kritums un progresējošs garīgs vēsums. Garīgās barības meklējumos arvien vairāk ticīgu cilvēku pamet savu draudzi un pāriet kādā citā, bet nereti, svētdienās vispār paliek mājās.

Kādēļ gan zūd interese par kristīgo ticību, bet citas reliģijas iegūst aizvien jaunus sekotājus? Kāds ir šis vilšanās iemesls? Vai tiešām Kristus ir mainījies un priekš

grēciniekiem zaudējis Savu saistošo spēku?! Kā izskaidrot to, ka apustuļu laikā ļaudis tūkstošiem nāca uz baznīcu, bet šodien mēs priecājamies par to, ja mūsu pakusušās rindas papildina dažas dvēseles? Kas vai **kurš** ir visas šīs pieaugošās problēmas sakne?

Jēkaba vēstulē ir teikts, ka Dievs ir gaismas Tēvs, „...pie Kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas.” (Jēk. 1:17). Bet ja tas ir tā, tad atliek vien pieņemt, ka mainījušies esam mēs, kristieši, sevišķi tie no mums, kuriem vajadzētu iet priekšgalā un vest sev līdz citus. Jo, visos laikos, sākot no Mozus, tieši vadoņi un vadītāji bija tie, no kuriem bija atkarīgs, cik lielā mērā Kungs caur viņiem varēja izpaust Savu spēku, godību un varenību. Viņi bija Dieva ielikti un ne tikai atspoguļoja Dieva gaismu, bet iznīcinot ienaidnieka nodomus, īstenoja dzīvē Viņa ieceres un plānus.

Kad Dievs izvēlas kalpošanai cilvēku, Viņš dāvā viņam to, ko neviens un nekas cits iedot nevar, pat ne pazīstami Dieva Vārda skaidrotāji un teoloģiskā izglītība. Tad kalpotājs kļūst spējīgs uz tādām lietām, kas ir ārpus cilvēcisko iespēju robežām un pagodina Dievu, Kuram viņš kalpo. Viņa vārdiem piemīt Svētā Gara spēks un vara, kas piedod tiem svaru un īpašu nozīmi. Viņa runas iekļūst siržu dziļumos, satricinot cilvēku dvēseles un ievērojami ietekmējot viņu dzīves. Spilgts piemērs tam ir Jāņa Kristītāja sludināšana, arī Jēzus Kristus kalna sprediķis, kas, ar savu spēku, dziļumu un vienkāršumu izbrīnīja tur esošo ļaužu pūli, par ko evaņģēlists stāsta tā: „Un notika, kad Jēzus šos vārdus bija beidzis runāt, ļaudis izbrīnījās par Viņa mācību, jo Viņš tos mācīja kā **tāds, kam vara**, un ne kā viņu rakstu mācītāji”, kuri cilvēkiem cēla priekšā tikai nedzīvu teoriju (skat. Mat. 7:28-29). Tāda vara liecina par Dieva izvēli, paklausību Viņam un par uzticamību pildot uzticēto kalpošanu. Tas tiek dots tikai tiem kalpotājiem, kuri savas dzīves ir pilnībā veltījuši Radītājam, un kuras atbilst Svētajiem Rakstiem.

Ir svarīgi piezīmēt, ka tāda gudrība, spēks un vara, tātad arī garīgā autoritāte, kas izpaužas caur to, nav nekas

nemainīgs, kas tiek cilvēkam iedots vienreiz un uz visiem laikiem. Nē. Ja kādu iemeslu dēļ kalpotājs nav modrs, krīt grēkā vai viņa dzīvē parādās aizraušanās, kas kļūst par elku, dotās Svētā Gara izpausmes pavājinās, un pēc tam pilnībā izbeidzas, tātad, arī pozitīvā ietekme uz citiem pazūd. Viņa runas zaudē iedvesmu un spēju iekļūt siržu dziļumos, un tās izmainīt. Tas, ko viņš runā, ko māca un prasa no citiem, pauž ne vairs Dievu, bet viņu pašu. Arvien retāk pie viņa vēršas pēc padoma vai pamācības un aizvien retāk viņu atzīst par paraugu.

Vēršoties pie Saviem sekotājiem, Jēzus atgādināja: „Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā nevar būt apslēpta” (Mat. 5:14). Un šiem vārdiem, kas raksturo patiesos Jēzus Kristus mācekļus, vispirms ir jāattiecas uz kalpotājiem. Gaisma, ko viņi izplata, – tās ir ne tikai runas par Jēzu un pareizas pamācības, kas tiek teiktas no katedras, bet pirmkārt, viņu pašu uzvedība, reakcijas un parastā ikdienas dzīve, kas dienu no dienas ir redzama apkārtējiem. Apstiprinot šo faktu, dvēseļu aprūpes sarunās cilvēki parasti saka: „Baznīcā mūs pastāvīgi māca kalpotājus cienīt, godāt un paklausīt viņiem, stāstot atbilstošus piemērus no Bībeles. Bet, ja godīgi jāatzīstas, kad es redzu viņu pašu dzīvi un reakcijas dažādās konflikta situācijās, man pazūd jebkāda cieņa pret viņiem un vēlēšanā darīt to, ko viņi māca, jo paši nepilda to, ko māca mums”.

Ko gan lai saka? Lai cik nepatīkami būtu to atzīt, bet bieži vien viss izskatās tieši tā. Jā, Bībele patiesi runā par nepieciešamību cienīt savus kalpotājus un paklausīt viņiem: „Mēs lūdzam jūs, brāļi, atzīstiet tos, kas jūsu labā strādā, kas ir jūsu priekšnieki Tā Kunga draudzē un kas jūs pamāca.” (1.Tes. 5:12); „Paklausiet saviem vadītājiem un esiet padevīgi, jo viņi ir nomodā par jūsu dvēselēm kā tādi, **kam būs jādod atbildība**. Lai tie to varētu darīt ar prieku un nevis nopūzdamies, jo tas jums nav derīgi.” (Ebr. 13:17). Bet, bez šīm divām Rakstu vietām, Bībelē ir vēl viens pants, kas liek aizdomāties pašiem kalpotājiem, jo runā par nosacījumu, kuru piepildot, viņi var cerēt uz tādu attieksmi pret viņiem:

„Pieminiet savus vadītājus, kas jums Dieva Vārdu runājuši; **vērodami viņu dzīves galu, sekojiet viņu ticībai!**” (Ebr. 13:7).

Dzīves pieredze rāda, ka cilvēki ciena, pagodina un labprāt klausās tos, kuri viņiem ir cienīgs piemērs, kam gribētu līdzināties. Ja kalpotājs tikai runā dievbijīgus vārdus, pamācot kā ir pareizi jārikojas, bet pats tos neīsteno savā dzīvē, tad var ievērot tieši pretēju attieksmi pret viņu. Bet sevišķi svarīgi, kādā garīgā stāvoklī tāds kalpotājs tuvojas mūžības sliekšnim. Jo var gadīties tā, ka visas savas dzīves garumā viņš ir „spīdējis” ar savām dziļajām Dieva Vārda zināšanām, dažādām dāvanām un spējām, bet dzīves noslēgumā izdara ko tādu, kas iznīcina visus viņa nopelnus un svētības. Gideona, kurš bija ieguvis īpašu labvēlību Dieva acīs, dzīve var kalpot tam kā piemērs. Kaut viņam bija tikai trīs simti vīru liela armija, tie uzvarēja daudzus tūkstošus lielo midiāniešu karapulku. Un, kad israēlieši vēlējās viņu iecelt par savu ķēniņu, piesardzīgi atteicās no šī pagodinājuma, visu sev vēltīto godu atdodot Tam Kungam. Tādā veidā stājoties pretī nopietniem kārdinājumiem, viņš tomēr nespēja pastāvēt līdz galam un ļāva sātanam sevi sagūstīt. Lūdzot kareivjus iedot viņam zelta auskarus, kas bija nolaupīti ismaēliešiem, viņš darināja no tiem efodu, kas vēlāk kļuva par Israēla elku un ķeramo tīklu pašam un viņa ģimenei. (skat. Soģu 8:27). Tā kā vārdi „ne sākums nosaka darbu, bet beigas”, apstiprina sevi visos laikos, līdz pat mūsu dienām.

Vispilgtākie garīgās autoritātes piemēri, kas aprakstīti Bībelē ir Mozus un apustulis Pāvils, kuri dzīvoja un darbojās Vecās un Jaunās Derības laikā. Izsekojot notikumus, kas saistīti ar viņu svētīgo kalpošanu, var saprast kā dzimst ticības varoņi, kurus Dievs lieto Savai slava varenā spēkā un godībā. Kaut šo vīru dzīves atdala daudzi gadsimti, tajā, kā Dievs viņus gatavoja kalpošanai, ir redzamas neapšaubāmas paralēles. Bet tas mums dod tiesības pieņemt, ka arī šodien Savu trauku sagatavošanai, Viņš izmanto līdzīgus ceļus. Pētot un salīdzinot tos ar saviem ceļiem un metodēm, var atrast tās neatbilstības, kļūdas un novirzes, kas

atņem svētības mūsu kalpošanā, bieži noritot pēc principa „priekš Dieva, bet bez Dieva”.

1. Vispirms ir jāpiezīmē, ka gan Mozus, gan Pāvils kalpošanai tika Paša Dieva izraudzīti. Viņi to nemeklēja, bet arī nepretojās, kad Viņš atklāja tiem Savu gribu, pēc tam Dieva vadība un svētības viņus pavadīja visu atlikušo mūžu. Mūsdienās reti kas tāds tiek praktizēts. Daudzi brāļi kļūst par kalpotājiem tikai tādēļ, ka paši to vēlas. Tā kāds mācītājs atklāti pateica, ka jau mazotnē apsollījis sev, ka kļūs par presbiteru, un kļuva, ne vārda nebilstot, ka tāds būtu bijis Dieva prāts.

2. Gan Mozus, gan apustulis Pāvils saņēma sava laika labāko izglītību. Pirmais – faraona pilī bija izskolots visās tā laika Ēģiptes gudrībās, bet otrs – pie tajās dienās pazīstamākā teologa Gamaliela kājām bija izgājis garīgo apmācību. Tomēr kā viens, tā otrs reiz iegūto uzskatīja par niekiem un mierīgi aizmirsā, lai varētu piepildīt Dieva gribu. Tādā veidā, katrs atstāja to, no kā mūsdienu kalpotājiem nebūtu spēks atteikties. Teoloģiskā iestādē apgūtās zināšanas viņi vērtē tik augstu, ka baidās tās apšaubīt, pat, ja tās ir klajā pretrunā ar kristīgās dzīves praksi.

3. Abi, gan Mozus, gan Pāvils (tajā laikā vēl Sauls), parādīja nepamatotu dedzību, kura izpaudās jauneklīgā degsmē par taisnību un patiesību. Reiz redzot, kā ēģiptietis sit ebreju, „taisnu” dusmu uzplūdā Mozus nosita pāridarītāju un paslēpa to smiltīs, uzskatot, ka ir izpaticis Dievam. Līdzīgā cilvēciskā dedzībā, arī Sauls bija gatavs nogalināt katru, kurš uzdrīkstētos atzīt, tajā laikā viņam vēl nezināmo Jēzu, par Mesiju, tādēļ kļūstot par bargu kristiešu ienaidnieku. Tikai daudzus gadus vēlāk, kā vienam, tā otram, atklājās pavisam cits, Dieva paredzētais plāns viņu dzīvēm. Tā piepildīšanai viņi veltīja visu savu dzīvi un ne reizi nelūkojās atpakaļ. Arī vēlākos gadsimtos, Dieva vīru vidū, bija ne mazums tādu, kuriem bija vajadzīgi gadi, lai izcīnītu cīņu ar sevi, pārvērtētu garīgās vērtības, izvērtētu iepriekšējos uzskatus un jēdzienus, un tikai tad Tas Kungs sāka viņus nodarbināt Savā vīna kalnā.

Kaut kas līdzīgs notiek arī mūsu dienās, kad Tas Kungs savam izraudzītajam traukam atklāj ko tādu, kas ir pretrunā ar visiem viņa iepriekšējiem uzskatiem un pārliecībām, mudinot atlikt malā to, kam visu laiku ir ticējis, lai sāktu darboties pilnīgi citā virzienā. Tādā veidā cilvēka sirdī sākas mokoša cīņa. Jo nav viegli atteikties no tā, kādā tu esi garīgi piedzimis un kam esi veltījis daudzus savas dzīves gadus vai pat gadu desmitus, turklāt atzīt, ka daudzus garīgās dzīves jautājumus neesi sapratis pareizi, tāpat, arī citus esi pamācījis nepareizi. Tāda apzināšanās ir saistīta ar savu kļūdu atzīšanu, kas, protams, aizskar mūsu lepno „ES”, kuram mēdz būt grūti samierināties, sevišķi, ja tas ir saistīts ar citu cilvēku viedokli un viņu attieksmi pret mums. Tagad šāds solis kļūst par to augsto latīņu, kuru daudziem ir grūti pārvarēt. Bet, ja mēs tam neesam gatavi, Tas Kungs mūs nevarēs izmantot Savā, mums paredzētajā, jaunajā un pagaidām vēl nezināmajā plānā.

4. Cilvēks, kurš ir Dieva aicināts garīgajā kalpošanā, parasti, iziet caur ilgu sagatavošanas procesu, kas sevī ietver iekšējo cīņu, mokošus garīgus meklējumus un smagus pārbaudījumus, pēc kuriem, par viņa jaukākam rakstura īpašībām kļūst pieticība, lēnprātība, pazemība un jebkāda veida iedomība. Bez tam, pirms viņš uzsāk kalpošanu, ir gari pacietīgas gaidīšanas gadi, kuri nebūt nav zaudēts laiks, jo šajā laikā Tas Kungs attīra un svēto Savu trauku, daudz ko viņā izmaina, māca, paskaidro un izskaidro. Tieši tā bija ar Mozu. Pirms viņš varēja israēliešu tautu izvest no Ēģiptes, viņam bija četrdesmit gadi jāpavada tuksnesī, kur garīgā vientulībā un pārbaudījumu ugunī „sadega” viņa lepna, augstprātīgais „ES”, un viņš pārtapa pazemīgākā cilvēkā zemes virsū. Kad Dievs paziņoja Mozum, ka ir izraudzījis viņu par Savas tautas vadoni un viņam būs jāiet runāt ar faraonu, viņš, pilnīgi apzinoties savu niecīgumu, teica: „Ak, Kungs, es neesmu runātājs, tāds neesmu bijis vakar, tāds neesmu arī šodien, kopš Tu runāji ar Savu kalpu; bet man ir grūta valoda un neveikla mēle... Ak, Kungs, sūti taču ko sūtīdams!” (2.Moz. 4:10,13).

Tādā pašā veidā Dievs strādāja ar apustuli Pāvilu, kad atklājis Savu gribu, aizveda viņu no trokšņa, niecības un daudziem cienītājiem uz Arābijas tuksnesi, pēc tam uz Damasku, kur klusā nošķirtībā ne vien atklājās viņam, bet daudz ko viņā izmainīja, tā ka no iepriekšējā pašpārliecinātā Saula, beigu beigās, nekas nepalika. Gala rezultātā mēs Saulā redzam tās pašas rakstura īpašības, ko Mozū – paze-mība un savas niecības apziņa caurstrāvo viņa vārdus, kad viņš par sevi saka: „Tas ir patiesss un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē **izglābt grēciniekus. Es esmu pirmais viņu starpā.**” (1.Tim. 1:15). Par lielu no-žēlu, tas, kas bija kā norma Bībeles tapšanas laiku kalpotā-jiem, mūsdienās vairs nav kā nepieciešamība. Personīga komunikācija ar Radītāju un laiks, kad Dievs sagatavo kal-pošanai, ir nomainīti pret gadiem ilgām mācībām garīgās iestādēs, kur iegūst teoloģisku izglītību, kura dod tikai zinā-šanas par Dievu, bet ne Paša Dieva iepazīšanu.

5. Garīgā augstprātība, iedomība, pārliecība par sevi, atzinības un goda meklēšana pie cilvēkiem, kļuvis par pā-tagu daudziem Dieva vīriem, kas absolūti nebija raksturīgs apustulim Pāvilam, kurš noraidīja ļaužu paaugstinājumus un jebkādu pielūgsmi no viņiem (Ap.d. 14:11-18; 1.Kor. 3:5-10), arī Mozum, kurš atkāpās no saviem kalpošanas principiem, ko labi var redzēt sekojošā piemērā. Kad Jetrus tuksnesī ap-meklēja savu znotu un ieraudzījis, cik viņam grūti ir valdīt pār Israēlu, viņš deva gudru padomu, lietot citu cilvēku pa-līdzību, izvēlot vecajos un tiesnešus, kuri tiesātu tautu un nodarbotos ar citām, valdīšanai svarīgām lietām, un Mozus tūdaļ piekrita (2.Moz. 18 nod.).

Tas Kungs nekad nerādīs savu godību caur cilvēku, kurš ir spējīgs ātri un viegli kļūt lepns. Kalpotāja pienākums ir **pārstāvēt Dieva autoritāti, bet nevis to aizstāt**, un tas nozīmē, ka mūsu lepnajam, augstprātīgajam un pašpārlie-cinātajam „ES” ir jātop iznīcinātam, bet paša filozofēšana, domas un viedokļi ir pilnībā jāatmet. Šādam cilvēkam par galveno dzīves mērķi un saturu kļūst Dieva gribas izzi-nāšana un tās izpildīšana bez iebildumiem. Tikai šādā

gadījumā piepildās Dieva Vārds, kurš saka: „Tā Kunga bijāšana ir mācības ceļš, kā kļūt pie gudrības, un pazemība ved godā.” (Sal.pam. 15:33). Bez šī likuma ievērošanas, diez vai ir iespējama garīgu autoritāšu rašanās, kurām ir piešķirta gudrība un spēks no augšienes un kuras Dievs varētu lietot tāpat kā Mozu un Pāvilu.

6. Gan Mozum, gan apustulim Pāvilam, bija īpaši cieša saikne ar To Kungu. Par pirmo ir teikts: „Un Tas Kungs runāja ar Mozu vaigu vaigā, kā kāds sarunājas ar savu draugu.” (2.Moz. 33:11). Bet otrs, savām ausīm dzirdot Debesu Tēva pamācības, vēlāk par to runā kā par kaut ko pilnīgi dabīgu: „Jo no Tā Kunga es esmu saņēmis, ko arī jums mācīju...” (1.Kor. 11:23). Lai piepildītu Dieva gribu, abiem vīriem bija jābūt ļoti ciešā sadraudzībā ar To Kungu, Kurš bija galvenais Iniciators visā tajā, ko viņi darīja. Būdami tikai izpildītāji, viņi īstenoja dzīvē sava varenā Likumdevēja un Radītāja plānus. Mums, šodien, diemžēl, mēdz būt pilnīgi otrādi. Mēs plānojam un īstenojam dzīvē savas personīgās idejas, neesot skaidrībā un nebūdami pilnīgi pārliecināti par to, ka tā ir Dieva griba, un tad intensīvi lūdzam, lai Tas Kungs apstiprina to pareizību ar Savu svētību.

Katra, kurš pārstāv garīgo autoritāti, galvenais aicinājums ir – avīm, kuras ir izkaisītas pa visu zemes virsu, Svētā Gara spēkā nest Dieva Labo Vēsti. Bet, ja šādi trauki reti kad dodas vientulībā pārdomāt un būt personīgā tuvībā ar To Kungu, viņi vienkārši nav spējīgi svētīgi runāt uz cilvēkiem tā, ka tas nonāktu viņu sirds dziļumos, jo viņu vārdos nebūs tā spēka no augšienes, kas tiek dāvāts šajos klusuma brīžos. Mūsu laikā, kas nav viegls un ir piepildīts ar steigu, nīcību un pastāvīgiem stresiem, Dieva kalpiem ir jālūdz Tas Kungs pasargāt viņus no pārmērīgas un neauglīgas aktivitātes un nesamērīgas aizņemības. Plānojot, organizējot un īstenojot dzīvē, no pirmā acu skata, svarīgus baznīcas pasākumus un atdodot sevi lietām, kas ir uzskaitāmas un apliecina, ka mēs darām ko vajadzīgu, ir ļoti viegli ir aizmirst par personīgām attiecībām ar To, Kura dēļ, tas viss tiek darīts.

Brāļu tikšanās, konferences, apspriedes, kongresi un plašas evaņģelizācijas, kaut arī nes kādus augļus vispārējā garīgajā attīstībā, tomēr Dieva svaidītajiem, lai padziļināti kontaktētos ar To Kungu, dod visai maz. Ja pavērojam, cik blīvi ir saplānota dzīve dažiem no viņiem, tad rodas iespaids, ka viņiem ir bail palikt vienatnē ar sevi. Viņiem vienmēr ir jābūt cilvēkos, jāsarunājas ar viņiem, kaut kas kopīgi jārisina, jāstrādā un jāatpūšas. Viņiem neatliek ne minūtes mierīgām pārdomām vai noslēgtai lūgšanai. Tā rīkojoties, viņi, acīm redzami aizmirst, ka pat Dieva Dēlam vajadzēja vientulību, kur viņš kontaktējās ar Savu Debesu Tēvu, no Kura smēlās iedvesmu un spēku piepildīt Viņam uzticēto kalpošanu dvēseļu glābšanai.

Lai varētu auglīgi strādāt Tam Kungam, katram sludinātājam, kalpotājam un baznīcas vadītājam ir jāatrod laiks klusai vientulībai un pārdomām. Viņam noteikti ir jābūt patvērumam, kur var paslēpties un atslēgties no pasaules trokšņa un skaļuma, lai varētu pabūt klusumā un lūgšanu sadraudzībā ar savu mīļoto Radītāju. Jo ne velti Bībele saka: „Kas ir tas vīrs, kas To Kungu bīstas? **Tam Viņš māca ceļu, pa kuru tam jāstaigā.** Pats viņš baudīs labumu, un viņa dzimums iemantos zemi.” (Ps. 25:12-13).

7. Kalpojot cilvēkiem gan Mozus, gan apustulis Pāvils ir spējuši panest līdzcilvēku nesapratni un pat naidu, kaut dažiem no viņiem vajadzēja būt par palīgiem ne pretiniekiem. Kad brālis un māsa cēla iebildumus pret Mozu etioptes dēļ, ko viņš bija sev ņēmis par sievu, un Dievs iestājās par viņu, skarot Mirjamu ar spitālību, un tad, kad israēliešu tauta bija sacēlusies un kurnēja, un tika Tā Kunga piemeklēta, Dieva kalps tūdaļ iestājās par viņiem un lūdza To Kungu dāvēt viņiem piedošanu un žēlastību. Nedz ļaunatminību, nedz rūgtumu, ne apvainojumu, ne vēlēšanos atriebties neizrādīja arī apustulis Pāvils, kad, vērsoties pie tiem, kas viņu kritizēja un nosodīja, mierīgi teica: „Par jūsu dvēselēm es labprāt visu atdošu un atdošu pats sevi. Ja es jūs tik ļoti mīlu, vai tad lai sagaidu mazāk mīlestības? (2.Kor. 12:15); „Topiet tādi kā es, jo es tapu tāds

kā jūs, es jūs lūdzu, brāļi. **Jūs man neesat darījuši nekā ļauna.**” (Gal. 4:12).

Vai mūsu dienās bieži var sastapt līdzīgas attiecības Dieva bērnu starpā? Cik daudzas nesaprašanās, strīdi, aizvainojumi un šķelšanās mēdz būt mūsu kristīgajās baznīcās! Gadiem un gadu desmitiem, tie, kuri sevi uzskata par garīgām autoritātēm, sirdīs nēsā aizvainojumus un rūgtumu. Cik daudz baznīcu un draudžu ir sadalījušās grupās un grupējumos, tikai tādēļ, ka vadītāji nevar viens otru paciest vai pieņemt un piedot tiem, kuri domā un rīkojas savādāk nekā viņi! Skumji, ja baznīcā ir vieta patvaldībai, kurā tās vadītājam ir tikai viens pareizais lēmums – viņa lēmums. Vēl traģiskāks stāvoklis ir tur, kur mācītājs ar praviešu vai savu līdzcilvēku palīdzību, radot sev īpaši svaidīta Dieva vīra reputāciju, liekot savā priekšā klanīties, un tādā veidā izveidojot gandrīz vai savas personības kultu.

8. Ne Mozus, ne apustulis Pāvils neizrādīja ne mazākās greizsirdības vai skaudības pazīmes, kad Dievs Savā darbā lietoja kādu citu. Turklāt viņi klusināja savus pāri mēram aktīvos sekotājus, kuri izrādīja sašutumu, cenšoties pretoties tādiem cilvēkiem. Piemēram, kad Tas Kungs mākonī nolaidās pār septiņdesmit israēliešu vecajiem, un tie sāka pravietot, divi no viņiem to turpināja darīt arī tad, kad citi to jau bija beiguši. To uzzinājis, Jozua dusmās izsaucās: „Možu, mans kungs, aizliedz tiem!” Tad Mozus tam atbildēja: „Vai tu esi manu tiesību aizstāvis? Ak, kaut Tā Kunga tauta visa būtu pravieši, un kaut Tas Kungs Savu Garu pār viņiem visiem dotu!” (4.Moz. 11:28-29).

Līdzīgi pret šādu jautājumu attiecās arī apustulis Pāvils, jo vienā no savām vēstulēm stāsta: „Bet es gribu, brāļi, lai jūs zinātu, ka tas, kas ar mani notiek, ir drīzāk sekmējis Evaņģēliju, ka manas važas ir kļuvušas iekš Kristus zināmas visā virssardzē, un arī visiem citiem, un ticības brāļu vairākums, kas uzticējušies manām važām, ar vēl lielāku drosmi, bezbailīgi sludina Dieva vārdu. Daži **naida un strīda dēļ**, bet citi ar labu prātu sludina Kristu. Ko tad nu? Par katru veidu kādā Kristus tiek

pasludināts – vai ar izlikšanos vai patiesībā, **es priecāšos.**” (Fil. 1:12-15;18).

Piekritīsiet taču, ka to tālo laiku kalpotāju uzvedība ne vienmēr atrod atspulgu mūsdienu garīgajos vadītājos. Kā gan vēl savādāk var skaidrot sāncensību sludinātāju starpā, kuru pamana pat vienkāršākie draudzes locekļi un pauž par to neizpratni. „Kā tad tā? – viņi jautā. – Visi Dieva sūtņi taču nes vienu un to pašu Labo Vēsti, kura māca mums otru uzskatīt augstāku par sevi. No kurienes gan tad ir tieksme sevi izcelt un pievērst sev vairāk uzmanības?! Kādēļ kristīgajās baznīcās, tāpat kā pasaulē, ir varaskāre un cīņa par portfeļiem?!”. Dzirdot ko tādu no tikko jaunpiezimušiem cilvēkiem, kuri vēl nav nostiprinājušies ticībā, brīžiem nezini ko atbildēt.

Ir viens ļoti gudrs teiciens: „Pārsteidzoši, ko mēs varam sasniegt, ja nedomājam par to, kurš saņems balvu”. Un tas ir īpaši taisnīgi runājot par kristīgo kalpošanu. Ne velti apustulis Pāvils teica korintiešiem: „Es dēstīju, Apollis aplaistīja, bet Dievs deva spēku augšanai. Tamdēļ nav cildināms ne dēstītājs, ne laistītājs, bet Dievs, kas audzē.” (1.Kor. 3:6-7). Tas Kungs ir pāri visam. Viss vērtīgais un labais, ko mēs darām, notiek ar Viņa spēka palīdzību un Viņa žēlastībā, tādēļ, arī visa slava pieder tikai Viņam. Cilvēciskā lepnība un Dieva žēlastība nekad nevarēs sadzīvot kopā.

9. Ne Mozus, ne apustulis Pāvils savā kalpošanā un atieksmē pret citiem, kad runa bija par Dieva taisnīgumu, patiesību un svētumu, neuzlūkoja cilvēka vaigu, necentās izpatikt, nedz bijās no ļaudīm. Gadījumā ar Nadabu un Abiju, kurus Tas Kungs sadedzināja tādēļ, ka viņi uzdrīkstējās ienest svētajā vietā svešu uguni, Mozus aizliedza viņu tēvam un savam miesīgajam brālim apvilkt sēru drānas, atgādinot: „Tas ir tā, kā to Tas Kungs bija runājis, sacīdams: Es parādīšos svēts tavā vidū, un, visai tautai to redzot, Es parādīšu Savu godu” (3.Moz. 10:3), uz ko Ārons varēja tikai paklusēt. Kalpošanā Dievam, viņam neeksistēja radniecīgas saites, kuras, varētu domāt, liek būt pielaidīgākam. Tieši tāpat arī apustulis Pāvils aizmirsā par draudzīgām

attiecībām, kad visu klātbūtnē notiesāja apustuli Pēteri liekulībā un vēlmē izpatikt, sakot: „Ja tu, jūds būdams, dzīvo pēc pagānu un ne pēc jūdu parašām, kā tu gribi piespiest pagānus dzīvot pēc jūdu dzīves veida?” (Gal. 2:14).

Jūs taču piekritīsiet, ka, ja līdzīgā gadījumā kas tāds notiktu mūsu draudzēs, tas tiktu uzskatīts par kļedzošu baznīcas kārtības pārkāpumu, vai, gandrīz par sacelšanos, varbūt pat tiktu aizrādīts par nepietiekamu goddevību attiecībā pret vadošajiem brāļiem. Tieši šīs bailes pacelt savu balsi aizstāvēt patiesību un Dieva taisnīgumu, aiztaisa mutes tiem, kuri redz baznīcā pieļautās kļedzošās nelikumības, bet tomēr izvēlās klusēt! Rezultātā, lojalitāte pret **grēku** vadītāju aprindās un liberālisms attiecībā uz viņu bērnu, draugu un radnieku **pārkāpumiem**, ir stipri iesakņojies un izplatījies **viņu** draudzēs.

10. Kad lasi par Mozu un apustuli Pāvilu, nevari vien beigt brīnīties, cik milzīgu, spriežot cilvēciski, pāri spēkiem ejošu slodzi viņi nesa un cik brīnumainu pacietību, izturību un uzticību viņi izrādīja Dievam! Bez pārtraukuma un atvaļinājuma pavadīt četrdesmit gadus kopā ar tautu, kura pastāvīgi bija ar kaut ko nemierā, pieprasīja, kurnēja un vairākkārtīgi pret viņu sacēlās, – tas ir prātam neaptverami! Cik reizes Mozus bija spiests būt aizbildņa lomā, lūdzot Dievam piedošanu un apžēlošanu Israēlam, vai pretējā gadījumā pašam nomirt! Kāda mīlestība un līdzjūtība pret cilvēkiem un kāda atbildības sajūta pret reiz uzticēto kalpošanu!

Arī apustuļa Pāvila dzīvē, neskatoties ne uz kādām grūtībām, varam vērot tādu pašu, visaptverošu sevis atdošanu Dieva uzticētajam uzdevumam. Atcerieties kaut to, ko viņš mums par sevi rakstīja: „...daudz vairāk darbā, daudz vairāk cietumos, bez mēra sitienus ciezdams, bieži nāves briesmās... Bieži biju ceļojumos, ūdens briesmās upēs, laupītāju briesmās, briesmās savu ļaužu vidū, briesmās pagānu vidū, briesmās pilsētā, briesmās tuksnesī, briesmās uz jūras, briesmās viltus brāļu starpā, darbā un pūlēs, daudzās bezmiega naktīs, izsalkumā un slāpēs, daudzkārt badā, salā un kailumā. Bez tam vēl viss pārējais, ļaužu pieplūdums ik dienas, rūpes

par visām draudzēm. Kur ir kāds nespēcīgs, un es nebūtu nespēcīgs? Kur kāds krīt grēkā, un mana sirds nedegtu?" (2.Kor. 11:23,26-29).

Diemžēl, mūsdienās tādu attieksmi pret kalpošanu reti kad sastapsi. Daži mācītāji ir tik ļoti piekusuši no saviem draudzes locekļiem, ka pat priecājas, ka tie nevēršas pie viņiem ar savām problēmām. Un ne tikai, viņu vidū ir arī tādi, kuri pazemo un necieš tos, kuri palīdzības meklējumos atklāj viņiem savu nešķīstību un garīgo bezspēcību, cīņā ar saviem grēkiem. Kāds mācītājs, sarunājoties ar sev līdzīgu kalpotāju, paužot savu attieksmi pret šādiem cilvēkiem, neiecietībā izteicās: „Kā viņi man ir apnikuši ar visiem saviem grēkiem un problēmām! Dzīvo savās nelikumībās kā tādā purvā! Kaut zābakus velc kājās, lai, iedziļinoties viņu dzīvēs, pats nenotraipītos!”

Dzirdot ko tādu, bija grūti noticēt, ka šis sašutums nāca no tā mutes, kura galvenais uzdevums ir rūpes un gādība par slimajām, netīrajām, sasistajām un grēka ievainotajām Dieva ganāmpulka avīm. Kas būtu tad, ja tā reaģētu arī mūsu galvenais Gans – Jēzus Glābējs, kurš par mums nešķīstajiem un necienīgajiem ir izlējis Savas dārgās Asinis?! Bet Svētie Raksti taču saka, ka māceklis nav augstāks par savu Skolotāju. Žēlastība pret citiem un liela pacietība pret viņiem, – tam vajadzētu būt obligātai rakstura iezīmei tiem, kuri pārstāv Dieva autoritāti. Kalpotājs nevar sevi uzskatīt par labāku tikai tādēļ, ka vairāk par viņiem pārzin garīgos jautājumus. Jo viss, kas mums ir, ir Dieva dots pateicoties Viņa žēlastībai, un nekas nenāk pats no sevis un no mums pašiem. Kalpotāja personiskajā uzvarā pār zaudējumiem un grūtībām, kas viņu piemeklē, ir avots, kas sniedz palīdzību citiem. Kurnēšana, sūdzības, neapmierinātības un sašutuma izpausmes, nesot lielo slodzi, nevar citus labvēlīgi ietekmēt.

11. Būt par Dieva noliktu autoritāti ir liela atbildība, tādēļ ka, jebkādai šīs varas izmantošanai ļaunos nolūkos, seko sods. Esot dusmīgam vai labvēlīgam, kalpotājam vienmēr jāsniedz tas, ko no viņa grib un sagaida Tas Kungs. Ja, atrodoties tādā stāvoklī, garīgā autoritāte rīkosies nepareizi,

viņam nekavējoties tas ir jāatzīst kā sava personīgā kļūda. Piemēram, izrādot nepacietību vai dusmas, viņam uzreiz ir jāatzīst, ka šīs dusmas nāk no viņa, bet ne no Dieva. Nedrīkst jaukt kopā savas un Dieva lietas, tāpat nedrīkst Dievu iejaukt arī savās cilvēciskajās kļūdās, liekot saprast, ka tajā, ko es daru, it kā Dievs izpauž Savu attieksmi pret notiekošo. Ja ieceltā autoritāte dod cilvēkiem šādu melīgu priekšstatu par Dievu, tad Viņam ir jāiestājas par Sevi, lai netiktu apgānīts Viņa svētums un taisnums. Bet, ja kalpotājs pats atzīstas savā pārkāpumā, viņš top svabads no Dieva tiesājošās rokas, kuram vairs nevajag Pašam sevi aizstāvēt. Kavējoties un laicīgi neizdarot nepieciešamo, ieceltā autoritāte var uz visiem laikiem zaudēt iespēju labot savu situāciju.

Par spilgtu piemēru tam var kalpot notikums ar Mozu, kas risinājās pie Meribas ūdeņiem, kur viņš Israēla tautai deva nepareizu priekšstatu par Dievu (skat. 4.Moz. 20:2-3; 7-13; 23-28 un 5.Moz. 32:48-52; 34:1-6). Kaut gan Mozus un Ārons izdarīja tikai vienu kļūdu, viņiem netika dota atļauja ieiet Kānaāna zemē. Tas rāda, cik nopietni un atbildīgi ir būt par kalpotāju. Jo lielāku autoritāti Dievs viņam piešķir, jo bargāks ir Viņa sods. Ne velti ir teikts: „...Jo no katra, kam daudz dots, daudz atprasīs, un, kam daudz uzticēts, no tā jo vairāk atprasīs” (Lk. 12:48). Tādēļ, ja mums ir uzdots darīt Dieva darbu, nepieciešams dzīvot godbijībā un dziļā cieņā pret Viņu.

12. Bībelē nav stāstīts tik daudz par kalpotāja tiesībām, pilnvarām un atzinību, cik par viņa pienākumiem, milzīgo atbildību Dieva priekšā un paaugstinātām prasībām pret viņu. Lai par to pārliecinātos, pietiek atvērt Svētos Rakstus un atrast pantus, kas vēršas tieši pie kalpotājiem, piemēram: Ecechiēla grāmata 34:1-10; 22:26, 28; Jeremija 2:8, 10:21; Caharija 10:3, 11:8, 16-17; 1.Pēt. 5:1-3; 1.Tes. 2:3-10; Titam 1:7-11, kur tiek runāts par to, **tieši ko** Dievs sagaida no Saviem patiesajiem kalpiem. Īpaši bargi un pat šokējoši ir vārdi no 50.Psalma: „Bet bezdievim Tas Kungs saka: „Ko tu daudzini Manus likumus un ņem Manu derību savā mutē, ja tu ienīsti pamācību un laid Manus vārdus pār galvu?

Kad tu redzi zagli, tu esi viņam pa draugam, tu biedrojies ar laulības pārkāpējiem. Savai mutei tu ļauj vaļu runāt ļaunu, un tava mēle pauž melus. Tu sēdi un runā ļaunu pret savu brāli, tu apmelo savas mātes dēlu. Tā tu dari, un, kad Es ciešu klusu, tu domā, ka Es esmu tāds pats kā tu. Tādēļ Es pamācīšu tevi un turēšu to tev acu priekšā. Ievērojiet jel to jūs, kas Dievu aizmirsuši, lai Man jūs nav jāsaplosa, un glābēja jums nebūs!” (Ps. 50:16-22).

Kad šajos pantos lasi uzskaitītos pierādījumus un vainas, tad ar grūtībām var noticēt, ka tie attiecas ne uz vienu citu, kā uz cilvēku kurš ir garīga autoritāte un sludina Dieva nolikumus citiem. Arī Jaunajā Derībā ir vārdi, kas skan unisonā ar iepriekšējiem. Vēstulē Romiešiem, uzrunājot tos, kuri uzskatīja sevi ne tikai par Dieva bērniem, bet izredzētiem un spējīgiem pamācīt citus, apustulis Pāvils teica: „Labi, tu sauc sevi par jūdu, lepojies ar Dievu un paļaujies uz bauslību. Tu zini Viņa gribu un, būdams bauslībā mācīts, proti atšķirt svarīgo no nesvarīgā; tu apzinies esam aklo ceļvedis, gaisma tiem, kas ir tumsībā, audzinātājs tādiem, kas nekā nezina, skolotājs nepieauguši, tāds, kam bauslībā dots atziņas un patiesības paraugs, citus tu māci – un pats sevi nemāci? Sludinādams, ka nebūs zagst, tu pats zodz? Sacīdams, ka nebūs pārkāpt laulību, pats to pārkāp? Ar riebumu novērdamies no elkiem, aplaupi viņu tempļus? Tu lepojies ar bauslību, bet pats pulgo Dievu, bauslību pārkāpdams. Kā rakstīts: jūsu dēļ Dieva Vārds tiek zaimots citu tautu starpā!” (Rom. 2:17-24).

Spriežot pēc apraksta, kas raksturo tos cilvēkus, pie kuriem apustulis Pāvils vērsas, tie ir neviens cits kā kalpotāji, vadītāji un visi tie, kuri, tā vai citādi, ir autoritātes un darbojas citu labā. Taču, kāds aklums, neskatoties uz garīgo pakāpi, un nespēja redzēt sevi tā, kā uz tevi lūkojas Dievs! Var sevi uzskatīt par patiesības zinātāju, var pat tajā pamācīt citus, un tajā pašā laikā zagst un pārkāpt laulību, savas aizraušānās padarīt par elkiem, un savā dzīvē pārkāpt Tā Kunga baušļus, tā kļūstot par kārdinājumu un piedauzību apkārtējiem.

Dievs neuzlūko vaigu. Lai kādu stāvokli cilvēks ieņemtu sabiedrībā un garīgajā dzīvē, Viņš nekad nepievers acis uz grēku. Ne pirmais radītais cilvēks Ādams, ne ar varenu spēku apveltītais Samsons, ne ķēnišķīgai valdīšanai svaidītais Sauls, ne vīrs pēc Dieva sirds Dāvids, ne gudrais Salamans, ne citi Vecās Derības varenie ļaudis, nevarēja izvairīties no soda, kad ar saviem vārdiem vai rīcību radīja šaubas par Dieva svētumu un taisnīgumu, Viņa, kurš tiem bija piešķīris Savu autoritāti. Vai ne tādēļ apustulis Pāvils, labi zinot ka Dievs nevienu neuzlūko vaigā, apzinoties savu nepilnību un to, ka var kļūdīties, teica: „Bet es norūdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādams, pats nekļūstu atmetams” (1.Kor. 9:27).

Dārgie draugi! Man ir jāatzīstas, ka uzrakstīt šo nodaļu mani pamudināja divas saņemtās vēstules, kas neatstāja vienaldzīgu manu sirdi. Pirmās autors ir augsti izglītots cilvēks, tehnisko zinātņu doktors, kurš vīlies pasaules dzīvē, reiz bija sācis meklēt To Kungu. Pieņemot Viņu kā personīgo Glābēju, šis ticīgais desmit gadu laikā pabija trijās draudzēs, kas pārstāvēja dažādas konfesijas, un vienā no tām pat bija biedrs brāļu padomē. Visus šos gadus viņš pūlējās atrast baznīcu, kurā viņa dvēsele varētu rast to, ko meklēja, bet iestājās brīdis, kad, daudz piedzīvojot un pārdzīvojot, viņš savā dvēselē aprūpes vēstulē rakstīja:

„Jau desmit gadus es aizeju no dievkalpojumiem nepiepildīts, bez tā, ko vēlās saņemt mana dvēsele – nevis pienu, bet cietu garīgo barību, kas tik ļoti viņai ir nepieciešama. Cik reti gan tagad var dzirdēt vīrišķīgu un drosmīgu sludinātāju, kurš tieši runātu par kristietības pašām aktuālākām problēmām. Par tām, protams, izvēlās klusēt, taču tās ir tik redzamas, ka vairs nav iespējams noslēpt. Saprotams, ka par tām var runāt tikai tas cilvēks, kurš pilnībā un visā ir atkarīgs tikai no Dieva, Kurš dod viņam ne tikai spēku un gudrību, bet arī pasargā Savās varenajās rokās. Mēs dzīvojam tādā laikā, kad Dieva vēstneši, ar retiem izņēmumiem, ir tādi, kas izpatīk cilvēkiem un ir algoņņi savam ganāmajam pulkam, kurš viņus finansiāli uztur. Izpatīkot, viņi ar visiem spēkiem

cenšas saglabāt šķietamu draudzes labklājību, aizverot acis uz vienalīdzību, morālo pagrimumu un garīgo atkāpšanos. Bez tam, viņi ir pilnībā atkarīgi no augstāk stāvošo „vadības”, kuri viņiem ir piešķirušī kalpošanu. Tā rezultātā, arvien mazāk cilvēku no pasaules vēršas pie Tā Kunga, bet, tie, kuri ir atnākuši uz baznīcu, ļoti drīz pieviļās un atgriežas savos iepriekšējos ceļos, kas, vispār, nav nekāds brīnums. Kuru gan var uzrunāt virspusēja, formāla un bezspēcīga kristietība!? Arvien biežāk mēs piekāpjamies pasaules priekšā un sākam tai līdzināties. Tuvojoties visu laiku beigām un uzzinot no Bībeles daudzas šī perioda pazīmes, mums vajadzētu stāvēt sardzē un būt īpaši modriem, taču tā vietā rodas iespaids, ka tie, kuriem ir īpaša atbildība, pieliek visas pūles, lai Dieva bērni mierīgi gulētu. Ak, cik ļoti šodien mums ir vajadzīgas garīgas autoritātes, kurām ir gudrība un spēks no augšienes, bet, kur viņas ir?!”.

Otra vēstule ir no vecākas māsas Tai Kungā ar bagātu garīgās dzīves pieredzi, kura ir Krievijas vislielākās kristīgās draudzes locekle un kura daudz piedzīvojusi savos četrdesmit ticības gados. Viņas rakstītās rindas runā pašas par sevi:

„Kad es vēroju to, kas notiek man apkārt, sirds piepildās ar skumjām, tādēļ, ka mūsu lielajā draudzē jau gadiem ilgi nebeidzas pārkārtošanās, dalīšanās un skaidrošanās, kas ir kļuvušas, gandrīz vai par mūsu kristīgās dzīves normu. Cilvēkus pasludina par grēciniekiem, ja viņi neregulāri apmeklē visus dievkalpojumus, bet par viņu dvēseles stāvokli neviens neinteresējas. Skumji atzīt, bet mūsu vadībai interesē tikai apmeklētāju skaits un savs nozīmīgums. No katedras tiek runāti, kaut noslīpēti, bet bezspēcīgi sprediķi, kuri sirdis neaizkustina. Tiek organizētas visdažādākās programmas, konferences un semināri, kuros tiek daudz runāts par lietām, kas notiek gan te, gan tur... Milzums emociju, tikai visā tajā nav Pats Dievs. Neviļus rodas jautājums, ko mēs tēlojam?! Viss ir nonācis tik tālu, ka es vairs nevēlos apmeklēt baznīcu, tādēļ ka dievkalpojumos savai dvēselei neko nesaņemu. Brīžiem tik ļoti esmu nogurusi no visām šīm iekšējām cīņām, ka gribās visam atmest ar roku, aizmirsties

un vienkārši plūst pa straumi, vēl jo vairāk tādēļ, ka mūsu vadība nebeidz atkārtot, ka pats galvenais kristietim ir paklausība. Pakļaujies, kā daudzi citi, dari to, ko tev brāļi saka (sevišķi, ja esi sieviete), un viss būs kārtībā. Vai tiešām tas tā ir? Vai tad baznīca ir pārstājusī būt par vietu, kur cilvēki var saņemt garīgo maizi, kur sasildās nosalušās dvēseles un tiek dziedinātas sasistās dzīves?!.. Bet, ja nav pārstājusī, tad, kur ir palikušas tās garīgās autoritātes, kuras būtu spējīgas izvest Dieva tautu no postošā garīgā stāvokļa?! Vai varbūt mūsu laikos to vairs nav?!”

Vai jūs to dzirdiet, dārgie brāļi?! Cik tādas dvēseles šodien sauc uz To Kungu, lūdzoties sūtīt Viņa druvā tos, kuriem būtu autoritāte, kas dota no augšienes, kā Mozum un apustulim Pāvilam, kuri stāvēja Tā Kunga vaiga priekšā, kuru vārdiem bija spēks un dzīve bija tāda, ka ļaunie gari baidījās pat no viņu vārdu pieminēšanas (2.Moz. 16:32, 35:4; 4.Moz. 16:28-35, 5.Moz. 6:1; Ap.d. 19:11-13). Saņemot tādu varu no Dieva, protams, tas kaut ko maksā, un šī cena būs jānomaksā. Vai tad jūsu vidū neatrastos ļaudis, kuri tāpat kā reiz Jesaja, būtu gatavi teikt: „Redzi, es esmu še, sūti mani!” (Jes. 6:8). Tieši tādām dvēselēm, kuras ar visu sirdi un dvēseli tiecās kalpot Dievam un cilvēkiem, atdodot tam daudz mīlestības, laika un savus spēkus, bet piedzīvojot vilšanās brīžus, apjukumu un dvēseles šaubas, balstoties dvēseļu aprūpes praksē, mātišķi gribētos kaut ko teikt.

1. Uzsākot kalpošanu, kurā Tas Kungs jūs ir aicinājis, vispirms dodiet Viņam iespēju piestrādāt pie jūsu sirds, tieši tāpat kā Viņš to reiz darīja ar Mozu un apustuļi Pāvilu. Ļaujiet Svētajam Garam atvērt jums acis, lai jūs sevī varētu ieraudzīt to, ko nenojautāt vai centāties neievērot, un izdariet visu no jums atkarīgo, lai jūsu personīgā dzīve tiktu sakārtota. Tā rīkojoties, jūs sagatavosiet sevi kā trauku godam, lai Tas Kungs varētu jūs lietot un iegūsiert vērtīgu garīgo pieredzi, kuru vēlāk varēsiet nodot citiem. Tas, ko jūs personīgi piedzīvosiet attīrīšanās un svētošanās ceļā, dos jūsu vārdiem svaru un nozīmi, jo tajos atspoguļosies ne tikai skaista un pareiza teorija, bet prakse, ko esat pārbaudījis.

2. Kalpošanas laikā, cik bieži iespējams, analizējiet savu rīcību, samērojot to ar Dieva Vārdu. Tāda paškontrolē palīdzēs ne tikai izvairīties no garīga akluma un pašpalāvēšanas, bet ar lielu mīlestību, sapratni un iecietību attiekties pret citiem, dodot spēju paciest, just līdzī un piedot. Esiet uzmanīgi savos vārdos. Lai radītu labāku un lielāku iespaidu kaut ko stāstot vai par kaut ko liecinot, izvairieties no pārspīlēšanas un piepušķošanas. Neizsakiet pārspīlētas frāzes un nedodiet pārsteidzīgus solījumus, kurus, visdrīzāk, nespēsiet pildīt.

3. Nekaunieties atzīt savas kļūdas. Neviens cilvēks, arī tas, kurš ir garīga autoritāte, nav no tām pasargāts. Šī apziņa mūs dara pazemīgus, pasargājot no pašpārliecinātības, pašlaušanās uz sevi un pazudinošas augstprātības. Ja Tas Kungs jums uzrāda kaut ko nepareizu jūsu kalpošanā, pieņemiet to kā tēvišķu žēlastību. Ja jau Mozus, kurš tikai vienu vien reizi kļūdījās, pazemībā pieņēma Dieva sodu, mums tas ir jādara vēl jo vairāk.

4. Sekojiet līdzī saviem izteicieniem, emociju un jūtu izpausmēm. Ja vēlaties dzīvot mierā ar sevi un apkārtējiem cilvēkiem, lūdzu, nesakiet pirmo, kas jums nāk prātā. Ja sirdi plosa aizvainojums, dusmas, sašutums un niknums, labāk vispār neko neteikt, līdz nomierināšies, jo vārdi, kas izteikti sliktā garastāvoklī, neko labu nevar nest. Tie neceļ, bet tikai grauj. Ja tas skar mājniekus un jums tuvus cilvēkus, tas ir īpaši svarīgi. Nelaime ir tajā, ka mēs tik ļoti pierodam pie viņiem, ka uzskatām, ka mums ir tiesības izteikt viņiem visu, ko par tiem domājam. Ja kalpotājs savā ģimenē nav spējīgs būt par gaismas un miera nesēju, viņš nevarēs tāds būt arī savā draudzē.

5. Pārsteidzīgi izteikt sašutumu vai neapmierinātību par itin visu un visiem, ir nelāgs ieradums. Neapmierinātība ir pieļaujama tikai attiecībā pret sevi. Tas, kurš ir pastāvīgi neapmierināts un sūdzas par apstākļiem, apkārtējiem, grūtu kalpošanu un savu smago likteni, diez vai spēs iegūt labvēlīgu attieksmi pret sevi, kur nu vēl cilvēku vēlēšanos atvērt savu dvēseli un dalīties ar savām problēmām un vajadzībām.

Bez tam, nedrīkst aizmirst, ka Dievs pieļauj grūtības un pārbaudījumus tādēļ, lai tos pārvarot, mēs kļūtu spēcīgāki, nevis lai izjustu pilnīgu bezcerību. Spēks, ko mēs tajos saņemam, un gaisma, ko mēs tad izstarojam, cilvēkus sajūsmina un pievelk mums, mudinot meklēt un vēlēties to pašu. Lai kur mēs atrastos – mājās, baznīcā, darbā vai misijas braucienā, – nevajag izrādīt savu slikto garastāvokli, tāpēc ka to pamanot, apkārtējie ātri zaudē cieņu un novēršas.

6. Attiecībās ar cilvēkiem esiet modri un esiet nomodā par sevi, īpaši, kad kontaktējieties ar tiem, kuri dzīvo jums līdzās. Ja sieva, vīrs, bērni, mazbērni un citi tuvi radnieki, vērojot jūsu ikdienas dzīvi, nevar ieraudzīt to, ko jūs pastāvīgi sludiniet no katedras, tad diez vai jums ir morālas tiesības kalpot ar tīru sirdsapziņu. Pat, ja viņi citiem nestāstīs, kāds jūs patiesībā esat, viņu sirdis un garīgās ausis būs aizvērtas tam, ko jūs runājat, lai cik pareizi tas skanētu. Jo viņi nespēs no jums pieņemt vārdus par mīlestību, pacietību, taisnīgumu un godīgumu, ja to neieraudzīs savās mājās attiecībā pret sevi.

7. Dāvājiet cilvēkiem mīlestību un rūpējieties par viņiem, esiet iejūtīgi, saprotoši un līdzcietīgi. Lai kādi viņi būtu, centieties uz viņiem lūkoties caur mūsu Glābēja izlieto asiņu prizmu, jo Viņš gan par mums, gan viņiem atdeva Sevi krusta nāvē, kļūdamas par grēku izpirkšanas upuri. Nedrīkst aizmirst, ka nav cilvēka, kurā nebūtu kaut kas labs un kurš būtu absolūti slikts. Katrā dvēselē ir kaut kas labs un kaut kas slikts. Viena no patiesa Dieva kalpa pamatiezīmēm ir spēja aiz sliktajām cilvēka īpašībām ieraudzīt labās un palīdzēt tās attīstīt. Atcerieties, ka pasaulei vispirms ir nepieciešami tie, kuri spējīgi paust augstas morāles īpašības, tādēļ centieties kļūt mīlošāki, labāki, gudrāki un godīgāki.

8. Savās attiecībās ar cilvēkiem, necentieties ar spēku tos pakļaut savai gribai. Tāda pieeja tikai apgrūtina stāvokli un saasina problēmu, tādēļ, ka uz visādu varmācību dvēsele atbild ar pretestību. Labākais un vienīgais problēmu atrisināšanas veids ir – izrādīt personīgu pazemību, mīlestību, labestību, līdzjūtību un piedošanu. Un nevajag baidīties, ka

citi šādu uzvedību novērtēs kā vājumu vai mazdūšību. Paies laiks, un cilvēki sapratīs, ka, paejot malā, jūs esat parādījis varenu morālo un garīgo spēku. Beigu beigās notikušais veicinās lielāku atvērtību un cieņu pret jums. Uz ļaunumu atbildot ar ļaunumu, uz naidu ar naidu, mēs ejam pa iestaigāto ceļu, kas nekad vēl nav vedis ne pie kā laba. Ja mēs ieklausīsimies Svēto Rakstu svarīgā padomā „neatmaksājiēt ļaunu ar ļaunu, nedz zaimus ar zaimiem”, žēlīgais Dievs mums to atmaksās ar Savu svētību. Neaizmirstiet, ka visa veida ļaunums izliekas stiprs esam tikai iesākumā, bet ar laiku neizbēgami vājinās. Bet labais, tieši otrādi, iesākumā izskatās vājš, bet beigās kļūst varens.

9. Pamācot cilvēkus, nedariet to prasību, stingru norādījumu un nolikumu veidā (kas savā būtībā ir burts, kas nokauj dvēseli), dariet to padomu veidā, kurus dodiet ar mīlestību, sapratni un iecietību. Pamācībās biežāk izmantojiet spilgtus piemērus no dzīves, kas ne tikai atdzīvina teikto, bet arī piedod vārdiem nozīmi, svaru un caururbjošu spēku, padarot runu klausītājam pieejamāku un saprotamāku.

10. Stāstot un sludinot par grēka bīstamību, attīrīšanos un svētošanos, nedariet to vardarbīgi un piespiežot, lai cilvēks nesajūt sevi kā pilnīgu niecību un nemetās otrā grāvī, iekrītot sapīkumā un bezcerībā, jo būs pārliecināts, ka svētuma latīņa ir tik augsta, ka viņam vienkārši nav iespējams to sasniegt. Aicinājumam svēttapšanai ir jāizskan tādā formā, lai tas ne tik daudz nospiestu dvēseli, cik rosinātu viņu uz attīrīšanos un savas dzīves un attiecību sakārtošanu ar Dievu un līdzcilvēkiem. Bez tam, cilvēkam, kurš pie tā ķeras, tam, ko viņš sludina citiem, ir jābūt īstenotam, pirmkārt, viņa dzīvē. Ja viņa sludinātie vārdi atšķiras no paša rīcības, darbiem un staigāšanas Dieva priekšā, tad viņš vienkārši nav morāli tiesīgs runāt par svētošanās nepieciešamību. Citādi katrs, kurš viņā klausās, ir tiesīgs teikt: „izvelc papriekš baļķi no savas acs un tad lūko izvilkst skabargu no manas acs”. Sludinātāja pamācībai tikai tad būs nozīme, spēks un ietekme uz citu dvēselēm, kad runātais atbilst tam, kas ir viņš pats. Ar skaistiem un pareiziem vārdiem, kas nav

realizēti paša praktiskajā dzīvē, mēs cilvēkus no patiesības, drīzāk, atgrūžam, nekā pietuvinām.

11. Tieciet vaļā no cilvēkiem raksturīgās iezīmes – visur saskatīt un redzēt tikai negatīvo. Daudzas draudzīgas attiecības ir izirušas tādēļ, ka cenšamies citos ieraudzīt viņu trūkumus un pat saņemt apmierinājumu, rokoties viņu privātajā dzīvē un atrodot tur kompromitējošas detaļas. Nesaasiniet uzmanību uz cilvēku vājībām un centieties neievērot viņu neveiksmes un kļūdas, lai tas neizpaustos ļaunā priekā. Mēs esam radīti pēc Dieva tēla un līdzības, un, kaut esam nepilnīgi, vienalga mūsos ir kaut kas labs. Atrodot un uzsverot cilvēkos viņu labās īpašības, mēs viņos atmodinām pateicību, mīlestību un labestību.

12. Kad jūsu draudzē ienāk cilvēki no pasaules, nesteidzieties viņiem aizrādīt uz dievkalpojumam neatbilstošu apģērbu, frizūru vai uzvedību. Dodiet iespēju uz viņiem runāt Dieva Vārdam. Dievs nesāk ar ārējo, bet iekšējo cilvēku, un, vispirms ar sirdi, par kuru ir teikts: „...jo no turienes rosās dzīvība” (Sal.pam. 4:23). Kad Glābējam izdodas pieskarties cilvēka slēptākām dvēseles stīgām, tad āriene pati par sevi mainās.

13. Centieties iejusties citu situācijās un izvairieties no augstprātīgiem spriedumiem par kādu, kas radušies citu cilvēku viedokļu iespaidā, jo tieši šī iemesla dēļ rodas daudz kļūdainu spriedumu, cietsirdības un netaisnības. Pirms cilvēkus nosodīt un apvainot, nolieciet sevi viņu vietā. Tā rīkojoties, jūs sapratīsiet, ka, atrodoties viņu situācijā, iespējams, jūs rīkotos vēl sliktāk. Tas jūs darīs vēl cēlsirdīgāku, žēlīgāku un iecietīgāku.

14. Mīliet to, ko jūs dariet, un tos, kam jūs to dariet, citādi jūsu kalpošanā nebūs prieka un tā kļūs par uzspiestu verga darbu, kas jāstrādā savam kungam. Svarīgi ir ne tas, cik jūs dariet, bet tas, kā jūs to dariet un cik mīlestības tur ielieciet. Pateicieties Tam Kungam, ka tieši jūs Viņš ir ieraudzījis šādai grūtai kalpošanai un ir devis tam spēku, veselību, iespējas un tos, kuri ir gatavi jums palīdzēt. Jo, cik daudz ir cilvēku, kuri dzīvo bezmērķīgu, bezjēdzīgu dzīvi,

kaut viņiem ir viss tas, par ko jūs varat tikai sapņot. Pateicībā Dievam ir ielikts varens spēks, kura priekšā sātans trīc. Ja jūs augstu vērtējat visu, ko jums Dievs dod, Viņš arī turpmāk par jums rūpēsies un nekad neatstās bez nepieciešamās palīdzības.

15. Atdodot sevi kalpošanai Dievam un cilvēkiem, esiet nesavtīgi. Rūpējoties un palīdzot tuvākajam viņa problēmās un vajadzībās, negaidiet no viņiem nekādu atalgojumu. Citus mīlot, mēs jau esam apbalvoti ar siltumu un gaismu, kas mūs piepilda. Tas, kurš patiesi mīl, neko pretim neprasa. Sevis dāvināšana citiem pati par sevi kļūst par prieku, un tā arī ir pati lielākā balva.

16. Nemeklējiet ātrus un vieglus ceļus, lai sasniegtu mērķi un nekoncentrējieties uz neveiksmēm un grūtībām, kas jūs piemeklē. Nepatikšanas, problēmas, skumjas, vilšanās un bēdas – ir neatņemama mūsu dzīves sastāvdaļa, un mums ir jāiemācās tās pieņemt ne tikai kā esošas, bet lietot sev par labu, izdalot „vērtīgo no nīcīgā” un turpinot iet uz priekšu. Katrā situācijā un ar jums notiekošajā ir pozitīvais un negatīvais. Nesaasiniet uzmanību uz dzīves tumšo pusi un, pat visgrūtākajos mirkļos, nepakļaujieties bezcerībai, jo var būt tā, ka tieši tie var kļūt jums par lielu svētību.

17. Nesteidzieties vilties un nezaudējiet cerību un palaušanos uz To Kungu, pat, ja esiet cietuši sakāvi kādā lietā, ko esat darījuši. Vilšanās ir raksturīga lepnajiem, kuri ir pārvērtējuši savas spējas un iespējas. Sirdī pazemīgie viņas ne tik viegli. Nekrītiel izmisumā, ja nesastopat sapratni un jūtaties nevienam nevajadzīgs vai, ja jūsu dzīves sapnis nepiepildās. Iespējams, Tas Kungs tikai tādēļ jums nav devis kāroto, lai tā vietā iedotu ko labāku. Viņš piepildīs jūsu dzīvi ar jēgu un dāvās to, kas nes apmierinājumu.

18. Savos nospraustajos mērķos necentieties skriet Dievam pa priekšu. Neaizmirstiet, ka Viņam priekš visa un katra ir savs laiks. Viņš nekad nesteidzas un nekad nenokavē. Labāk ir vilcināties, gaidot skaidrību, nekā bez Viņa izdarīt kaut ko tādu, par ko pēc tam nožēlosiet visu atlikušo dzīvi.

Ir jāteic, ka visi šie likumi attiecas ne tikai uz kalpotājiem, bet uz katru, īstenu Dieva bērnu. Ja mēs, uzskatot sevi par patiesiem kristiešiem, pie tiem pieturētos, mūsu vidū būtu daudz vairāk to, kurus Dievs varētu lietot Savā vīna kalnā un Savam godam.

Šo tēmu nobeidzot, atlicis atbildēt vēl uz vienu jautājumu, kuru dvēseļu aprūpes laikā uzdod kristieši, kuriem nav Dieva dotās autoritātes: „Bet, ko darīt mums, kas neesam izredzēti un izvēlēti īpašai kalpošanai? Kāda ir mūsu dzīves vērtība Dieva acīs, un ko Viņš no mums sagaida?”.

Dārgie draugi! Zemes virsū nav neviena cilvēka, kuram nebūtu Dieva aicinājuma un izredzētības. Ja katra rāsas lāsīte, vismazākais putniņš un zivtiņa, puķīte, stiebrīšs, koks, krūms un strautiņš ir tam, lai paustu Radītāja Slavu un Godību, cik gan vairāk tam ir aicināts cilvēks, kas ir radības kronis! Ne visi var sludināt vai darīt kādu citu garīgo darbu, ko visi ievēro. Taču katrs kristietis ne tikai var, bet viņam ir jāklūst par svecīti, kaut vismazāko, bet kuras gaisma ir spējīga kļiedēt tumsu. Un par šādu, visiem tik nepieciešamo gaismas avotu, viņu dara parastā ikdienas dzīve, kas rit sākaņā ar Svētajiem Rakstiem.

Tādēļ, nevajag apskaust tos, kuriem Dieva dotā kalpošana uzliek ne tikai milzīgu atbildību, bet ir saistīta arī ar lielām briesmām. Labāk kļūsim par svētību tiem cilvēkiem, kam tas ir ļoti nepieciešams. Jo Tam Kungam ir svarīgs ne Viņam veicamā darba lielums, bet tas, **kā** mēs to darām. Mūsu pastāvība, uzticamība, uzcītība, pieticība un spēja palikt ēnā, var tikt no Tā Kunga novērtēta daudz augstāk, nekā daiļrunība, māka vadīt un organizēt. Labāk ir nebūt garīgai autoritātei, bet būt uzticīgam mazumā, nekā saukties šai vārdā un neatbilst šim augstajam aicinājumam.

10. nodaļa

Staigājot ar Dievu

Koraha dēlu un Dāvida psalmos, kā arī citos Svēto Rakstu pantos, atkal un atkal sastopamies ar vārdiem, kas vēsta par dvēseles tieksmi būt tuvībā un ciešā kontaktā ar savu Radītāju, piemēram: „Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc, ak Dievs, pēc Tevis! Mana dvēsele slāpst pēc Dieva, pēc dzīvā Dieva. Kad es nokļūšu tur, kur es varēšu parādīties Dieva vaiga priekšā?” (Ps. 42:2-3); „Kungs, Tu esi mans Dievs, es meklēju Tevi, pēc Tevis slāpst mana dvēsele, pēc Tevis tvīkst mana miesa kā sausa un izkaltusi zeme, kur nav ūdens” (Ps. 63:2); „Es paceļu savas rokas pret Tevi, mana dvēsele tvīkst pēc Tevis kā izslāpusi zeme” (Ps. 143:6); „Mana dvēsele meklē Tevi arī naktī, mans gars ilgojas pēc Tevis...” (Jes. 26:9).

Patiesu, meklējošu Dieva bērnu vidū var sastapt ne mazums tādu, kuri sirds satriektībā saka: „Jau daudzus gadus es sekoju Tam Kungam, regulāri apmeklēju dievkalpojumus, esmu mūsu vietējās draudzes loceklis, tur arī kalpoju, bet sev par kaunu ir jāatzīst, ka līdz pat šim brīdim nezinu, ko nozīmē – „**staigāt Dieva priekšā**”.

Vecās Derības lappusēs mēs varam atrast divu cilvēku vārdus, par kuriem ir teikts – „staigāja Dieva priekšā”, tie ir – Ēnohs un Noa. Ēnoha dzīves apraksts ir ļoti īss, bet tā beigas vienkārši satriec: „Un viss Ēnoha mūžs bija trīs simti sešdesmit pieci gadi. Un Ēnohs **vadīja savas gaitas ar Dievu**; tad viņa vairs nebija, jo Dievs ņēma viņu pie Sevis” (1.Moz. 5:23-24).

Ja uzmanīgi un pārdomāti lasīt stāstu par šo cilvēku, tad neviļus sāc saprast, ka Ēnohs, līdzīgi kā mēs, dzīvoja pēdējos laikos, tikai, nevis pirms Kristus atnākšanas, bet pirms plūdiem. Diemžēl, ja neskaita īsu atsauci Jūdas vēstules četrpadsmitajā un piecpadsmitajā pantā, Bībele mums vairāk nestāsta, tieši kā viņš dzīvoja un ko sludināja, bet staigāšana bijībā, svētumā un pilnīgā paklausībā Radītājam bija tik

acīm redzama, ka Dievs to apliecināja, paveicot viņa dzīvē ko sevišķu, – viņš tika paņemts no zemes nāvi neie pazīstot.

Arī par Noa Vecajā Derībā ir teikts visai maz: „...Noa bija taisns un bezvainīgs vīrs savā ciltī, jo **Noa vadīja savas gaitas ar Dievu**” (1.Moz. 6:9). Jaunajā Derībā 2.Pētera 2:5 apustulis Pēteris ir nosaucis Noa par „taisnības sludinātāju”, kaut Svētajos Rakstos nav viņa sprediķu. Varam tikai pieņemt, ka šī patriarha ticība un paklausība, kas izpaudās tad, kad viņš būvēja šķirstu, ir bijusi labākā sludināšana tā laika egoistiskajai un cietsirdīgajai paaudzei. „Un Noa darīja kā Dievs sacīja” (1.Moz. 6:22). Dzīve pastāvīgi apliecina lieisku patiesību, ka „katrs darbs, kas darīts ticībā, apsūdz pasauli”. Tieši tas ir pasvītrots arī vēstījumā par Noa: „**Ticībā** Noa, dievbijīgs būdams, saņēma Dieva aizrādījumu par vēl neredzamo un savā gādībā uztaisīja šķirstu sava nama glābšanai; **tās** dēļ viņš nicināja pasauli un kļuva **tās taisnības mantinieks, kas nāk no ticības**” (Ebr. 11:7).

Staigāt Dieva priekšā vai, citādi sakot, **dzīvot ar Dievu** – tas nozīmē būt tuvu Tam Kungam, tiekties pie Viņa, būt ciešā kontaktā ar Viņu un ar prieku pildīt Viņa gribu. Dzīvot ar Dievu nozīmē pakļauties Viņa vadībai un Viņā atrasties, bet ne tas, ka tu izpildi nolikumus un priekšrakstus baznīcā, vienas vai citas denominācijas, kurā tu esi dalībnieks.

Reiz, vērsoties pie sava garīgā skolnieka, apustulis Pāvils teica tā: „Timotejam, savam īstam dēlam ticībā: žēlastība, apžēlošana, miers no Dieva Tēva un Kristus Jēzus, mūsu Kunga. Jau iedams uz Maķedoniju, esmu lūdzis tevi palikt Efezā, lai tu piekodinātu zināmiem ļaudīm nemācīt svešas mācības, nedz nodoties bezgalīgām pasakām un cilts rakstiem, kas vairāk ierosina prātošanu, nekā kopj Dieva draudzi ticībā, bet sludināšanas mērķis ir mīlestība, kas nāk no skaidras sirds un labas apziņas un neliekuļotas ticības. No tā daži ir noklīduši un nogriezušies uz tukšu izrunāšanos, gribēdami būt bauslības mācītāji, bet nesaprazdami ne to, ko saka, nedz to, ko daži apgalvo.” (1.Tim. 1:2-7).

Šeit minētie apustuļa Pāvila viltus mācītāji bija bauslības mācītāji, kuri tiecās sajaukt kopā kristietību un jūdaismu,

likumu un žēlastību. Viņi apgalvoja, ka glābšanai tikai ar ticību Kristum un dzīvošanu Viņā, ir par maz, tādēļ kristiešiem ir jāievēro arī Mozus baušļi (*jo īpaši, ka vīriešiem jātiek apgraizītiem*).

Savos „Bībeles komentāros Jaunai Derībai” pazīstamais teologs skolotājs Viljams Mc Donalds šajā sakarā raksta tā: „Visos pastāvēšanas gadsimtos šī viltus mācība ir nomocījusi baznīcu, un pat šodien šī rūsa veiksmīgi saēd kristietības pamatus. Savā mūsdienīgā formā tā pasludina, ka, kaut glābšanai ir nepieciešama ticība Kristum, cilvēkam jātiek arī kristītam, jākļūst par vietējās draudzes locekli, jāievēro likums (*ar to ir domāts tās nolikumi un pieņemtās prasības*), jādod desmitā tiesa un jādara „labi darbi”. Viņi neapzinās, ka labie darbi – ir glābšanas sekas, nevis tās noteikums. Labie darbi nevar cilvēku padarīt par kristieti, bet viņš tos dara tādēļ, ka ir kļuvis par kristieti. Viņi neredz, ka ticīgā dzīves vadītājs ir Kristus, nevis viņu izstrādātie likumi. Par šiem pašu ieceltajiem likuma mācītājiem apustulis Pāvils teica, ka viņi nesaprot ne to, par ko runā, ne to, ko ar tādu pārliecību apgalvo”.

Tam nevar nepiekrīst. Protams, šodien diez vai no katedras sadzirdēsi svētrunu par to, ka ir jāievēro likums, kas runā par jauktas šķiedras apģērba valkāšanu, jo visi, bez izņēmuma, arī paši mācītāji, valkā poliestera un kokvilnas, poliakrila un vilnas, un līdzīga sajaukuma drēbes. No mums arī nepieprasa piemājas dārziņu neapsēt ar dažāda augu sugas sēklām (skat. 3.Moz. 19:19), savādāk mēs visi būtu likuma pārkāpēji. Taču, izmantojamo audumu kvalitātei un dārzeņu stādīšanai tagad nav īpašas nozīmes, bet var atrast ko citu, no kā daudzās baznīcās tiek radīti nerakstītie likumi: svārku garums, sieviešu frizūras, attieksme pret to, kā brāļi nēsā kaklasaites, Vakarēdiena kārtība un dalība maizes laušanā, noteikumi, lai pieņemtu ūdens kristības, lai noslēgtu laulības un daudz kas cits.

Pārlieku skrupuloza pieeja šādiem jautājumiem noved pie tā, ka jel kādu baznīcas noteikumu neizpildīšanai ir noteiktas sekas – disciplinārie sodi, līdz pat izslēgšanai no

draudzes. Tā izskatās mūsdienu farizejisms, kas vieniem liek garīgi „smakt” šajos šaurajos rāmjos, bet citiem gulēt garīgā miegā, cerot uz to, ka viņi izpilda visu, ko vadība liek, kurai gandrīz vai pati vērtīgākā draudzes locekļa īpašība ir bezierunu pakļaušanās viņu noteiktajai kārtībai. Taču Dievam ir pavisam citi uzticības, patiesuma un garīguma izmērošanas parametri. Viņu nevar piemānīt ar regulāru dievkalpojumu apmeklēšanu, aktivitātes izrādīšanu, veicot kādu kalpošanu vai organizējot dažādus baznīcas pasākumus. Nē, Viņš vēlas, lai mēs meklētu tuvību ar Viņu un patiesi, neliekuļoti un no sirds Viņam kalpotu.

Dzīve ar Dievu un Dievam izslēdz jebkādu pašdarbību un patstāvību. Ja tu vienreiz izlem pilnībā sevi veltīt Tam Kungam, tad caur to tu atsakies no tiesībām uz sevi. Atdoties Viņa vadībai, tu zaudē varu pār sevi. Tagad, ne vairs tu izvēlies savu ceļu, bet Viņš to tev izvēlās. Nevis tu izdari kādu izvēli, bet tavā vietā to izdara Viņš. Tu vairs nevari aiziet, kurp vēlies, jo Viņš Pats tevi vedīs, kurp vēlēšies. Ne tu izlemsi, ko darīt, bet Viņš priekš tevis izvēlās to darbu, kurā Savam godam un labpatikai vēlēšies tevi lietot.

Vecās Derības īstenie pravieši nevarēja itin neko darīt paši no sevis, bet piepildīja Debesu Tēva gribu, runājot to, ko Viņš lika viņu mutēs. Atcerieties, ko Dievs viņa zemes ceļa sākumā pateica Jeremijam: „...jo tev jāiet visur, kurp Es tevi sūtīšu, un jārūnā viss, ko Es tev pavēlēšu” (Jer. 1:7). Radītājs nejautāja Savai radībai, vai viņu apmierina viņam paredzētā loma un vai viņa ir ar mieru izpildīt Dieva pavēles. Nē, Viņš vienkārši ņēma Savā pārziņā to, kuru bija radījis un lietoja tā kā bija paredzējis. Šāda pieeja labi redzama pravieša Ecechiēla dzīvē. Cik gan reizes viņš darīja Dieva prātu veicot to, ko, spriežot cilvēcīgi, bija grūti saprast! Jā, un arī Pats Dieva Dēls, kļuvis Jērs, kas nokauts par visas cilvēces grēkiem, piepildot Debesu Tēva gribu, pazemībā teica: „...tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek” (Lk. 22:42).

Šādas sekošanas lielisks piemērs ir mūsu ticības tēva Ābrahama dzīve. Tieši viņā Tas Kungs mums parādīja ceļu, kas ved pie svētības. Šī cilvēka beznosacījuma paklausība,

absolūtā pārliecība par viņam teiktajiem Dieva vārdiem un apbrīnojamā pacietība – lūk, īpašības, kas Debesu Tēvam ļāva caur viņu īstenot Savus plānus. Ābrahams nelūdza Dievam kaut kādus paskaidrojumus, nejautāja, ko sastaps norādītajā ceļā, bet vienkārši darīja to, par ko viņam bija teikts pašā sākumā: „...Es esmu Tas Visuvarenais Dievs, **staigā sava Dieva priekšā**, tad tu būsi taisns” (1.Moz. 17:1). Pa šo pašu ceļu – sevi aizliedzot un pilnīgi pakļaujoties augstākai gribai, staigāja visi apustuļi un Dieva svaidītie.

Ņemot šo vērā, varam secināt, ka tuvas attiecības ar To Kungu balstās trijos svarīgos pamatojumos – **ticībā**, **svētumā** un **paklausībā**, ar kuriem saistās citas vērtīgas garīgās īpašības, kas arī ir ievērības cienīgas, lai pie katras no tām apstātos atsevišķi.

1. **Ticības** pamatā ir stipra pārliecība par to, ka Dievs ir pārāk gudrs, lai pieļautu kļūdas. Kaut arī mūsu dzīvē notiek kas tāds, ko mums ir grūti saprast, bet mēs, tomēr zinām, ka visā ko Dievs pieļauj, Viņš vienkārši nevar kļūdīties. Visā tajā, kas ar mums notiek sākumā, Viņš jau zina kāds būs noslēgums. Viņš redz visas briesmas, kas mūs sagaida, tādēļ ir Vienīgais, Kurš spēj mūs no tām paglābt. Debesu Tēvam ir zināmi ceļi un taciņas, kas ved pie tām svētībām, par kurām mēs nevaram pat iedomāties. Labi zinot mūsu prasības, spējas un noslieces, Viņš katram dāvā tieši to, kas viņam ir nepieciešams. Dieva ceļš ir pilnīgs, tādēļ mēs nekļūdīsimies, ja sekosim Viņa vadībai, kā ir rakstīts: „Met savu nastu uz To Kungu, Viņš tevi uzturēs taisnu...” (Ps. 55:23). Kāds ir teicis, ka staigāšana ar To Kungu nav atkarīga no kāju stipruma, bet no mūsu ticības patiesuma, un tas patiesi tā ir. Par garīgi stipriem mūs dara nevis plašas garīgās zināšanas un spējas, bet nesatricināma ticība Tam, Kuram nekas nav neiespējams.

Staigāšana ar Dievu – tā ir paļaušanās uz Viņu mūsu dzīves pašos grūtākajos mirkļos, kad viss iet šķērsām un liekās, ka vairs nav nekādu cerību uz kaut ko labāku. Šī ir mierpilna pārliecība, ka viss, kas ar mums notiek ir daļa no Dieva plāna, un atrodas pilnīgi Viņa kontrolē. Tā ir ticība Tam,

Kurš labāk zina mūsu spēkus un tādēļ tēvišķi mīl mūsu dvēseles, un tāpēc izdarīs visu iespējamo, lai tās iemantotu glābšanu un satiktos ar Viņu mūžībā.

2. Nākošais svarīgais nosacījums dzīvei ar Dievu ir **svētums**. Staigāt ar To Kungu – nozīmē pateikt izšķirīgu „nē” savām iegribām un kārībām un „jā” – Dieva baušļiem. Ja ticīgs cilvēks izlemj savu dzīvi veltīt Tam Kungam, Kurš ir svēts un taisns, tad viņa dzīves neatņemams solis ir **šķīstīšanās** un **svētošanās**. Kristieša dzīvē daudzu garīgo neveiksmju iemesls ir nevis viņa nepietiekamā vēlēšanās, neatlaidība, pacietība un pašdisciplīna, bet tas, ka trūkst pamatīga attīrīšanās no esošiem un dzīvē reiz bijušiem, zināmiem grēkiem. Tieši tie kļūst par galveno un praktiski nepārvaramo šķērsli, lai personīgi spētu kontaktēties un būtu tuvās attiecībās ar To Kungu.

Grēku siena ir tā, kas atdala mūs no Dieva, tādēļ, ja mēs vēlamies būt savienoti ar Viņu, tai jātop nojauktai. Jo ne velti ir rakstīts: „Kas drīkst kāpt Tā Kunga kalnā, un kas stāvēs Viņa svētajā vietā? Kam nenoziēdzīgas rokas un skaidra sirds, kam prāts nenesas uz nīcīgām lietām un kas ar viltu nezvērē. Tāds dabūs svētību no Tā Kunga un taisnību no Dieva, sava Pestītāja. Tāda ir tā cilts, kas pēc Tā Kunga vaicā, kas meklē Jēkaba Dieva vaigu” (Ps. 24:3-6). Viss, kas mūsu dzīvē ir nešķīsts un nolādēts, sarauj mūsu kontaktu ar Debesu Tēvu.

3. Vēl viens priekšnosacījums tuvām attiecībām ar To Kungu ir **paklausība**. Labas un patiesas attiecības tēvam un dēlu, bērniem ar vecākiem pamatojas paklausībā. Reizēm Dievs no mums gaida kaut ko tādu, kas mums noteikti ir jāizdara. Ja šajā brīdī nav paklausības Debesu Tēvam, saikne ar Viņu uzreiz pārtrūkst. Tā atjaunojas tikai tad, kad mēs izlabojam to, kas bija pārrāvuma iemesls. Jebkāda nepaklausības Tam Kungam, lai cik niecīga un nenoziēmīga mums tā liktos, Dieva acīs ir grēks, kas uzreiz aptur un pārtrauc Svētā Gara darbību.

Staigāt ar Dievu – tas nozīmē darīt to, ko Viņš vēlas. Tādā dzīvē nav vietas nosacījumiem un atrunām, mūsu „jā”

vai „bet”. Ja esam nolēmuši sekot Viņam, mums tas ir jādara bez ierunām un nelūkojoties atpakaļ, nelīdzinoties cilvēkam, kurš teica: „Kungs, es Tev iešu līdzi, bet atļauj man papriekš atvadīties no tiem, kas ir manā mājā.” Bet Jēzus uz to sacīja: „Neviens, kas savu roku liek pie arkla un skatās atpakaļ, neder Dieva valstībai” (Lk. 9:61-62). Šāda pieceja paliek arī tajos gadījumos, kad Tas Kungs pavēlēs mums izdarīt kaut ko tādu, kas ir pretrunā ar mūsu dzīves gudrību un veselo saprātu. Kāds ir teicis, ka „svarīgi ir nevis tas, kurp ej, bet tas **ar ko ej**”. Ja dzīves ceļā mūs pavada Debesu Tēvs, nevajag bīties, pat ja neredzi, kas tevi priekšā sagaida. Garīgās dzīves sfērā Jēzus no mums sagaida, lai esam gatavi uz visu, ko Viņš no mums vēlēties, pat, kopā ar Viņu, spert soli pilnīgi nezināmajā.

Šādās kritiskās situācijās, stāvot kādas izvēles priekšā, parasti tikai viens no desmitiem, bet reizēm pat simtiem, izrādīsies pietiekami varonīgs, lai ticībā spētu paļauties uz Dieva uzticamību. Lai cik skaudri tas izklausītos, arī šodien Pestītāja vārdi ir mums aktuāli: „Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani, un kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa” (Mat. 12:30). Šeit nevar būt zelta vidusceļa. Mēs, vai nu veidojam savu dzīvi ar Viņu, vai bez Viņa, bet noslēgums ir tas, kas zem tās pavelk svītru. Dieva svētība vienkārši nav iespējama bez paklausības un bezierunu pakļaušanās Visuaugstā gribai. Par to mēs pārliecināmies vienmēr, kad savu likteni ņemam savās rokās un savu dzīvi plānojam tā, kā uzskatām par vajadzīgu, un starp citu prasām, lai Dievs mūs svētī. Paiet daudzi gadi un sēžot pie tā drupām, ko tik cītīgi esam būvējuši, mēs nesapratnē vaicājam: „Kāpēc gan tas notika?”, kaut atbilde ir ļoti vienkārša, – pastāvēt var tikai tas, kas tiek veidots kopā ar Dievu un pēc Viņa gribas.

4. Dzīvei, kas rit tuvībā ar Dievu, ir **tieksme nošķirties** un būt kopā ar Viņu. Atrodoties Viņa svētajā klātbūtnē, tu pārdzīvo ne ar ko nesalīdzināmu prieku, sajūsma un tajā pat laikā bijību, kas piepilda dvēseli ar bailēm un trīsām. Kaut ķermenis turpina atrasties uz zemes, gars paceļas augstu, augstu virs šīs zemes, bet sirds piepildās ar pazemību, izplūst

Dieva priekšā cildināšanā un pateicībā. Piedzīvojot tādas mirkļus, tu, vienkārši vairs nespēsi palikts tāds kā iepriekš. Kaut tādi brīži katram norit atšķirīgi, to sekas ir ļoti līdzīgas. Jēkabs ar Dievu satikās pie Jabokas upes, un dziļā naktī tur piedzīvojis ko neparastu, kļuva par Israēlu. Strādājot vienam, jauneklis Gideons savā sirdī sauca uz Dievu un saņēma atklāsmi no augšienes, kas pamatos izmainīja visu viņa turpmāko dzīvi. Vēršoties pie Elijaš, Tas Kungs teica: „Paslēpies Kritas līcī” (1. Kēn. 17:3). Šo pavēli izpildot, pravietis piedzīvoja īpašu tuvību ar Dievu. Sadzirdējis aicinājumu no augšienes, pazemīgais un nepamanāmais kurpnieks Viljams Karei pameta savu amatu un devās misijas braucienā uz Indiju, dodot nenovērtējamu ieguldījumu Dieva darbā.

Katram Tā Kunga kalpam, kurš ir saņēmis no Viņa autoritāti, spēku un varu, tas bija jāiekaro pie savas apslēptās „Kritas”. Cilvēkam, kuram citu vidū ir augsts garīgais stāvoklis, ir jābūt viszemākajā pozīcijā Dieva priekšā, Kurš noteiktā viņa dzīves brīdī var, piemēram, pateikt: „Mans bērns! Gana tev šīs dzīves straujā tecējuma, popularitātes un plašās ievēribas. Aizej no visa tā un paslēpies pie Mana strauta”. Un tad par tavu „Kritu” kļūs ciešanas un sāpes, tapt cilvēku neatzītām, zaudēt savu cilvēku vai visu pamesta, vientuļā vieta. Patmas sala, vientulība romiešu cietumā, Arābijas tuksnesis vai Palestīnas kalni, – vienmēr paliks atmiņā kā „Krita” tiem, kuri vareni ir ietekmējuši mūsdienu kristietību.

Mūsu gadsimtā, kur valda datori, telefoni, radio, televīzija un daudz kas cits, cilvēkam atrodas arvien mazāk laika, lai būtu vienatnē ar Dievu. Problēmas, kas nomaina cita citu, traucē mums sadzirdēt kluso balsi, kas nāk no augšienes. Tikai atslēgšanās no šīs steidzīgās un rēcošās pasaules un atpūta no skaļās darbošanās, dod iespēju koncentrēt savas domas uz Radītāja varenumu. Kā strautiņa nomierinošā urdzēšana un maigs saulriets nomierina cilvēka sirdi, tā arī atrodoties pilnīgā klusumā ar Dievu, kas nes dvēselei vēlamo mieru. Arī pastāvīga kontaktēšanās ar cilvēkiem novērš mūsu uzmanību no garīgās dzīves un izsmel

mūsu spēkus. Dzīvojot uz zemes, Jēzus to labi zināja, tādēļ laiku pa laikam meklēja vientulību, lai sakrātu spēkus, no jauna apdomātu ceļu, kas Viņam dots no augšienes, apzinātos savu cilvēcīgo vājumu esot miesā un Savu pilnīgo atkarību no Tēva.

Ja jau pat Dieva Dēls nevarēja īstenot savu kalpošanu bez vientulības brīžiem, cik gan vairāk tas ir nepieciešams mums! Marka evaņģēlijā ir stāstīts par to, ka uz tautu Jēzus runāja līdzībās, „bet Saviem mācekļiem Viņš visu īpaši (*vienatnē* – kr.val.) izskaidroja” (Mk. 4:34). Neizmantojot priekšrocību, ko mums dod klusuma brīdis kopā ar Debesu Tēvu, gadiem ilgi vari palikt garīgs nabags, nemaz nepieaugot savā kristīgajā dzīvē. Jo, tikai esot vienatnē ar To Kungu, mēs mācāmies uztvert tās noslēpumainās un neatkārtojamās skaņas, kas ir tik nepieciešamas mūsu dvēselei.

Stāsta, ka pasaulē neeksistē neviens izcils darbs, vai tas būtu radīts zinātnē, mūzikā, literatūrā vai glezniecībā, kas būtu tapis tāda cilvēka rokās, kurš nemēdz nošķirties un palikt viens. To pašu var teikt par kristīgo dzīvi. Nav iespējams garīgi pieaugt un dzīvot svētā dievbijībā, ja netiks veltīts pietiekami daudz laika klusai sadraudzībai ar To Kungu. Nereti tikai viena stunda tuvībā ar To Kungu dvēselei dod ko lielāku nekā vairākas dienas, kas pavadītas polemikā un diskusijās, skaļās konferencēs un kristiešu kongresos. Iepazīstoties ar daudzu Dieva kalpu dzīvi, kuri ir atstājuši dziļas pēdas cilvēces vēsturē, uzzini, ka priekš viņiem liela nozīme bija tām stundām, kas pavadītas klusumā un vientulībā ar savu Radītāju.

5. Patiesam kristietim, kurš alkst tuvību ar To Kungu, ir raksturīgi kādā dzīves periodā **izvērtēt savus uzskatus un garīgās prioritātes**. Uzstādot mērķi piedzīvot tikšanos ar Dzīvo Dievu, vispirms ir nepieciešams tikt skaidrībā ar saviem uzskatiem un iesīkstējušiem pieņēmumiem, par kuriem tu domāji, ka Debesu Tēvs tos pilnība akceptē. Tādā meklējumā un dziļu pārdomu laikā Tas Kungs atrod par nepieciešamu Savu bērnu norobežot ar noslēpumainu mūri, kas viņu nošķir no katras ārējas ietekmes un iespējas vērsties

pie agrāk pielietotām un ierastām metodēm. Viņš to dara tādēļ, lai pārveidotu mūsu dzīvi un attiecības ar Viņu pēc jauna parauga un iemācītu vērsties pēc palīdzības, padoma un izskaidrojuma tikai pie Viņa, un likt cerību tikai uz Viņu vienīgo. Protams, tāda pārveide kaut ko maksā, bet galarezultātā nes brīnīšķīgus augļus – nepastarpinātu, personīgu kontaktēšanos ar Radītāju.

Vecās Derības laikā tuvas attiecības ar Dievu bija saistītas ar dziļiem pārdzīvojumiem un šķiršanos. Mozum, – pirms sadzirdēja Dieva balsi no degošā ērkšķu krūma, bija četrdesmit gadus jādzīvo tuksnesī, tālu prom no savas tautas, lai pēc tam pie tās atgrieztos kā Debesu sūtnis. Ābrahāma dzīvē tas izpaudās kā šķiršanās no dzimtenes, tuviniekiem un draugiem. Arī Samuels, kurš jau no bērnu dienām dzirdēja Dieva balsi, dzīvoja tālu prom no vecākiem, pilnībā atdodoties kalpošanai Tam, Kuram bija veltīts.

Mūsu dienās, meklējot dzīvus, personīgus kontaktus ar To Kungu, mēs šķiramies no tā domāšanas veida un uzskatiem, kuri mums ir tuvi un dārgi pēc miesas, neatkarīgi no tā, vai tie ir virspusēji, nomināli kristieši vai vispār neticīgie. Lūkas 14:26 Jēzus par to runā tā: „Ja kāds nāk pie Manis un neienīst savu tēvu un māti, sievu un bērnus, brāļus un māsas un pat savu paša dzīvību, tas nevar būt Mans mācekļis”, tātad, tas, kurš nedalīti atdevis sevi savam Skolotājam un tuvības dēļ ar Viņu, ir gatavs uz visu.

Dzīvē reti var sastapt tādu Dieva kalpu, kurš, pirms stāšanās savā kalpošanā, nebūtu piedzīvojis pilnīgu apvērsumu savos uzskatos un spriedumos. Dzīve Dievam un ar Dievu nozīmē pastāvīgu gatavību nolikt malā savus priekšstatus, vēlmes un tiekšanos, bez šaubīšanās pieņemt Tā gribu, Kurā atrodas visas mūsu kalpošanas svētība. Kad mēs bez nožēlas saplēšam savas dzīves karti – ceļvedi, Debesu Pavadonis sāk mūs vest pa ceļu, par kuru mēs neesam pat sapņojuši un dara caur mums to, par ko pat neesam iedomājušies.

6. Koncentrēšanās uz Dievu ir vēl viens noteikums, lai varētu staigāt patiesībā un tuvībā ar Debesu Tēvu. Diemžēl, mēs dzīvojam tādā laikā, kad kristieši pievērš savu

uzmanību uz jebko, bet ne uz Pašu Kungu. Vieni metās aktīvās reliģiozās darbībās, citi aizraujas ar brīnumiem, atklāsmēm un visāda veida vadību, trešie tiecās apgūt teoloģisko izglītību, pastāvīgi pilnīgojot savas zināšanas par Dievu, bet viņiem nav kontakta ar Pašu Dievu. Tāda pieeja nodara milzu kaitējumu ne tikai katrai konkrētai dvēselei, bet visam Dieva Valstības darbam Evaņģēlija izplatīšanā. Dodot priekšroku cilvēciskām iniciatīvām, mēs neaizdomājamies par to, ka Tam Kungam svarīgāka ir mūsu koncentrēšanās uz Viņu.

Esot uz zemes, Jēzus teica: „...Dieva valstība nenāk ārēji redzamā veidā. Nevarēs arī sacīt: redzi, še viņa ir, vai tur – jo redziet, Dieva valstība ir jūsu vidū” (Lk. 17:20-21). Tikai šodien, tas mūs, nez kāpēc neuztrauc. Mēs esam aizņemti ar lielu un skaistu lūgšanas namu celtniecību, plašu evaņģelizācijas pasākumu organizēšanu, vienu vai citādu projektu iedzīvināšanu, daudzu un dažādu plānu īstenošanu un ar daudz, daudz ko citu, aizmirstot Svēto Rakstu vārdus: „Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tanī, būdams Debess un zemes Kungs, nemājo rokām celtos tempļos. Un Viņu neapkalpo cilvēku rokas, it kā Viņam kā vajadzētu: Viņš Pats dod visiem dzīvību, elpu un visu; ...**lai tie meklētu Dievu**, vai tie Viņu varētu nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu nevienam no mums” (Ap.d. 17:24-25, 27).

Iedziļinoties šo Bībeles vārdu jēgā, – vai mums nebūtu labāk nolikt malā visas savas sacensības un atbrīvojoties no „laika gara” slimības, kas ir ķērusi mūsdienu reliģiozās aprindas, savas uzmanības galveno daļu pievērst Tam Kungam. Jo Viņš pacietīgi gaida, kad mēs pametīsim savu steigu un sāksim tiekties pēc tā, kas Viņam ir vissvarīgākais. Jēzus Kristus dzīvē un mācībā nebija pat mājiens uz šīm drudžainajām sacīkstēm un cilvēku masu psiholoģisko apstrādi, kas mums šodien ir tik ļoti raksturīgi. Mūsu Glābēja Valstībā pats svarīgākais ir attiecību veidošana ar Viņu un katra domubiedra ciešas saites ar šīs Ķēniņvalsts Galvu.

7. Dievs atklājas lielākā mērā tādam cilvēkam, kurš, nebūdams mierā ar garām slīdošiem, virspusējiem sakariem,

alkst pēc **garīga dziļuma Viņa Paša iepazīšanā un sadraudzībā ar Viņu**. Dziļums – tā ir iespēja iepazīt Dievu tā, kā par to ir teikts Svētajos Rakstos: „...jo Gars izdibina visas lietas, **arī Dieva dziļumus**”; „ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību” (1.Kor. 2:10; Efez. 3:18-19). Kā redziet, garīgā atrašanās dziļumā mums dod iespēju iegūt un piepildīties ar visu Dieva pilnību, kas ir tieši tas, kas mums mūsu formālajā un virspusējā kristietībā pietrūkst.

Reiz vēršoties pie Sīmaņa, kuru vēlāk Viņš nosauca par Pēteri, Jēzus pavēlēja: „Dodies uz augšu” (*dodies dziļumā* – kr.val. tulk.). Šos vārdus lietojot priekš mums šodien, var teikt, ka mūsu garīgo vajadzību apmierināšana guļ Dieva dziļumos, kur mums visiem vajag „doties”. Taču mēs, parasti, nesteidzamies to darīt, un mitināmies garīgās virsmas seklumā. Mūs pilnībā apmierina „garīgais piens”, tas ir – visiem zināmie vārdi par Dieva mīlestību, pacietību, labvēlību, žēlsirdību un piedošanu, tādēļ, izvairoties no cietas barības, mēs netiecamies iepazīt Viņu Pašu, vai satikties ar Viņu savas dvēseles visdziļākajās slēptuvēs. Nemeklējot un esot apmierinātiem ar to, ko esam sasnieguši, un kas mums jau pieder, ir milzu bremze mūsu garīgajai pieaugšanai un personīgai tuvībai ar To Kungu.

8. Lai dzīvotu Dieva tuvumā un staigātu kopā ar Viņu, ir **jādzird Dieva balss un jābūt Viņa vadītam**. Tas prasa no mums spēju uztvert. Tikai šāds divpusējs kontakts pasargās dzīves ceļā, kā arī no daudzām kļūdām un dos dzīvīgas patiesu prieku. Praviētis Jeremija kādreiz lūdza tā: „Cik bieži man atskanēja Tavs Vārds, es to uzņēmu kā barību, un tas man bija par svētlaimību un sirds liksmību...” (Jer. 15:16). To prieku, kas rodas dzirdot Dieva balsi, nevar salīdzināt ne ar ko. To iepazīstot, mēs centīsimies darīt visu no mums atkarīgo, lai to nepazaudētu, bet pazaudējot ilgosimies, līdz pārrautie sakari atjaunosies.

Romiešu vēstules 8:14 ir teikts: „Jo visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni”. Tikt Dieva Gara vadītam – tas nav notikums, ko pārdzīvojam vienu vai dažas reizes mūsu dzīvē, bet pastāvīga staigāšana Dieva tuvumā. Šī principa īstenošana ikdienas dzīvē ir vienīgais ceļš uz garīgu pieaugšanu. Tieši tā mēs varam augt ticībā no zīdaiņa vecuma līdz nobriedušam Dieva dēlam vai meitai. Tas Kungs ar Savu Garu uzrunā mūsu garu, apsūdzot, pamācot, skaidrojot vai no kaut kā pasargājot un apstādinot. To Viņš dara nevis piespiežot, bet mierīgi, maigu, neatlaidīgu impulsu veidā, kurus mums ir jāiemācās uztvert. Tam, kuram ir šāda saite ar Debesu Tēvu, pieder liela priekšrocība dalīties atklāsmēs ar saviem tuvākiem, kuras saņemtas no Debesīm.

Diemžēl, daudziem no mums vieglāk ir pieņemt lēmumu darīt kaut ko pašiem, nevis uzticēties Dievam un gaidīt Viņa vadību. Mums ir nosliece savas iegribas pasniegt kā iedvesmu no Dieva, un tādēļ šodien ir tik maz Viņa **līdzstrādnieku** un tik daudz darboņu priekš Dieva. Pie tam, iegribas lielums, kas mūs pārņem, ir vienāds ar personīgās garīgās pieredzes trūkumu.

9. Mateja evaņģēlijā piektajā nodaļā, četrdesmit astotajā pantā ir teikts: „Tāpēc esiet pilnīgi kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs”, bet vienīgais ceļš, kas ved uz pilnību – ir staigāšana Dieva klātbūtnē, un to var sasniegt tikai ar **lūgšanām**. Pie tam, nevis ar lūgšanām vispār, tām, kuras parasti nāk no mūsu prāta, bet tādu, kura nākot no mūsu sirds dziļēm, iaved mūs Dieva klātbūtnē un pastāvīgi viņā notur. Lai tā būtu, sirdij ir jābūt piepildītai ar tīru mīlestību, ar to pašu, kas nemeklē savu labumu, neko negaida un neko no Tā Kunga nepieprasa, bet vēlās piepildīt tikai Viņa gribu un būt vienmēr un visā paklausīga.

Bet mums, diemžēl, lūgšana bieži vien ir kā kristieša pienākuma pildīšana, tāad, kaut kas tāds, ko mēs esam spiesti darīt, ja uzskatām sevi par ticīgiem. Ar tādu pieeju tā nepilda savu lomu, jo ir nevis dzīva kontaktēšanās ar Dievu, bet kā Viņa pielūgsmes reliģioza forma. Ir taču jāatzīst, ka sākot lūgt, jau pēc neilga brīža pamanām, ka domas ir

aizskrējušas tālu, tālu un ir aizņemtas vai nu ar nesen dzirdētiem jaunumiem, vai parādiem un nesamaksātiem rēķiniem, vai ar kādu kārtējo, neatliekamo darbu. Protams, kādā noteiktā brīdī mēs aptveram to, un cenšamies atkal sakoncentrēties lūgšanai, taču, pat ar prātu saprotam, ka tā ir tālu no priekpilnas personīgas sarunas un saskares ar To Kungu.

Patiesa un īstena lūgšana mūs ne tikai savieno ar Glābēju, bet arī palīdz pārcelt skatienu no mūsu problēmām uz izpratni par Dievu un Viņa līdzjūtību. Tā dod iespēju savu nastu uzlikt Viņam, lai zem tās smaguma nesabruktu. Kad sirdī ir tikai sāpes un vairāk nekas cits, noteikti ir jāsauc uz To Kungu jebkurā diennakts laikā – no rīta un pusdienā, vakarā un naktī. Pie tam, esot lūgšanās, nevar aizmirst, ka Viņš dzird ne tikai vārdus, bet arī sirdspukstus. Tādēļ, atdosim savas skumjas, vajadzības un visu, kas ir mūsu sirdī, Debesu Tēvam, rīkojoties tā, kā to darīja ķēniņš Dāvids, kurš teica: „Bet es piesaukšu Dievu un Tas Kungs mani izglābs. Vakaros, rītos un dienvidū es nopūtīšos un žēlošos, un Viņš uzklausīs manu balsi” (Ps. 55:17-18).

10. Lai vienmēr paliktu Dieva tuvumā un pastāvīgi stātgātu ar Viņu, regulāri **jābaro sava dvēsele ar Dieva Vārdu**, kas ir atstāts Svēto Rakstu lappusēs. Jo Tas mums ir Paša Dieva balss, kā par to ir teikts Bībelē: „Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas bija iesākumā pie Dieva” (Jņ. 1:1-2). Piepildīt dvēseli ar Dieva Vārdu ir tik pat nepieciešams kā piesātīnāt miesu ar pārtiku, bez kuras mēs vienkārši nevarētu eksistēt. Svētie Raksti – no vienas puses ir taisnu cilvēku liecība par Dievu, Kuru viņi mīlēja un Kuram viņi kalpoja; bet no otras – tā kā vēstījumu rakstīšanas brīdī autori tika Dieva Svētā Gara vadīti – ir Dieva mācība, kas pasniegta cilvēkam saprotamā veidā. Tātad, gan autorība, gan Bībeles saturs, ir dievišķas izcelsmes.

Pat Jēzus Kristus, būdams iemiesojies Dievs, Veco Derību uzskatīja par Debesu Tēva atstātām rakstītām pamācībām, kuras Viņš ir atnācis piepildīt un kurām Viņam bija jāpakļaujas tādā pašā mērā kā citiem cilvēkiem. Arī visi Jaunās Derības autori citēja Veco Derību, aplicinot bibliskās

mācības Dievišķo izcelsmi. Iedziļinoties Svētajos Rakstos, mēs ieklausāmies tajā, ko mums saka Dievs, un tas mūs izmaina un pārveido. Savu dzīvi un savu kristīgo ticību būvējot uz Dieva Vārda, mēs izpildām Tā Kunga pamācības un pavēles, un, tāpat, dzīvojam tā, kā Viņam tas labi patīk. Biblisko noteikumu zināšana un ievērošana ir katra patiesa un dievbijīga kristieša atšķirības zīme.

11. Dzīvot ar Dievu nozīmē ne tikai laiku pa laikam piedzīvot tuvības mirklus ar Viņu, bet **būt Viņā pastāvīgi**, līdzīgi kā vīnogulāja zariņš, kas ir saistīts ar vīna koku un tā sakni, no kuras saņem dzīvinošo sulu, kas nepieciešama augļu nešanai. Jo Jēzus ne velti ir teicis: „Palieciet Manī un Es – jūsos. Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī. ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek, un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt” (Jņ. 15:4-5).

Tu vari būt kristietis, bet nebūt pastāvīgi iekš Kristus. Tādiem kristiešiem ir ļoti raksturīgi garīgi pacēlumi un kritumi. Piedzīvojot brīnišķīgus brīžus kopā ar To Kungu, viņi sajūt neizsakāmu svētlaimību un jūtās kā Tabora kalnā, bet tiklīdz šie brīži beidzas, viņiem liekās, ka Dievs viņus ir pametis un viņi iet bojā. Šādai uzvedībai nav nekas kopējs ar dzīvi Dievā, jo staigāšana ar Viņu nebalstās mainīgās sajūtās un mūsu ātri pārejošās jūtās, bet pastāvīgā paļāvībā un pārliecībā par To, Kurš mūs nekad nepamet, neatkarīgi no tā, vai mēs to jūtam vai nē.

Dzīvot ar Dievu, pastāvīgi meklējot tuvību ar Viņu, – lūk, mīlestībā balstītas attiecības, kurām līdzīgas uz zemes var sastapt tikai reizēm starp diviem vistuvākiem un viens otram dārgiem cilvēkiem. Mēs tikām Radītāja veidoti, lai būtu sadraudzībā ar Viņu, un tieši šī tuvība, kas nebeidzas, dara mūs par patiesiem Viņa bērniem. Tas, kurš ne tikai vienkārši tic Dievam, bet zina Viņu personīgi un katru dienu ir sadraudzībā ar Viņu, iepazīst savu Glābēju labāk un dziļāk.

12. **Tiekšanās līdzināties Kristum** ir vēl viens nosacījums, lai vadītu savas gaitas ar Dievu, un tā nebūt nav

zaimošana vai kaut kas mums pilnīgi neizsniedzams. Apustulis Pāvils bija tāds pats cilvēks kā mēs, taču pēc zināma laika savā sekošanā Tam Kungam, varēja mierīgi pateikt: „Sekojiēt manai priekšzīmei!” („*Sekojiēt man kā es Kristus*” *kr.val.*) (1.Kor. 4:16). Dzīve ar Dievu, staigāšana saskaņā ar Viņa instrukcijām un cieša personīga kontaktēšanās ar Viņu, atstāj mūsos Viņa šķīstības, svētuma un taisnības nospiedumu. Lai to saprastu, atcerēsimies, kaut vai, Mozus piemēru. Kad pēc piedzīvotās brīnišķīgās tuvības ar To Kungu, viņš nokāpa no Sinaja kalna, turot rokās derības plāksnes, tauta izbrīnā lūkojās uz viņu, jo no viņa sejas izplūda gaismas stari, kas atspoguļoja Tā godību, ar Kuru viņš bija saskarsmē (skat. 2.Moz. 4:29). Ar mums var būt līdzīgi. Kad mēs esam personīgās attiecībās ar Dievu, tas atstāj Viņa pēdas un atspoguļojas mūsu sejas izteiksmē, mūsu izteiktajos vārdos, uzvedībā un atbildes reakcijās.

Lai taptu līdzīgāks Kristum, dažādās situācijās ir biežāk jāuzdod sev jautājums: „Bet ko par to teiktu Kristus? Kā Viņš reaģētu līdzīgā situācijā un kā tagad rīkotos?” Šāda pieeja liktu mums attiekties nopietnāk pret sevi, stāvēt savas mutes sardzē, uzmanīt to, ko mēs runājam, kā reaģējam un kā uzvedamies. Bībelē ir vairāk nekā pietiekami piemēru, lai līdzinātos Kristum. Kad farizeji atveda pie Viņa sievieti, kura bija pieķerta laulības pārkāpšanā, Viņš klusēdams tos uzklaustīja, pēc tam, neielaižoties skatīšanās diskusijās, kā tas nereti mēdz būt ar mums, pateica: „Kas no jums ir bez grēka, tas lai pirmais met akmeni uz viņu” (Jņ. 8:7). Ģetzemanes dārzā, vērsoties pie Jūdas, kurš Viņu nodeva, nepārmetot un neapsūdzot, Jēzus viņam mierīgi jautāja: „**Draugs**, kāpēc tu esi šeit?” (Mat. 26:50). Mums, savu „ienaidnieku”, kurš vārdos vai darbos ir mūs aizvainojis, pazemojis vai nodevis, nosaukt par draugu ir ļoti grūti, vai pat vispār neiespējami. Stāvot Poncija Pilāta priekšā Kristus klusēja, kad tika apvainots, tā izraisot valdniekā tādu sajūsmu un cieņu, ka bez šaubīšanās tika atzīts par **nevainīgu**, **Taisno** un **Cilvēku** ar lielo burtu. (skat. Lk. 23:4, Mt. 27:24).

Šāda Pestītāja uzvedība ir pilnīgi neraksturīga mums, pēdējo laiku Dieva bērniem, īpaši tādos brīžos, kad pār mums nāk acīmredzami, nepelnīti apvainojumi. Mēs viegli apvainojamies, esam sašutuši, cenšamies attaisnoties, pierādām savu taisnību un nevainību, un pilnīgi aizmirstam sava Debesu Skolotāja piemēru. Tādēļ nav jābrīnās, ka neredzot mūsu atšķirību no pārējiem cilvēkiem un pienācīgo gaismu, par kuru runā Svētie Raksti, pasaules cilvēki aizvien vairāk viļās kristietībā un nolemj sevi veltīt citām reliģijām.

Pirmajā Jāņa vēstulē, otrajā nodaļā, sestajā pantā ir šādi vārdi: „Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis” (1.Jņ. 2:6). Bet tas nozīmē, ka mums ir jābūt tam spogulim, kurā atainojas Kristus. Mūsu dzīvei, mūsu reakcijai, mūsu uzvedībai un rīcībai ir jāatgādina cilvēkiem par To, Kura vārdā mēs saucamies, tā kā par to reiz tika rakstījis apustulis Pāvils: „Bet mēs visi, atsegtām sejām, Dieva godību redzēdami kā spogulī, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā Kunga Gars” (2.Kor. 3:18). Nekas, kas ir mūsos, tā nepieņemsa citas dvēseles Kristum, kā mūsu līdzība Viņam. Nereti mēs esam tik aizņēmti, ka nepievēršam uzmanību tiem „sīkumiem” mūsu attiecībās ar cilvēkiem, kuri visbiežāk ir tieši tie, kas raksturo mūs kā patiesus kristiešus. Dažreiz tikai viena, kaut pati nenozīmīgākā, labā rīcība var izraisīt lielāku iedarbību, kā milzu daudzums dievbijīgu vārdu un iespaidīgas liecības. Kā apliecinājums var kalpot šāds gadījums.

Kāds jauns kristietis, kurš dienēja armijā, saņemot atvaļinājumu, devās uz mājām. Ierodoties stacijā, viņš uzzināja, ka viņa vilciens jau ir pienācis un kuru katru brīdi aties. Ātri nopircis biļeti, kareivis metās skriešus uz peronu, un steigā uztriecās augļu tirdzniecības galdam, apgāza to tā, ka tirgošanai izliktie āboli pabira uz visām pusēm. Puisītis – tirgotājs sāka augļus lasīt, bet izrādījās, ka tas nav tik vienkārši, jo no trieciena tie bija izkaisījušies pa visu platformu. Samulsušais notikuma vaininieks palūdza piedošanu, pameta ar roku sastāvam, kas attālinājās, un kopā ar pārdevēju sāka lasīt ābolus. Katru no tiem viņš rūpīgi noslaucīja ar

savu kabalakatu un saudzīgi kārtoja uz letes. Pārsteigtais puisītis tā samulsa, ka negaidīti viņam pajautāja: „Sakiet, lūdzu, – Jūs esat Jēzus, ja?“, bet kristietis uz to atbildēja: „Nē, bet cenšos Viņam visā līdzināties”.

Interesanti, cik cilvēku vērojot mūs, arī varētu teikt, ka mūsos ir redzams Jēzus? Vai varbūt mūsu vārdi un rīcība viņiem drīzāk atgādina sātanu, nekā Kristu? Kāds tautas sakāmvārds saka, ka visu ar ko mēs saskaramies var saprast tikai salīdzinot. Lai varētu ieraudzīt cik liks ir kāds koks, tam līdzās ir jānoliek taisns. Tad viss uzreiz kļūs skaidrs. Mums ir ļoti viegli norādīt uz citu cilvēku grēkiem. Taču daudz labāk ir ar personīgo piemēru parādīt viņiem Dieva žēlastības un taisnības darbību savā dzīvē. Būtu labi, ja cilvēki mums apkārt, savu šķībumu ieraudzītu nevis pateicoties mūsu aizrādījumiem un pamācībām, bet salīdzinot savu dzīvi ar mūsu reālo dievbijību, nevis ārišķību. Pasaules cilvēkiem Bībeli vislabāk ilustrē tāda kristieša dzīve, kurai vērts līdzināties.

Patiesam Dieva bērnam nav nekas sliktāks, kā apziņa, ka Tas Kungs no viņa attālinās. Tad no sirds pazūd miers, zūd satiecība, izgaist svētība. Kur valdīja prieks un svētlaime, kas izrietēja no sadraudzības ar Dievu, tagad ienāk skumjas un nospiestība. Parasti tas nenotiek uzreiz, bet pakāpeniski. Cilvēks sevi vēl uzskata par garīgi možu, turpina lūgt un apmeklēt dievkalpojumus, bet sirdī vairs nav iepriekšējā miera. Viņa dvēseles iekšējā dzīve pamirst. Dažreiz šāds stāvoklis, pirms viņš apjauš savu atkāpšanos, ilgst gadiem. Ķēniņš Dāvids, kurš ir nosaukts par vīru pēc Dieva sirds, veselu gadu pavadīja nošķirts no Tā Kunga, un pat nepamanīja to. Cik gauži viņš pēc tam apraudāja savu neprātu, pirms atgriezās iepriekšējā tuvībā ar Debesu Tēvu.

Iemeslu, kādēļ Tas Kungs no mums attālinās, ir ļoti daudz, bet pats galvenais no tiem ir grēks, kas vienmēr mūs norobežo no Dieva, un liek nepārvaramus šķēršļus saskarsmei ar Viņu. Tam kā apstiprinājumu varam minēt grūtības piedot, kuras izpaužas aizvainojumā, nepatikā, aprunāšanā, atriebībā un naidā. Dieva Vārds saka: „Jo, kad jūs cilvēkiem

viņu noziegumus piedosiet, tad jums jūsu Debesu Tēvs arī-dzan pidos. Bet, ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepie-dodat, tad jūsu Debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arīdzan nepidos” (Mt. 6:14-15). Izrādot savam tuvākam bezjūtību un cietsirdību, mēs nevaram cerēt uz tuvību ar Dievu un uz to prieku, ko sniedz cieša sadraudzība ar Viņu. Līdzīgi dar-bojas gadiem ilgi sirdī lolots cilvēcisks rūgtums vai nepa-kļaušanās, kuru Svētie Raksti pielīdzina buršanas grēkam un kalpošanai elkiem (skat. Ebr. 12:15; 1.Sam. 15:23).

Ja šī attālināšanās ir notikusi grēka dēļ, tūdaļ ir jāsāk darboties: celties un izlabot to, kas izpostīja mūsu sakarus ar Debesu Tēvu. Nevajag paļauties, ka tuvo attiecību atjau-nošana ar Viņu notiks pati par sevi, bez mūsu līdzdalības un iejaukšanās. Ja iemesls sarautiem sakariem esam mēs, tad mums pašiem šīs attiecības arī ir jāatjauno. Nav jēgas meklēt skaidrojumu un attaisnojumu saviem nepareizajiem vār-diem, rīcībai un reakcijām, noveļot vainu uz apstākļu sa-gadīšanos un izveidojušos situāciju. Nē, ir jāatrod sevī pietiekoši daudz vīrišķības, lai atzītu, ka tu esi rīkojies ne-pareizi un sāktu sakārtot to, kas bija sagrauts.

Pilnīgi noteikti, ka staigāšana ar Dievu nenožīmē iz-bēgšanu no visa veida kļūdām un novirzēm. Nē, tā ir dzīve ar visu to, kas cilvēkam ir raksturīgs, dzīvojot uz šīs grēcīgās zemes. Atšķirība vien ir tā, ka pēc krišanas nāk piecelšanās un lielāka mīlestība pret To Kungu, sakāve beidzas ar uz-varu, kas dod patiesu taisnības augli, apkaunojums noved pie pazemības, bet kļūdas ir kā vērtīgas mācības, kuru re-zultātā tu nobriesti un iegūsti dzīves pieredzi. Stiprs – ir nevis tas, kurš nekad nav bijis vājš, bet tas, kurš apzinoties savas ierobežotās spējas ko veikt, māk skatīties patiesībai acīs un saukt lietas īstajos vārdos. Ja esi pakļupis vai nokri-tis, tad neliekuļojot savā un cilvēku priekšā, lai cik grūti tas būtu, atbalstoties uz Dieva rokas, atkal celties, lai turpinātu savu ceļu tālāk. Dieva vīru un sievu dzīves, kas kristietības vēsturē ir atstājuši neaizmirstamas pēdas, tika vērtētas ne pēc tā, ka viņiem nebūtu kļūdas un kritieni, bet pēc paklau-sības Dieva balsij un patiesības meklēšanas. Patiesa un īsta

ticība Kristum, pilnīga paklausība Viņam, parastus cilvēkus pārveido varoņos.

Tādā veidā, vīrieši un sievietes, kurus Dievs lieto, – tie nav ļaudis, kuri zaudējuši visas, bez izņēmuma, cilvēciskās nepilnības, bet tie, kas sekojot savam Glābējam ir iemācījušies nīcīgajā atrast dārgumus. Ar laiku tieši viņi kļūst par „traukiem godam, svēti, derīgi Tam Kungam, sataisīti ikkatram labam darbam” (2.Tim. 2:21). Bet tam viņi tuvojas caur sapratni par savu niecīgumu, nenožīmību, pazemojoties un paklausot Tam Kungam it visā, ko Viņš no tiem sagaida, lai cik neiespējams tas viņiem liktos. Tātad, būtība nav tajā, ka sekojot Tam Kungam mēs topam absolūti bezgrēcīgi, bet tajā, ka mēs cīnāmies un uzvaram tos savus trūkumus, par kuriem Dieva acīs esam pelnījuši nosodījumu.

Bet par to, ka Tas Kungs tādos gadījumos nav skarbs tiesnesis, gatavs ik brīdī sodīt, bet patiesi labs un mīlošs Tēvs, kurš vēlās mūs pasargāt no kļūdām un krišanas, es varēju pārliecināties savos jaunības gados. Kad biju medicīnas institūta studente, man, vasaras laikā vajadzēja braukt lauku darbos uz kolhoziem un sovhoziem. Divdesmit gadu vecumā man laimējās piedzīvot ar To Kungu ko tādu, ko nevarēju aizmirst visu turpmāko dzīvi.

Vēlā vasaras vakarā, atpūšoties pēc darba, es pievienojos puisiem un meitenēm, kas bija sanākuši ap ugunsroku netālu no barakām, kur mēs mitinājāmies. Zvaigžņotajās debesīs spoži spīdēja mēness. Kaut kur netālu – krūmos aizrautīgi dziedāja lakstīgala. No apkārtējām pļavām un laukiem nāca vēsums, smaržoja zāle un lauku puķes. Viss bija tik skaisti un romantiski, ka negribējās iet gulēt. No sākuma jaunatne apsprieda dienas notikumus, tad visi, pievērsuši savus skatus ugunskuram un domājot katrs savas domas, apklusā. Viens puisis atnesa ģitāru un, iekārtojies grupas vidū, netālu no manis, sāka dziedāt skaistu, tajā laikā populāru, lirisku dziesmu „Pļavas nakts”, kuru izpildīja jaunie dziedātāji, ģimenes pāris Alla Jošpe un Stahans Rahimovs. Rītos, pošoties uz institūtu, es tik bieži to dzirdēju skanam radiopārraidēs, ka nemanot biju to iemācījusies no

galvas – gan vārdus, gan melodiju, iemīlot to romantiskuma un neparasti labā izpildījuma dēļ.

Klausoties tagad sava kursa biedra dvēselisko dziedāšanu, es, nemaz neapzinoties ko daru, pievienojos viņam, un mūsu balsis, uzreiz saplūzdamas (it kā būtu to darījuši ne vienu reizi vien) aiztraucās pāri aizmigušajām pļavām. Visi, kā pēc komandas, pagrieza galvas uz mūsu pusi, jo bija pārsteigti par šo brīnišķīgo harmoniju duetā, kas tik negaidīti bija radies. Tā mēs nodziedājām vienu pantu, tad otru... un pēkšņi, burtiski pusvārdā mani pārtrauca klusa balss, kas atskanēja manā sirdī: „Ludmila, Mans bērns! Ko tu šeit dari?!”.

Šajos vārdos nebija ne pārmetuma, ne dusmu, ne sašutuma, bet tikai izbrīns: „Ko **tu** šeit dari?!”. Pārtraukusi dziedāšanu es pamiru, tad pielēcu kājās, un nesakot ne vārda, aizgāju un pazudu nakts tumsā. Dieva balsi nav iespējams sajaukt ar kādu citu. Pat izrunāta pavisam klusu, tā ietiecas līdz dvēseles dziļumiem un liek tai trīsēt. Tajā pašā brīdī man kļuva skaidrs, ka ar savu rīcību biju apbēdinājusi To Kungu, un ne tik daudz tāpēc, ka dziedāju pasaulīgu dziesmu, bet tādēļ, ka tajā brīdī biju ne tajā vietā, kur Viņš mani gaidīja.

Skumjas, nožēla un apjausma, ka esmu bijusi neuzticīga Tam, Kuru es tik ļoti mīlēju, piepildīja manu sirdi ar tādu nožēlu un sirdsapziņas pārmetumiem, ka man gribējās rūgti raudāt. Galvā iešāvās doma, ka tagad Tas Kungs droši vien atstās mani. No tās izbijusies es gandrīz ievaidējos: „Tēvs, dārgais! Lūdzu, neaizej no manis! Piedod, ka es neatklāju Tavu gaismu! – tad pati, to nesaprotot kādēļ, izdvesu: – bet ja Tu tomēr neesi mani pametis, parādi man tagad debesīs zibeni!”.

Nezinu, mīļie draugi, vai jūs tam noticēsiet vai nē, bet tikko manas lūpas bija šos vārdus izteikušas, tā skaidrās debesis pāršķēla apžilbinošs zibens. Satriekta es pamiru, gaidot, kā tas tādos brīžos mēdz būt, sekojošo pērkonu grāvienu, bet viss bija kluss. „Kungs! – es priekā izsaucos. – Tātad Tu esi man piedēvis un nemaz nedusmojies! Ja tā, tad izdari, lūdzu, tā, lai tieši tāds pats zibens atspīd arī labajā un

kreisajā pusē!”, un tas tūdaļ, nekavējoties notika. Kaut apkārt joprojām valdīja klusums, divi zibeņi, viens aiz otra nozibsnīja pie skaidrajām debesīm. Izejot ārā no tumsas, es paskatījos uz jaunatni, kas sēdēja pie dziestošā ugunscura. Neviena neizrādīja nekādas ne izbaīļu, ne izbrīna pazīmes. Liekās, ka izņemot mani, neviena šos zibeņus neredzēja.

Ir grūti izteikt vārdos, kāds prieks piepildīja manu sirdi. Gaidīto Dieva dusmu vietā man bija parādīta žēlastība, par kuru es pat nesapņoju! „Kungs! Kādēļ?! Es taču nemaz nesmu to pelnījusi! – un ieejot barakā, dodoties pie sava, pēc augiem smaržojošā salmu matrača, es nokaunējusies pie sevis atkārtāju. – Pateicos, Tev, Tēvs... Pateicos!”

Nākamajā rītā meitene, kura barakā gulēja man blakus, vācot tomātus kolhoza laukā, ar neslēptu ziņkārtību vairākas reizes man pārjautāja: „Pasaki, kādēļ tu vakar tik pēkšņi pārtrauci dziedāšanu un aizgāji no ugunscura? Tu taču ar mūsu ģitāristu tik brīnišķīgi dziedāji! Tas puisis vēlāk pat meklēja tevi. Bet naktī sapņos tu visu laiku nez kādēļ laimīgi un priecīgi smaidīji! Vai viņš tev sapņos rādījās? Pagaidi, vai tik tu neesi iemīlējusies šai skaistulī?!”. Kā atbildi, es tikai noraidoši šūpoju galvu, domājot par manas dvēseles Mīloto, Kura dēļ, tagad biju gatava darīt visu, un **ar Kuru kopā vēlējos noiet visu savu turpmāko dzīvi.**

11. nodaļa

Dzīves jēga un dzīves mērķis

Dārgie draugi! Starp visiem jautājumiem, kas rodas cilvēka apziņā, ir viens, kura priekšā katrs no mums apklust, jo nevar skaidri un saprotami uz to atbildēt. Jūs neticiet? Tad uzdodiet to tagad sev. Skan tas tā: „Kādēļ es dzīvoju?”. Ja censtos uz to atbildēt konkrēti, tad būtu jāaizdomājas par sekojošo: kas es esmu un kādēļ esmu nonācis uz šīs zemes? Kāds ir manas eksistences mērķis un kāds ir manas dzīves mērķis? Kas tajā ir galvenais un kam vai kuram es kalpoju? Kad manas dienas būs beigušās, kurp es aiziešu?

Kamēr mūsu ikdienas dzīve ir līdz malām piepildīta ar nīcību, rūpēm, pienākumiem, problēmām, troksni un stresu, mēs par to neaizdomājamies. Taču, ja kādu iemeslu dēļ esam bez darba vai negaidīti nonākam slimības gultā, piemeklē nelaime vai zaudējam tuvu un dārgu cilvēku, tad šie, dvēseli uztraucošie jautājumi, izgaismojas mūsu priekšā pilnīgi skaidri. Un tad slimnīcas palāta, pēkšņa nelaime vai kāda cita kritiska situācija, dod mums laiku pārdomāt un izsvērt dzīves prioritātes. Vai caur miesas ciešanām, vai likteņa triecieniem, vai kādiem citiem spiedīgiem apstākļiem, Dievs katram domājošam cilvēkam liek pārdomāt, kādēļ viņš ir nonācis uz šīs zemes.

Senākā dzīves jēgas koncepcija (*uzskatu sistēma par kaut ko*) ir atspoguļota Vecajā Derībā – Salamana mācītāja grāmatā, kur galvenā doma un secinājums ir šāds: „viss ir nīcība un nav nekā jauna zem saules... Kāds labums cilvēkam no viņa darbiem... Paaudzes nomaina viena otru, bet zeme pastāv mūžīgi...”. Mācītājs uzsver cilvēka dzīves nīcību un bezjēdzību. Viss, kādēļ cilvēks dzīvo, – mīlestība, darbošanās, materiālie labumi un citas panākumu sastāvdaļas, – pēc viņa domām ir bezjēdzīgas, jo „vienāds gals sagaida visus”. Vienāds nobeigums piemeklē kā taisno, tā grēcinieku, labo un ļauno, šķīsto un nešķīsto, tikumīgo un netikumīgo, godīgo un zvēresta laužēju. Balstoties tajā,

Mācītājs izdara turpmākos secinājumus: cilvēka dzīvei virs zemes nav nekādas jēgas. Bezjēdzības un nīcības iespaids vēl vairāk pastiprinās, kad runa ir par nāves neizbēgamību: „Tiešām, kāds ir cilvēku, tāds pats ir arī dzīvnieku liktenis: kā viens tā otrs mirst, visiem ir viena dāša, un cilvēks nav pārāks par dzīvniekiem. Visi noiet vienā vietā; visi viņi ir cēlušies no pīšļiem, un visi atgriežas atkal pīšļos. Kas zina ko no cilvēka dzīvības dāšas – vai tā ceļas augšup gaisā un vai dzīvnieka dzīvības dāša nolaižas lejup – zemē? Tas pats liktenis skar visus bez izšķirības: un vienāds liktenis ir taisnam un negantam, labam un ļaunam, šķīstam un nešķīstam, tam, kas upurē, kā arī tam, kas neupurē; labajam notiek tāpat kā grēciniekam, un tam, kas zvērē, tāpat kā tam, kas no zvēresta bīstas” (Sal.māc. 3:19-21; 9:2).

Pēc tam rodas iespaids, ka šajās pārdomās Mācītājs nonāk strupceļā un paliek pie atziņas, ka viņš nav spējīgs saprast to, kas viņam nav sasniedzams: „...ka cilvēks, ja arī viņš savām acīm neatvēlētu ne mirkli atpūtas ne dienu, ne nakti, tomēr nespēj izdibināt to varu, kas pastāv zem saules, un cilvēks, neraugoties uz visu piepūli, ar kādu viņš cenšas to izdibināt, taču to izdibināt nespēj. Un, pat, ja gudrais iedomājas sevi to izdibināt spējam, patiesībā viņš izdibināt to tomēr nespēj” (Sal.māc. 8:17). Bet šīs grāmatas noslēgums sniedz kristietim galveno, lai izprastu esības jēgu: „Gala iznākums no visa ir šāds: Bīsties Dieva un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam! Jo Dievs tai tiesā, kas nāks pār visu apslēpto, pasludinās Savu spriedumu par visu notikušo, vai tas būtu bijis labs vai ļauns” (Sal.māc. 12:13-14).

Šis secinājums pilnībā saskan ar to, ko mēs lasām Bībeles iepriekš rakstītajās grāmatās: „Un tagad, Israēl, ko Tas Kungs, tavš Dievs, no tevis prasa? Neko citu kā vienīgi būties To Kungu, savu Dievu, staigāt visur Viņa ceļos, Viņu mīlēt, un Tam Kungam, savam Dievam, kalpot ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli” (5.Moz. 10:12). Tādā veidā, pirmavoti ir vienojušies tajā, ka cilvēka esības jēga sevī ietver atrašanos Dieva klātbūtnē, garīgu pieaugšanu, pilveidošanos

tikumībā un pietuvošanos Dieva iecerēm par cilvēku. Vēlāk, visu gadsimtu garumā, dzīves jēgas jautājums turpināja nodarbināt daudzu varenu cilvēku prātus, starp citu, tas nodarbināja ne tikai grieķu filozofus, senos ķīniešu domātājus un mūsdienu psihologus, bet arī tagad turpina uztraukt katru domājošu cilvēku.

Dzīves jēgas meklējumi ir filozofiska un garīga problēma, kura attiecas uz cilvēka esības galamērķi un to, kam viņa dzīve ir paredzēta. Priekšstati par dzīves jēgu veidojas cilvēku darbošanās procesā un ir atkarīgi no viņu sociālā stāvokļa, dzīves veida, uzskatiem, pasaules izpratnes un konkrētās vēsturiskās situācijas, un tādēļ, šādam nopietnam jautājumam nav iespējams rast vienu vienkāršu, pavisu formulējumu. Lai par to pārliecinātos, pietiks, ja aizdomāsimies par pazīstamu cilvēku, kuri ir dzīvojuši dažādos laikmetos, izteikumiem par šo tēmu.

„Dzīves uzdevums nav būt vairākuma pusē, bet dzīvot saskaņā ar iekšējo, tevis apjausto likumu”. (Marks Aurēlijs)

„Kāda ir dzīves jēga? Kalpot citiem un darīt labu”.
Aristotelis

„Ja cilvēks nezina uz kādu ostu viņš dodas, neviens vējš viņam nebūs ceļavējš”. (Seneka)

„Neizzināta dzīve nav tā vērtā, lai to dzīvotu”.
Sokrats

„Beigas, beigas, plēnes izdega! Dzīve ir tikai ēna, tā ir kā aktieris uz skatuves. Nospēlēji savu laiku, paskraidīji, patrokšņoji – un tāds bijī. Dzīve ir pasaka nelgas pārstāstā. Tā pilna tukšu vārdu un nenozīmē it neko”. (Šekspīrs)

„Kad mēs apjautīsim savu lomu uz šīs zemes, kaut pašu pieticīgāko un nepamanāmāko, tikai tad mēs būsim laimīgi. Tikai tad mēs varēsim mierīgi dzīvot un mirt, jo, tas kas dod

dzīvei jēgu, dod jēgu arī nāvei”.

Antuāns de Sent – Ekziperī

„Kāda atsevišķa cilvēka dzīvei jēga ir tikai tik lielā mērā, cik tā palīdz kāda cita cilvēka dzīvi padarīt skaistāku un cēlāku”. (Alberts Einšteins)

Balva veltīgā un balva jaušā

Dzīve, kam man dota tu?

Varbūt ka tas liktens slēptais

Tevi nāvei nolēmis?

Mērķa nav man acu priekšā:

Sirds ir tukša, dīks mans prāts,

Skumjās iznīcina mani

Dzīves vienmuļīgais dārds. (A. S. Puškins)

„Mūsu dzīve ir ceļojums, ideja – ceļvedis. Nav ceļveža – viss apstājas. Pazūd mērķis – spēks pazūd kā nebijis”.

Viktors Igo

„Vai tiešām arī es tikai īsu mirklī esmu uz šīs zemes ieradies, tāpēc, lai samelotu, sajauktu un sadarītu muļķības un pēc tam izzustu?” (Ļevs Tolstojs)

„Vairot sevī mīlestību ir katra cilvēka dzīves jēga. Šī mīlestības vairošana katru cilvēku ved pie lielāka un lielāka dzīves labuma” (Ļevs Tolstojs)

„Cilvēka esība ir noslēpumaina, un šī noslēpumainība ir visai līdzīga bezjēdzībai.” (Maksims Gorkijs)

„Garīgās darbošanās aicinājums katram cilvēkam – ir pastāvīgi patiesības un dzīves jēgas meklējumi.”

A. P. Čehovs

„Pašai dzīvei nav nekādas nozīmes, tās vērtība ir atkarīga no tās izlietojuma.” (Žans Žaks Ruso)

„Bēdas tiem cilvēkiem, kuri nezina savas dzīves jēgu.”
B. Paskāls

„Divas šausmas vajā cilvēku – dzīves bezspēks un bezjēdzība.” (F. M. Dostojevskis)

„Nav tādas situācijas, kurā mums nebūtu dota iespēja atrast jēgu, un nav cilvēka, kuram dzīve neturētu gatavībā kādu darbu. Iespēja īstenot jēgu vienmēr ir unikāla, un cilvēks, kurš to var realizēt ir neatkārtojams.”

Viktors Frankls

„Dzīves mērķis – pilnības meklējumi, bet katra uzdevums – maksimāli pietuvināt sevī tās izpausmes.”

Ričards Bahs

„Nakts, iela, lukturis, aptieka,
Bezjēdzīga un blāva gaisma.
Dzīvo vēl kaut gadsimta daļu –
Viss paliks tā. Izejas nav”.
Aleksandrs Bloks

„Mūsu galamērķis nav tajā, lai mēģinātu skaidri saskatīt to, kas no mums ir attālināts un paslēpts miglā, bet tajā, lai pūlētos pie tā, kas mums ir pa rokai”. (Tomass Kārlails)

„Beigu beigās, viss, ko tu dari nav vajadzīgs cilvēkiem; tas ir vajadzīgs tikai tev un Dievam”. (Māte Terēze)

„Dzīves jēga – ir tās aptveršanā. Bet mērķis – tajā priekā, ko šī apjaušana mums dod”. (Aleksandrs Kruglovs)

„Dzīvei ir divas jēgas – iekšējā un ārējā,
Ārējai – darbi, ģimene, panākumi;
Iekšējai – neskaidrs un ne no šīs vietas –
Katra atbildībā par visiem”.
Igors Gubermans

Kā redziet, cik cilvēku, tik viedokļu. Katrs no šiem izteicieniem kaut kādā mērā atspoguļo paša autora iekšējo pasauli, viņa ideālus, noslieces, tieksmes un vēlmes. Tā ir bijis, tā ir un tā būs vienmēr, kamēr vien eksistēs zeme, tādēļ ka laiki mainās, bet cilvēka daba paliek nemainīga. Saskaroties ar simtiem un tūkstošiem no viņiem, var tikai brīnīties cik dažādi viņi vada savu dzīvi, kur tajā saskata savas dzīves jēgu, un kādus sev nospraustos mērķus cenšas realizēt. Tieši šo principu dēļ, viņus, nosacīti, var sadalīt vairākās grupās.

1. Pie pirmās pieder tie, kuri savai dzīvei neredz nekādu jēgu. Viņi paši nesaprot kādēļ dzīvo. Viņu atrašanās uz zemes ir nožēlojama veģetācija un vienkārša eksistence, līdzīga kā dzīvniekiem. Viņi tikai to vien dara kā ēd, dzer, strādā, apmierina savas fizioloģiskās vajadzības, ņem no dzīves to, ko tā var piedāvāt, tad atkal ēd, dzer, strādā... Un tā katru dienu. Ja viņiem pajautā, kur tie redz savas esības jēgu, tad sadzirdēsiet atbildi: „Jā, arī es pats to nezinu. Piedzimi, tā tad ir jādzīvo. Lūk, tā arī dzīvoju, lai kaut kā novilkto līdz vakaram, un tad jau arī kapiņi.” Tādēļ nav brīnums, ka viņu dzīves filozofija ir nonivelēta līdz principam: „man gar to nav daļa”, „kas būs, tas būs”, „kur ceļš aizvedīs”, „aiz manis kaut vai ūdens plūdi”. No šādu cilvēku dzīves dveš skumjas, garlaicība, apātija un vienaldzība. Ģeniālais vācu filozofs, dzejnieks un domātājs Johans Volfgangs Gēte reiz to ir raksturojis tā: „Dzīvot bez jēgas – mūžīga nāve”.

2. Otra cilvēku grupa atrod dzīves jēgu tās vētrainā norisē. Viņi tiecas maksimāli izmantot esošo dienu un seko tikai vienam mērķim – paņemt no dzīves iespējami vairāk, baidoties, ka var ko palaist garām, nepaspēt pilnībā to izbaudīt. Tautā viņus sauc par dzīves dedzinātājiem. Šādas grupas piederīgo vidū ir īpaši daudz to, kuru galvenais mērķis ir dzīves baudas un apmierinājumi, kuri nepārtraukti nomaina viens otru. Viņi ir līdzīgi raibiem tauriņiem, kas lidinās no viena zieda uz citu un bauda to saldo nektāru. Būdami pārliecināti, ka ir sava likteņa saimnieki, viņi to saņem savās rokās un veido tā, kā paši

vēlās, kā rezultātā, parasti nonāk pie „sasistas siles”, savu neīstenoto plānu, cerību un ilgu atlūzu vidū. Šādi, pa visu zemes virsu izkaisītie izklaižu mīlētāji, pēc tam klist, it kā tumsā, nesaprazdami, ko ir izdarījuši nepareizi un kādēļ ilgotā dzīve, ko viņi tik ļoti bija kārojuši, ir zaudējusi savu iepriekšējo burvību, jēgu un nozīmi.

Tā vidū, kuri maksimāli cenšas izmantot visus dzīves labumus, ņemot no tās tikai labāko, ir tādi, kuri nevar „nosēdēt uz vietas”. Visa jēga ir – redzēt pēc iespējas vairāk. Viņi ir tik ļoti pārņemti ar ceļošanas kaislību, ka nerēķinās ne ar ko, lai varētu īstenot savu plānu nokļūt vēl nebijušā vietā virs zemes. Viņi ir gatavi iekrist lielos parādos, nedomājot par to, kā varēs tos atmaksāt. Ārzemju braucieni viņiem kļūst līdzīgi narkotikām, kuras pastāvīgi ir nepieciešamas un, ja to nav, iestājas kaut kas līdzīgs „lomkām”, kas izpaužas neizskaidrojamu skumju, niknuma un depresijas veidā. Viņi sevī nerod mieru, pirms ir gūta iespēja atkal posties ceļā.

3. Trešā un pati lielākā cilvēku daļa, dzīvo ar visdziļāko vēlēšanos atrast savā dzīvē laimi, ar to saprotot parastu, miesīgu, cilvēcisku mīlestību, ģimenes izveidošanu, kas, vispār ir apsveicami, pilnīgi saprotami un dabīgi. Tikai tā dēļ šādi cilvēki arī dzīvo, tiecoties radīt pēcnācējus un darīt iespējami daudz laba sev un saviem tuviniekiem. Daudziem tas izdodas, un viņi gadiem un gadu desmitiem tīksminās par savu ģimenes idilli. Bet, dzīve ir dzīve, ar visu savu nepastāvību un bez iespējas paredzēt tālākos notikumus. Iet laiks, bērni izaug un viens pēc otra pamet vecāku mājas, sāk savu dzīvi. Laulāto mīlestība ar gadiem kļūst vēsāka un zaudē bijušo svaigumu un pievilcību, kas nereti liek vienam no laulātajiem meklēt tai aizstājēju. Un tad tas, kas reiz bija dzīves jēga un galvenais prieka avots, otram pusītei pārtop par skaudru sāpi, rūgtu vilšanos un briesmīgu traģēdiju. Bet tajos retajos gadījumos, kad mīlestība izrādās tiešām īsta un ir izturējusi laika pārbaudi, cilvēki tik un tā dzīvo ar bailēm, kas viņus nomoka, ka reiz viss beigsies un nāve viņus šķirs no mīļotajiem cilvēkiem, un tad iestāsies tukšums un dvēseli biedējoša vientulība.

4. Pie nākošās grupas pieder tie cilvēki, kam zemes dzīves mērķis un jēga ir bagātība un nauda, kas dod tiem iespēju neko sev neatteikt un dzīvot „plaši”. Tādiem cilvēkiem piemīt kaislība uz „skaistu” dzīvi, tas nozīmē: grezna māja, dārgi pirkumi, eksotiski atvaļinājumi, dārgas rotaslietas, aizraujošas, jaunas un neparastas izklaides, šikas mašīnas, jahtas, personīgās lidmašīnas un tam līdzīgas lietas. Daži no viņiem jau tā ir pārsātinājušies ar visu to, ka, burtiski, cieš no domas, ka pasaulē nav nekas tāds, ko viņi varētu vēlēties un ar ko sevi varētu iepriecināt. Šāda dzīve, kas rit greznībā un savu iekāru un iegribu apmierināšanā, ātri noved pie dvēseles iztukšošanās un progresējoša morāla pagrimuma.

5. No visām uzskaitītajām grupām, īpaši izceļas tāda cilvēku kategorija, kuru atšķirības zīme ir mērķtiecība vai aizraušanās ar kādu vienu nodarbi, kas ir viņu dzīves laime un dzīves jēga. Viņiem ir raksturīga tieksme par jeb kādu cenu sasniegt savus nospraustos mērķus un uzdevumus, kā arī tieksme ieņemt noteiktu vietu sabiedrībā. Pie šīs grupas pieder tie, kuri sevi pilnībā ir veltījuši mīļotajam darbam vai kādam hobijam, biznesam, zinātnei, mākslai, sportam, medicīnai, politikai un tam līdzīgi. No pirmā acu uzmetiena, tāda dzīve liekās uzslavas cienīga un labs paraugs kam sekot. Jo daudz labāk ir sevi veltīt kaut kam vienam, nozīmīgam, nevis izšķiest sevi sīkumos. Bet, ja palūkojamies no otras puses, tad tāda aizraušanās un sevis pilnīga atdošana, kas brīžiem nonāk līdz fanātismam un draud ar daudz kā cita, ne mazāk svarīga, bet, varbūt pat daudz svarīgāka, zaudēšanu, ko šādi cilvēki nepamana. Bez tam, lai cik cēli būtu šādi mērķi un centieni, tie nenodrošina pārliecību par nākotni un glābšanu mūžībā, tātad, neattaisno savus ieguldījumus.

6. Bez uzskaitītajiem gadījumiem ir arī tādi, ka par cilvēka pašu svarīgāko mērķi kļūst pašattīstība, sevis pilnīgošana un pašrealizācija, tātad, tieksme maksimāli izmantot dotās iespējas, savas dāvanas un talantus. Pie šīs grupas pieder arī tie, kuriem esības galvenā jēga ir viņi paši, precīzāk – viņu dabas dotās dāvanas, prāta spējas, ārējais skaistums,

fenomenāls spēks, lieliski veidots augums, fantastiska balss vai vēl kaut kas tāds, kas viņus pārvērš par vispārējas pielūgsmes un apbrīnas objektiem. Tāda rīcība ir raksturīga daudziem talantīgiem mūziķiem, dziedātājiem, dejotājiem, aktieriem, pazīstamiem sportistiem, fotomodeļiem un cilvēkiem ar līdzīgām nodarbēm, kuriem sevis prezentēšana ir galvenais viņu spilgtās, bet nereti visai tālas no dzīves laimes.

Lai varētu ieraudzīt visus šos maldīgos priekšstatus par dzīves mērķi un jēgu, pietiek atcerēties kādas sen no mums aizgājušas vai mūsu dienās slavenas kļuvušas personas, kuras bija apveltītas ar dažādām dāvanām un īpašām spējām, taču, savu zemes dzīvi beigušas visai bēdīgi. Aiz visa tā ārējā spožuma, kas viņus apņēma, slēpās neapmierinātība, vilšanās, skumjas, tukšums, dvēseles vientulība, bezcerības lēkmes un dažādi psihiski traucējumi. Kā apstiprinājums tam var kalpot pazīstamu politisko darboņu, mākslinieku, rakstnieku, dzejnieku, mūziķu un dažu varenu zinātnieku likteņi. Pie tiem pieder: Čerčils, Staļins, Dostojevskis, Puškins, Ļermontovs, Gogolis, Jeseņins, Mocarts, Einšteins, Darvins un daudzi citi. Lai cik slaveni un populāri viņi bija, diez vai mēs varam apskaust viņu dzīves ceļus.

Lai saprastu bagātu un ārēji skaistu cilvēku dzīves bezjēdzību, pietiek palūkoties uz miljardieriem, greznībā un spozmē dzīvojošām Holivudas zvaigznēm, estrādes dziedātājiem, pop – mūziķiem un savu sasniegumu dēļ zināmiem sportistiem. Tieši šo, nodrošināto vidū, kuriem nekas netrūkst, patiesi laimīgus cilvēkus var satikt ļoti, ļoti reti. Kļuvuši slaveni ar savu netikumību, negantām seksuālām perversijām, dzeršanu un narkomāniju, savās personīgajās dzīvēs viņi cieš no depresijas, kas pastāvīgi atkārtojas, mēnešiem ārstējas psihiatriskajās slimnīcās vai caur pašnāvību mēģina noslēgt rēķinus ar dzīvi. Par pierādījumu tam var kļūt Elvisa Preslija un Merilinas Monro dzīves, kuri bija elki miljoniem cilvēku. Un cik gan vēl tiem līdzīgu elku sadega savās kaislībās un neapvaldītajās iekārēs, nenodzīvojot pat ne pusi no cilvēkam atvēlētā dzīves laika! Praktiskā dzīve

rāda, ka ārējs skaistums, dāvanas, talanti un fenomenālas spējas, kas veltītas pielūdžēju pūļiem un nodotas kalpošanā iekārei, izvirtībai, naudas raušanai un lepnībai, viņu slave-najiem īpašniekiem kļūst par īstu lāstu, jo noved pie dvēseles pilnīgas iztukšošanas. Starp citu, tas tā ir ne tikai ar slave-niem cilvēkiem, bet arī ar parastiem, ja viņi dzīvi veltī tam, lai izpatiktu savam „ES”.

Ne popularitāte, ne atzinība, ne nauda, ne milzu bagātības, ne dārgas drēbes, ne dārglietas, ne greznas villas, ne neskaitāmi apmierinājumi, ne patīkamas izklaides nav spējīgas darīt cilvēku laimīgu un viņa dzīvi – vērtīgu un jēgpilnu. Un viss tikai tāpēc, ka cilvēciskie centieni panākt kaut ko, kas pēc mūsu domām liekās ļoti svarīgs un vajadzīgs, sniedz vienīgi īslaicīgu, pārejošu apmierinājumu. Sasniegtais kādu laiku ir lepnuma un savas vērtības apziņas iemesls, bet vēlāk zaudē savu aktualitāti, jo parādās kas cits – jaunāks un labāks, ko iekārot.

Iegūtā slava, balvas un pagodinājumi ir īslaicīgi, jo visai drīz tos aizēno citu cilvēku sasniegumi un panākumi. Arī zināšanas un spīdoša karjera, kuru mēs iegūstam ar daudzu gadu darbu un ciešanām, negarantē privilīģētu stāvokli, tātad, nepadara mūsu dzīvi laimīgu. Bagātība ir ļoti maldinoša. Naudai ir spēja aizplūst kā ūdenim. Sākumā tās var būt ļoti daudz, bet pēc tam vari palikt ar tukšām kabatām. Šodien tu vari būt veiksmīgs biznesa cilvēks, bet jau rīt uzzināt, ka esi bankrotējis. Traģiskie stāsti par miljonāriem, kuri pēkšņi bankrotējuši un beiguši dzīvi pašnāvībā, ir tam spilgts piemērs. Kas attiecas uz ārējo skaistumu, tas ātri nobāl, un simtiem Holivudas skaistules, kuras savā laikā bija spožas zvaigznes un kārdinoša seksa simboli, apstiprina šo patiesību novecojot. Arī veselība un spēks ir neprognozējami, jo pašlaik tu vari justies lieliski, bet pēc neilga laika atrasties slimnīcas gultā vai invalīdu ratiņos. Šodien vari būt spējīgs „gāzt kalnus”, bet jau rīt – gulēt bez spēka un nebūt spējīgs parūpēties pats par sevi.

Viss cilvēka dzīvē ir nestabils un nedrošs, kas, protams, nav nekāds brīnums, jo uz zemes nevar būt kaut kas

nesatricināms, jo pati zeme, taču, nav mūžīga. Tādēļ, jo ātrāk mēs izgaismosim savas ilūzijas par to, ka prieks, apmierinājums un laime ir saistīti ar veselību, cilvēku atzinību un šīs zemes labumiem, jo labāk priekš mums. Jo, ir taču neprātīgi meklēt un būvēt laimi tajā, kas agri vai vēlū beigsies un izgaiss kā dūmi.

Kāds ir teicis, ka tie, kuri pazīst Dievu, zina dzīves jēgu, bet tie, kuri ir Viņam paklausīgi zina arī tās mērķi, un šiem vārdiem ir ļoti dziļa nozīme. Jo, tikai tiem, kuri ir iepazinuši sava Radītāja gribu, ir zināms pareizais mērķis, tāpēc, viņi dzīvo ar jēgu. Tieši tāpat, tikai kopā ar Debesu Tēvu, mūsu mājās un ģimenēs ienāk laime, par ko Svētajos Rakstos ir teikts: „Svētīgs tas, kuram palīgs ir Jēkaba Dievs un kura cerība balstās uz To Kungu, viņa Dievu” (Ps. 146:5). Cilvēks tika radīts pēc Dieva tēla un līdzības, lai būtu Dieva pārstāvis, tādēļ viņa galvenais dzīves mērķis ir – pagodināt savu Radītāju šeit uz zemes un baudīt Viņa klātbūtni mūžībā. Ja mēs neņemsim vērā šo visnozīmīgāko, visbūtiskāko uzdevumu, tad var teikt, ka mūsu esība uz zemes ir bijusi veltīga.

Kad Radītājs no pīšļiem izveidoja cilvēku, Viņš iedvesa tajā dzīvības dvasu, un pēc tam viņš kļuva par dzīvu dvēseli. Tādā veidā pasaulē ienāca jauna būtne, paredzēta mūžīgai dzīvei, kura bija spējīga domāt, just un atražot pati sevi. Taču, iedvešot viņā dzīvības dvasu, Radītājs deva tai ne tikai dzīvi, bet arī tās jēgu, kas ietver sevī Viņa pielūgsmi, kā ir rakstīts: „Visi, kam dvasa, lai slavē To Kungu! Aleluja!” (Ps. 150:6). Bet tas nozīmē, ka mēs tērējam savu elpu veltīgi, ja neizmantojam to kaut kam tādā, kas pagodina To, caur Kuru mēs „dzīvojam, rosāmies un esam” (skat. Ap.d. 17:28). Kaut mēs nevaram kā Dievs, – iedvest pīšļos dzīvību, mēs toties varam savu dvasu izmantot, lai teiktu mierinājuma vārdus bēdīgajiem, paustu līdzjūtību slimajiem, aizstāvētu tos, kam nodarīts pāri, pasniegtu palīdzīgu roku nabagiem un dotu pajumti tiem, kam tā nepieciešama. Ja izmantojam doto elpu tā, lai pagodinātu To, Kurš mūs radījis, mēs nekad to nebūsim tērējuši veltīgi.

Diemžēl, mēs dzīvojam tādā laikā, kad kristiešiem, tāpat kā pasaules cilvēkiem, pastāvīgi nepietiek tam laika. Viņu dzīve ir tik ļoti piepildīta ar nīcību un nebeidzamām rūpēm, ka viņiem vairāk neatliek spēka kādam vai kaut kam citam. Tikai nedaudzi Dieva bērni, pakļaujot savu dzīvi Svētā Gara vadībai, ir spējīgi izvairīties no šī drudžainā tempa un pareizi sakārtot savas prioritātes, nobīdot otrajā plānā to, kas ir otršķirīgs un bieži, vienkārši nevajadzīgs. Tā dzīvojot un vingrinoties pašāvēībā uz To Kungu, viņi ar pateicīgu sirdi, kopā ar psalmotāju var teikt: „Tavā rokā stāv mani likteņi – izglāb mani no manu ienaidnieku un vajātāju rokās!” (Ps. 31:16).

Dzīve ir milzu dārgums un lielākā dāvana, ko Radītājs ir devis cilvēkam, tādēļ, nodzīvot to pareizi ir mūsu galvenais uzdevums. Taču, cilvēce to ir padarījusi nevērtīgu un izmainījusi sīkumos, piepildot ar tiem visu savu eksistenci. Mūsu dienās cilvēki ir aizņemti ar jebkādam problēmām – dabas resursu izsaimniekošanu, aizsardzību no kaitīgiem vides piesārņojumiem, izmirstošu putnu, zivju, augu un dzīvnieku sugu saglabāšanu, – bet ne ar savas dvēseles šokējošo tukšumu. Traģēdija ir tajā, ka viņi neapzinās savu augsto aicinājumu, un tā vietā, lai sasniegtu galveno, visu savas dvēseles degsmi atdod otršķirīgām lietām, kurām sevi atdod bez atlikuma.

Domājot par cilvēka dzīves straujo ritējumu, varena Dieva vīrs Mozus lūdza tā: „Māci mums mūsu dienas tā skaitīt, ka mēs gudru sirdi dabūjam!” (Ps. 90:12). Tad kļūst skaidrs, ka pati svarīgākā īpašība, kas ir nepieciešama katram uz zemes dzīvojošam, ir gudrība, ko var saņemt no augšienes un kas sevī ietver spēju ieklausīties Dieva pamācībās, un spējā novērtēt un pareizi izlietot mums doto laiku. Lai šo gudrību iegūtu un savas dienas nodzīvotu ar jēgu, ir pilnīgi jāatrodas Dieva gribā un jābūt ar Viņu savienotam, tā kā ir rakstīts: „Tā ka viņš miesas dzīvē atlikušo laiku vairs nedzīvo cilvēku kārībām, bet Dieva gribai” (1.Pēt. 4:2). Izšķiežot savu laiku vērtīgi – bez kāda labuma cilvēkiem un pašā dvēselei, mēs liecinām

par savu neprātu, kas, ak vai, ar katru paaudzi arvien palielinās.

Katrs cilvēks ienāk un iziet cauri pasaulei tikai vienu reizi. Pie tam, mūsu esības laiks uz zemes ir ļoti īss – labākajā gadījumā kādi septiņdesmit, astoņdesmit gadi. Tādēļ, lai šo laiku nešķiestu veltīgi, nepieciešams to labo, ko varam izdarīt, to mīlestību, ko varam parādīt, īstenot katru dienu, neatliekot uz vēlāku laiku. Katra diena mums dod milzu iespējas savu un citu dzīves padarīt priecīgākas, laimīgākas un gaišākas. Ja mēs tās neizmantojam, tās var aiziet un nekad vairs neatkārtoties. Noniecinot lietas, caur kurām mums būtu visvieglāk izrādīt rūpes un maigumu, mēs riskējam ar to, ka nekad vairs neko labu neizdarīsim. Atdeve Dievam un cilvēkiem – ir labākā investīcija ar vislielāko ieguvumu. Mēs saņemam daudz vairāk tad, kad atdodam, nevis kad sargājam savus „dārgumus”, egoistiski tos paturot tikai sev.

Svarīgi ir nevis tas **cik** gadus tu nodzīvosi, bet tas, **kā** tu nodzīvosi šos gadus. Ābrahams Linkolns reiz par to ir izteicies tā: „Beigu beigās svarīgi nav tas, cik bija tavu dzīves gadu, bet tas, cik dzīvības bija tavos nodzīvotajos gados”. Var nodzīvot arī līdz simts gadiem, bet pēc tam tevi neviens neatcerēsies. Bet var nodzīvot salīdzinoši īsu dzīvi, kas piepildīta ar kalpošanu Dievam un cilvēkiem un kuru atcerēsies gadiem, desmitgadēm un pat simtiem gadu ilgi. Mūsu esība uz zemes tiek mērota ne ar gadu kvantitāti, bet nodzīvoto gadu kvalitāti. Tāpēc vai ir vērts aprēķināt cik gadus tu varēsi nodzīvot, ja tērēsi milzu naudu vitamīniem, dietām un atpūtai kūrortos, tā vēloties paildzināt savu dzīvi kaut par dažiem gadiem? Vai nav labāk tagad būt par svētību citiem un nest labos augļus, kuriem ir vērtība gan šodien, gan mūžībā? Jo sekošanas vērta ir tikai tā dzīve, kura ir nevis vienkārša eksistence tev atvēlēto stundu un dienu ietvarā, bet sevis pilnīga atdošana kalpošanai Dievam, Kurš mums ir devis šo iespēju atnākt uz šīs zemes. Jo, ja dzīvot ir Dieva dāvana, tad arī Dievam to vajag nodzīvot!

Kontaktējoties ar daudziem cilvēkiem, var satikt ne mazums tādus, kuri, izmēģinājuši daudz ko no tā, ko viņiem piedāvā šī pasaule, tomēr beigu beigās nonāk pie secinājuma, ka tikai viena vienīgā nodarbe apmierināja viņu dvēseles prasības, un tas ir – kalpošana Dievam un cilvēkiem. Sajust sevi kā Dieva bērnu un Jēzus Kristus kalpu, apjaust, ka Viņš tevi lieto Savā vīna kalnā, bet pats galvenais – lai būtu nešaubīga cerība tikt pestītam un atrasties Viņa klātbūtnē mūžībā – lūk, pati lielākā laime un apmierinājums. Un, nav svarīgi, cik varens ir vai nav tavs darbs cilvēku acīs, bet tas, ka tu kalpo tā, kā tev to ir **uzticējis Pats Tas Kungs**. Cilvēkiem mums apkārt un bojā ejošai pasaulei ir vajadzīga ne tikai Labās Vēsts sludināšana, bet arī **mūsu ticības darbi**, kā par to ir teikts Svētajos Rakstos: „Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū **radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu**” (Ef. 2:10).

Ja ar vēsu prātu padomā, tad mūsu ārējam cilvēkam nevajag visai daudz. Tas ir apģērbs, pārtika, ūdens, apavi, jumts virs galvas un darbs, kurš dod līdzekļus visa tā iegādei. Taču iekšējam cilvēkam vajag daudz vairāk. Viņš vēlas mīlestību, uzmanību, tuvu cilvēku sapratni, labvēlību, gatavību palīdzēt, līdzjūtību, līdzcietību un garīgu kontaktēšanos. Bez tam, cilvēkam ir svarīga apziņa, ka viņš kādam ir dārgs, ka viņš ir vajadzīgs, par viņu atceras, par viņu uztraucas, bet to nesaņemot, viņš jūtās nevajadzīgs, nederīgs un noraidīts. Bet uzmanību un rūpes mēs esam spējīgi dot saviem tuvākajiem, lai kas viņi būtu, bet, tikai tad, ja mūsu sirdī ir Tā Kunga, Kurš mūs ir radījis, jūtas un mīlestība.

Daudzi kristieši vaimanā tādēļ, ka dzīvo bezmērķīgu dzīvi, nezinot, kas ir viņu aicinājums un kur Dievs vēlas viņus lietot, bet nepamana vai vienkārši nevēlas redzēt to, kurš ir līdzās, un kuram ļoti ir vajadzīgas rūpes, aprūpe vai garīgs atbalsts. Tā var būt kaumiņos dzīvojoša večiņa, kuru bērni ir pametuši likteņa varā, vai kāds zināms slimnieks vai invalīds, kuram ir vajadzīga palīdzība, vai neceļos noklīdusi sieviete, kura pārdod pati savu miesu un līdz kuras dvēselei ir jāaizsniedz, vai savu dzērāju – vecāku pamests bērns, un

daudz, daudz, kas cits. Viņiem visiem ir nepieciešama glābjošā Dieva žēlastība. Bet, lai viņiem būtu vieglāk pieņemt Kristus Jēzus Labo Vēsti, no sākuma, vislabāk pie viņiem ir atnākt bez Bībeles, bet ar līdzjūtību, sapratni un labiem darbiem, kas atvērs viņu sirdis liecībai par Glābēju, Kurš ir spējīgs viņiem palīdzēt.

Dīvaini, bet daudzi kristieši par kalpošanu Tam Kungam uzskata kaut ko lielu, kas visiem pamanāms, vai vismaz ir redzams viņu vietējā draudzē (sprediķis vai dziedāšana korī). Viņi nomoka sevi ar jautājumu, kā viņi varētu kalpot Debesu Tēvam, ja ir parasti, nepamanāmi un ne visai apdāvināti cilvēki? Atbilde ir ļoti vienkārša un atrast to var Svētajos Rakstos: „Patiesi Es jums saku: **ko** jūs esat darījuši **vienam no** šiem Maniem **vismazākajiem** brāļiem, to jūs esat **Man** darījuši” (Mt. 25:40). Tādā veidā, kalpojot un palīdzot saviem tuvākajiem, sevišķi tiem, kuri jums nevar atmaksāt, mēs kalpojam Tam Kungam, ar visām no tā izrietošajām sekām. Darbs, kas ir ļaužu acīm nemanāms, no Debesu Tēva puses netiek zemāk novērtēts, bet pat augstāk par to, kas tiek veikts visu acu priekšā un par ko saņem uzslavas, pagodinājumus un slavu no cilvēkiem. Tas labi ir izteikts šajos dzejas vārdos:

No melna darba nebaidies
Un kalpošanas peticīgas,
Un grūtā brīdī sniegtas rokas
Kad kādam vajadzīga tā.

Kam ūdens glāzi pasniedzis,
Spilvenu un segu kārtojis,
Kam savu plecu pieslējis,
Jo lielais vienmēr top no mazā.

Ne visiem sludināt no katedras ir dots
Un Dieva vārdus skaļi teikt,
Un sludināt to tūkstošiem,
Kad Vārda kursi pabeigti.

Ir vairāk to,
Kam kalpot veciem ļaudīm dots,
Ēst maizi dienišķo un savu daļu ūdens baudīt,
Un Kristus Miesas neredzamai daļai būt.

Lai vārpa gulstas blakus vārpai,
Lai grauds pēc grauda zemē krīt,
Lai tava balss ir tikko saklausāma,
Un tikai Kungs ir Tas, Kurš viņu dzird.

Kaut necils liekas dotais talants
Un izmanto to visai kautri.
Bez trokšņa, parādes un skaļām taurēm
Tu dari to, ko Dievs tev devis ir.

Un augļus negaidi šodien un šajā brīdī.
Jo sēja nav, kas kopā iet ar pļauju.
Var novākt cits – un tā nav bēda,
Vien sēklā tavā, lai ir dzīvotspēja.

Ja brīžiem darbs ir gauži necils,
Un siltumu un gaismu vāru dod,
Tas tomēr ražai pieaugt liks,
Jo mīlestībā sēji to.

Jebkura kalpošana, vai tā ir liela vai maza, ja tiek veikta pazudušo grēcinieku un izmocīto cilvēku dvēseļu glābšanas dēļ, pienes godu Tam Kungam, jo tieši tas bija Viņa zemes dzīves galvenais mērķis. Tā kā esam Dieva bērni, mums pastāvīgi ir jāatceras, ka arī mūsu dzīves mērķis ir nevis pierēt sev, bet Dievam, Kurš var mūs lietot kā grib, kur grib un kādam nolūkam grib. Katra ticīga cilvēka lielākā laime ir – būt noderīgam savam Glābējam un piepildīt uz zemes to, kamdēļ viņš ir aicināts, neatkarīgi no tā, vai cilvēku acīs tas ir liels vai mazs darbs. Uzticība Dievam tiek mērīta ne ar veicamā darba apmēriem, bet ar tā rezultātiem, aplūkojot tos mūžības gaismā. Ne velti Dieva Vārds runā par to, pēc

kāda principa tiek vērtēta mūsu kalpošana Tam Kungam, kā rakstīts: „...Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, Es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava Kunga priekā” (Mt. 25:23).

Katra, uz zemes nodzīvotā diena nosaka to, kādu balvu mēs saņemsim un kādā mērā varēsim baudīt Tā Kunga tuvumu mūžīgajās mājās. Liela loma šeit būs ne tikai paklausībai Dieva Vārdam un pareizai kristīgai dzīvei, bet arī attieksmei pret tuvākiem, sevišķi tiem, kuriem bija nepieciešamas rūpes un žēlsirdība. Ir nepareizi domāt, ka debesīs būs novienādošana, – tas ir, ka visi ticīgie saņems vienu un to pašu samaksu. Dieva troņa priekšā mēs nebūsim visi vienādi, jo Bībelē nav ne vārda par šādu vispārēju nonivelēšanu. Kaut pati par sevi mūžīgā dzīve ir dāvana, kuru saņemam ticībā, mēs to baudīsim atšķirīgās pakāpēs. Dažādās Svēto Rakstu vietās tiek runāts par palmu zariem un godības vainagiem, ar kuriem Dieva Valstībā tiks apbalvoti Tā Kunga uzticīgie kalpi (skat. Jēk. 1:12, 1.Pēt. 5:4, 1.Kor. 9:25, 2.Tīm 4:8, Atkl. 2:10). Pati lielākā balva būs tiem, kuri sekošanā Jēzum bija ar mieru atstāt visu, kas viņiem bija, nododoties Viņam pilnībā. Katram tādām Dieva bērnam, būt kopā ar To Kungu ir prieks ne tikai te – uz zemes, bet vēl jo lielākā mērā – debesīs, kur Viņu varēs redzēt vaigu vaigā. Bet tas, kurš noticot Viņam kā Glābējam, turpinās dzīvot tikai sev, paliks garīgs punduris, un šo nepietiekamību paņems sev līdzī mūžībā, kur ieies ar tukšām rokām.

Vēstulē romiešiem 14:7 apustulis Pāvils teica: „Jo neviens mūsu starpā nedzīvo sev pašam...”, un par to nekad nevajadzētu aizmirst. Cilvēks, vienkārši, nespēj būt laimīgs, domājot tikai par savu labklājību. Pravieša Hagajas grāmatā šāda veida dzīve tiek aprakstīta tādiem vārdiem; „...jūs ēdāt gan, tomēr trūkst, lai jūs justos paēduši; ...jums ir gan apģērbs, bet tas nedod pietiekami siltuma, un, kas pelna algu, tas ber to caurā makā” (Hag. 1:6). Materiālisms, pārmērīgas rūpes par savu ķermeni, miesīgas baudas noved pie garīgas nabadzības. Dievs mūs ir radījis ne tikai pēc Sava tēla un līdzības, bet arī Savam godam, tādēļ mēs nekad neatradīsim

patiesu iepriecu, dvēseles mieru un dzīves jēgu, kamēr nesāksim, paklausot Kristus vārdiem, meklēt „patriekš Dieva Valstību un Viņa taisnību” (Mt. 6:33). Vien noliekot sevi uz Tā Kunga altāra, lai kalpotu Viņam, mēs iepazīstam patiesu svētību no debesīm un piepildām savu dvēseli, kura ir nesaļīdzināmi svarīgāka par apģērbu un barību.

Viss labākais mūsu dzīvē piedzimst no sāpēm un ciešanām. Lai iegūtu maizi, gaudi ir jāsamaļ, tas ir – jāsamalcina. Lai kvēpināmās zāles sāktu izdalīt patīkamu aromātu, tās ir jāaizdedzina. Lai zeme spētu bagātīgi ražot, tā ir jāuzar. Tieši tāpat ir ar cilvēka dzīvi. Dieva pagodināšanai tā var kalpot tikai tad, kad sirds augsne ir uzirdināta, bet mūsu ļaunais, egoistiskais, patmīlīgais „ES” ir piesists krustā. Dzīvojot Kristum nozīmē nomirt sev. Dzīve nav tas, ko vajag saglabāt, ņemot no tās sev visu labāko, bet tas, kas mums ir dots kā dāvana no Dieva, kuru nepieciešams maksimāli izlietot.

Katram ticīgam cilvēkam ir labi pazīstami Jēzus vārdi, kurus Viņš reiz teica par Sevi, bet kas attiecas uz visiem, kuri ir Viņa mācekļi: „Patiesi, patiesi Es jums saku: ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, viņš paliek viens; bet ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu. Kas savu dzīvību tur mīļū, tam tā zūd, bet, kas savu dzīvību šinī pasaulē ienīst, tas to paglabās mūžīgai dzīvībai” (Jņ. 12:24-25). Salīdzinot Sevi ar kviešu graudu, Jēzus vēlējās teikt, ka, ja Viņš nemirs, tad paliks viens un tikai Pats baudīs debesu skaistumu, kur nebūs neviena izglābtā grēcinieka, ar kuru varētu dalīties Savā Godībā. Bet, ja nomirs, tad sataisīs ceļu, pa kuru ejot, daudzi iegūs glābšanu un mūžīgo dzīvību.

Līdzīgi vajadzētu būt arī ar mums. Ja mēs netapsim kā kviešu grauds, kurš krīt zemē un mirst, ja nevēlēsimies upurēt savus plānus un mērķus, neriskēsim ar savu reputāciju, cilvēku atzinību, veselību un materiālo labklājību, atsakoties sekot Dieva aicinājumam, kad Viņš mūs sauks darbā, tad paliksim neauglīgi un nevajadzīgi. Bet, ja izšķirsimies nest augļus un tā pagodināt Dieva Vārdu, tad mums ir jābūt gataviem nomirt sev un savam „ES”, un vajadzības gadījumā,

būt gataviem nolikt uz altāra arī savu dzīvību. Tieši tā rīkojās jauns cilvēks – Džims Eliots – viens no pieciem misionāriem, kurus nogalināja auki (*tagad tā ir vaorani cilts*) Ekvadorā. Savā vēstulē, kuru nosūtīja no misijas lauka, viņš rakstīja tā: „Prātīgs ir tas cilvēks, kurš atdod to, ko nevar paturēt, apmainot pret to, ko nevarēs pazaudēt”. Un tas, patiešām, tā ir. Ja mēs dzīvojam tā dēļ, ko uz zemes saņemam tikai uz laiku, tad varam palaist garām to, ko Tas Kungs mums dos mūžībā un uz visiem laikiem.

Patiesa kristieša zemes dzīvei būtu jālīdzinās pļavā salasītam dziedinošu zāļu pušķim. Ja to ievieto vāzē ar ūdeni, tas dvašo un piepilda mītnei ar patīkamu aromātu, kas, protams, ir ļoti patīkami. Taču, ja tā vietā, lai tīkminātos par svaigo un patīkamo aromātu, no tā izgatavo uzlējumu vai dziedniecisku novārījumu, tad, mirstot tas atdos visu, pašu vērtīgāko, ko Dievs tajā ir ielicis, un caur savu nāvi atjaunos kādam veselību. Ņemot vērā, ka mūsu dzīves ilgums uz zemes ir kā lauku ziediem – ļoti īss, ir vērts šos gadus nodzīvot tā, lai mūsu dzīve cilvēkiem būtu kā Kristus saldā smarža, bet nomirstot sev, atdot viņiem visu pašu vērtīgāko, kļūstot par dziedinošu balzāmu viņu slimajām un alkstošajām dvēselēm (skat 2.Kor. 2:15).

Kad mēs izlemjam savu dzīvi veltīt kalpošanai Dievam un cilvēkiem, kādam var likties, ka tādā veidā mēs to vienkārši izmetam. Kristus uz līdzīgām lietām skatījās savādāk, sakot: „Kas savu dzīvību manto, tas to zaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to iemantos” (Mt. 10:39). Bet tas nozīmē, ka pa īstam mēs sākam dzīvot tikai tad, kad atdodam sevi Tam Kungam. Dieva Vārds mūs māca savu dzīvi nevērtēt caur ieguvumiem, bet caur zaudējumiem, ne caur to, ko mums izdevās saglabāt, bet caur to, ko mums izdevās ziedot citiem, ne caur to laiku, ko iztērējām izpatīkot sev, bet caur to, ko veltījām kalpojot cilvēkiem, ne caur to mīlestību, ko saņēmām, bet caur to, ko atdevām. Pārbaudiet, un jūs pārliecināsities par šo vārdu patiesumu. Padalieties ar svētību, ko Dievs jums ir dāvējis, un Viņš jums atsūtīs jaunu. Nežēlojiet laiku kalpošanai tuvākajiem, un tā jums

klūs vairāk. Neierobežojiet savu mīlestību, un tā jūsos pavairošies. Atcerieties gudrā Sālamana vārdus: „Viens labprāt piešķir no savas mantas citam, un tomēr viņam arvienu vairāk krājas; kāds cits ir sīksts pārlietu un tomēr kļūst arvienu nabagāks” (Sal.pam. 11:24). Lai cik jocīgi un paradoksāli tas skan, dzīves prakse apstiprina šo atziņu.

Sarunājoties ar saviem mācekļiem, Kristus izteica tādus vārdus: „Patiesi, Es jums saku: neviena nav, kas atstājis namu vai brāļus, vai māsas, vai māti, vai tēvu, vai bērnus, vai tīrumus Manis un Evaņģēlija dēļ, kas nedabūtu simtkārtīgi jau šinī laikā namus un brāļus, un māsas, un mātes, un bērnus, un tīrumus, kaut arī ar vajāšanām, un nākošā laikā mūžīgu dzīvību” (Mk. 10:29-30). Tādā veidā, tiem, kuri ir gatavi pamest dzimteni un mājīgumu, atteikties no ģimenes dzīves prieka, atstāt īpašumus un upurēt citas savas sirds pieprasības, lai kalpotu Tam Kungam un nestu Labo Vēsti, Dievs sola uzņemšanu un sirsnību daudzos namos, vispasaules kristīgo ģimeni, kuras daudzie dalībnieki kļūst tuvāki par radniekiem, kā arī godu pretendēt uz iespēju sludināt Evaņģēliju valstīm un kontinentiem.

Par gandrīz visu šo punktu burtisku piepildīšanos es pati pārlicinājos, kad daudzus gadus atpakaļ Tas Kungs mani aicināja kalpošanā, un kad pēc mokošas iekšējas cīņas, izlēmu spert soli pilnīgi nezināmā. Patiesības un Dzīvā Dieva meklējumos nācās atstāt savas dzimtās mājas, tēvu, māti, brāļus un māsu un aizbraukt uz tālu zemi pie pilnīgi svešiem cilvēkiem, lai sniegtu viņiem palīdzību viņu miesīgajās ciešanās. Daudzus gadus vēlāk sekoja jauna šķiršanās, bet šoreiz no dzimtās zemes, iemīlotā darba un, manai sirdij tik mīļās, krievu tautas. Nonākot svešā zemē, nezinot tās valodu, cilvēku vidū, kuru mentalitāte man, tajā laikā, bija nesaprotama, es jutos vientuļa un itin nevienam nevajadzīga.

Likās, ka pazaudēts ir viss, kas bija iegūts ar lielām pūlēm un ilggadīgā saspringtā darbā. Sāpīgi bija atcerēties nospraustos un veiksmīgi piepildītos uzdevumus, sasniegtos mērķus, kā arī to, kas kādreiz bija manas veiksmīgās dzīves

sators. Viss, ko es biju sasniegusi pārvērtās par neko, bet es pati – par pilnīgu niecību. Tā turpinājās vairākus gadus, un tajā laikā notika prioritāšu pārvērtēšana un iekšēja garīga pārorientēšanās, kurai sekoja kalpošana, kas ar uzviju aizpildīja visu to, kas reiz šķita zaudējums. Atstāto tuvinieku vietā Tas Kungs man deva simtus un tūkstošus patiesus ticības brāļus un māsas, kas kļuva bezgala tuvi manai sirdij. Lai kur es braucu – vai tā bija Krievija, Moldāvija, Ukraina, Baltkrievija, Latvija, Igaunija, Francija, Šveice, Holande, Rumānija, Israēla, ASV, Dienvidāfrika, Austrālija vai visdažādākās pilsētas Vācijā, kurā es tagad dzīvoju, – visur gaidīt gaidīja alkstošas sirdis, atvērtas durvis dažādās kristīgās baznīcās un daudzu māju siltums. Dievs nekad un neko mums neatņem, nedodot vietā kaut ko labāku, bet pats galvenais – augstu mērķi un cilvēka prātam neaizsniedzamu, jaunu, tikai Viņam un tev saprotamu dzīves esību. Kad sāc saprast kādu lielu atlīdzību saņemt no dzīves, ieguldītu kalpošanā Tam Kungam, tad vari vien brīnīties par tiem, kuri negrib to darīt.

Ir jāteic, ka viss, ko mēs darām šajā pasaulē, atstāj dubultas pēdas. Pirmās atgādina tādas pēdas, kuras rodas no ūdenī iemesta akmens. Kādu laiku no tā virmo apli, kas pamazām izzūd, līdz tie pazūd pavisam. Līdzīgi mēdz būt ar mūsu labajiem darbiem, kad atmiņas par tiem kādu laiku saglabājas cilvēku sirdīs. Bet ir arī citi darbi, kuri aiz sevis atstāj neizdzēšamas pēdas ne tikai uz zemes, bet arī mūžībā, jo pāriet tajā kopā ar tiem, kuri tās atstāja, apliecinot rakstīto: „...lai tie atdusas no savām pūlēm, jo **viņu darbi tos pavada**” (Atkl. 14:13). Dzīve, kas ir veltīta Tam Kungam, ir tieši tas, kas atstāj aiz sevis dubultas pēdas un ne ar ko nesalīdzināmu garīgu mantojumu.

Tāču saprast, kas ir dzīves mērķis, tas vēl nav viss. Ir arī jāatrod Dieva noliktā vieta uz zemes, kas domāta katram no mums, un daudziem kristiešiem to izdarīt ir ļoti, ļoti grūti, kaut gan jau daudzus gadus viņi uzskata sevi par Dieva bērniem. Kādi no viņiem visu laiku vēlās izdarīt priekš Dieva kaut ko vērtīgu, bet šāda vēlme tā arī paliek tikai labs

nodoms, kas nerealizējas dzīvē. Citi savās domās lido pa mākoņiem, sapņojot izdarīt kaut ko neparastu, kas viņu vārdus iemūžinātu gadsimtos un pēcnācēji tos atcerētos. Ar šādu mērķi viņi ķeras te pie viena, te pie otra un trešā darba, taču, vīlušies vai aizrāvušies ar jaunu ideju, ātri visu pamet, nepabeidzot iesākto. Šāda nepastāvība ir skaidrojama ar to, ka šie centieni nebija no Dieva, bet viņu personīgie darbi, kuros nebija svētības. Trešajiem Dievs atklāj Savu gribu viņu dzīvē, bet, redzot neizbēgamās grūtības to piepildīt, viņi aiz bailēm neuzdrīkstas ķerties pie šī darba un izvēlās sev kaut ko citu, pēc viņu domām, vairāk piemērotu. Daudzus gadus, varbūt pat desmitgades strādājot šādā, sevis izvēlētā laukā, viņi vien iztukšo sevi tajā, ko Tas Kungs nemaz tiem nebija paredzējis. Šādi dzīves jēgas meklējumi un „kalpošana” Dievam neatstāj neko citu, kā grūtsirdību, bezcerību un vilšanos. Kāds sludinātājs par to ir izteicis tādu domu: „Labāk ir būt vienu reizi Dieva izmantotam tur, kur Viņš to vēlējas, nekā nodzīvot veselu dzīvi, kalpojot Viņam savā cilvēciskajā spēkā tajā, kur Viņš nekad nav bijis”.

Par laimi ir arī tādas dvēseles, kuras, neredzot skaidru atklāsmi par savu aicinājumu, pievienojas kādam darbam, redzot, ka Dievs tam ir labvēlīgs, un kalpo ilgus gadus savu iespēju un spēku robežās. Paliekot ēnā viņi nesaņem uzslavas no cilvēkiem, bet mūžībā dalās balvā ar to, kuru Dievs šajā kalpošanā lietoja kā galveno figūru. Tā piepildās Jēzus vārdi: „Kas uzņem pravieti pravieša vārdā, tas dabūs pravieša algu, un, kas uzņem taisnu taisnā vārdā, tas dabūs taisnā algu. Un kas dzirdinās vienu no šiem mazākajiem tikai ar kausu auksta ūdens mācekļa vārdā, patiesi Es jums saku: tam sava alga nezudīs” (Mt. 10:41-42). Ar šiem Svēto Rakstu vārdiem vēl reizi tiek apstiprināts fakts, ka kalpošanā Dievam labāk ir darīt mazu, nepamanāmu darbiņu, kurā ir Debesu Tēvs, nekā lielu un vispāratzītu, kurā Viņa nav.

Tiem, kuriem Dievs dod īpašu atbildību, mēdz būt brīži, kad viņu veicamā kalpošana liekās tik bezjēdzīga, ka gribās to pārtraukt un vienkārši pamest, un tas nav nekas jauns. Kaut kas līdzīgs ir noticis arī ar lielajiem Dieva praviešiem:

izmisuma pilno Eliju, kurš vēlējās mirt, arī Jeremiju, kurš, sekojot Tā Kunga aicinājumam, atmaskoja israēliešus un viņu nešķīstos priesterus, paredzot viņiem gaidāmo sagrāvi. Neskatoties uz visām savām pūlēm, nekas nelīdzēja, un savās sirds mokās viņš vērsās pie Dieva ar vārdiem: „...Kāpēc bezdievjiem viņu ceļš labi izdodas, un visiem krāpniekiem labi klājas?” (Jer. 12:1). Un viņš saņēma negaidītu atbildi: „Ja tu sacenties iešanā ar kājniekiem un tie tevi jau nokausē, kā tad tu varētu sacensties ar zirgiem? Un ja tu jūties drošs tikai miera zemē, ko tad tu darīsi Jordānas biezokņos?” (Jer. 12:5). Runājot mūsdienu valodā, tas varēja nozīmēt sekojošo: „Cīņa ir tikai sākusies. Ja tagad, kad ir tikai nelieli tavas uzticības pārbaudījumi, tu jau esi bez spēka, tad kā tu gatavojies pastāvēt, kad iestāsies patiesi grūti laiki?”.

Mums nav jābaidās no grūtībām un ciešanām, jo, lai sasniegtu nospraustos mērķus, nav iespējams no tām izvairīties. Ir svarīgi vien atcerēties, ka šādos gadījumos ir arī atgriezeniskā saite. Nospraustais mērķis, apziņa, ka esi lietderīgs Dievam un cilvēkiem, palīdz cilvēkam izdzīvot pašos grūtākajos apstākļos. Savā grāmatā – bestsellerī „Cilvēka dzīves jēgas meklējumi” austriešu psihiatrs Viktors Frankls, kurš Otrā pasaules kara laikā ir bijis spīdzināšanas kamerā, ir dalījies ar lasītāju galvenajā un vērtīgākajā mācībā, ko guvis savās ciešanās: „Uzdrīkstos teikt: nekas nevar cilvēkam palīdzēt izdzīvot pašos grūtākajos apstākļos tā, kā apziņa, ka tavai dzīvei ir jēga... Nebūt ne pēdējā mācība, ko izdevās iegūt Osvencimā un Dahavā, bija tā, ka lielākas izredzes izdzīvot pat tādā ekstremālā situācijā bija tiem, kuri bija vērsti nākotnē, uz darbu, kas viņus gaidīja, un uz to, ko viņi vēlējās realizēt.”

Ir jāatzīst, ka šis secinājums apstiprinās dzīves praksē. Nekas nevar iedot cilvēkam tik daudz vīrišķības, spēka un izturības, kā pārliecība par to, ka tam, kā dēļ viņš dzīvo un strādā, ir liela nozīme, un tāpēc – arī nākotne. Visgrūtākajos apstākļos pastāv un kļūst par uzvarētājiem tikai tie, kuri redz savā dzīvē jēgu. Pie tādiem pieder arī apustulis Pāvils, kurš

savu lielāko grūtību laikā ir teicis: „Un, lūk, tagad es garā saistīts, eju uz Jeruzālemi, nezinādams, kas man tur notiks, tikai, ka Svētais Gars katrā pilsētā man liecina, sacīdams, ka mani gaida važas un bēdas. Bet mana dzīvība man nekādā ziņā nav tik dārga, lai es atstātu nepabeigtu savu ceļu un uzdevumu, ko esmu dabūjis no Kunga Jēzus, apliecināt Dieva žēlastības Evaņģēliju” (Ap.d. 20:22–24). Līdzīgai tieksmei, pagodināt Glābēju ar savu kalpošanu, ir jāklūst par galveno mūsu dzīves mērķi un saturu. Visas pārējās dzīves vērtības, lai cik cēlas tās būtu, nav spējīgas apmierināt mūsu nemirstīgo dvēseli.

Dārgie draugi! Vārds „mērķis” nozīmē ne tikai tiekšanos uz kaut ko, kas mums ir svarīgs un ko vēlamies piepildīt, bet arī par vietu, kurā jātrāpa, kad mēs šaujam vai metam bultas. Netrāpīt mērķī, tāpat aizšaut garām, bieži vien nozīmē zaudēt pēdējo iespēju iegūt kaut ko, sasniegt kaut ko vai izmantot vienīgo doto iespēju pasargāt sevi no neizbēgamas bojāejas. Tādā gadījumā trāpīšana vai netrāpīšana, nosaka uzvaru vai zaudējumu, nāvi vai izdzīvošanu. Garīgajā nozīmē, tas ir – spēt atrast savu vietu dzīvē un staigāt Tā Kunga priekšā. Un no tā, vai tas mums izdosies vai nē, ir atkarīgs ne vien tas, kā mēs pavadīsim savu neilgo esību uz zemes, bet arī tas, kas ar mums būs tad, kad to atstāsim. Tāpat, „trāpīt mērķī” vai „aizšaut garām”, nodzīvot saprātīgu un svētīgu dzīvi vai iztērēt to veltīgi – daudzējādā ziņā ir atkarīgs no mums. Un bēdas mums, ja palaidīsim garām šo vienīgo doto iespēju būt kopā ar savu Radītāju un Glābēju mūžībā!

12. nodaļa

Gatavojoties pāriet mūžībā

Svēto Rakstu lappusēs aprakstīts, ko gudrais Mācītājs saka par dzīves straujo tecējumu: „Katrai lietai ir savs noliikts laiks, un katram īstenošanai paredzētam nodomam zem debess ir sava stunda. **Savs laiks piedzimt, savs laiks mirt**, savs laiks dēstīt, un savs laiks dēstīto atkal izraut. Savs laiks kādu nogalināt, un savs laiks kādu dziedināt; savs laiks ko noplēst, un savs laiks ko uzcelt. Savs laiks raudāt, un savs laiks smieties; savs laiks sērot, un savs laiks diet. Savs laiks akmeņus mest, un savs laiks tos salasīt; savs laiks apkampties, un savs laiks, kad šķirties. Savs laiks ir ko meklēt, un savs laiks ko pazaudēt; savs laiks ir ko glabāt, un savs laiks ko galīgi atmest. Savs laiks ir ko saplēst, un savs laiks atkal to kopā sašūt; savs laiks klusēt, un savs laiks runāt. Savs laiks mīlēt, un savs laiks ienīst; savs laiks karam, un savs laiks mieram”. (Sal.māc. 3:1-8).

Tie, kuri esam gados vecāki, atskatoties uz nodzīvoto dzīvi, varam apliecināt, ka tas tiešām tā ir. Agrāk vai vēlāk, uz zemes viss beidzas. Viegls pavasara vējiņš aiznes jaunību. Bieži vien, tā arī neīstenojušies, mirst visskaistākie un cēlākie sapņi. Taciņas, pa kurām mīlējām staigāt, aizaug ar zāli. Plaukst un nozied dārzi, katrs nākamais pavasaris pieskaita jaunu gadu. Dzimst bērni, pieaug pusaudži, nosirmo un viens pēc otra mirst sirmgalvji. Vienu paaudzi nomaina nākamā. Dienu pēc dienas pāiet nedēļas, mēneši, gadi, desmitgades, gadsimti un tūkstošgades. Tāda ir dzīve, – ar Radītāja tajā ieliktajiem likumiem. Mēs to nevaram ne palēnināt, ne apstādināt. Tajā neko nevar izmainīt. Kamēr vien eksistēs zeme, turpināsies gan dzimšana, gan miršana. Cilvēkam priekš visa ir nolikts savs laiks, kurš ir ar tādām vai citādām izpausmēm.

Arī vecums nes sev līdzī savas problēmas: izzūd skaistums, pavājinās dzirde un redze, nosirmo un izkrīt mati, pasliktinās atmiņa, pazūd veiklība un izturība, sāk sāpēt

locītavas un krusti, arvien biežāk gribas atgulties un atpūsties, un arvien retāk ir vēlēšanās kaut kur aizbraukt. Jāārstē te viena, te cita slimība, un par bijušo veselību atliek vien nopūsties. Mundrums pazūd, to nomaina vājums un nespēks. Mūsu ķermeņiem, kas reiz bija veseli un spēcīgi, noveco. No tā aizbēgt nevar. Cilvēces vēsturē vēl nevienam nav izdevies pārvarēt nepielūdzamo spēku, kas virza mūs pie neizbēgamā.

Uz vecuma tuvošanos cilvēki reaģē dažādi. Vieni, kamēr veselība atļauj, dzīvo pilnvērtīgu dzīvi, saprātīgi skatās uz lietām un pieņem tās adekvāti, tādas kādas tās ir. Citi dzīvo bailēs par tuvojošos vecumu un visādi cenšas to attālināt, pielietojot speciālas diētas, organisma atjaunošanu, plastiskas operācijas, kosmētiku, valkājot jauniešiem domātu apģērbu un uzvedoties neatbilstoši savam vecumam. Taču šāda maskarāde ne tikai nepiesaista, bet pat atbaida. Trešie, – pamanot sirmus matus un grumbas, krīt izmisumā, kas pārtop pieaugošā depresijā. Viņi nevēlās pieņemt šo neizbēgamo realitāti kā patiesu faktu, kuram vislabāk ir skatīties tieši acīs, neizliekoties, ka tāda nebūtu.

Vecumu parasti sauc par dzīves norietu. Taču, ne visiem veciem cilvēkiem tas ir līdzīgs klusam, mierīgam vakaram, kuru baudī, lūkojoties brīnišķīgā dabas ainavā, kur viss slīkst rietošās saules pēdējos staros. Biežāk ir tā, ka daudziem no viņiem šis noriets pārklājas ar skumju, grūtsirdības, garlaicības, dvēseles sāpju, nospiestības, bezcerības un vilšanās mākoņiem, kuru iemesls ir atmiņas par pagātņi, kad viņi bija jauni, jutās vajadzīgi, noderīgi, dzīvoja interesantu, aktīvu, līdz malām piepildītu dzīvi. Lai varētu tikt ar šādām lietām galā, jau no pašas jaunības ir jāmācās ar skaidru prātu skatīties uz lietām. Tieši skats uz dzīvi nosaka mūsu izturēšanos vecumā. Tas, kurš jaunībā spēja saprast, ka uz zemes nav nekā mūžīga, tajā skaitā arī cilvēks un viss, kas to apņem, tas šausmās neraus ārā savus pirmos sirmos matus, kas parādījušies un nesaīgs par pirmajām krunciņām uz sejas, darot visu iespējamo, lai izskatītos jaunāks. Piekrītot Dieva gudrībai Viņa nospraustajos ceļos un plānos, viņš pazemībā

pieņem savu laiku. Ja mēs dzīves laikā esam iemācījušies ar pateicību pieņemt visu, ko Tas Kungs mums sūta, zinot, ka Viņš nekad un nekur nekļūdās, tad arī vecumā varēsim piedzīvot Viņa labestību.

Neskatoties uz visu to, ko cilvēkam novecojot nākas izciest savā miesā, vecums ir vislabākais laiks, kad pieaugt Dieva žēlastībā, patiesā dievbijībā, iekšējā spēkā un dvēseles skaistumā. Gudrais Salamans reiz ir teicis: „Sirmi mati ir goda vainags, kas iegūstams, ejot pa taisnu ceļu” (Sal.pam. 16:31), un tas, patiesi, tā ir. Vecums pavērš cilvēka sirdi un domas uz Dievu, māca koncentrēt savu skatītienu uz Viņu, piespiež pārvērtēt dzīves prioritātes un vērst savu skatu uz to, kas debesīs. Kļūstot vecākam un sajūtot mūžības tuvošanos, daudzi veci cilvēki sāk dedzīgāk meklēt To Kungu. Fizisko spēku zaudēšana palielina garīgo spēku. Vecuma nespēks un vājums māca nepaļauties uz sevi, bet uz Dieva spēku un tikai pie Viņa meklēt atbalstu un palīdzību. Jo dzīve uz zemes kļūst neērtāka un grūtāka, jo vairāk parādās pacietība, par ko domāja apustulis Pāvils, kad rakstīja šīs rindas: „Tāpēc mēs nepieņemam, bet, lai gan mūsu ārīgais cilvēks sadilst, mūsu iekšējais dienu no dienas atjaunojas” (2.Kor. 4:16).

Tieši tamdēļ vecums nedrīkst kļūt par bezdarbības, arī ne apātijas, neticības, garīgas vienaldzības iemeslu. Aizgājušie gadu desmiti kopā ar tajos iegūto un uzkrāto dzīves pieredzi, var nospēlēt nenovērtējamu loma tādā vai citā Dieva svētībā. Lai par to pārliecinātos, atliek vien atcerēties Kālebu, kurš savos astoņdesmit piecos gados bija spēcīgs un stiprs garā. Viņš nenobijās no Anaka dēliem, kuri bija varēni milži, bet stipri ticēja, ka Dievs palīdzēs viņam iekarot pilsētu, kurā tie dzīvoja. Sirmgalvja paļāvība tika apbalvota. Jozua viņam deva šo pilsētu mantojumā, un tā piepildījās Tā Kunga apsoliņums.

Kad Svēto Rakstu lappusēs atrodi līdzīgus piemērus un sajūsminies par Vecās un Jaunās Derības Dieva vīru gudrību, tad dvēseļu aprūpes sarunās īpašu rūgtumu sagādā jauniešu un cilvēku vidējos gados, šādi izteiktie vārdi: „Uzlūkojot

mūsu sirmgalvjus, vērojot kā viņi uzvedās, un klausoties, ko viņi runā un kādas pamācības dod, neviļus ir jādomā, ka veci gan viņi ir kļuvuši, bet **gudri**, diemžēl, nē. Liekās, ka dzīvē pieļautām kļūdām vajadzētu viņiem iemācīt ar skaidru skatītienu, saprātīgi un uzmanīgi lūkoties uz dzīvi, bet realitātē tas tā nav. It kā gribētos ko labu no viņiem iemācīties, bet bieži vien, vienkārši nav ko!”.

Ko par to lai saka? Skumji, bet nekur no šī fakta neaizbēgsi. Cieņu un godu sev pieprasīt nevar. Tas ir jānopelna. Vislabāk to var sasniegt ar savas dzīves piemēru, kuram ir vērts sekot. Vecie var jauno sirdīs un prātos ielikt tikai to, ko paši reiz garīgās cīņās ir izcīnījuši. Pat vispareizākā Dieva Vārda skaidrošana nevar izmainīt cilvēkus. Viņus sapurina, mudinot meklēt Dzīvo Dievu un patiesi sekot Viņam, tikai vecāko kristiešu un garīgo skolotāju, kuri iemantojuši gudrību, uzvarošās dzīves piemērs. Labi saprotot savu atbildību nākamās paaudzes priekšā, psalmu dziedātājs Dāvids teica: „Ak, Dievs, Tu mani esi mācījis no manas jaunības, un līdz šim es esmu sludinājis Tavus brīnuma darbus! Līdz vecumam, līdz sirmiņiem matiem, Dievs, neatstāj mani, kamēr es būšu Tava elkoņa lielo veikumu zināmu darījis nākamām paaudzēm un Tavu stiprumu bērnu bērniem” (Ps. 71:17-18).

Kā katram ceļam ir savs iesākums un gals, tā arī cilvēka dzīvei, kas iesākas ar viņa piedzimšanu, bet beidzas ar nāvi. Mēs nezinām, kādēļ Radītājs vieniem dod iespēju nodzīvot līdz sirmam vecumam, bet citam dzīves beigas pienāk agrā bērnībā vai jaunības plaukumā. Kādēļ kāds pārkāpj astoņdesmit gadu sliekšnim būdams pie veselības, spēka un spējas parūpēties par savu miesu, bet kāds būdams smagi slims, daudzus gadus nevis dzīvo, bet eksistē, būdams pilnīgi atkarīgs no citu cilvēku palīdzības un rūpēm. Dievs to neizskaidro, taču, nāves priekšā visi kļūst vienādi, jo agrāk vai vēlāk tā atnāk kā pie vieniem tā arī pie otriem. Viņai neviens to nevar aizliegt, tāpat kā nekas nevar pretoties mūsu piedzimšanai.

Pasaules cilvēki nāvi stādās priekšā, vai nu kā aizmirstību un nebūtību, vai arī, vienkārši cenšas par to nedomāt.

Cienījamā sabiedrībā skaļi runāt par nāvi skaitās slikts tonis un neaudzinātības pazīme. Pat, ja kāds uzdrīkstēsies, visiem dzirdot ieminēties par „pēdējo robežu”, reti tiek pieminēts Kristus un Viņa augšāmcelšanās, tātad, aiziešanā no dzīves neredz ieiešanu caur „triumfa arku”. Arī kristieši pret tuvojošos nāvi izturas dažādi, kaut, liekās viņiem ir vienas un tās pašas cerības uz tikšanos ar Jēzu mūžībā. Šo varam izskaidrot ar viņu garīgo stāvokli un personīgajām attiecībām ar To Kungu. Tas, kurš dzīvoja nomināla kristieša dzīvi, patiesībā esot tikai baznīcas apmeklētājs, novecojot vai nu plosa sevi, esot neziņā par savu pestīšanu, vai līdz savu dienu beigām paliek garīgi akls, mierinot sevi ar viltus cerību, ko viņā daudzu gadu garumā ielikuši dažādi pamācītāji.

Protams, katram cilvēkam – jaunam vai vecam, veselam vai slimam, gribās dzīvot. Nāve mūs biedē ar savu neizbēgamību un nezināmo. Viņas rēgs nolaižas pār katru dvēseli, to paralizējot un atņemot vīrišķību. Vieni cenšas no šīm domām izvairīties aktīvi darbojoties. Citi sevi mierina, ka nāve pie viņiem tik drīz vēl neatnāks. Trešie, vienkārši nevēlās par to domāt. Tikai bailes nepazūd, bet atkal un atkal ar jaunu spēku atgriežas. Pie tam cilvēki parasti baidās ne tik daudz no pašas nāves, bet no tā, kā tas notiks, – no paša satikšanās brīža ar viņu, kas var notikt ar katru no mums un jeb kurā brīdī: ar jaunu vai vecu, bagātu vai nabagu, ar ticīgu vai neticīgu. Jo neviens taču nezina savu atraisīšanās brīdi no zemes.

Pirmajā vēstulē korintiešiem 15:26 nāve ir nosaukta par mūsu pēdējo ienaidnieku, taču, izšķirošais vārds viņai nepieder. Ir kas varens, kas gaida aiz tās sliekšņa, un kristiešiem tas nozīmē ne vien ko varenu, bet arī brīnišķīgu. Kāds cilvēks šo domu ir izteicis tā: „Tas, kas kāpuram ir dzīves noslēgums, tauriņam, kurš atrodas viņā, kļūst par tās sākumu”. Saulriets pauž ne tikai aizvadītās dienas beigas, bet liecina arī par nākamo dienu. Pazīstams kristīgais rakstnieks F. Borema vienā no savām grāmatām rakstīja: „Reiz manas dzīves īsā diena klusi nonāks līdz rietam. Saule nolaidīsies

aiz horizonta... Bet es zinu, ka pēc tam no krēslas pacelsies gaiša ausma, ko nevar salīdzināt ne ar vienu no manas dzīves dienu saullēktiem. No rieta pēdējām krāsām atplauks skaidra diena, kādu es nekad neesmu redzējis ne varējis iedomāties. Tā diena man atdos visu, ko zemes dienas man ir atņēmušas, un nekad to vairs nepārklās krēsla”. Tādā veidā, mūsu zemes dzīvē nāve ar savu klātbūtni iezīmē rietu, bet ausmu citā – debesu un mūžīgā.

Patiesi ticīgiem cilvēkiem nāve nozīmē pārceļšanos uz labāku vietu un aicinājuma, kuram viņi tika radīti, nobeigums. Apustulis Pāvils uzskatīja par priekšrocību „atstāt miesas mājokli”, lai varētu „būt mājās pie sava Kunga” (2.Kor. 5:8). Protams, pāriešana mūžībā ir ceļojums, kas līdz šim mums ir nezināms. Šķērsot nāves upi – tas nozīmē iekāpt ūdeņos, kuros vēl nekad neesam bijuši. Kas mūs gaida pēc tam, kad izlauzīsies pēdējais elpas vilciens un sirds pukstēs pēdējo reizi, mēs nezinām. Par vienu var nešaubīties, ka šis ceļš nav pilnīgas tumsas klāts, tādēļ, ka ir Kāds, Kurš šo ceļu ir gājis pirms mums. Pie tam, ne vienkārši aizgāja, bet arī atgriezās, lai arī mūs pārvestu pār šo biedējošo nezināmo. Tādēļ, tiem, kuri ir bijušie To Kungu, tāad dzīvojuši Viņa klātbūtnē un priekš Viņa, nav vērts baidīties no nāves un ar šausmām domāt par tās tuvošanos, jo sevišķi, ja viņi dzīvo cerībā uz Dieva žēlastību un glābšanu, kas ir pirktā ar Jēzus Kristus Asinīm.

Ja kristietis paniski baidās no nāves un trīc no domas par tuvojošos mūžību, tā ir brīdinoša zīme, kas liecina par to, ka viņš nav gatavs stāties Dieva vaiga priekšā. Parasti tā ir, ja nav savests kārtībā viss sliktais, kas dzīves laikā izdarīts. Piemēram, kāda sieviete, kura sešdesmit gadus uzskatīja sevi par patiesu kristieti, kad bija vecumā pāri astoņdesmit, nebeidza atkārtot, ka nevēlās mirt. Vēl jo vairāk, daudz kas viņas izteikumos un uzvedībā norādīja uz to, ka viņa paniski baidās no pāriešanas mūžībā. Cenšoties to slēpt no saviem mājiniekiem un apkārtējiem cilvēkiem, viņa visiem teica, ka vēl ir vajadzīga uz zemes, lai lūgtu par saviem mazbērniem, bērniem un bojā ejošiem grēciniekiem.

Visi mēģinājumi palīdzēt un virzīt viņas domas uz to, ka jāsagatavojas tikšanās brīdim ar To Kungu, jāsaved kārtībā viss ļaunais, kas dzīves laikā izdarīts, jāizlīgst ar tiem, kuri tika uzskatīti par ienaidniekiem, viņa bez apdomāšanās noraidīja, apgalvojot, ka Dievs viņai sen visu jau ir piedēvis, un nav nekādas nepieciešamības kaut ko kārtot. Viņas apgalvojumi, ka viņa ir glābta, balstījās tajā, ka jaunībā viņa bija nožēlojusi grēkus un atgriezusies pie Tā Kunga un pēc tam pieņēmusi ūdens kristības. Šī kristiete pat nevēlējās domāt, ka visi sekojošie sešdesmit viņas dzīves gadi neatbilst Svētajiem Rakstiem un nemaz nebija ne gaisma, ne sāls apkārt esošajiem cilvēkiem. Izskatījās tā, ka viņa savu glābšanu būvēja uz šo pirmo, vienreizējo grēku sūdzēšanas gadījumu, kas bija noticis dziļā pagātnē. Viss beidzās ar to, ka šī sieviete vecumā zaudēja veselo saprātu un darīja šaušalīgas lietas, kas lika apšaubīt visu priekšā demonstrēto ārējo dievbijību. Daudzus gadus noraidot Dieva žēlastību, kas uzrādīja to, kas viņas dzīvē bija nepareizs, būdama vecuma bezprātā, līdz pat nāvei viņa vairs nesaņēma iespēju jel kaut ko savā dzīvē izlabot.

Un tā, šausmas no nāves un bailes pāriet mūžībā cilvēkam saistās ne tik daudz ar priekšā stāvošām ciešanām un sāpēm, bet no domām par to, kas ar viņiem notiks pēc nāves. Jo, nostājoties Tā Kunga priekšā, katram būs jāatskaitās Viņam par saviem darbiem, vārdiem, domām, rīcību, grēkiem un visu uz zemes nodzīvoto dzīvi. Daudzi kristieši, balstoties Jēzus vārdos: „Patiesi, patiesi Es jums saku: Kas Manus vārdus dzird un tic Tam, kurš Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība, un tas nenāk tiesā, bet no nāves iegājis dzīvē”, uzskata, ka ticīgie uz tiesu neies. Taču, tajā pašā Bībelē ir daudz vairāk pantu, kuri tiešā vai netiešā veidā runā par tiesas neizbēgamību visiem. Piemēram: „Un, kā cilvēkiem nolemts vienreiz mirt, bet pēc tam tiesa” (Ebr. 9:27); „...Mēs taču reiz visi stāvēsim Dieva Soģa krēsla priekšā!” (Rom. 14:10); „Jo mums visiem jāparādās Kristus Soģa krēsla priekšā, lai ikviens saņemtu ko, miesā būdams, darījis – vai labu, vai ļaunu” (2.Kor. 5:10).

Tieši doma par mūžību un gaidāmo Dieva sodu, rosina mūs dzīvot kristietim atbilstošu dzīvi. Ja nebūtu šie iemaukti, kas attur, daudzi Dieva bērni sekotu pasaules cilvēku piemēram. Varētu likties, kāda gan ir atšķirība starp taisnā un bezdievīgā daļu, ja mēs visi reiz mirstim un tiksim aizmirsti tā pat kā pārējie? Kāda starpība, vai dzīvojam dievbijīgi, vai netikumīgi un niecīgi? Jo nāve – lielā izlīdzinātāja, visas dzīves izbeidz vienādi!

Tieši šāda veida pieeja, vērtējot dzīvi zemes virsū, ved cilvēkus pie sekojošas mūsdienīgas devīzes: „Nem no dzīves, ko vari, kamēr vēl esi dzīvs, tādēļ, ka tas ir viss, kas mums ir dots. Nekā cita nav, tāpēc, citas jēgas dzīvei nav”. Tāds fatālisms un pasaulīga gudrība ir praktiskā ateisma pamats, kas noliedz Dieva esamību, un tādēļ, liela daļa cilvēces bezatbildīgi, velna smiekliem dārdot, ripo tumsā. Taču viss izskatās pavisam savādāk, ja Dievam mūsu dzīvē ir galvenā loma un ja mēs ticam, ka ir dzīve pēc nāves. Cik atskurbinoši skan Bībeles vārdi, kas satricina ar savu stingrību un neizbēgamo realitāti: „Gala iznākums no visa ir šāds: bīsties Dieva un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam! Jo Dievs tai tiesā, kas nāks pār visu apslēpto, pasludinās Savu spriedumu par visu notikušo, vai tas būs bijis labs, vai ļauns” (Sal.māc. 12:13-14).

Tādā veidā, apziņa par nodzīvoto zemes dzīvi netikumībā un pārkāpumos, iedvēš cilvēkā bailes no tuvojošās nāves. Pazīstamais krievu rakstnieks Ļevs Tolstojs vienā no saviem darbiem rakstīja tā: „Ne tādēļ cilvēki šausminās par miesīgo nāvi, ka baidās, ka ar to var beigties viņu dzīve, bet tāpēc, ka miesīgā nāve skaidri parāda viņiem patiesas dzīves nepieciešamību, kuras viņiem nav”. Taču, arī tas vēl nav viss. Bailes nāves priekšā rodas, kad pārtrūkst sakari ar Debesu Tēvu un pazūd uzticēšanās Viņam, un ir rezultāts tam, ka atkāpjas no ticības vai kļūst garīgi vienaldzīgs. Parasti tuvības atjaunošana ar Viņu to novērš. Tieši šī iemesla dēļ var priecāties par tiem, kuriem pirms nāves Tas Kungs dod vēlēšanos, tiekšanos un iespēju sagatavoties satikšanās brīdim ar Viņu mūžībā. Kāda veca kundze, pilnīgi saprotot, ka drīz

atvadīsies no šīs zemes dzīves, savā pēdējā dvēseļu aprūpes vēstulē, kas tika nosūtīta neilgi pirms nāves, rakstīja:

„Bez visām manām veselības problēmām (pankreatīts, diabēts, sirds išēmiskā slimība ar stenokardijas lēkmēm un hipertoniya), man atklāja vēl arī krūts vēzi ar metastāzēm paduses limfmezglos. Ņemot vērā manu cieņījamo vecumu un citas slimības, operēt, lietot ķīmijterapiju un apstarot, nav nozīmes. Tā mana nāve ir kļuvusi par realitāti, kas lēnām tuvojas. Pašlaik mani visvairāk nodarbina domas par nepieciešamību sagatavoties šai pārejai, lai bez bailēm varētu stāties Tā Kunga priekšā. Viss, kas uz zemes man ir bijis svarīgs un dārgs, mūžības gaismā ir zaudējis savu vērtību. Tam, kam cilvēku acīs ir milzīga nozīme, vairs nav būtisks. Vēlos tikai vienu – mieru ar cilvēkiem un ar To Kungu. Pateicos Dievam, ka Viņš dod man iespēju un laiku izlabot to, kas var kļūt par šķērslī drīzām tikšanās brīdim ar manu Glābēju. Sakārtoju savas attiecības ar tuviniekiem, lūdzot viņiem piedošanu par visu slikto. Bailes no cilvēku viedokļa, kauns un lepnība agrāk traucēja to izdarīt. Tagad viss cilvēcīgais ir pagājis sāņus. Pārlūkojot manu pagājušo dzīvi un šķirstot manas atmiņu lappuses, es atklāju, ka man ir atlikuši divi grēki, kurus es vēl nekad neesmu nesusi gaismā. Vēloties tos atstāt uz zemes, es tagad tos izsūdzēju...”

Kaut ko līdzīgu pirms savas nāves man atklāja arī kāds Dieva kalps, kurš daudzus gadus strādāja lielā kristīgā misijā. „Stāvot uz mūžības sliekšņa, – viņš teica, – saproti, ka garīgās dzīves teorija un prakse – ir pilnīgi atšķirīgas lietas. Kā kristieši, mēs teorētiski zinām, ka ticībā mums ir jābūt pārliecinātiem par glābšanu un ar to ir jātuojas mūžībai. Mēs atceramies arī vārdus, ko ne reizi vien esam dzirdējuši no katedras, ka ticīgie nenāk tiesā, bet tie, kas netic uz Jēzu, jau ir nosodīti. Bet viena lieta ir to zināt teorētiski, bet pavisam cita – pārdzīvot to, kam cauri iet katrs cilvēks, kurš mirst. Un tas ir nekas cits, kā jautājums, vai es, ar visu to, ko esmu darījis un kā dzīvojis, varēšu bez bailēm nostāties Tā Kunga priekšā?”

Dažas dienas pirms nāves, ciešot mokošas sāpes un periodiski aizraujoties elpai, viņš lūdza: „Kungs! Kādēļ un par ko uz nāves gultas Tu pieļauj man šīs neizturamās mokas? Ar ko es tās esmu pelnījis, jo pilnībā nodevu sevi kalpošanai Tev visā savas dzīves laikā? Šeit es to nesaprotu, bet varbūt mūžībā Tavs prāts būs man atklāt šādas pāriešanas mērķi un jēgu. Manās pēdējās dzīves minūtēs pasargi mani no kurnēšanas un neapmierinātības! Palīdzi man kopā ar Tevi pietuvoties nāves upei, kas jau ir manā priekšā un uzturi mani ar Savu vareno roku, kad es ieiešu tās drausmīgajos ūdeņos! Tu esi uzvarējis nāvi, lūdzu, dod arī man tagad Savu žēlastību uzvarēt viņu, šajā pēdējā cīņā uz zemes!”

Šim svētīgajam Dieva vīram, šīs pēdējās mocības kļuva par šķīstītavu, caur kuru viņa dvēsele tika sagatavota, lai satiktos ar Līgavaini mūžībā. Arī šeit Dievs neklūdījās. Pēc divām nedēļām noskaidrojās, ka šīs pēdējās ciešanas bija nevis sods, bet svētība. Atbraucot uz bērēm, es dzirdēju brīnišķīgu liecību. Izrādās, virs mirēja gultas atradās noplēšamais kalendārs, kur uz katras lapiņas bija kāds Svēto Rakstu pants. Spēki ar katru dienu vairāk pameta smagās slimības izmocīto cietēju. Neskatoties uz stiprajām sāpēm, kuru dēļ viņam ik pa laikam injicēja morfiju, viņa prāts un saprašana palika neskarti un skaidri. Pēdējās nedēļas, gatavojoties pāriešanai mūžībā, viņš atkal un atkal uzdeva sev jautājumu: „Vai es esmu visiem piedēvis? Vai nav vēl kāds cilvēks, kura priekšā es esmu vainīgs un kuram man ir jālūdz piedošana?”

Katru vakaru viņš pastiepa savu vārgo roku, lai norautu aizejošās dienas lapiņu, izlasīja tur uzrakstīto tekstu un nolika to malā, bet pēdējās divas dienas pirms nāves viņš vairs to nevarēja izdarīt. Pēc tam, desmit minūtes pirms kārtējās dienas beigām, kad viņš pēdējo reizi smagi izelpoja, viņa meita nejauši paskatījās uz kalendāru, kas karājās virs viņa, un tikai tad pamanīja, ka tur redzams aizvakardienas datums. Neaptverot, ko dara, viņa noplēsa vienu lapiņu, pēc tam otru... un no pārsteiguma iekliedzās. Uz šīs dienas lapiņas, kas bija viņas tēva nāves diena, ar

lieliem, trekniem burtiem bija rakstīts: „**Patiesi Es tev saku: Šodien tu būsi ar Mani paradīzē**” (Lk. 23:43). Kas gan vēl mirušā tuviniekiem varētu būt labāks apliecinājums tam, ka viņiem tik dārgo cilvēku Tas Kungs ir paņēmis Debesīs?!

Atceroties to viņa bērēs, es domāju par to, cik gan liela žēlastība tā ir – pirms nāves, Bībeles gaismā caurskatīt un izanalizēt visu savu nodzīvoto dzīvi un vajadzības gadījumā izdarīt nepieciešamos sagatavošanās darbus, lai atvadītos no uz zemes paliekošajiem radiniekiem un tuviniekiem! Tieši tā rīkojās viena kristiete, kura saviem mājiniekiem bija it kā nepamanāms, bet tajā pašā laikā spilgts piemērs. Apglabājot savu astoņdesmitgadīgo vīru – kalpotāju, šī māsa, neskatoties uz savu cienījamo vecumu, savu spēku robežās turpināja kalpot, darbojoties ar mazbērniem vai pilnīgi vārgiem kļuvušiem veciem cilvēkiem nespējnieku namā. Neviena no viņas nedzirdēja ne sūdzības par vientulību, ne vaidus, kaut viņa slimoja ar vairākām hroniskām kaitēm.

Mierīgi runājot par gaidāmo nāvi, šī sieviete pārliecināja, tādus pašus vecus cilvēkus kā viņa, apzināti gatavoties pāriešanai mūžībā, – sakārtojot savas attiecības ar tuviniekiem, draugiem, paziņām un kaimiņiem. Lai pēc nāves nebūtu saviem bērniem par nastu, viņa kārtoja skapjus, mazgāja lietas, izmeta nevajadzīgo un atdeva to, kas vēl ļoti saglabājies. „Man viss tas vairs nav vajadzīgs, – viņa skaidroja, – lai citi vēl to lieto un atceras mūs, mani un vīru, ar labu vārdu. Arī maniem bērniem un mazbērniem būs mazāk darba, kad es nomiršu. Es vēlos, kaut ar šo, vēl reizi izrādīt viņiem savu mīlestību un palīdzību”. Tā viņa gatavojās pēdējai gaitai, nenojaušot to, ka tieši tādā veidā kļūst par neaizmirstamu piemēru tuviniekiem un apkārt dzīvojošiem cilvēkiem.

Kāda cita ticīga sieviete, kurai arī bija jau pāri astoņdesmit gadiem, nodzīvojusi ar vīru ne to labāko dzīvi, kas bija pilna ar nesaskaņām un nesaprašanos, viņu apglabājot nolēma, ka, dzemdējot un izaudzīnot bērnus, tādā veidā ir pelnījusi no viņu puses visaptverošas rūpes par sevi. Viņas

pretenzijām un prasībām nebija gala. Viņa pastāvīgi bija neapmierināta par to, ka viņu nepietiekami mīl un pārāk reti apciemo (reizi nedēļā viņai likās par maz). Sašutuma iemesls bija arī tas, ka bērni neklausīja viņas padomiem. Viņa nenogurstoši sūdzējās paziņām, ka viņai ir vientuļi un garlaicīgi, bet neviens to neredz. Spēdama vēl kaut ko darīt, vecā sieviete pārtrauca visus mājas darbus, sacīdama, ka gana ir savas dzīves laikā pūlējusies un tagad ir pelnījusi atpūtu; un tāpat kā kādreiz viņa aprūpēja bērnus, tagad viņiem ir pienākums gādāt par viņu. Tā, gandrīz nekustoties, viņa sēdēja nedēļām, mēnešiem un gadiem, gaidot, ka bērni piepildīs visas viņas iegribas un kļuva viņiem par ikdienas pārbaudījumu. Būdami kristieši, un jau no mazām dienām mācīti paklausībai, viņi no visa spēka centās viņai izpatikt un piepildīt visas viņas vēlēšanās.

Gaidot, ka viņu bērni īstenos dzīvē bausli „tev būs savu tēvu un savu māti godāt” (5.Moz. 5:16) un Svēto Rakstu vārdus „Bērni, klausiet saviem vecākiem visās lietās, jo tas patīk Tam Kungam” (Kol. 3: 20), vecāki, diemžēl, bieži aizmirst vēl vienu, tam sekojošu pamācību: „Tēvi (*arī mātes*), nekaitiniet savus bērnus, lai tie netop bailīgi” (Kol. 3:21). Tieši tas notika aprakstītajā gadījumā. Paši būdami jau krietni gados, šīs kristietes bērni tā nogura no mātes pastāvīgajām pretenzijām un pieprasījumiem, ka apmeklēja viņu (viņa dzīvoja pie vienas no meitām) tikai pienākuma pēc, jo bieži nebija spējīgi viņā klausīties. Kad pienāca laiks viņu apkopt, darīja to „ne no laba prāta”, klusībā vēloties, kaut viņa ātrāk aizietu mūžībā. Tādēļ nav jābrīnās, ka vēsts par viņas nāvi tika uzņemta ar apslēptu atvieglējuma nopūtu.

Šie abi piemēri, – tik līdzīgi, bet tik dažādi, skaidri parāda, cik atšķirīgi ticīgie dzīvo savu kristieša dzīvi un cik dažādā garīgajā stāvoklī ieiet mūžībā. Pirmā māte, aizmirstot par sevi, visu mūžu centās dot un dot (*ko, faktiski arī dara patiesas mātes un kristīgā mīlestība*), tādēļ visiem apkārtējiem kļuva par piemēru un svētību. Otra pieprasīja mīlestību, uzmanību un cieņu sev, beigu beigās kļūstot, pat saviem bērniem, par īstu sodību.

Dzīve pierāda, ka tuvošanās nāvei bieži ir saistīta ar miesas ciešanām, kam ir zināma jēga. Jo ne velti Dieva Vārds saka, ka „...kas ir sācis ciest miesā, ir mitējies no grēka” (1.Pēt. 4:1). Sāpes, ko ciešam, virza mūsu skatienu uz debesīm, bet tas ir tieši tas, kas ir nepieciešams brīdim, kad šķiramies no zemes dzīves. Vissmagākās ciešanas var novest pie pilnīgām un pamatīgām cilvēka sirds izmaiņām un kļūt par viņa labāko sagatavošanās iespēju mūžībai. Lūk, viens kristietis, kurš gadu desmitiem apmeklēja baznīcu, savā iedabā bija tik rupjš, prasīgs un ciets, tā ka viņa sieva un divpadsmit viņa bērni, nīkuļoja zem viņa despotiskās varas. Mājās valdīja stingri, nerakstīti likumi, kuri visiem bez iebildumiem bija jāievēro. Mazākās novirzes no tiem ģimenes galvā izraisīja tādas niknuma un sašutuma uzplūdus, ka visi vēlējās ātrāk pazust no viņa acīm.

Dēli un meitas gaidīt gaidīja to brīdi, kad kļūs pieauguši un varēs pamest nepatīkamo vecāku māju, lai sāktu pilnīgi citu dzīvi. Nabaga mātes acīs asaras nekad nenožuva, jo viņa pastāvīgi bija starp bērniem un vīru. Likās, ka lūgšanas, kuras viņa gadu desmitiem bija nesusi Dievam par savu vīru, ir palikušas neuzklaustītas. Gāja gadi. Bērni izauga un viens pēc otra pameta mājas, savās sirdīs paņemot līdzi aizvainojuma rūgtumu un sāpes par visiem pazemojumiem no tēva puses. Tas Kungs, Kurš ir aizbildnis visiem, kam darīts pāri, svētīja viņus ar brīnišķīgām ģimenēm, bet skumjas par tēvu nepārgāja.

Un, lūk, iestājās brīdis, kad Dievs, sākot darboties, nolika šo cilvēku slimības gultā. Daudzas kaites nopļāva reiz tik stipro un veselo miesu, kas ar nepārtrauktām un milzīgām sāpēm sāka sadalīties dzīvai esot. Kaut no vienas puses tas nomocīja viņa miesu, bet no otras puses – mīkstināja un atkausēja aukstās un cietās sirds ledu. Ar laiku, tas, no kura skatienu un vārdiem visi baidījās, sāka mainīties. Tagad mīrējs ar asarām acīs pateicās sievai par viņas pacietību un rūpēm, un katru viņam parādīto maiguma izpausmi, bet bērniem vairākkārtīgi lūdza piedošanu par savu cietsirdību. Dēli un meitas, kuri viņu apmeklēja, nevarēja valdīt asaras, kad

viņš lūdza atļauju tos apskaut un piekļaut sev, jo viņi nespēja iedomāties, ka viņš vispār ir spējīgs būt tēvišķi maigs. Šī skarbā cilvēka garīgais aklums pārgāja, un viņš satriektībā atzinās, cik daudz ļauna visiem ir darījis. Sievu un bērnus izbrīnīja pacietība, ar kādu viņš, kā kaut ko pelnītu, pieņēma savas ciešanas un lūgšanā pateicās par tām Dievam. Cietā un aukstā izteiksme pilnībā pazuda no viņa sejas. Acīs mirdzēja prieks un mīlestība. Viņu tik tikko varēja atpazīt, un tāds viņš dienu no dienas tuvojās mūžībai.

Daudzi cilvēki pārdzīvo, ka viņiem nav pietiekami spēka, lai nāvi satiktu mierīgi. Protams, šodien mums nav šis spēks, jo parastos apstākļos, kad esam dzīvi un veseli, tie mums vienkārši nav vajadzīgi. Glābējs šo spēku mums dos tajā stundā, kad tas būs vajadzīgs, lai pārietu mūžībā. Visai kristīgai pasaulei pazīstamā rakstnieka Džona Bunjana grāmatā „Piligrima ceļojums uz debesu valstību” ir stāstīts par brīdi, kad *Kristietis* tuvojas nāves upei, kuru viņam vajadzēja šķērsot. Tā ir plata, dziļa un nemierīga upe, pāri kurai nav tilta. Katram cilvēkam, kurš tai pietuvojās, vajadzēja pārvarēt šo pēdējo šķērslī ceļā uz Debesu Pilsētu. Nevienam no tā nav izdevies izvairīties, izņemot senatnes vīriem – Ēnoham un Elijam. Aprakstā interesants ir tas, ka nāves upes dziļums, katram, kurš tajā ieiet, ir atkarīgs no ticības spēka. Jo stiprāka cilvēkam ticība, jo seklāka viņam šķita upe, un otrādi, – jo vājāka ticība, jo dziļāka tā viņam bija. *Kristietim*, kurš iegāja ūdenī, upe izrādījās ļoti smags pārbaudījums. Atlika viņam ieiet upē, un viņš ar izsaucieni sāka tajā grimt: „Es slīkstu dziļajos ūdeņos, un viņi kļaujas pār manu galvu!”. *Uzticamais*, kurš gāja kopā ar viņu, ieejot šajos ūdeņos, ne tikai nekrita izmisumā, bet sajuta sevī spēku atbalstīt savu ceļa biedru ar vārdiem: „Stiprinies, brāli, es sajūtu gultni, un tā ir cieta!” Atbildot uz to, *Kristietis* vien izsaucās: „Ak vai, mans draugs, nāves bailes ir mani pārņēmušas, un es neieraudzīšu zemi, kur piens un medus tek”.

Tālāk Džons Bunjans ar apbrīnojamu precizitāti un skaidrību apraksta nāves baiļu pārņemta cilvēka dvēseles

stāvokli: „Pie šiem vārdiem, Kristieti apņēma necaurre-dzama migla, un viņš vairs neko neredzēja savā priekšā. Vien laiku pa laikam viņš izdvesa nesakarīgus vārdus, kas izpauda viņa šausmas un bailes uz mūžu palikt šeit, tā arī neieraugot Debesu Pilsētu. Sliktie darbi, kas kādreiz bija da-rīti, uzpeldēja atmiņā un mocīja viņu. Viņam likās, ka ļaunie gari stāv viņam blakus un bija gatavi aizvest sev līdzīvi viņa grēka apgānīto dvēseli. *Uzticīgais* ar grūtībām noturēja viņu virs ūdens. Nespēka dēļ viņš brīžiem to izlaida no rokām, un tad *Kristietis* pavisam pazuda zem ūdens”.

Šajā īsajā alegorijas fragmentā var redzēt, cauri kādai šausmīgai pēdējai kaujai var iet cauri ticīgs cilvēks, kas tu-vojas mūžībai, un kā, jau pie pašas Debesu Pilsētas, sātans sūta savas sakaitētās šaubu, neticības un izmisuma bultas. Interesanti ir *Uzticamā* vārdi, ar kuriem viņš cenšas *Kristie-tim*, kurš aizrijas nāves upes ūdeņos, iedvest spēku un vīriš-ķību: „Mīļais brāli, šīs šaubas un šausmas, kas tevi ir pārņēmušas, nenozīmē, ka Tas Kungs tevi ir atstājis. Viņš vēlās tevi pārbaudīt, vai patiesi, savā vajadzībā tu **cerēsi tikai uz Viņu Vienīgo**, un vai tu atceries Viņa žēlastību?”

Dvēsele, kas tagad piedzīvo šādus mirkļus, vai tu to dzirdi! Kaut sāpēs un ciešanās, bet tu tuvojos tam brīnu-mainajam tikšanās mirklim ar savu, ne ar ko nesalīdzī-nāmo Līgavaini, Kurš visu dzīvi, ko tu dzīvoji uz zemes, tevi mīlēja tā, kā neviens cits nav mīlējis, un šajā Savā Dievišķajā mīlestībā ir bijis uzticams līdz pat pēdējam brī-dim. Tuvojoties nāves upes krastam un iebrienot tās šau-salīgajos, aukstajos ūdeņos, atkal un atkal atceries Viņa apsolījuma vārdus: „...Es tevi neatstāšu un tevi nepame-tīšu” (Ebr. 13:5), bet tas nozīmē, ka ne ar savu spēku, bet ar Glābēja spēka palīdzību tu sasniegsi otru krastu un De-besu Pilsētas vārtus. Tur tevi sagaida Dieva eņģeļi, kas ir sūtīti tev pretī, lai atvestu pie Tā troņa, Kura dēļ tu dzīvoji tajā ciešanu pilnajā zemē, kas tagad aiz tevis. Ar Savu mī-lošo roku Tas Kungs noslaucīs pēdējo asaru no tavām acīm, un Viņa maigajos apskāvienos tu aizmirsīsi visas savas ciešanas, norimis uz mūžiem. Ieklausies pēdējos

ceļa vārdos, ko tev, šajās pēdējās, grūtajās zemes dzīves minūtēs mierinājumam ir atstājis Tas, Kurš mūžībā jau gaida tikšanos ar tevi: „Kas ir tā, kas kāpj augšup no tuksneša, atbalstīdamās pret savu draugu?” (Aug.dz. 8:5). Un šis „kas” ir neviens cits kā tu, dārgā dvēsele! Sava zemes ceļa pēdējo gabaliņu noej bez bailēm, paļaujoties uz Tā spēku, Kurš tagad tevi pavada, un jau pavisam drīz kļūs par tavu Mīloto uz visiem laikiem!

Jel nebaidies tu mirt. Vai graudi baidās to,
Ka zeme kļūst par viņu kapa vietu?
Tie padevīgi irst,
Lai lauks var atkal zelt!

Jel nebaidies tu mirt. Vai baidās no tā vārpa,
Kad rudens krāšņumā tā draugu vidū ir,
Un dzirdamas ir vīru skaļas balsis
Un viņu rokās asie sirpji mirdz.

Jel nebaidies tu mirt. Vai baidās ceļa gājējs,
Kurš vēlā vakarā jau dzimtās mājas redz.
Vai ne ar prieku savu ceļu beidzis,
Tas vēlās tikšanos ar labestīgo Tēvu.

Vien Glābējs – mūsu dzīvība un taisnība!
Un bailēm mūsu sirdīs vietas nav!
Kas ir šai zemē? Ciešanas un bēdas,
Bet viņa saulē – Dieva gaisma mūžīgā!

Jel nebaidies tu mirt. Jo visi Dieva svētie
Tai stundā uzlūkoja debesis.
Un zemes ciešanas, lai noliekam pie malas,
Un ejam Tēva sataisītos namos.

Beidzot šo pēdējo nodaļu, gribētos teikt dažus mierinājuma vārdus tiem, kuri, zaudējuši savus vistuvākos cilvēkus, nekur nevar rast sev vietu un mieru. Jā, draugi!

Jūsu zaudējuma sāpes ir milzīgas. Tā ir tumsa, par kuru kaut ko vēl tumšāku ir grūti iedomāties, un trieciens, kuru ir grūti pārdzīvot. Dvēselē ir tukšums un bailes, bet sirdī neizturamas sāpes un trulas skumjas, kurām nav gala. Tas ir tas, ko nes sev līdzī nāve. Ir īpaši grūti tad, kad viņa mūsu mīļos cilvēkus pēkšņi paņem prom, atstājot mūs vienatnē ar mūsu bēdām, ciešanām un neatrisināmām problēmām, kas ir radušās. No šīs domas vien stingst dvēsele, nolaižas rokas, iecerēm tiek pārvilkta svītņa, zūd prieks un tiek pārskatīti uzskati, kas attiecas uz dzīves jēgu. Liekas, ka pazūd pat ticība, kas agrāk deva spēku un vīrišķību.

Neapšaubāmi, tas viss ir ļoti smagi. Tikai pacientieties saprast, ka jūs tajā neesat viens. Visi cilvēki laiku pa laikam sastopas ar savu tuvinieku nāvi, ietverot arī tos, kuri tic Jēzum. Vēršoties pie tesalonīķiešiem, kuri arī bija zaudējuši savus tuviniekus, apustulis Pāvils pārliecināja viņus, lai viņi „nenodotos skumjām kā tie, kam nav cerības” (1.Tes. 4:13). Ir pilnīgi dabīgi un normāli raudāt par mums dārgu un tuvu cilvēku aiziešanu, bet to darot, nevajag sērot tā, it kā mēs šķirtos uz visiem laikiem. Ir trīs patiesības, kurām ir jādod mierinājums tiem, kuriem ir pienācis brīdis vadīt savus mīļos pēdējā ceļā:

1. Kristiešu dvēseles nemirst, bet atgriežas pie Tā Kunga, kur vairs nav ne bēdas, ne ciešanas, ne sāpes, ne asaras. Viņas atpūšas pēc saviem darbiem, dzīvojot Dieva mājokļos. Uz kāda dziļi ticīga cilvēka kapa plāksnes bija iecirsti vārdi: „Tagad par mani neraudiet, neraudiet nekad. Es eju turp, kur vienmēr varēšu atpūsties”.

2. Kristus atnāks pēc katra sava bērna pasaulē, neatkarīgi no tā, vai mēs tad būsim dzīvi vai miruši. Viņš atgriezīsies, lai paņemtu mūs visus tā, kā reiz pravietoja: „Un tad Cilvēka Dēla zīme parādīsies pie debesīm, un tad visas ciltis virs zemes vaimanās un redzēs Cilvēka Dēlu nākam debess padebešos ar lielu spēku un godību. Un Viņš izsūtīs Savus eņģeļus ar lielu bazūnes skaņu, un tie sakrās Viņa izredzētos no četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram” (Mat. 24:30-31).

3. Nākotnē mūs gaida neatņemama tikšanās un priecīga apvienošanās ar tiem, par kuriem tagad nerimtīgi raudam. Lai par to pārliecinātos, atcerieties apustuļa Pāvila vārdus: „Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretī Tam Kungam. Tā mēs būsim kopā ar To Kungu vienumēr” (skat. 1.Tes. 4:13-18).

Tādā veidā, kaut arī jūs uz kādu laiku esat nošķirti no saviem tuvajiem cilvēkiem, jūsu tikšanās tik un tā būs, un tā notiks Debesīs, mūsu Glābēja godības pilnajā klātbūtnē. Tādēļ, tagad rīkojieties tā, kā to darīja kāda vecāka gadagājuma kristiete. Būdama svētīta Dieva kalpa sieva, visu mūžu savu iespēju robežās viņa palīdzēja kalpošanā un bija dziļās, personīgās attiecībās ar To Kungu. Būdama uzticīga ceļa biedrene, viņa parādīja apbrīnojamu izturību, pacietību un vīrišķību, atbalstot savu mirstošo vīru viņa mokošajās pirmsnāves ciešanās. Cik svētīgas, mīlestības un pateicības pilnas vienam pret otru bija kopā pavadītās pēdējās stundas, kad viņa maigi glāstīja viņa rokas, lasīja uzmundrinošus tekstus no Svētajiem Rakstiem, čukstēja ausīs mīlestības un maiguma pilnus mierinājuma vārdus! Bērēs viņa visus pārsteidza ar savu savaldību un no viņas plūstošo mieru. „Ko jūs mani žēlojiet! – viņa teica tiem, kuri izteica viņai līdzjūtību. – Es priecājos par savu vīru, jo viņš nevis vienkārši nomira, bet aizgāja pie Tā Kunga, un es esmu laimīga, ka drīz varēšu viņam sekot, lai vairs nekad nešķirtos!”

Ak, cik brīnišķīgi būtu, ja mēs visi, kas saucam sevi par kristiešiem, tāpat kā viņa, būtu spējīgi pavadīt savus dzīves draugus un tuviniekus pēdējā gaitā ar priecīgu cerību uz tikšanos ar viņiem pie Pestītāja kājām! Jā, mēs varam daudz ko nesaprast, taču, tik un tā ir jāpaļaujas uz Tā visgudrību, Kurš nekad un nekur nepieļauj kļūdas. Mūsu tuvinieku nāve nedrīkst nozagt mums ticību Dievam, un kopā ar to arī visu dzīves jēgu. Tādēļ, mieriniet sevi ar Svēto Rakstu vārdiem: „Viņa svēto nāve ir dārga Tā Kunga acīs” (Ps. 116:15).

Atrazdamies cietuma kamerā, kur varēja jebkurā brīdī nomirt, apustulis Pāvils uzrakstīja vārdus, kas mums, kristiešiem, kļuvuši par mierinājumu un atbalstu: „Jo dzīvot man

ir – Kristus un mirt – ieguvums” (Filip. 1:21), kas varētu nozīmēt: „Ja mana dzīve turpināsies – kalpošu Kristum, bet, ja nomiršu – tas būs vēl labāk”. Šajos vārdos skan ne tikai cerība uz atbrīvošanu no ciešanām un bēdām, bet arī cerība uz Dieva Jēru, kurš nomira par grēciniekiem un Augšāmcēlās, Kurš tagad atrodas Debesīs un, kur, tāpat kā Pāvilam, arī visiem uzticamajiem un uzticīgajiem Viņa sekotājiem, ir sagatavotas mājvietas. Šāda cerība uz tikšanos ar Jēzu mūžībā, uztur mūs visgrūtākajos brīžos, dod jēgu dzīvot tālāk pēc Visuaugstā grības un dod spēku citiem pastiept palīdzīgu roku.

Tad nu, mani mīļie, turpināsim tālāk mūsu zemes ceļu, lai tad, kad sitīs mūsu stunda, esam gatavi pārejai mūžībā, lai katrs var, kā apustulis Pāvils, stingri un noteikti pateikt: „Jo es jau topu par ziedojumu, un manas atraisīšanas laiks ir pienācis. Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējieni esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet arī visiem, kas ir iemīlējuši Viņa parādīšanos” (2.Tim. 4:6-8).

Misijas “Dzīvie ūdeņi” izdevniecībā Vācijā, kā arī pie mūsu palīgiem-izplatītājiem ASV, Krievijā un Ukrainā ir iespējams iegādāties šādas grāmatas un kompaktdiskus:

«Пробуждение начинается с меня» Л. Плетт
«Время начаться суду с дома Божьего» Л. Плетт
«Глас вопиющего в пустыне» Л. Плетт
«Путём исканий» Л. Плетт
«Meine Suche – mein Weg» L. Plett (немецкий пер.)
«By Way of Searching» L. Plett (английский пер.)
«Духовные болезни» Л. Плетт
«Dvasinės ligos» L. Plett (литовский пер.)
«Duchovné choroby» L. Plett (словацкий пер.)
«Garīgās slimības» L. Plett (латышский пер.)
«Когда плачет душа» Л. Плетт
«Хождение во свете» Л. Плетт
«Gyvenimas šviesoje» L. Plett (литовский пер.)

«Соединённые Богом» Л. Плетт
«Откровенный разговор» Л. Плетт
«Имеющие вид благочестия» Л. Плетт
«Между Христом и сатаной» К. Е. Кох

Компакт-диски в формате MP3 с вышеуказанными озвученными (аудио) книгами Людмилы Плетт

Компакт-диски с классическими христианскими песнями в исполнении Л. Плетт и С. Нойфельд: «Наша жизнь, как свеча на столе» и «Живые воды»

Компакт диски в формате MP3 с записями душепопечительских бесед Людмилы Плетт и проповедей евангелиста из Южной Африки Тревора Даль (русский синхронный перевод с английского)